# APOKRIFE

# 1st Esdras

## Së pari Esdras

**KAPITULLI 1**

1 Josia kremtoi Pashkën në Jeruzalem për nder të Zotit të tij dhe e ofroi Pashkën ditën e katërmbëdhjetë të muajit të parë;
2 Pasi i caktuan priftërinjtë sipas zakoneve të tyre të përditshme, të veshur me rroba të gjata, në tempullin e Zotit.
3 Dhe ai u foli Levitëve, ministrave të shenjtë të Izraelit, që ata të shenjtëroheshin për Zotin, për të vendosur arkën e shenjtë të Zotit në shtëpinë që mbreti Salomon, bir i Davidit, kishte ndërtuar.
4 Dhe tha: "Nuk do ta mbani më arkën mbi shpatullat tuaja; tani, pra, shërbejini Zotit, Perëndisë tuaj, dhe shërbejini popullit të tij Izraelit dhe përgatituni sipas familjeve dhe fiseve tuaja,
5 Siç e ka urdhëruar Davidi, mbreti i Izraelit, dhe sipas madhështisë së birit të tij Salomon; dhe qëndrimi në tempull sipas dinjitetit të madh të familjeve të ju Levitëve, që shërbeni në prani të vëllezërve tuaj, bijve të Izraelit ,
6 Ofroni Pashkën me radhë dhe përgatitni flijimet për vëllezërit tuaj dhe kremtoni Pashkën sipas urdhrit të Zotit që i ishte dhënë Moisiut.
7 Dhe popullit që u gjet atje, Josia i dha tridhjetë mijë qengja, keca dhe tre mijë viça; këto gjëra iu dhanë nga pagesa e mbretit, sipas premtimit, popullit, priftërinjve dhe Levitëve.
8 Helkiahu, Zakaria dhe Sielus, qeveritarët e tempullit, u dhanë priftërinjve për Pashkën dy mijë e gjashtëqind dele dhe treqind viça.
9 Jekoniahu, Samajahu, vëllai i tij Natanaeli, Assabiahu, Okieli dhe Jorami, komandantë të mijëshëve, u dhanë Levitëve për Pashkën pesë mijë dele dhe shtatëqind viça.
10 Kur u kryen këto gjëra, priftërinjtë dhe Levitët, duke pasur bukët e ndorme, u ngritën në një rend shumë të bukur, sipas familjeve,
11 Dhe sipas disa dinjiteteve të etërve, përpara popullit, për t'i ofruar Zotit, siç është shkruar në librin e Moisiut; dhe kështu vepruan në mëngjes.
12 Dhe e pjekën Pashkën me zjarr, ashtu si i takon;
13 dhe i vendosën përpara gjithë popullit; pastaj ata përgatitën për vete dhe për priftërinjtë, vëllezërit e tyre, bijtë e Aaronit.
14 Sepse priftërinjtë e ofruan dhjamin deri natën; Levitët përgatitën për vete dhe priftërinjtë vëllezërit e tyre, bijtë e Aaronit.
15 Edhe këngëtarët e shenjtë, bijtë e Asafit, ishin sipas rendit të tyre, sipas caktimit të Davidit, Asafi, Zakaria dhe Jeduthuni, që ishte nga bashkësia e mbretit.
16 Por derëtarët ishin në çdo portë; Nuk lejohej që asnjë të largohej nga shërbimi i tij i zakonshëm, sepse vëllezërit e tyre Levitët përgatiteshin për ta.
17 Kështu u kryen gjërat që i përkisnin flijimeve të Zotit atë ditë, që të kremtonin Pashkën,
18 dhe ofroni flijime mbi altarin e Zotit, sipas urdhrit të mbretit Josia.
19 Kështu bijtë e Izraelit që ishin të pranishëm në atë kohë kremtuan Pashkën dhe festën e bukëve të ëmbël shtatë ditë.
20 Një Pashkë e tillë nuk kremtohej në Izrael që nga koha e profetit Samuel.
21 Po, të gjithë mbretërit e Izraelit nuk kremtuan një Pashkë të tillë si Josia, priftërinjtë, Levitët dhe Judenjtë, të mbajtur me gjithë Izraelin që banonin në Jeruzalem.
22 Në vitin e tetëmbëdhjetë të mbretërimit të Josias u kremtua kjo Pashkë.
23 Dhe veprat ose Josia ishin të drejta përpara Zotit të tij me një zemër plot perëndishmëri.
24 Për sa u përket gjërave që ndodhën në kohën e tij, ato u shkruan në kohët e mëparshme, në lidhje me ata që mëkatuan dhe bënë ligësi kundër Zotit mbi të gjithë njerëzit dhe mbretëritë, dhe sa e hidhëruan atë jashtëzakonisht, aq sa fjalët e Zoti u ngrit kundër Izraelit.
25 Mbas gjithë këtyre veprimeve të Josias, ndodhi që Faraoni, mbret i Egjiptit, erdhi për të ngritur luftë në Karkamis kundër Eufratit; dhe Josia doli kundër tij.
26 Por mbreti i Egjiptit dërgoi t'i thotë: "Ç'punë kam unë me ty, o mbret i Judesë?".
27 Unë nuk jam dërguar kundër teje nga Zoti Perëndi; sepse lufta ime është kundër Eufratit; dhe tani Zoti është me mua, po, Zoti është me mua dhe më nxiton përpara; largohuni nga unë dhe mos jini kundër Zotit.
28 Por Josia nuk e ktheu qerren e tij prej tij, por mori përsipër të luftonte kundër tij, pa u lidhur me fjalët e profetit Jeremy të thënë nga goja e Zotit:
29 Por u bashkuan me të në fushën e Magidos dhe princat dolën kundër mbretit Josia.
30 Atëherë mbreti u tha shërbëtorëve të tij: "Më largoni nga beteja". sepse jam shumë i dobët. Dhe menjëherë shërbëtorët e tij e morën nga beteja.
31 Pastaj hipi mbi qerren e tij të dytë; dhe, si u kthye në Jeruzalem, vdiq dhe u varros në varrin e të atit.
32 Dhe në të gjithë Judenjtë ata vajtuan për Josias, po, profeti Jeremy vajtoi për Josias dhe krerët me gratë vajtuan për të deri në ditën e sotme; dhe kjo u dha si një urdhër që duhet bërë vazhdimisht në të gjithë kombin të Izraelit.
33 Këto gjëra janë të shkruara në librin e tregimeve të mbretërve të Judës, në të gjitha veprat që bëri Josia, në lavdinë e tij dhe në zgjuarësinë e tij në ligjin e Zotit dhe në gjërat që kishte bërë më parë, dhe gjërat e recituara tani janë raportuar në librin e mbretërve të Izraelit dhe të Judesë.
34 Pastaj populli mori Joakazin, birin e Josias, dhe e bëri mbret në vend të Josias, atit të tij, kur ai ishte njëzet e tre vjeç.
35 Ai mbretëroi tre muaj në Jude dhe në Jeruzalem; pastaj mbreti i Egjiptit e hodhi poshtë nga mbretërimi në Jeruzalem.
36 Dhe vendosi një taksë mbi tokën prej njëqind talentash argjendi dhe një talenti ari.
37 Mbreti i Egjiptit bëri mbret të Judesë dhe të Jeruzalemit, gjithashtu, mbretin Joakim, vëllanë e tij.
38 Ai e lidhi Joacimin dhe fisnikët, por e kapi vëllanë e tij Zarakun dhe e nxori nga Egjipti.
39 Joacimi ishte njëzet e pesë vjeç kur u bë mbret në vendin e Judesë dhe të Jeruzalemit; dhe ai bëri të keqen përpara Zotit.
40 Prandaj kundër tij doli Nabukodonosori, mbreti i Babilonisë, e lidhi me një zinxhir prej bronzi dhe e çoi në Babiloni.
41 Edhe Nabukodonosori mori nga enët e shenjta të Zotit, i çoi dhe i vendosi në tempullin e tij në Babiloni.
42 Por gjërat që janë shkruar për të, për papastërtinë dhe për paudhësinë e tij janë shkruar në Kronikat e mbretërve.
43 Në vend të tij mbretëroi i biri, Joacimi, i cili u bë mbret në moshën tetëmbëdhjetë vjeç;
44 Dhe mbretëroi vetëm tre muaj e dhjetë ditë në Jeruzalem; dhe bëri të keqen përpara Zotit.
45 Mbas një viti Nabukodonosori dërgoi ta çonin në Babiloni me enët e shenjta të Zotit;
46 Dhe Sedekia e bëri mbret të Judesë dhe të Jeruzalemit, kur ishte njëzet e një vjeç; dhe ai mbretëroi njëmbëdhjetë vjet:

47 Dhe ai bëri gjithashtu të keqen në sytë e Zotit dhe nuk u kujdes për fjalët që i ishin thënë nga profeti Jeremy nga goja e Zotit.
48 Mbasi mbreti Nabukodonosor e bëri të betohej për emrin e Zotit, ai u betua dhe u rebelua; dhe duke ngurtësuar qafën e tij, zemrën e tij, ai shkeli ligjet e Zotit, Perëndisë të Izraelit.
49 Edhe qeveritarët e popullit dhe të priftërinjve bënë shumë gjëra kundër ligjit, kaluan të gjitha ndotjet e të gjitha kombeve dhe përdhosën tempullin e Zotit, që ishte shenjtëruar në Jeruzalem.
50 Megjithatë Perëndia i etërve të tyre dërgoi lajmëtarin e tij për t'i thirrur, sepse i kurseu ata dhe tabernakullin e tij.
51 Por ata i tallnin lajmëtarët e tij; dhe, ja, kur Zoti u foli atyre, ata bënë një lojë me profetët e tij:
52 Deri më tani, sa ai, duke qenë i zemëruar me popullin e tij për pabesinë e tij të madhe, urdhëroi mbretërit e Kaldeasve të dilnin kundër tyre;
53 Të cilët i vranë të rinjtë e tyre me shpatë, po, madje edhe brenda busullës së tempullit të tyre të shenjtë dhe nuk kurseu as të ri, as shërbëtore, as plak as fëmijë, mes tyre; sepse ai i dorëzoi të gjithë në duart e tyre.
54 Pastaj morën të gjitha veglat e shenjta të Zotit, të mëdha apo të vogla, me arkën e Perëndisë dhe thesaret e mbretit dhe i çuan në Babiloni.
55 Sa për shtëpinë e Zotit, e dogjën, shkatërruan muret e Jeruzalemit dhe i vunë zjarrin kullave të tij.
56 Dhe për sa u përket gjërave të lavdishme të saj, ato nuk pushuan derisa i konsumuan dhe i asgjësuan të gjitha; dhe popullin që nuk u vra nga shpata, ai e çoi në Babiloni.
57 Të cilët u bënë shërbëtorë të tij dhe të bijve të tij, derisa të mbretëruan Persianët, për të përmbushur fjalën e Zotit të thënë nga goja e Jeremit:
58 Deri sa toka të ketë gëzuar të shtunat e saj, do të pushojë gjithë kohën e shkretimit të saj, deri në shtatëdhjetë vjet.

**KAPITULLI 2**

1 Në vitin e parë të Kirit, mbretit të Persianëve, me qëllim që të përmbushej fjala e Zotit, që kishte premtuar me gojën e Jeremit;
2 Zoti ngjalli frymën e Kirit, mbretit të persëve, dhe ai bëri një shpallje në të gjithë mbretërinë e tij dhe gjithashtu duke shkruar,
3 duke thënë: Kështu thotë Kiri, mbreti i Persianëve; Zoti i Izraelit, Zoti më i Larti, më ka bërë mbret të gjithë botës,
4 Dhe më urdhëroi t'i ndërtoj një shtëpi në Jeruzalem në Jude.
5 Prandaj, nëse ka ndonjë nga ju që është nga populli i tij, Zoti, Zoti i tij, le të jetë me të dhe le të shkojë në Jeruzalem që është në Jude dhe të ndërtojë shtëpinë e Zotit të Izraelit, sepse ai është Zoti që banon në Jeruzalem.
6 Kushdo që banon atëherë në rrethinat, le ta ndihmojë, ata, që them unë, që janë fqinjët e tij, me ar dhe me argjend,
7 me dhurata, me kuaj, me bagëti dhe me gjëra të tjera që janë caktuar me kusht për tempullin e Zotit në Jeruzalem.
8 Atëherë kryetarët e familjeve të Judesë dhe të fisit të Beniaminit u ngritën; edhe priftërinjtë, Levitët dhe të gjithë ata, të cilëve Zoti e kishte marrë mendjen të ngjiteshin dhe të ndërtonin një shtëpi për Zotin në Jeruzalem,
9 Dhe ata që banonin rreth tyre dhe i ndihmuan në çdo gjë me argjend e ar, me kuaj e bagëti dhe me shumë dhurata falas në një numër të madh, mendjet e të cilëve ishin të trazuar.
10 Mbreti Kir nxori edhe enët e shenjta që Nabukodonosori kishte marrë nga Jeruzalemi dhe i kishte vendosur në tempullin e tij të idhujve.
11 Kur Kiri, mbreti i Persianëve, i nxori jashtë, ia dorëzoi Mithridates arkëtarit të tij:
12 Dhe me anë të tij ia dorëzuan Sanabassarit, guvernatorit të Judesë.
13 Dhe ky ishte numri i tyre; Një mijë kupa ari dhe një mijë kupa argjendi, temjanica prej njëzet e nëntë argjendi, tridhjetë kupa ari, dy mijë e katërqind e dhjetë argjendi dhe një mijë enë të tjera.
14 Kështu të gjitha veglat prej ari dhe argjendi që u morën ishin pesë mijë e katërqind e gjashtëdhjetë e nëntë.
15 Këta i solli Sanabasari bashkë me ata të robërisë nga Babilonia në Jeruzalem.
16 Por në kohën e Artekserksit, mbretit të persëve, Belemus, dhe Mithridates, dhe Tabellius, dhe Rathumus, dhe Beeltethmus dhe Semellius sekretari, me të tjerët që ishin në detyrë me ta, që banonin në Samari dhe në vende të tjera, i shkruante kundër atyre që banonin në Jude dhe Jerusalem vijonin këto letra;
17 Mbretit Artekserks, zotërisë tonë, shërbëtorëve të tu, tregimtarit Rathumus, sekretarit Semellius, pjesës tjetër të sinedrit të tyre dhe gjykatësve që janë në Celosiria dhe në Feniki.
18 Tashmë ta dijë mbretin, zotin që judenjtë që janë ngjitur nga ju te ne, duke ardhur në Jeruzalem, në atë qytet rebel dhe të lig, ndërtojnë sheshe, ndreqin muret e tij dhe hedhin themelet e tempullit.
19 Tani, nëse ky qytet dhe muret e tij rindërtohen, ata jo vetëm që do të refuzojnë të japin haraç, por edhe do të rebelohen kundër mbretërve.
20 Dhe meqenëse gjërat që kanë të bëjnë me tempullin janë tani në dorë, ne mendojmë se është e nevojshme të mos neglizhohet një çështje e tillë,
21 Por t'i flasësh mbretit, zotërisë tonë, me qëllim që, nëse të pëlqen, të kërkohet në librat e etërve të tu:
22Dhe do të gjesh në kronikat çfarë është shkruar për këto gjëra dhe do të kuptosh që ai qytet ishte rebel, që shqetësonte mbretërit dhe qytetet.
23 Dhe se Judenjtë ishin rebelë dhe bënin gjithnjë luftëra në to; për këtë edhe ky qytet u shkretua.
24 Prandaj tani ne të shpallim ty, o mbret, që nëse ky qytet ndërtohet përsëri dhe muret e tij rindërtohen, që këtej e tutje nuk do të kesh asnjë kalim në Celosiria dhe në Feniki.
25 Atëherë mbreti i shkroi përsëri Rathumus, shkrimtarit, Beeltethmus, sekretarit Semellius dhe të tjerëve që ishin në detyrë, si dhe banorëve të Samarisë, Sirisë dhe Fenikisë, në këtë mënyrë;
26 Unë e lexova letrën që më dërguat; prandaj urdhërova të bëja kërkime të zellshme dhe u zbulua se ai qytet ishte që në fillim ushtrime kundër mbretërve;
27 Dhe njerëzit e tij u dorëzuan në rebelim dhe në luftë; dhe mbretërit e fuqishëm dhe të egër ishin në Jeruzalem, të cilët mbretëruan dhe kërkonin taksa në Celosiria dhe në Feniki.
28 Prandaj tani kam urdhëruar t'i pengojmë ata njerëz që të ndërtojnë qytetin dhe kini kujdes që të mos bëhet më në të;
29 Dhe që këta punëtorë të këqij të mos vazhdojnë më tej në zemërimin e mbretërve,
30 Atëherë letrat e mbretit Artekserks, kur u lexuan letrat e tij, Rathumus dhe sekretari Semellius dhe pjesa tjetër që ishin në detyrë me ta, u nisën me nxitim në drejtim të Jerusalemit me një trupë kalorësish dhe një mori njerëzish në grup lufte, dhe

filluan të pengojnë ndërtuesit. ; dhe ndërtimi i tempullit në Jeruzalem pushoi deri në vitin e dytë të mbretërimit të Darit, mbretit të Persianëve.

**KAPITULLI 3**

1 Kur Dari mbretëroi, ai shtroi një gosti të madhe për të gjithë nënshtetasit e tij, për gjithë shtëpinë e tij dhe për të gjithë princat e Medisë dhe të Persisë,
2 Dhe të gjithë guvernatorëve, kapitenëve dhe nënkryetarëve që ishin nën drejtimin e tij, nga India në Etiopi, të njëqind e njëzet e shtatë provincave.
3 Dhe kur hëngrën, pinë dhe të ngopur shkuan në shtëpi, mbreti Dar hyri në dhomën e tij të gjumit, fjeti dhe shpejt u zgjua.
4 Atëherë tre të rinj, nga rojet që ruanin trupin e mbretit, i folën njëri-tjetrit;
5 Secili nga ne le të thotë një fjali: ai që do të mundë dhe dënimi i të cilit do të duket më i mençur se të tjerët, mbreti Dar do t'i japë dhurata të mëdha dhe gjëra të mëdha në shenjë fitoreje.
6 Si për t'u veshur me të purpurta, për të pirë ar dhe për të fjetur mbi ar, një qerre me frerë ari, një koke prej liri të hollë dhe një zinxhir në qafë;
7 Ai do të ulet pranë Darit për shkak të diturisë së tij dhe do të quhet Dari kushëriri i tij.
8 Pastaj secili shkroi fjalinë e tij, e vulosi dhe e vuri nën jastëkun e tij mbreti Dar;
9 dhe tha që kur të ringjallet mbreti, disa do t'i japin shkrimet; dhe nga ana e të cilit mbreti dhe tre princat e Persisë do të gjykojnë se dënimi i tij është më i mençuri, atij do t'i jepet fitorja, siç ishte caktuar.
10 I pari shkroi: Vera është më e forta.
11 I dyti shkroi: "Mbreti është më i fortë".
12 I treti shkroi: Gratë janë më të forta, por mbi të gjitha e vërteta e heq fitoren.
13 Kur mbreti u ngrit, ata morën shkrimet e tyre dhe ia dorëzuan, dhe ai i lexoi:
14 Dhe, duke dërguar jashtë, thirri të gjithë princat e Persisë dhe të Medisë, qeveritarët, kapitenët, togerët dhe krerët;
15 Dhe e uli në fronin mbretëror të gjykimit; dhe shkrimet u lexuan para tyre.
16 Dhe ai tha: "Thirrni të rinjtë dhe ata do të tregojnë gjykimin e tyre". Kështu ata u thirrën dhe hynë.
17 Dhe ai u tha atyre: "Na tregoni mendjen tuaj lidhur me shkrimet". Pastaj filloi i pari që kishte folur për fuqinë e verës;
18 Dhe ai tha kështu: O ju njerëz, sa e fortë është vera! i bën të gabojnë të gjithë ata që e pinë:
19 Kjo e bën mendjen e mbretit dhe të jetimit të jetë një; të skllavit dhe të lirisë, të të varfërit dhe të pasurit:
20 Ai gjithashtu e kthen çdo mendim në gëzim dhe hare, kështu që njeriu nuk kujton pikëllimin as borxhin.
21 Ai e bën çdo zemër të pasur, aq sa njeriu nuk kujton as mbretin as guvernatorin; dhe bën të thuash të gjitha me talente:
22 Dhe kur janë në kupat e tyre, harrojnë dashurinë e tyre ndaj miqve dhe vëllezërve dhe pak më vonë nxjerrin shpatat.
23 Por kur janë nga vera, nuk kujtojnë atë që kanë bërë.
24 O ju njerëz, a nuk është vera më e forta që detyron të bëjë kështu? Dhe, mbasi e tha këtë, heshti.

**KAPITULLI 4**

1 Atëherë i dyti, që kishte folur për fuqinë e mbretit, filloi të thotë:
2 O ju njerëz, a nuk shkëlqejnë për nga fuqia njerëzit që sundojnë detin, tokën dhe gjithçka që gjendet në to?
3 Por mbreti është më i fuqishëm, sepse ai është zot i të gjitha këtyre gjërave dhe sundon mbi to; dhe çdo gjë që ai i urdhëron ata bëjnë.
4 Në rast se i urdhëron të luftojnë njëri kundër tjetrit, ata e bëjnë këtë; nëse i dërgon kundër armiqve, ata shkojnë dhe rrëzojnë mure malesh dhe kulla.
5 Ata vrasin dhe vriten, por nuk shkelin urdhrin e mbretit; nëse fitojnë, i sjellin të gjitha mbretit, si dhe plaçkën, si çdo gjë tjetër.
6 Po kështu për ata që nuk janë ushtarë dhe nuk kanë të bëjnë me luftëra, por përdorin bletët e blerta, kur të korrin përsëri atë që kishin mbjellë, ia çojnë mbretit dhe detyrojnë njëri-tjetrin t'i paguajnë haraç mbretit.
7 E megjithatë ai është vetëm një njeri i vetëm; nëse urdhëron të vrasin, ata vrasin; nëse ai urdhëron të kursejnë, ata kursejnë;
8 Nëse ai urdhëron të godasin, ata godasin; në qoftë se ai urdhëron të shkretohet, ata e bëjnë të shkretë; nëse ai urdhëron të ndërtojnë, ata ndërtojnë;
9 Nëse ai urdhëron të pritet, ata do të presin; nëse ai urdhëron të mbillet, ata mbjellin.
10 Kështu i binden gjithë populli i tij dhe ushtritë e tij; për më tepër ai bie në shtrat, ha dhe pi dhe pushon.
11 Dhe këta rrinë vigjilentë rreth tij, askush të mos largohet dhe të bëjë punët e tij dhe të mos i bindet për asgjë.
12 O ju njerëz, si nuk duhet të jetë mbreti më i fuqishmi, kur i binden në këtë mënyrë? Dhe ai e mbajti gjuhën.
13 Atëherë filloi të flasë i treti, që kishte folur për gratë dhe për të vërtetën, (ky ishte Zorobabel).
14 O ju njerëz, nuk është mbreti i madh, as turma e njerëzve, as vera ajo që shkëlqen; kush është, pra, ai që i sundon ata ose që ka pushtet mbi ta? a nuk jane gra?
15 Mbreti dhe tërë populli që sundon nga deti dhe nga toka, kanë lindur nga gratë.
16 Edhe prej tyre erdhën dhe i ushqyen ata që kishin mbjellë vreshtat, prej nga vjen vera.
17 Këto bëjnë edhe rroba për burra; këto u sjellin lavdi njerëzve; dhe burrat nuk mund të jenë pa gra.
18 Po, dhe nëse burrat kanë mbledhur së bashku ar dhe argjend, ose ndonjë gjë tjetër të mirë, a nuk duan ata një grua që është e hijshme dhe e bukur?
19 Dhe, duke i lënë të gjitha këto gjëra, a nuk u hapin sytë dhe madje me gojë hapur nuk i drejtojnë sytë drejt saj; dhe a nuk kanë dëshirë të gjithë për të më shumë se argjendi, ari ose ndonjë gjë tjetër e mirë?
20 Burri lë të atin që e rriti dhe vendin e tij dhe lidhet me gruan e tij.
21 Ai përpiqet të mos kalojë jetën me gruan e tij. dhe nuk kujton as babanë, as nënën, as atdheun.
22 Nga kjo duhet të dini gjithashtu se gratë kanë sundim mbi ju: a nuk punoni dhe nuk mundoheni dhe nuk ia jepni dhe ia çoni të gjitha gruas?
23 Po, një njeri merr shpatën e tij dhe shkon për të grabitur dhe për të vjedhur, për të lundruar mbi det dhe mbi lumenj;
24 Ai shikoi një luan dhe shkon në errësirë; dhe kur ai ka vjedhur, prishur dhe grabitur, ai e sjell atë në dashurinë e tij.
25 Prandaj një burrë e do gruan e tij më mirë se babanë ose nënën.
26 Po, ka shumë që kanë mbaruar mendjen për gratë dhe janë bërë shërbëtorë për hir të tyre.

27 Edhe shumë kanë humbur, kanë gabuar dhe kanë mëkatuar për gratë.
28 Dhe tani nuk më besoni mua? a nuk është mbreti i madh në pushtetin e tij? a nuk kanë frikë të gjitha rajonet ta prekin atë?
29 Megjithatë e pashë atë dhe Apamen, konkubinën e mbretit, të bijën e Bartakut të admirueshëm, të ulur në të djathtë të mbretit,
30 Pastaj mori kurorën nga koka e mbretit dhe e vuri mbi kokën e tij; ajo e goditi edhe mbretin me dorën e majtë.
31 E megjithatë mbreti hapi hapin dhe e vështroi me gojë hapur; nëse ajo qeshte me të, ai qeshte gjithashtu; përsëri.
32 O ju burra, si mundet që gratë të mos jenë të forta, duke qenë se veprojnë kështu?
33 Atëherë mbreti dhe princat shikuan njëri-tjetrin dhe ai filloi të flasë për të vërtetën.
34 O burra, a nuk janë gratë të forta? e madhe është toka, lart është qielli, dielli është i shpejtë në rrugën e tij, sepse ai rrethon qiejt rreth e qark dhe e kthen rrugën e tij në vendin e tij brenda një dite.
35 A nuk është i madh ai që i bën këto gjëra? prandaj e madhe është e vërteta dhe më e fortë se të gjitha gjërat.
36 E gjithë toka bërtet mbi të vërtetën dhe qielli e bekon; të gjitha veprat dridhen dhe dridhen prej saj dhe nuk ka asnjë të padrejtë.
37 Vera është e keqe, mbreti është i lig, gratë janë të liga, të gjithë bijtë e njerëzve janë të ligj dhe të tilla janë të gjitha veprat e tyre të liga; dhe nuk ka asnjë të vërtetë në to; në paudhësinë e tyre edhe ata do të humbasin.
38 Sa për të vërtetën, ajo qëndron dhe është gjithnjë e fortë; jeton dhe pushton përjetë.
39 Me të nuk ka as pranim personash as shpërblime; por ajo bën gjërat që janë të drejta dhe përmbahet nga të gjitha gjërat e padrejta dhe të liga; dhe të gjithë njerëzit i pëlqejnë veprat e saj.
40 As në gjykimin e saj nuk ka ndonjë paudhësi; dhe ajo është forca, mbretëria, fuqia dhe madhështia, e të gjitha epokave. I bekuar qoftë Perëndia i së vërtetës.
41 Dhe me këtë ai heshti. Atëherë i gjithë populli bërtiti dhe tha: E vërteta është e madhe dhe e fuqishme mbi çdo gjë.
42 Atëherë mbreti i tha: "Kërko çfarë të duash më shumë se sa është caktuar në shkrim dhe ne do të ta japim, sepse je më i urti". dhe do të ulesh pranë meje dhe do të quhesh kushëriri im.
43Atëherë ai i tha mbretit: "Mbaje mend zotimin tënd që ke bërë për të ndërtuar Jeruzalemin, ditën kur erdhe në mbretërinë tënde,
44 dhe të largohen të gjitha veglat që u hoqën nga Jeruzalemi, që Kiri i veçoi, kur u zotua të shkatërronte Babiloninë dhe t'i dërgonte përsëri atje.
45 Edhe ti je betuar të ndërtosh tempullin, të cilin edomitët e dogjën kur Judea u shkretua nga Kaldeasit.
46 Dhe tani, o Zot mbret, kjo është ajo që unë kërkoj dhe që dua prej teje, dhe kjo është bujaria princërore që buron nga vetja jote; i ke betuar mbretit të qiellit.
47 Atëherë mbreti Dar u ngrit në këmbë, e puthi dhe u shkroi letra për të gjithë arkëtarëve, togerëve, kapitenëve dhe guvernatorëve, që ta përcjellin me siguri në rrugën e tyre, atë dhe të gjithë ata që shkojnë me të për të ndërtuar Jeruzalemin. .
48 Ai u shkroi gjithashtu legerëve që ishin në Celosiria dhe në Feniki dhe atyre në Liban, që të sillnin dru kedri nga Libanus në Jeruzalem dhe të ndërtonin qytetin me të.
49 Për më tepër, ai shkroi për të gjithë judenjtë që dolën nga mbretëria e tij në Jude, lidhur me lirinë e tyre, që asnjë oficer, asnjë sundimtar, asnjë toger, as arkëtar të mos hynte me forcë në dyert e tyre;
50 Dhe që i gjithë vendi që ata zotërojnë të jetë i lirë pa haraç; dhe që Edomitët të dorëzonin fshatrat e Judenjve që zotëronin atëherë:
51 Po, që do të jepeshin çdo vit njëzet talenta për ndërtimin e tempullit, deri në kohën kur ai u ndërtua;
52 Dhe dhjetë talenta të tjerë në vit, për të mbajtur çdo ditë olokaustet mbi altar, ashtu siç kishin urdhëruar të ofronin shtatëmbëdhjetë.
53 Dhe që të gjithë ata që shkuan nga Babilonia për të ndërtuar qytetin të kenë lirinë e lirë, si ata si pasardhësit e tyre dhe të gjithë priftërinjtë që shkuan.
54 Ai shkroi gjithashtu në lidhje me. akuzat dhe veshjet e priftërinjve në të cilat ata shërbejnë;
55 Po kështu për detyrat e Levitëve, që do t'u jepeshin atyre deri në ditën që të mbarohej shtëpia dhe të ndërtohej Jeruzalemi.
56 Dhe urdhëroi t'u jepeshin të gjithë atyre që ruanin qytetin, pensionet dhe rrogat.
57 Dërgoi gjithashtu nga Babilonia të gjitha veglat që Kiri kishte ndarë; dhe të gjitha ato që Kiri kishte urdhëruar, ai e urdhëroi gjithashtu të kryhej dhe e dërgoi në Jeruzalem.
58 Kur ky i ri doli, ngriti fytyrën drejt qiellit në drejtim të Jeruzalemit dhe lavdëroi Mbretin e qiellit,
59 dhe tha: "Prej teje vjen fitorja, prej teje vjen dituria dhe jotja është lavdia, dhe unë jam shërbëtori yt".
60 Lum ti që më dhe diturinë, sepse unë të kremtoj ty, o Zot i etërve tanë.
61 Kështu ai mori letrat, doli, erdhi në Babiloni dhe ua tregoi të gjithë vëllezërve të tij.
62 Dhe ata lëvdonin Perëndinë e etërve të tyre, sepse ai u kishte dhënë liri dhe liri
63 për t'u ngjitur dhe për të ndërtuar Jeruzalemin dhe tempullin që quhet me emrin e tij; dhe festuan shtatë ditë me vegla muzikore dhe gëzimi.

**KAPITULLI 5**

1 Pas kësaj u zgjodhën burrat kryesorë të familjeve të zgjedhura, simbas fiseve të tyre, për t'u ngjitur me gratë, bijtë dhe bijat e tyre, me shërbëtorët, me shërbëtoret e tyre dhe me bagëtinë e tyre.
2 Dhe Dari dërgoi me ta një mijë kalorës, derisa i kthyen të sigurtë në Jeruzalem, me vegla muzikore dhe me fyell.
3 Dhe të gjithë vëllezërit e tyre luajtën dhe ai i bëri të ngjiten bashkë me ta.
4 Këta janë emrat e burrave që u ngjitën, simbas familjeve të tyre në fiset e tyre, simbas disa krerëve të tyre.
5 Priftërinjtë, bijtë e Finees, birit të Aaronit: Jezusi, bir i Josedekut, bir i Sarajas, dhe Joacimi, bir i Zorobabelit, bir i Salathielit, nga shtëpia e Davidit, nga fisi i Faresit, fisi i Judës;
6 Ai shqiptoi fjali të urta përpara Darit, mbretit të Persisë, në vitin e dytë të mbretërimit të tij, në muajin nisan, që është muaji i parë.
7 Këta janë Judenjtë që dolën nga robëria, ku banonin si të huaj, që Nabukodonosori, mbreti i Babilonisë, i kishte çuar në Babiloni.
8 Dhe u kthyen në Jeruzalem dhe në viset e tjera të Judejve, secili në qytetin e vet, që erdhi me Zorobabelin, me Jezusin, Nehemian dhe Zakarinë, dhe Reesajahun, Eneniun dhe

Mardokeun. Beelsarus, Aspharasus, Reelius, Roimus dhe Baana, udhërrëfyesit e tyre.
9 Numri i tyre i kombit dhe i qeveritarëve të tyre, bij të Foros, dy mijë e njëqind e shtatëdhjetë e dy; bijtë e Safatit, katërqind e shtatëdhjetë e dy.
10 Bijtë e Aresit, shtatëqind e pesëdhjetë e gjashtë;
11 Bijtë e Phaath-Moabit, dy mijë e tetëqind e dymbëdhjetë;
12 Bijtë e Elamit, një mijë e dyqind e pesëdhjetë e katër, bijtë e Zathulit, nëntëqind e dyzet e pesë, bijtë e Korbit, shtatëqind e pesë, bijtë e Banit, gjashtëqind e dyzet e tetë.
13 Bijtë e Bebait, gjashtëqind e njëzet e tre; bijtë e Sadas, tre mijë e dyqind e njëzet e dy.
14 Bijtë e Adonikamit, gjashtëqind e gjashtëdhjetë e shtatë, bijtë e Bagoit, dy mijë e gjashtëdhjetë e gjashtë; bijtë e Adinit, katërqind e pesëdhjetë e katër.
15 Bijtë e Aterezias, nëntëdhjetë e dy, bijtë e Ceilanit dhe të Azetas, gjashtëdhjetë e shtatë, bijtë e Azuranit, katërqind e tridhjetë e dy.
16 Bijtë e Ananias, njëqind e një, bijtë e Aromit, tridhjetë e dy, dhe bijtë e Basas, treqind e njëzet e tre; bijtë e Azephurithit, njëqind e dy.
17 Bijtë e Meterusit, tre mijë e pesë; bijtë e Bethlomonit, njëqind e njëzet e tre.
18 Ata nga Netofahu, pesëdhjetë e pesë, nga Anathoth, njëqind e pesëdhjetë e tetë; ata nga Bethsamos, dyzet e dy.
19 Nga Kiriathiarius, njëzet e pesë, ata nga Kafira dhe Beroth, shtatëqind e dyzet e tre, nga Pira, shtatëqind.
20 Ata nga Kadias dhe nga Ammidoi, katërqind e njëzet e dy; ata nga Cirama dhe Gabdes, gjashtëqind e njëzet e një.
21 Ata nga Macalon, njëqind e njëzet e dy: ata nga Betolius, pesëdhjetë e dy: bijtë e Nefisit, njëqind e pesëdhjetë e gjashtë:
22 Bijtë e Kalamolalusit dhe të Onusit, shtatëqind e njëzet e pesë; bijtë e Jerekut, dyqind e dyzet e pesë.
23 Bijtë e Anës, tre mijë e treqind e tridhjetë.
24 Priftërinjtë: bijtë e Jedus, birit të Jezusit, ndër bijtë e Sanasib, nëntëqind e shtatëdhjetë e dy; bijtë e Merutit, një mijë e pesëdhjetë e dy.
25 Bijtë e Fasaronit, një mijë e dyzet e shtatë; bijtë e Karmës, një mijë e shtatëmbëdhjetë.
26 Levitët: bijtë e Jessuit, të Kadmielit, të Banuas dhe të Sudias, shtatëdhjetë e katër.
27 Këngëtarët e shenjtë: bijtë e Asafit, njëqind e njëzet e tetë.
28 Derëtarët: bijtë e Salumit, bijtë e Jatalit, bijtë e Talmonit, bijtë e Dakobit, bijtë e Tetës, bijtë e Samiut, gjithsej njëqind e tridhjetë e nëntë.
29 Shërbëtorët e tempullit: bijtë e Esaut, bijtë e Asifës, bijtë e Tabaothit, bijtë e Kerasit, bijtë e Sudit, bijtë e Phaleas, bijtë e Labanës, bijtë e Grabës,
30 Bijtë e Akuas, bijtë e Utës, bijtë e Cetabit, bijtë e Agabës, bijtë e Subait, bijtë e Ananit, bijtë e Cathuas, bijtë e Geddurit,
31 Bijtë e Ajrusit, bijtë e Daisanit, bijtë e Noebas, bijtë e Kasebës, bijtë e Gazeras, bijtë e Azias, bijtë e Fineesit, bijtë e Azares, bijtë e Bastait, bijtë e Asanas , bijtë e Meanit, bijtë e Nafisit, bijtë e Akubit, bijtë e Akifës, bijtë e Assurit, bijtë e Farakimit, bijtë e Basalothit,
32 Bijtë e Meedas, bijtë e Kuthës, bijtë e Kareas, bijtë e Karkut, bijtë e Asererit, bijtë e Thomoi, bijtë e Nasithit, bijtë e Atifës.
33 Bijtë e shërbëtorëve të Salomonit: bijtë e Azafionit, bijtë e Farirës, bijtë e Jeelit, bijtë e Lozonit, bijtë e Izraelit, bijtë e Safethit,
34 Bijtë e Hagias, bijtë e Farakaretit, bijtë e Sabit, bijtë e Sarothie, bijtë e Masias, bijtë e Garit, bijtë e Addusit, bijtë e Subas, bijtë e Aferrës, bijtë e Barodis , bijtë e Sabatit, bijtë e Allomit.
35 Tërë shërbëtorët e tempullit dhe bijtë e shërbëtorëve të Salomonit ishin treqind e shtatëdhjetë e dy.
36 Këta erdhën nga Thermelethi dhe Thelersas, Charaathalar që i priste dhe Aalar;
37 Ata nuk mund të tregonin as familjet e tyre dhe as familjen e tyre se si ishin nga Izraeli: bijtë e Ladanit, birit të Banit, bijtë e Nekodanit, gjashtëqind e pesëdhjetë e dy.
38 Nga priftërinjtë që uzurpuan detyrën e priftërisë, por nuk u gjetën: bijtë e Obdias, bijtë e Akozit, bijtë e Adusit, i cili u martua me Augia, një nga bijat e Barzelusit, dhe u emërua me emrin e tij.
39 Dhe kur përshkrimi i fisit të këtyre burrave u kërkua në regjistër dhe nuk u gjet, ata u hoqën nga ekzekutimi i detyrës së priftërisë:
40 Sepse Nehemia dhe Atariahu u thanë atyre që të mos jenë pjesëmarrës të gjërave të shenjta, derisa të ngrihej një kryeprift i veshur me doktrinë dhe të vërtetën.
41 Kështu të Izraelit, nga dymbëdhjetë vjeç e lart, të gjithë në numër dyzet mijë, pa llogaritur dy mijë e treqind e gjashtëdhjetë shërbëtoret dhe shërbëtoret.
42 Shërbëtorët dhe shërbëtoret e tyre ishin shtatë mijë e treqind e dyzet e shtatë; këngëtarë dhe këngëtare, dyqind e dyzet e pesë.
43 Katërqind e tridhjetë e pesë deve, shtatë mijë e tridhjetë e gjashtë kuaj, dyqind e dyzet e pesë mushka, pesë mijë e pesëqind e njëzet e pesë kafshë të përdorura për zgjedhën.
44 Dhe disa nga të parët e familjeve të tyre, kur arritën në tempullin e Perëndisë që është në Jeruzalem, u betuan se do ta rindërtonin shtëpinë në vendin e tij, sipas mundësive të tyre,
45 Dhe për të dhënë në thesarin e shenjtë të veprave një mijë mina ari, pesë mijë argjendi dhe njëqind rroba priftërie.
46 Kështu banonin priftërinjtë, Levitët dhe populli në Jeruzalem dhe në fshatra, këngëtarët dhe derëtarët; dhe gjithë Izraeli në fshatrat e tyre.
47 Por kur u afrua muaji i shtatë dhe kur bijtë e Izraelit ishin secili në vendin e tij, erdhën të gjithë me një mendje të vetme në hapjen e portës së parë që është nga lindja.
48 Atëherë Jezusi, bir i Josedekut, dhe vëllezërit e tij priftërinj, Zorobabel, bir i Salathielit, dhe vëllezërit e tij u ngritën dhe përgatitën altarin e Perëndisë të Izraelit,
49 Për të ofruar mbi të olokauste, siç është urdhëruar shprehimisht në librin e Moisiut, njeriut të Perëndisë.
50 Dhe u mblodhën rreth tyre nga kombet e tjera të vendit dhe e ngritën altarin në vendin e tij, sepse të gjitha kombet e vendit ishin në armiqësi me ta dhe i shtypnin; dhe i ofruan flijime sipas kohës dhe olokauste Zotit në mëngjes dhe në mbrëmje.
51 Ata kremtuan gjithashtu festën e Kasolleve, siç është urdhëruar në ligj, dhe ofruan flijime çdo ditë, sipas rastit.
52 Dhe pas kësaj, ofertat e vazhdueshme dhe flijimet e të shtunave, të hënës së re dhe të të gjitha festave të shenjta.
53 Të gjithë ata që i kishin premtuar Perëndisë filluan t'i ofrojnë flijime Perëndisë që nga dita e parë e muajit të shtatë, megjithëse tempulli i Zotit nuk ishte ndërtuar ende.
54 Dhe ata u dhanë muratorëve dhe marangozëve para, mish dhe pije me gëzim.
55 Edhe atyre nga Sidoni dhe nga Tiro u dhanë karroca që të sillnin dru kedri nga Libani, të cilët do t'i sillnin me lundrime në portin e Jopës, sipas urdhërit të Kirit, mbretit të Persianëve.
56 Dhe në vitin e dytë dhe në muajin e dytë pas ardhjes së tij në tempullin e Perëndisë në Jeruzalem filluan Zorobabel, bir i Salathielit, Jezusi, bir i Josedekut, dhe vëllezërit e tyre,

priftërinjtë, Levitët dhe të gjithë ata që ishin ejani në Jeruzalem nga robëria:
57 Dhe hodhën themelet e shtëpisë së Perëndisë ditën e parë të muajit të dytë, vitin e dytë mbas hyrjes në Jude dhe Jeruzalem.
58 Ata caktuan Levitët që nga mosha njëzet vjeç për veprat e Zotit. Atëherë Jezusi, me bijtë dhe vëllezërit e tij, dhe vëllai i tij Kadmieli, dhe bijtë e Madiabunit, me bijtë e Jodës, birit të Eliadunit, me bijtë dhe vëllezërit e tyre, të gjithë Levitët, u ngritën në këmbë, me një mendje të vetme, që caktuan punën, duke punuar për të çuar përpara veprat në shtëpinë e Perëndisë. Kështu punëtorët ndërtuan tempullin e Zotit.
59 Priftërinjtë u ndalën të veshur me rrobat e tyre me vegla muzikore dhe bori; dhe Levitët, bijtë e Asafit, kishin cembale,
60 Këndoni këngë falënderimi dhe lëvdoni Zotin, ashtu si kishte urdhëruar Davidi, mbreti i Izraelit.
61 Dhe kënduan me zë të lartë këngë për lëvdimin e Zotit, sepse mirësia dhe lavdia e tij janë përjetë në tërë Izraelin.
62 Dhe gjithë populli i ra borive dhe bërtiti me zë të lartë, duke i kënduar këngë falënderimi Zotit për ngritjen e shtëpisë së Zotit.
63 Edhe nga priftërinjtë, nga Levitët dhe nga të parët e familjeve të tyre, pleqtë që kishin parë shtëpinë e mëparshme erdhën në ndërtesën e kësaj me të qara dhe me klithma të mëdha.
64 Por shumë me bori dhe gëzim bërtisnin me zë të lartë,
65 Aq sa të mos dëgjoheshin boritë për të qarat e popullit; megjithatë turma u dëgjua në mënyrë të mrekullueshme, aq sa dëgjohej nga larg.
66 Prandaj, kur armiqtë e fisit të Judës dhe të Beniaminit e dëgjuan, morën vesh se çfarë kuptimi kishte ajo zhurmë borive.
67 Dhe ata e kuptuan se ata që ishin nga robëria i ndërtuan tempullin Zotit, Perëndisë të Izraelit.
68 Kështu ata shkuan te Zorobabeli, te Jezusi dhe te kryefamiljari dhe u thanë atyre: "Ne do të ndërtojmë bashkë me ju".
69 Sepse ne, ashtu si ju, i bindemi Zotit tuaj dhe i bëjmë flijime që nga koha e Azbazarethit, mbretit të Asirianëve, që na solli këtu.
70 Atëherë Zorobabeli, Jezusi dhe krerët e familjeve të Izraelit u thanë atyre: "Nuk na takon ne dhe ju të ndërtojmë bashkë një shtëpi për Zotin, Perëndinë tonë".
71 Vetëm ne do të ndërtojmë për Zotin e Izraelit, ashtu siç na ka urdhëruar Kiri, mbreti i Persianëve.
72 Por paganët e vendit, që rëndonin mbi banorët e Judesë dhe i mbanin ngushtë, penguan ndërtimin e tyre;
73 Dhe me komplotet e tyre të fshehta, bindjet dhe zhurmat popullore, ata penguan përfundimin e ndërtesës gjatë gjithë kohës që jetoi mbreti Kir; kështu u penguan të ndërtonin për dy vjet, deri në mbretërimin e Darit.

**KAPITULLI 6**

1 Tani, në vitin e dytë të mbretërimit të Darit Aggeus dhe Zakarias, birit të Addo, profetët u profetizuan Judenjve në Jude dhe në Jeruzalem në emër të Zotit, Perëndisë të Izraelit, që ishte mbi ta.
2 Atëherë Zorobabeli, bir i Salatielit, dhe Jezusi, bir i Josedekut, u ngritën dhe filluan të ndërtojnë shtëpinë e Zotit në Jeruzalem, me profetët e Zotit që ishin me ta dhe i ndihmonin.
3 Në të njëjtën kohë iu afrua Sisines, guvernatori i Sirisë dhe i Fenikisë, me Sathrabuzanesin dhe shokët e tij, dhe u tha atyre:
4 Me caktimin e kujt e ndërtoni këtë shtëpi dhe këtë çati dhe kryeni të gjitha gjërat e tjera? dhe kush janë punëtorët që kryejnë këto gjëra?
5 Megjithatë, pleqtë e Judenjve fituan hir, sepse Zoti kishte vizituar robërinë;
6 Dhe ata nuk u penguan të ndërtonin, deri në momentin kur Dariusit iu dha një sinjal për ta dhe mori një përgjigje.
7 Kopja e letrave që Sisines, guvernatori i Sirisë dhe i Fenikisë, dhe Sathrabuzanes, me shokët e tyre, sundimtarë në Siri dhe në Feniki, i shkruan dhe i dërguan Darit; Mbretit Darius, duke i përshëndetur:
8 Le t'i dihet të gjitha gjërat mbretit, zotit tonë, që, kur erdhëm në vendin e Judesë dhe hymë në qytetin e Jeruzalemit, gjetëm në qytetin e Jeruzalemit pleqtë e judenjve që ishin të robëruar
9 Ndërtimi i një shtëpie për Zotin, e madhe dhe e re, me gurë të latuar dhe të shtrenjtë, dhe me lëndë druri të vendosur tashmë mbi mure.
10 Dhe ato vepra kryhen me shpejtësi të madhe dhe puna vazhdon me mbarësi në duart e tyre dhe është bërë me gjithë lavdi e zell.
11 Atëherë ne i pyetëm këta pleq duke thënë: "Me urdhër të kujt e ndërtoni këtë shtëpi dhe i vendosni themelet e këtyre veprave?".
12 Prandaj, me qëllim që ne të mund të të jepnim njohuri duke shkruar, ne kërkuam prej tyre që ishin kryebërësit dhe kërkuam prej tyre emrat me shkrim të njerëzve të tyre kryesorë.
13 Ata na përgjigjen kështu: "Ne jemi shërbëtorët e Zotit që ka bërë qiejt dhe tokën".
14 Sa për këtë tempull, ai u ndërtua shumë vite më parë nga një mbret i Izraelit, i madh dhe i fortë dhe u përfundua.
15 Por kur etërit tanë provokuan zemërimin e Perëndisë dhe mëkatuan kundër Zotit të Izraelit që është në qiej, ai i dorëzoi në pushtetin e Nabukodonosorit, mbretit të Babilonisë, të Kaldeasve;
16 Ai e rrëzoi shtëpinë, e dogji dhe e çoi popullin në robëri në Babiloni.
17 Por në vitin e parë që mbreti Kir mbretëroi mbi vendin e Babilonisë, mbreti Kir shkroi për të ndërtuar këtë tempull.
18 Dhe enët e shenjta prej ari dhe argjendi, që Nabukodonosori i kishte marrë nga shtëpia në Jerusalem dhe i kishte vendosur në tempullin e tij, ato që mbreti Kir i nxori përsëri nga tempulli në Babiloni dhe ia dorëzuan Zorobabel dhe sundimtarit Sanabassarus,
19 Me urdhër që ai të merrte të njëjtat enë dhe t'i vendoste në tempullin e Jerusalemit; dhe që në vend të tij të ndërtohet tempulli i Zotit.
20 Atëherë i njëjti Sanabasarus, kur erdhi këtu, hodhi themelet e shtëpisë së Zotit në Jeruzalem; dhe që nga ajo kohë e deri sa është ende një ndërtesë, ajo ende nuk ka përfunduar plotësisht.
21 Tani, pra, nëse mbretit i duket mirë, le të bëhet kërkimi midis historive të mbretit Kir:
22 Dhe në qoftë se zbulohet se ndërtimi i shtëpisë së Zotit në Jeruzalem është bërë me pëlqimin e mbretit Kir, dhe nëse mbreti, zotëria jonë, ka një mendje të tillë, le të na tregojë për këtë.
23 Atëherë mbreti Dar urdhëroi të kërkonte ndër analet në Babiloni; kështu në pallatin Ekbatane, që ndodhet në vendin e Medisë, u gjet një rrotull ku ishin regjistruar këto gjëra.
24 Në vitin e parë të mbretërimit të Kirit, mbreti Kir urdhëroi që të rindërtohej shtëpia e Zotit në Jeruzalem, ku të bënin flijime me zjarr të vazhdueshëm.

25 Lartësia e të cilit do të jetë gjashtëdhjetë kubitë dhe gjerësia gjashtëdhjetë kubitë, me tri radhë gurësh të latuar dhe një radhë drurë të rinj të atij vendi; dhe shpenzimet e tij do të jepen nga shtëpia e mbretit Kir:
26 Dhe enët e shenjta të shtëpisë së Zotit, prej ari dhe argjendi, që Nabukodonosori i mori nga shtëpia në Jerusalem dhe i solli në Babiloni, duhet të kthehen në shtëpinë në Jeruzalem dhe të vendosen në vendin ku ata ishin më parë.
27 Dhe gjithashtu ai urdhëroi që Sisines, guvernatori i Sirisë dhe Fenikas, dhe Sathrabuzanes, dhe shokët e tyre, dhe ata që u emëruan sundimtarë në Siri dhe Feniki, duhet të kenë kujdes që të mos përzihen me vendin, por të vuanin Zorobabelin, shërbëtorin e Zot, guvernator i Judesë dhe pleqtë e Judenjve, për të ndërtuar shtëpinë e Zotit në atë vend.
28 Unë kam urdhëruar gjithashtu që të rindërtohet; dhe që ata të shikojnë me zell për të ndihmuar ata që janë nga robëria e Judenjve, derisa shtëpia e Zotit të përfundojë:
29 Nga haraçi i Celosirisë dhe i Fenikisë, një pjesë për t'u dhënë këtyre njerëzve për flijimet e Zotit, domethënë Zorobabelit, guvernatorit, si dema, desh dhe qengja;
30 Dhe gjithashtu grurin, kripën, verën dhe vajin, dhe atë vazhdimisht çdo vit pa diskutim, siç do të nënkuptojnë priftërinjtë që janë në Jeruzalem të shpenzohen çdo ditë.
31 që t'i ofrohen flijime Shumë të Lartit Perëndi për mbretin dhe bijtë e tij, dhe ata të luten për jetën e tyre.
32 Dhe ai urdhëroi që kushdo që do të shkelte, po, ose do të zhvlerësonte çdo gjë të thënë ose të shkruar më sipër, nga shtëpia e tij të hiqej një pemë dhe ai të varej mbi të dhe të merreshin të gjitha pasuritë e tij për mbretin.
33 Prandaj Zoti, emri i të cilit thirret atje, shkatërroni plotësisht çdo mbret dhe komb që shtrin dorën për të penguar ose dëmtuar shtëpinë e Zotit në Jeruzalem.
34 Unë, mbreti Dar, kam vendosur që sipas këtyre gjërave të bëhet me zell.

**KAPITULLI 7**

1 Pastaj Sisines, guvernatori i Celosirisë dhe i Fenikisë, dhe Sathrabuzanes, me shokët e tyre, sipas urdhrave të mbretit Dar,
2 Mbikëqyri me shumë kujdes veprat e shenjta, duke ndihmuar pleqtë e judenjve dhe qeveritarët e tempullit.
3 Dhe kështu veprat e shenjta përparuan, kur profetët Aggeus dhe Zakaria profetizuan.
4 Dhe i përfunduan këto gjëra me urdhër të Zotit, Perëndisë të Izraelit, dhe me pëlqimin e Kirit, të Darit dhe të Artekserksit, mbretër të Persisë.
5 Dhe kështu shtëpia e shenjtë përfundoi në ditën e njëzetetretë të muajit Adar, në vitin e gjashtë të Darit, mbretit të Persianëve
6 Bijtë e Izraelit, priftërinjtë, Levitët dhe të tjerët që u shtuan nga robëria vepruan sipas asaj që është shkruar në librin e Moisiut.
7 Dhe për kushtimin e tempullit të Zotit ofruan njëqind dema, dyqind desh dhe katërqind qengja;
8 dhe dymbëdhjetë cjep për mëkatin e të gjithë Izraelit, sipas numrit të krerëve të fiseve të Izraelit.
9 Priftërinjtë dhe Levitët rrinin gjithashtu të veshur me rrobat e tyre, simbas familjeve të tyre, në shërbim të Zotit, Perëndisë të Izraelit, sipas librit të Moisiut; dhe derëtarët pranë çdo porte.
10 Bijtë e Izraelit që ishin nga robëria kremtuan Pashkën ditën e katërmbëdhjetë të muajit të parë, pasi priftërinjtë dhe Levitët u shenjtëruan.
11 Ata që ishin nga robëria nuk u shenjtëruan të gjithë bashkë, por Levitët u shenjtëruan të gjithë bashkë.
12 Kështu ofruan Pashkën për të gjithë ata që ishin në robëri, për vëllezërit e tyre priftërinj dhe për veten e tyre.
13 Dhe bijtë e Izraelit që dolën nga robëria hëngrën, të gjithë ata që ishin ndarë nga gjërat e neveritshme të popullit të vendit dhe kërkonin Zotin.
14 Dhe kremtuan festën e të Ndormëve shtatë ditë me radhë, duke u gëzuar përpara Zotit,
15 Sepse kishte kthyer këshillën e mbretit të Asirisë kundër tyre, për t'i forcuar duart në veprat e Zotit, Perëndisë të Izraelit.

**KAPITULLI 8**

1 Pas këtyre gjërave, kur mbretëroi Artekserksi, mbreti i Persianëve, erdhi Esdrasi, bir i Sarajahut, bir i Ezerias, bir i Helkiahut, bir i Salumit,
2 I biri i Sadukut, birit të Akitobit, birit të Amarias, birit të Ezias, birit të Meremothit, birit të Zarajas, birit të Savias, birit të Bokas, birit të Abisumit, birit të Fineesit , i biri i Eleazarit, i biri i kryepriftit Aaron.
3 Ky Esdra doli nga Babilonia si skrib, duke qenë shumë gati për ligjin e Moisiut, që ishte dhënë nga Perëndia i Izraelit.
4 Mbreti e nderoi, sepse gjeti hir në sytë e tij në të gjitha kërkesat e tij.
5 Me të u ngjitën në Jeruzalem edhe disa nga bijtë e Izraelit, nga prifti i Levitëve, nga këngëtarët e shenjtë, nga derëtarët dhe nga shërbëtorët e tempullit,
6 Vitin e shtatë të mbretërimit të Artekserksit, në muajin e pestë, ky ishte viti i shtatë i mbretit; sepse ata u nisën nga Babilonia ditën e parë të muajit të parë dhe erdhën në Jeruzalem, sipas rrugëtimit të begatë që u kishte dhënë Zoti.
7 Sepse Esdras kishte një mjeshtëri shumë të madhe, aq sa nuk hoqi dorë nga ligji dhe urdhërimet e Zotit, por i mësoi tërë Izraelit dekretet dhe dekretet.
8 Tani kopja e porosisë, që u shkrua nga mbreti Artekserks dhe që iu drejtua Esdras, priftit dhe lexuesit të ligjit të Zotit, është kjo që vijon;
9 Mbreti Artekserks, priftit dhe lexuesit të ligjit të Zotit, Esdras, i përshëndet:
10Duke vendosur të veproj me mirësjellje, kam urdhëruar që ata nga kombi i Judenjve, nga priftërinjtë dhe Levitët që janë brenda mbretërisë sonë, që duan dhe dëshirojnë, të shkojnë me ty në Jeruzalem.
11 Të gjithë ata që e kanë mendjen, pra, le të ikin me ty, siç më është dukur mirë mua dhe shtatë miqve të mi këshilltarë;
12 Që ata të mund t'i shikojnë punët e Judesë dhe Jeruzalemit, në mënyrë të këndshme për atë që është në ligjin e Zotit;
13 Dhe çojini Zotit të Izraelit në Jeruzalem dhuratat që unë dhe miqtë e mi jemi betuar, dhe gjithë arin dhe argjendin që mund të gjendet në vendin e Babilonisë, Zotit në Jeruzalem,
14 edhe me atë që i është dhënë popullit për tempullin e Zotit, Perëndisë të tij në Jeruzalem, dhe që argjendi dhe ari të mblidhen për demat e vegjël, deshët, qengjat dhe gjërat që i takojnë;
15 me qëllim që t'i ofrojnë flijime Zotit mbi altarin e Zotit, Perëndisë të tyre, që është në Jeruzalem.
16 Dhe çdo gjë që ti dhe vëllezërit e tu të bëni me argjendin dhe me arin, bëjeni sipas vullnetit të Perëndisë tuaj.

17 Dhe enët e shenjta të Zotit, që të janë dhënë për përdorim në tempullin e Perëndisë tënd, që është në Jeruzalem, do t'i vësh përpara Perëndisë tënd në Jeruzalem.
18 Çdo gjë tjetër që do të kujtosh për përdorimin e tempullit të Perëndisë tënd, do ta japësh nga thesari i mbretit.
19 Dhe unë, mbreti Artekserks, kam urdhëruar gjithashtu rojtarët e thesareve në Siri dhe në Feniki, që çdo gjë që prifti Esdras dhe lexuesi i ligjit të Perëndisë Shumë të Lartit do të kërkojë, t'ia japin me shpejtësi.
20 Shuma prej njëqind talentesh argjendi, po ashtu edhe gruri deri në njëqind kore, njëqind copë verë dhe gjëra të tjera me bollëk.
21 Të gjitha gjërat le t'i kryhen me zell Perëndisë Shumë të Lartit sipas ligjit të Perëndisë, që të mos bjerë zemërimi mbi mbretërinë e mbretit dhe të bijve të tij.
22 Unë ju urdhëroj gjithashtu që të mos kërkoni asnjë taksë, as ndonjë detyrim tjetër nga asnjë prej priftërinjve, levitëve, këngëtarëve të shenjtë, derëtarëve, shërbëtorëve të tempullit, ose atyre që bëjnë punë në këtë tempull, dhe se askush nuk ka autoritet t'u imponojë ndonjë gjë atyre.
23 Dhe ti, Esdras, sipas diturisë së Perëndisë, cakto gjyqtarë dhe gjyqtarë, që të mund të gjykojnë në gjithë Sirinë dhe Fenikinë të gjithë ata që njohin ligjin e Perëndisë tënd; dhe ata që nuk e dinë do t'i mësosh.
24 Dhe kushdo që shkel ligjin e Perëndisë tënd dhe të mbretit, do të dënohet me zell, qoftë me vdekje, qoftë me një dënim tjetër, me para ose me burg.
25 Atëherë sekretari Esdras tha: "I bekuar qoftë i vetmi Zot, Perëndi i etërve të mi, që i ka vënë këto gjëra në zemrën e mbretit për të lavdëruar shtëpinë e tij që është në Jeruzalem.
26 Më ka nderuar në sytë e mbretit, të këshilltarëve të tij, të gjithë miqve dhe fisnikëve të tij.
27 Prandaj u inkurajova nga ndihma e Zotit, Perëndisë tim, dhe mblodha njerëzit e Izraelit që të ngjiteshin me mua.
28 Këta janë krerët, simbas familjeve të tyre dhe disa dinjiteteve, që u ngjitën me mua nga Babilonia gjatë mbretërimit të mbretit Artekserks:
29 Nga bijtë e Fineesit, Gersoni; nga bijtë e Ithamarit, Gamaeli; nga bijtë e Davidit, Leti, bir i Sekenias;
30 Nga bijtë e Peretsit, Zakaria; dhe me të u numëruan njëqind e pesëdhjetë burra:
31 Nga bijtë e Pahath-Moabit, Eliaoniahu, bir i Zarajahut, dhe me të dyqind burra;
32 Nga bijtë e Zatoes, Sekenias, bir i Jezelusit, dhe me të treqind burra; nga bijtë e Adinit, Obeti, bir i Jonathanit, dhe me të dyqind e pesëdhjetë burra.
33 Nga bijtë e Elamit, Josia, bir i Gotholias, dhe bashkë me të shtatëdhjetë burra;
34 Nga bijtë e Safatias, Zarajahu, bir i Mikaelit, dhe bashkë me të gjashtëdhjetë e dhjetë burra;
35 Nga bijtë e Joabit, Abadias, bir i Jezelusit, dhe me të dyqind e dymbëdhjetë burra;
36 Nga bijtë e Banidit, Assalimoth, bir i Josafias, dhe me të njëqind e gjashtëdhjetë burra;
37 Nga bijtë e Babit, Zakaria, bir i Bebait, dhe bashkë me të njëzet e tetë burra;
38 Nga bijtë e Astathit, Johannesi, bir i Akatanit, dhe bashkë me të njëqind e dhjetë burra;
39 Nga bijtë e Adonikamit të fundit, dhe këta janë emrat e tyre: Elifalet, Jewel dhe Samajas, dhe bashkë me ta shtatëdhjetë burra.
40 Nga bijtë e Bagos, Uthi, bir i Istalkurit, dhe bashkë me të shtatëdhjetë burra.
41 Dhe këta i mblodha pranë lumit të quajtur Theras, ku i ngritëm çadrat tona për tri ditë; pastaj i vëzhgova.
42 Por, mbasi nuk gjeta aty asnjë nga priftërinjtë dhe nga Levitët,
43 Atëherë dërgova te Eleazari, te Idueli dhe te Masmani,
44 Dhe Alnathani, Mamajas, Joriba, Nathani, Eunatani, Zakaria dhe Mosolamon, njerëz kryesorë dhe të ditur.
45 Dhe unë i urdhërova që të shkonin te kapiteni Sadeus, që ishte në vendin e thesarit;
46 Dhe i urdhëroi që të flisnin me Dadeun, me vëllezërit e tij dhe me arkëtarët në atë vend, për të na dërguar njerëz të tillë që të mund të kryenin detyrën e priftërinjve në shtëpinë e Zotit.
47 Dhe me dorën e fuqishme të Zotit tonë na sollën njerëz të zotë nga bijtë e Molit, birit të Levit, birit të Izraelit, Asebebia, bijtë dhe vëllezërit e tij, që ishin tetëmbëdhjetë vjeç.
48 Asebia, Anusi dhe Osaia, vëllai i tij, nga bijtë e Kanuneuut, me bijtë e tyre, ishin njëzet burra.
49 Nga shërbëtorët e tempullit që Davidi kishte caktuar, dhe nga njerëzit kryesorë për shërbimin e Levitëve, dyqind e njëzet shërbëtorë të tempullit, emrat e të cilëve u treguan.
50 Dhe atje u zotova një agjërim të rinjve para Zotit tonë, për t'i dëshiruar atij një udhëtim të mbarë si për ne ashtu edhe për ata që ishin me ne, për fëmijët tanë dhe për bagëtinë.
51 Sepse më vinte turp të kërkoja këmbësorët, kalorësit dhe sjelljen e mbretit për t'u mbrojtur kundër kundërshtarëve tanë.
52 Sepse ne i kishim thënë mbretit që fuqia e Zotit, Perëndisë tonë, të jetë me ata që e kërkojnë, për t'i mbështetur në të gjitha mënyrat.
53 Dhe ne iu lutëm përsëri Zotit tonë sa i përket këtyre gjërave dhe e gjetëm atë të favorshëm për ne.
54 Pastaj ndava dymbëdhjetë nga krerët e priftërinjve, Esebrian dhe Asaniahun, dhe me ta dhjetë burra nga vëllezërit e tyre;
55 Pastaj i peshova arin, argjendin dhe enët e shenjta të shtëpisë së Zotit tonë, që kishin dhënë mbreti, këshilli i tij, princat dhe tërë Izraeli.
56 Dhe pasi e peshova, u dhashë atyre gjashtëqind e pesëdhjetë talenta argjendi dhe enë argjendi prej njëqind talentash dhe njëqind talentash ari,
57 Dhe njëzet enë ari dhe dymbëdhjetë enë prej bronzi, prej bronzi të hollë, që shkëlqejnë si ari.
58 Dhe unë u thashë atyre: Ju jeni të shenjtë për Zotin, enët janë të shenjta, dhe ari dhe argjendi janë një zotim për Zotin, Zotin e etërve tanë.
59 Rrini zgjuar dhe ruani deri sa t'ia dorëzoni krerëve të priftërinjve, Levitëve dhe krerëve të familjeve të Izraelit, në Jeruzalem, në dhomat e shtëpisë së Perëndisë tonë.
60 Kështu priftërinjtë dhe Levitët, që kishin marrë argjendin, arin dhe veglat, i çuan në Jeruzalem, në tempullin e Zotit.
61 Dhe nga lumi Theras ne u nisëm në ditën e dymbëdhjetë të muajit të parë dhe erdhëm në Jeruzalem me anë të dorës së fuqishme të Zotit tonë që ishte me ne; dhe që në fillim të udhëtimit tonë Zoti na çliroi nga çdo armik, dhe kështu erdhëm në Jeruzalem.
62 Kur qëndruam atje tri ditë, ari dhe argjendi që u peshuan, ditën e katërt ia dorëzuan në shtëpinë e Zotit tonë priftit Marmoth, birit të Irit.
63 Me të ishte edhe Eleazari, bir i Fineesit, dhe bashkë me ta Josabadi, bir i Jesuit, dhe Moethi, bir i Sabanit, Levitët; të gjithë u dorëzuan sipas numrit dhe peshës.
64 Dhe e gjithë pesha e tyre u shkrua në të njëjtën orë.

65 Përveç kësaj ata që dolën nga robëria i ofruan flijime Zotit, Perëndisë të Izraelit, dymbëdhjetë dema për të gjithë Izraelin, tetëdhjetë e gjashtëmbëdhjetë desh,
66 Gjashtëdhjetë e dymbëdhjetë qengja si flijim falënderimi, dymbëdhjetë; janë të gjitha flijime për Zotin.
67 Dhe ua dorëzuan urdhërimet e mbretit kujdestarëve të mbretit dhe guvernatorëve të Celosirisë dhe të Fenikisë; dhe ata nderuan popullin dhe tempullin e Perëndisë.
68 Tani kur u bënë këto gjëra, krerët erdhën tek unë dhe thanë:
69 Kombi i Izraelit, princat, priftërinjtë dhe Levitët, nuk hoqën prej tyre popullin e huaj të vendit, as ndotjet e paganëve, Kananejtë, Hitejtë, Ferezitët, Jebusejtë dhe Moabitët, Egjiptianët dhe Edomitët.
70 Sepse ata dhe bijtë e tyre janë martuar me vajzat e tyre dhe fara e shenjtë është përzier me njerëzit e huaj të vendit; dhe që nga fillimi i kësaj çështjeje, sundimtarët dhe njerëzit e mëdhenj kanë qenë pjesëmarrës në këtë paudhësi.
71 Dhe sapo i dëgjova këto gjëra, grisa rrobat e mia dhe rrobën e shenjtë, hoqa flokët nga koka dhe mjekra dhe më ula i pikëlluar dhe shumë i rëndë.
72 Kështu të gjithë ata që ishin prekur nga fjala e Zotit, Perëndisë të Izraelit, u mblodhën pranë meje, ndërsa unë mbaja zi për paudhësinë; por ndenja i plot dhembje deri në flijimin e mbrëmjes.
73 Pastaj u ngrita nga agjërimi me rrobat e mia dhe rrobën e shenjtë grisa, duke u përkulur në gjunjë dhe duke i shtrirë duart drejt Zotit,
74 Unë thashë: "O Zot, jam i turpëruar dhe i turpëruar përpara fytyrës sate;
75 Sepse mëkatet tona janë shumëzuar mbi kokat tona dhe injoranca jonë ka arritur deri në qiell.
76 Sepse, që nga koha e etërve tanë, ne kemi qenë dhe jemi në mëkat të madh, madje deri më sot.
77 Dhe për mëkatet tona dhe të etërve tanë, ne, me vëllezërit tanë, me mbretërit tanë dhe me priftërinjtë tanë, u dorëzuam në duart e mbretërve të dheut, në duart e shpatës, të robërisë dhe të një pre e turpit, deri në ditën e sotme.
78 Dhe tani në njëfarë mase është treguar mëshirë ndaj nesh nga ti, o Zot, që do të na linte një rrënjë dhe një emër në vendin e shenjtërores sate;
79 Dhe për të na zbuluar një dritë në shtëpinë e Zotit, Perëndisë tonë, dhe për të na dhënë ushqim në kohën e skllavërisë sonë.
80 Po, kur ishim në skllavëri, ne nuk ishim të braktisur nga Zoti ynë; por ai na bëri të mëshirshëm përpara mbretërve të Persisë, dhe ata na dhanë ushqim;
81 Po, dhe nderuan tempullin e Zotit tonë dhe ngritën Sionin e shkretë, që na dhanë një qëndrim të sigurt në Jude dhe Jerusalem.
82 Dhe tani, o Zot, çfarë të themi, duke pasur këto gjëra? sepse ne kemi shkelur urdhërimet e tua që ti ke dhënë me anë të shërbëtorëve të tu, profetëve, duke thënë:
83 Se vendi, në të cilin ju hyni për ta zotëruar si trashëgimi, është një vend i ndotur me ndotjet e të huajve të vendit dhe ata e kanë mbushur me papastërtinë e tyre.
84 Prandaj tani nuk do t'i bashkoni bijat tuaja me bijtë e tyre, as nuk do t'i merrni bijat e tyre me djemtë tuaj.
85 Për më tepër, ju nuk do të kërkoni kurrë të keni paqe me ta, që të jeni të fortë dhe të hani të mirat e tokës dhe që të mund t'ua lini trashëgiminë e tokës fëmijëve tuaj përgjithmonë.
86 Dhe gjithçka që ka ndodhur na është bërë për veprat tona të liga dhe për mëkatet tona të mëdha; sepse ti, o Zot, i bëre të lehta mëkatet tona,
87 Dhe na dha një rrënjë të tillë, por ne jemi kthyer prapa për të shkelur ligjin tënd dhe për t'u përzier me papastërtinë e kombeve të vendit.
88 A nuk do të zemërohesh me ne për të na shkatërruar, derisa të mos na kesh lënë as rrënjë, as farë, as emër?
89 O Zot i Izraelit, ti je i vërtetë, sepse sot kemi mbetur një rrënjë.
90 Vini re, tani jemi para teje në paudhësitë tona, pasi nuk mund të qëndrojmë më për shkak të këtyre gjërave para teje.
91 Dhe ndërsa Esdrasi në lutjen e tij rrëfeu, duke qarë dhe i shtrirë përtokë përpara tempullit, u mblodh pranë tij nga Jeruzalemi një turmë shumë e madhe burrash, grash dhe fëmijëve, sepse midis turmës kishte një të qarë të madhe.
92 Atëherë Jehonias, bir i Jeelusit, një nga bijtë e Izraelit, thirri dhe tha: "O Esdras, ne kemi mëkatuar kundër Zotit Perëndi, jemi martuar me gra të huaja nga kombet e vendit dhe tani i gjithë Izraeli është lart. .
93 Le t'i betohemi Zotit se do t'i heqim të gjitha gratë tona që kemi marrë nga kombet bashkë me fëmijët e tyre,
94 Ashtu siç ke vendosur dhe të gjithë ata që i binden ligjit të Zotit.
95 Çohu dhe vëri në krye, sepse ty të përket kjo çështje dhe ne do të jemi me ty; bëj trimëri.
96 Kështu Esdras u ngrit dhe u betua me krerët e priftërinjve dhe të Levitëve të gjithë Izraelit se do t'i bënte këto gjëra; dhe kështu ata u betuan.

**KAPITULLI 9**

1 Atëherë Esdrasi u ngrit nga oborri i tempullit shkoi në dhomën e Joananit, birit të Eliasibit,
2 Dhe qëndroi atje dhe nuk hëngri mish, as piu ujë, duke mbajtur zi për paudhësitë e mëdha të turmës.
3 Dhe në gjithë Judeinë dhe në Jeruzalem u bë një shpallje për të gjithë ata që ishin robër, që të mblidheshin në Jeruzalem.
4 Dhe që kushdo që nuk u takua atje brenda dy a tri ditëve, sipas rregullave të caktuara nga pleqtë, bagëtia e tij duhet të merret në përdorim të tempullit dhe ai të dëbohet nga ata që ishin nga robëria.
5 Dhe në tri ditë të gjithë ata nga fisi i Judës dhe i Beniaminit u mblodhën në Jeruzalem, ditën e njëzetë të muajit të nëntë.
6 Dhe e gjithë turma u ul duke u dridhur në oborrin e gjerë të tempullit për shkak të motit të keq.
7 Kështu Esdras u ngrit dhe u tha atyre: "Ju keni shkelur ligjin duke u martuar me gra të huaja, për të shtuar mëkatet e Izraelit".
8 Dhe tani, duke rrëfyer, i jepni lavdi Zotit, Perëndisë së etërve tanë,
9 Bëjeni vullnetin e tij dhe ndahuni nga kombet e vendit dhe nga gratë e huaja.
10 Atëherë gjithë turma bërtiti dhe tha me zë të lartë: ''Ashtu siç fole ti, do të bëjmë edhe ne''.
11 Por meqenëse njerëzit janë të shumtë dhe moti është i keq, kështu që ne nuk mund të qëndrojmë pa, dhe kjo nuk është punë e një ose dy ditësh, duke parë që mëkati ynë në këto gjëra është përhapur shumë:
12 Prandaj krerët e turmës le të qëndrojnë dhe të gjithë ata nga banesat tona që kanë gra të huaja le të vijnë në kohën e caktuar,
13 Dhe me ta krerët dhe gjykatësit e çdo vendi, deri sa të largojmë nga ne zemërimin e Zotit për këtë çështje.

14 Atëherë Jonathani, bir i Azaelit, dhe Ezekia, bir i Teokanit, morën përsipër këtë çështje; dhe Mosolami, Levisi dhe Sabateu i ndihmuan.
15 Dhe ata që ishin nga robëria vepruan sipas të gjitha këtyre gjërave.
16 Prifti Esdras zgjodhi për vete krerët e familjeve të tyre, të gjithë me emër; dhe ditën e parë të muajit të dhjetë u ulën bashkë për të shqyrtuar çështjen.
17 Kështu kauza e tyre që kishin gra të huaja mori fund ditën e parë të muajit të parë.
18 Dhe nga priftërinjtë që ishin mbledhur dhe kishin gra të huaja, u gjetën:
19 nga bijtë e Jezusit, birit të Josedekut, dhe vëllezërit e tij; Matelas dhe Eleazari, dhe Joribus dhe Joadanus.
20 Dhe dhanë duart e tyre për të lënë gratë e tyre dhe për të ofruar desh për të shlyer gabimet e tyre.
21 dhe nga bijtë e Emmerit; Ananias, Zabdeus, dhe Eanes, dhe Sameius, dhe Hiereel dhe Azarias.
22 Nga bijtë e Fejsurit; Elionas, Massias Israel dhe Nathanael, dhe Ocidelus dhe Talsas.
23 dhe nga Levitët; Jozabadi, Semisi dhe Kolius, i quajtur Calitas, Patheus, Juda dhe Jonas.
24 Nga këngëtarët e shenjtë; Eleazurus, Bacchurus.
25 nga derëtarët; Sallumus dhe Tolbanes.
26 Nga ata të Izraelit, nga bijtë e Foros; Hiermas, Eddias, dhe Melchias, dhe Maelus, dhe Eleazar, dhe Asibias dhe Baanias.
27 nga bijtë e Elës; Matthanias, Zakarias dhe Hierielus, dhe Hieremoth dhe Aedias.
28 Nga bijtë e Zamothit; Eliadas, Elisimus, Othonias, Jarimoth dhe Sabatus dhe Sardeus.
29 nga bijtë e Babait; Johannes, dhe Ananias, Josabad dhe Amatheis.
30 nga bijtë e Manit; Olamus, Mamuchus, Jedeus, Jasubus, Jasael dhe Hieremoth.
31 Nga bijtë e Adit; Naathus, dhe Moosias, Lacunus, dhe Naidus, dhe Mathanias, dhe Sesthel, Balnuus dhe Manasseas.
32 Nga bijtë e Anës; Elionasi dhe Aseasi, Melkiasi, Sabeu dhe Simon Chosameu.
33 Nga bijtë e Asomit; Altaneus, dhe Matthias, dhe Baanaia, Eliphalet, dhe Manases dhe Semei.
34 Nga bijtë e Maanit; Jeremias, Momdis, Omaerus, Juel, Mabdai, Pelias, Anos, Carabasion, Enasibus, Mamnitanaimus, Eliasis, Bannus, Eliali, Samis, Selemias, Nathanias; dhe nga bijtë e Ozoras; Sesis, Esril, Azaelus, Samatus, Zambis, Josephus.
35 Nga bijtë e Ethmës; Mazitias, Zabadaias, Edes, Juel, Banaias.
36 Tërë këta kishin marrë gra të huaja dhe i lanë bashkë me fëmijët e tyre.
37 Priftërinjtë, Levitët dhe ata që ishin nga Izraeli u vendosën në Jeruzalem dhe në fshatra ditën e parë të muajit të shtatë. Kështu bijtë e Izraelit ishin në banesat e tyre.
38 Dhe e gjithë turma u mblodh njëzëri në hapësirën e gjerë të portikut të shenjtë nga lindja.
39 Pastaj i folën priftit dhe lexuesit Esdras që të sillte ligjin e Moisiut, që ishte dhënë nga Zoti, Perëndia i Izraelit.
40 Kështu Esdra, kryeprifti, ia çoi ligjin gjithë turmës, nga burri në grua, dhe te gjithë priftërinjtë, për të dëgjuar ligjin ditën e parë të muajit të shtatë.
41 Dhe lexoi në oborrin e gjerë përpara portikut të shenjtë nga mëngjesi deri në mesditë, përpara burrave dhe grave; dhe turma i kushtoi vëmendje ligjit.
42 Dhe Esdra, prifti dhe lexuesi i ligjit, u ngrit mbi një podium prej druri, që ishte bërë për këtë qëllim.
43 Pranë tij u ngritën në të djathtë Matatia, Sammusi, Anania, Azaria, Uria, Ezekia, Balasamus;
44 Dhe në të majtën e tij qëndronin Phaldaius, Misaeli, Melchia, Lothasubus dhe Nabarias.
45 Atëherë Esdrasi e çoi librin e ligjit përpara turmës, sepse ai u ul me nder në radhë të parë në sytë e të gjithëve.
46 Dhe kur ai hapi ligjin, të gjithë u ngritën drejt. Kështu Esdras bekoi Zotin, Perëndinë Shumë të Lartit, Perëndinë e ushtrive, të Plotfuqishëm.
47 Dhe gjithë populli u përgjigj: ''Amen; dhe, duke ngritur duart, ranë për tokë dhe adhuruan Zotin.
48 Edhe Jezusi, Anusi, Sarabiasi, Adinusi, Jakubusi, Sabateasi, Auteasi, Maianeasi, Kalitasi, Asriasi dhe Joazabdusi dhe Ananias, Biatasi, Levitët, mësuan ligjin e Zotit, duke i bërë të gjithë ta kuptonin.
49 Atëherë Atharati i foli Esdras, kryepriftit. dhe lexues dhe levitëve që mësonin turmën, madje të gjithëve, duke thënë:
50 Kjo ditë është e shenjtë për Zotin; (sepse të gjithë qanë kur dëgjuan ligjin:)
51 Shkoni, pra, hani yndyrën, pini ëmbëlsirën dhe dërgojuni atyre që nuk kanë asgjë;
52 Sepse kjo ditë është e shenjtë për Zotin; dhe mos u trishto; sepse Zoti do t'ju bëjë të nderuar.
53 Kështu Levitët ia shpallën të gjitha popullit, duke thënë: "Kjo ditë është e shenjtë për Zotin; mos ji i trishtuar.
54 Atëherë ata shkuan të gjithë për të ngrënë, për të pirë, për të gëzuar, për t'u dhënë pjesë atyre që nuk kishin asgjë dhe për të gëzuar.
55 Sepse ata i kuptonin fjalët për të cilat ishin mësuar dhe për të cilat ishin mbledhur.

# 2nd Esdras

## Esdras i dytë

## KAPITULLI 1

1 Libri i dytë i profetit Esdras, birit të Sarajas, birit të Azarias, birit të Helkias, birit të Sadamias, birit të Sadokut, birit të Akitobit,
2 Biri i Akias, birit të Fineesit, birit të Helit, birit të Amarias, birit të Azieit, birit të Marimothit, birit të Arnës, birit të Ozias, birit të Borithit, birit të Abiseit , i biri i Fineesit, i biri i Eleazarit,
3 Biri i Aaronit, nga fisi i Levit; i cili ishte rob në vendin e medëve, në mbretërimin e Artekserksit, mbretit të Persianëve.
4 Dhe fjala e Zotit m'u drejtua duke thënë:
5 Shko dhe tregoju popullit tim veprat e tij mëkatare dhe bijve të tij ligësinë që kanë bërë kundër meje; që ata t'u thonë fëmijëve të fëmijëve të tyre:
6 Sepse mëkatet e etërve të tyre janë shtuar tek ata, sepse më kanë harruar dhe u kanë bërë flijime perëndive të huaja.
7 A nuk jam unë ai që i nxora nga vendi i Egjiptit, nga shtëpia e skllavërisë? por më kanë shkaktuar zemërim dhe kanë përçmuar këshillat e mia.
8 Hiq flokët e kokës sate dhe hidhi mbi ta çdo të keqe, sepse ata nuk i janë bindur ligjit tim, por është një popull rebel.
9 Deri kur do t'i duroj ata, të cilëve u kam bërë kaq shumë të mira?
10 Për hir të tyre kam shkatërruar shumë mbretër; Faraonin me shërbëtorët e tij dhe gjithë fuqinë e tij e kam goditur.
11 Kam shkatërruar të gjitha kombet para tyre dhe në lindje kam shpërndarë banorët e dy krahinave, të Tiros dhe të Sidonit, dhe kam vrarë të gjithë armiqtë e tyre.
12 U thuaj atyre, pra, duke thënë: Kështu thotë Zoti:
13 Të çova nëpër det dhe në fillim të dhashë një kalim të madh e të sigurt; Të dhashë Moisiun për prijës dhe Aaronin për prift.
14 Unë ju ndriçova në një kolonë zjarri dhe kam bërë midis jush mrekulli të mëdha; megjithatë ju më keni harruar, thotë Zoti.
15 Kështu thotë Zoti i Plotfuqishëm: Thëllëzat ishin si shenjë për ju; Unë ju dhashë tenda për mbrojtjen tuaj; megjithatë ju murmuritët atje,
16 Dhe nuk keni triumfuar në emrin tim për shkatërrimin e armiqve tuaj, por ju ende sot murmurisni.
17 Ku janë dobitë që kam bërë për ju? kur ishit të uritur dhe të etur në shkretëtirë, a nuk më thirrët mua,
18 duke thënë: "Pse na solle në këtë shkretëtirë për të na vrarë?". për ne kishte qenë më mirë t'u kishim shërbyer egjiptianëve se sa të vdisnim në këtë shkretëtirë.
19 Atëherë më erdhi keq për zitë tuaja dhe ju dhashë manën për të ngrënë; kështu ju hëngët bukën e engjëjve.
20 Kur kishit etje, a nuk e çava unë shkëmbin dhe vallë ujërat rrodhën sa të ngopesh? për vapën të mbulova me gjethet e pemëve.
21 Unë ndava midis jush një tokë pjellore, dëbova para jush Kananejtë, Ferezejtë dhe Filistejtë; çfarë të bëj më shumë për ju? thotë Zoti.
22 Kështu thotë Zoti i Plotfuqishëm: Kur ishit në shkretëtirë, në lumin e Amorejve, të etur dhe duke blasfemuar emrin tim,
23 Nuk ju dhashë zjarr për blasfemitë tuaja, por hodha një pemë në ujë dhe e bëra të ëmbël lumin.
24 Çfarë duhet të të bëj, o Jakob? ti, Judë, nuk më bindesh; do të më kthej te kombet e tjera dhe atyre do t'u jap emrin tim, që të respektojnë statutet e mia.
25 Duke qenë se më keni braktisur, do t'ju braktis edhe unë; kur dëshironi që unë të jem i mëshirshëm ndaj jush, unë nuk do të kem mëshirë për ju.
26 Kur të më kërkoni, nuk do t'ju dëgjoj, sepse i keni ndotur duart tuaja me gjak dhe këmbët tuaja janë të shpejta për të kryer një vrasje.
27 Ju nuk më keni braktisur mua, por veten tuaj, thotë Zoti.
28 Kështu thotë Zoti i Plotfuqishëm: A nuk të jam lutur si baba për bijtë e tij, si nënë bijat e saj dhe si mëndëse foshnjat e saj të vogla?
29 që ju të jeni populli im dhe unë të jem Perëndia juaj; që ju të ishit fëmijët e mi dhe unë të bëhesha babai juaj?
30 Unë ju mblodha ashtu si një pulë mbledh pulat e saj nën krahë; por tani, çfarë të bëj me ju? Unë do të të dëboj nga fytyra ime.
31 Kur të më ofroni, unë do të largoj fytyrën time nga ju; për festat tuaja solemne, hënat tuaja të reja dhe rrethprerjet tuaja i kam braktisur.
32 Unë ju dërgova shërbëtorët e mi profetët, të cilët ju i keni marrë, i keni vrarë dhe i keni grisur trupat e tyre, gjakun e të cilëve do t'u kërkoj nga duart tuaja, thotë Zoti.
33 Kështu thotë Zoti i Plotfuqishëm: "Shtëpia jote është e shkretuar, do të të dëboj ashtu si era kashtjellon".
34 Dhe fëmijët tuaj nuk do të jenë të frytshëm; sepse kanë përçmuar urdhërimin tim dhe kanë bërë atë që është e keqe para meje.
35 Shtëpitë tuaja do t'i jap një populli që do të vijë; që nuk kanë dëgjuar ende për mua, do të më besojnë; të cilëve nuk u kam treguar asnjë shenjë, por ata do të bëjnë atë që i kam urdhëruar.
36 Ata nuk kanë parë profetë, por do t'i kujtojnë mëkatet e tyre dhe do t'i pranojnë.
37 Dëshmoj hirin e njerëzve që do të vijnë, të vegjëlit e të cilëve gëzohen me gëzim; edhe pse nuk më kanë parë me sy trupor, por me shpirt i besojnë asaj që them.
38 Dhe tani, vëlla, ja çfarë lavdie; dhe shikoni njerëzit që vijnë nga lindja:
39 të cilëve do t'u jap për prijës: Abrahamin, Isakun dhe Jakobin, Osean, Amosin dhe Mikeasin, Joelin, Abdiasin dhe Jonasin,
40 Nahumi, Abakuku, Sofonia, Ageu, Zakaria dhe Malakia, që quhet edhe engjëlli i Zotit.

## KAPITULLI 2

1 Kështu thotë Zoti, unë e nxora këtë popull nga skllavëria dhe u dhashë atyre urdhërimet e mia me anë të shërbëtorëve, profetëve; të cilët nuk deshën t'i dëgjonin, por përçmuan këshillat e mia.
2 Nëna që i lindi u tha atyre: "Shkoni, fëmijë; sepse jam e ve dhe e braktisur.
3 Të rrita me gëzim; por me dhembje dhe hidhërim të kam humbur, sepse ke mëkatuar përpara Zotit, Perëndisë tënd, dhe ke bërë atë që është e keqe përpara tij.

4 Por çfarë të bëj tani me ju? Unë jam e ve dhe e braktisur; shkoni, o bijtë e mi, dhe kërkoni mëshirë nga Zoti.
5 Sa për mua, o baba, të thërras për dëshmi për nënën e këtyre fëmijëve, e cila nuk do të respektojë besëlidhjen time,
6 me qëllim që ti t'i çosh në huti dhe nënën e tyre në plaçkë, që të mos ketë pasardhës prej tyre.
7 U shpërndafshin midis kombeve, u fshifshin emrat e tyre nga toka, sepse kanë përçmuar besëlidhjen time.
8 Mjerë ti, Assur, që fsheh te ti të padrejtët! O ju njerëz të këqij, mbani mend atë që i bëra Sodomës dhe Gomorrës;
9 Toka e të cilit shtrihet në grumbuj katran dhe grumbuj hiri, kështu do të veproj edhe me ata që nuk më dëgjojnë, thotë Zoti i Plotfuqishëm.
10 Kështu i thotë Zoti Esdras: "Thuaji popullit tim që do t'i jap mbretërinë e Jeruzalemit, që do t'i kisha dhënë Izraelit".
11 Unë do të marr gjithashtu lavdinë e tyre dhe do t'u jap atyre tabernakullin e përjetshëm që kisha përgatitur për ta.
12 Ata do të kenë pemën e jetës si një vaj erëmirë; nuk do të mundohen as nuk do të lodhen.
13 Shkoni dhe do të merrni; lutuni për pak ditë për ju, që ato të shkurtohen; mbretëria tashmë është përgatitur për ju; rrini zgjuar.
14 Merrni qiellin dhe tokën për të dëshmuar; sepse e kam copëtuar të keqen dhe kam krijuar të mirën, sepse unë jetoj, thotë Zoti.
15 Nënë, përqafo fëmijët e tu dhe rriti me gëzim, bëji këmbët e tyre të forta si një shtyllë, sepse unë të kam zgjedhur ty, thotë Zoti.
16 Të vdekurit do t'i ringjall përsëri nga vendet e tyre dhe do t'i nxjerr nga varret, sepse e kam njohur emrin tim në Izrael.
17 Mos ki frikë, o nënë e fëmijëve, sepse unë të kam zgjedhur ty, thotë Zoti.
18 Për ndihmën tënde do të dërgoj shërbëtorët e mi Esain dhe Jeremin, me këshillën e të cilëve kam shenjtëruar dhe përgatitur për ty dymbëdhjetë pemë të ngarkuara me fruta të ndryshme,
19 Dhe po aq burime që rrjedhin me qumësht dhe mjaltë, dhe shtatë male të fuqishme, ku mbijnë trëndafila dhe zambakë, me anë të të cilave unë do t'i mbush fëmijët e tu me gëzim.
20Bëni të drejtën me vejushën, gjykoni për jetimin, jepini të varfërit, mbroni jetimin, vishni lakuriqin,
21 Shëroni të këputurit dhe të dobëtit, mos qeshni një të çalë me përbuzje, mbroni të gjymtuarin dhe lëreni të verbrin të shohë pastërtinë time.
22 Mbaji të moshuarit dhe të rinjtë brenda mureve të tua.
23 Kudo që t'i gjesh të vdekurit, merre dhe varrose, dhe unë do të të jap vendin e parë në ringjalljen time.
24 Qëndroni, o populli im, dhe pushoni, sepse qetësia juaj është ende.
25 Ushqeji bijtë e tu, o taj i mirë; vendosin këmbët e tyre.
26 Sa për shërbëtorët që të kam dhënë, asnjë prej tyre nuk do të humbasë; sepse unë do t'i kërkoj nga numri yt.
27 Mos u lodh, sepse kur të vijë dita e fatkeqësisë dhe e hidhërimit, të tjerët do të qajnë dhe do të pikëllohen, por ti do të gëzohesh dhe do të kesh bollëk.
28 Paganët do të të kenë zili, por nuk do të mund të bëjnë asgjë kundër teje, thotë Zoti.
29 Duart e mia do të të mbulojnë, që fëmijët e tu të mos e shohin ferrin.
30 Gëzohu, o nënë, me fëmijët e tu; sepse unë do të të çliroj, thotë Zoti.
31 Kujto bijtë e tu që flenë, sepse unë do t'i nxjerr nga anët e dheut dhe do të tregoj mëshirë për ta, sepse unë jam i mëshirshëm, thotë Zoti i Plotfuqishëm.
32 Përqafo bijtë e tu derisa të vij dhe të tregoj mëshirë ndaj tyre, sepse puset e mia janë rrëmbyer dhe hiri im nuk do të mungojë.
33 Unë Esdras mora urdhërin e Zotit në malin Oreb që të shkoja në Izrael; por kur erdha tek ata, ata më hodhën poshtë dhe përçmuan urdhërimin e Zotit.
34 Dhe prandaj unë ju them, o kombe, që dëgjoni dhe kuptoni, kërkoni Bariun tuaj, ai do t'ju japë prehje të përjetshme; sepse ai është afër, që do të vijë në fund të botës.
35 Jini gati për shpërblimin e mbretërisë, sepse drita e përjetshme do të shkëlqejë mbi ju përjetë.
36 Ikni nga hija e kësaj bote, merrni gëzimin e lavdisë suaj: Unë dëshmoj hapur Shpëtimtarin tim.
37 Merrni dhuratën që ju është dhënë dhe gëzohuni, duke falënderuar atë që ju ka çuar në mbretërinë qiellore.
38 Çohuni dhe ngrihuni, shikoni numrin e atyre që do të vulosen në festën e Zotit;
39 Që janë larguar nga hija e botës, dhe kanë marrë rroba të lavdishme të Zotit.
40 Merr numrin tënd, o Sion, dhe mbylli ata që janë veshur me të bardha dhe që kanë përmbushur ligjin e Zotit.
41 Numri i bijve të tu që ke dëshiruar u plotësua; lutju fuqisë së Zotit që populli yt, i thirrur që nga fillimi, të shenjtërohet.
42 Unë Esdras pashë në malin e Sionit një popull të madh, të cilin nuk munda t'i numëroja, dhe të gjithë lëvdonin Zotin me këngë.
43 Dhe në mes të tyre ishte një i ri me shtat të lartë, më i gjatë se të gjithë të tjerët, dhe mbi kokën e tyre vendosi kurora dhe u lartësua më shumë; me të cilën u mrekullova shumë.
44 E pyeta engjëllin dhe i thashë:"Zot, çfarë janë këto?".
45 Ai u përgjigj dhe më tha: "Këta janë ata që kanë hequr rrobat e vdekshme, kanë veshur të pavdekshmin dhe kanë rrëfyer emrin e Perëndisë; tani janë kurorëzuar dhe kanë marrë pëllëmbët".
46 Atëherë i thashë engjëllit: Cili është ai i ri që i kurorëzon dhe u jep pëllëmbët në duar?
47 Dhe ai u përgjigj dhe më tha: "Është Biri i Perëndisë, të cilin ata e kanë rrëfyer në botë". Atëherë fillova t'i lavdëroj shumë ata që qëndruan kaq fort për emrin e Zotit.
48 Atëherë engjëlli më tha: "Shko dhe tregoju popullit tim çfarë gjërash dhe sa mrekulli të mëdha të Zotit, Perëndisë tënd, ke parë".

**KAPITULLI 3**

1Në vitin e tridhjetë pas rrënimit të qytetit, unë isha në Babiloni dhe u shtriva i shqetësuar në shtratin tim dhe mendimet e mia mblodhën zemrën time.
2 Sepse pashë shkretimin e Sionit dhe pasurinë e banorëve të Babilonisë.
3 Dhe fryma ime u trondit aq shumë, sa fillova t'i flas shumë të Lartit fjalë plot frikë dhe i thashë:
4 O Zot, që sundon, ti fole në fillim, kur mbolle tokën, dhe vetëm ti, dhe i urdhëroje njerëzit,
5 Dhe i dha Adamit një trup pa shpirt, që ishte vepër e duarve të tua, dhe i fryu atij frymë jete dhe ai u bë i gjallë para teje.
6 Dhe ti e çon në parajsë, që dora jote e djathtë e kishte mbjellë, para se të dilte toka.
7 Dhe atij i dhe urdhëruar të dojë rrugën tënde, të cilën ai e shkeli dhe menjëherë caktove vdekjen tek ai dhe në brezat e tij, prej të cilëve dolën kombe, fise, popuj dhe fise, pa numër.
8 Dhe çdo popull eci sipas vullnetit të vet, bëri gjëra të mrekullueshme para teje dhe përçmoi urdhërimet e tua.
9 Dhe përsëri me kalimin e kohës ti solle përmbytjen mbi ata që banonin në botë dhe i shkatërrove.
10 Dhe ndodhi që në secilin prej tyre, ashtu si vdekja ishte për Adamin, ashtu ishte përmbytja për këta.
11 Megjithatë ti ke lënë njërin prej tyre, Noeun me familjen e tij, prej të cilit dolën të gjithë njerëzit e drejtë.
12 Dhe ndodhi që kur ata që banonin në tokë filluan të shumohen dhe patën shumë fëmijë dhe ishin një popull i madh, ata filluan përsëri të ishin më të pabesë se të parët.
13 Tani kur ata jetuan kaq keq përpara teje, ti zgjodhe midis tyre një njeri që quhej Abraham.
14 Ti e deshe atë dhe vetëm atij ia tregove vullnetin tënd.
15 Dhe lidhi një besëlidhje të përjetshme me të, duke i premtuar se nuk do ta braktisje kurrë farën e tij.
16 Dhe atij i dhe Isakun dhe Isakut i dhe Jakobin dhe Esaun. Sa për Jakobin, ti e zgjodhe për ty dhe e vure nga Esau; kështu Jakobi u bë një turmë e madhe.
17 Dhe ndodhi që kur do t'i çoje pasardhësit e tij nga Egjipti, i ngrite në malin Sinai.
18 Dhe duke përkulur qiejt, ti e forcove tokën, trondite gjithë botën, i bëre të dridhen thellësitë dhe i shqetësove njerëzit e asaj kohe.
19 Dhe lavdia jote kaloi nëpër katër porta, të zjarrit, të tërmetit, të erës dhe të të ftohtit; që ti t'i japësh ligjin pasardhësve të Jakobit dhe kujdesin për brezin e Izraelit.
20 Megjithatë ti nuk ia ke hequr atyre një zemër të ligë, që ligji yt të japë fryt në to.
21 Sepse Adami i parë, i cili kishte një zemër të ligë, mëkatoi dhe u mund; kështu të jenë të gjithë ata që kanë lindur prej tij.
22 Kështu, dobësia u bë e përhershme; dhe ligji (gjithashtu) në zemrën e njerëzve me keqdashje të rrënjës; kështu që e mira u largua dhe e keqja mbeti.
23 Kështu kohët kaluan dhe vitet u mbaruan; atëherë ti ngrite një shërbëtor të quajtur David.
24 të cilin ti urdhërove të ndërtojnë një qytet në emrin tënd dhe të të ofrojnë temjan dhe blatime në të.
25 Kur kjo u bë për shumë vite, ata që banonin në qytet të braktisën,
26 Dhe në të gjitha gjërat vepruan ashtu siç kishin bërë Adami dhe të gjithë brezat e tij, sepse edhe ata kishin një zemër të ligë.
27 Dhe kështu ti e dorëzove qytetin tënd në duart e armiqve të tu.
28 A janë, pra, më të mira veprat e tyre që banojnë në Babiloni, që të kenë pushtetin mbi Sionin?
29 Sepse kur erdha atje dhe pashë pabesi pa numër, atëherë shpirti im pa shumë keqbërës në këtë të tridhjetën vesh, saqë zemra më ka dështuar.
30 Sepse unë pashë se si ti i lejon të mëkatojnë dhe ke kursyer keqbërësit; ke shkatërruar popullin tënd dhe ke ruajtur armiqtë e tu, por nuk e ke treguar.
31 Nuk mbaj mend se si mund të lihet kjo rrugë: a janë, pra, nga Babilonia më të mirë se ata të Sionit?
32 Apo ka ndonjë popull tjetër që të njeh përveç Izraelit? ose cili brez u ka besuar besëlidhjeve të tua si Jakobi?
33 E megjithatë shpërblimi i tyre nuk duket dhe mundi i tyre nuk ka fryt, sepse unë kam shkuar këtu dhe atje nëpër kombet dhe shoh që ata rrjedhin në pasuri dhe nuk mendoj për urdhërimet e tua.
34 Peshoje, pra, tani në peshore ligësinë tonë dhe të atyre që banojnë në botë; dhe kështu emri yt nuk do të gjendet askund veçse në Izrael.
35 Ose kur nuk kanë mëkatuar para teje banorët e dheut? ose cili popull i ka zbatuar kështu urdhërimet e tua?
36 Do të zbulosh që emri i Izraelit ka respektuar urdhërimet e tua; por jo paganët.

**KAPITULLI 4**

1 Dhe engjëlli që më ishte dërguar, që quhej Uriel, m'u përgjigj,
2 Dhe tha: "Zemra jote ka shkuar shumë larg në këtë botë dhe mendon se e kupton rrugën e Shumë të Lartit?".
3 Atëherë unë thashë: "Po, zotëria im". Dhe ai m'u përgjigj dhe tha: "Unë jam dërguar të të tregoj tre rrugë dhe të paraqes tre shëmbëlltyra para teje:
4 Në qoftë se ti mund të më shpallësh të tillë, unë do të të tregoj gjithashtu rrugën që dëshiron të shohësh dhe do të të tregoj nga vjen zemra e ligë.
5 Dhe unë thashë: Më trego, zotëria im. Atëherë ai më tha: "Shko, më pesho peshën e zjarrit, ose ma mat goditjen e erës, ose më thirr përsëri ditën që ka kaluar".
6 Atëherë unë u përgjigja dhe thashë: "Kush mund ta bëjë këtë që ti të kërkosh gjëra të tilla nga unë?".
7 Dhe ai më tha: "Nëse do të të pyesja sa banesa të mëdha janë në mes të detit, ose sa burime ka në fillim të thellësive, ose sa burime janë mbi kupë qiellore, ose cilat janë daljet e parajsa:
8 Ndoshta do të më thuash, unë kurrë nuk kam zbritur në thellësi, as ende në ferr, as nuk jam ngjitur ndonjëherë në parajsë.
9 Megjithatë tani të kam pyetur vetëm për zjarrin dhe erën, dhe për ditën nëpër të cilën ke kaluar, dhe për gjërat nga të cilat nuk mund të ndahesh, dhe megjithatë nuk mund të më japësh përgjigje për to.

10 Ai më tha gjithashtu: "A nuk mund t'i dish gjërat e tua dhe ata që janë rritur me ty;
11 Si do të mundet atëherë ena jote të kuptojë rrugën e Më të Lartit dhe, duke qenë se bota tani është e korruptuar nga jashtë, për të kuptuar prishjen që është e dukshme në sytë e mi?
12 Atëherë unë i thashë: "Ishte më mirë të mos ishim fare, se sa të jetonim akoma në ligësi dhe të vuanim dhe të mos dinim pse.
13 Ai m'u përgjigj dhe tha: "Unë hyra në një pyll në një fushë dhe pemët u këshilluan,
14 dhe tha: "Ejani, të shkojmë të luftojmë kundër detit, me qëllim që ai të largohet nga ne dhe të mund të na bëjmë të tjera pyje".
15 Edhe përmbytjet e detit u këshilluan në të njëjtën mënyrë dhe thanë: "Ejani, të ngjitemi dhe të nënshtrojmë pyjet e fushës, që edhe atje të na bëjmë një vend tjetër".
16 Mendimi për dru ishte i kotë, sepse zjarri erdhi dhe e përpiu.
17 Mendimi i përmbytjeve të detit u hoq gjithashtu, sepse rëra u ngrit dhe i ndaloi.
18 Nëse do të gjykonit tani midis këtyre të dyjave, kë do të fillonit të justifikoni? ose kë do të dënosh?
19 Unë u përgjigja dhe thashë: Me të vërtetë është një mendim i marrë që të dy kanë sajuar, sepse toka i është dhënë drurit dhe deti gjithashtu ka vendin e tij për të mbajtur përmbytjet e tij.
20 Atëherë ai m'u përgjigj dhe tha: "Ti ke dhënë një gjykim të drejtë, por pse nuk gjykon edhe ti veten tënde?".
21 Sepse ashtu si toka i jepet pyllit dhe deti përmbytjeve të tij, ashtu edhe banorët e dheut nuk mund të kuptojnë gjë tjetër veç asaj që është mbi tokë; dhe ai që banon mbi qiej mund të kuptojë vetëm gjërat. që janë mbi lartësinë e qiejve.
22 Atëherë unë u përgjigja dhe thashë: Të lutem, o Zot, më lër të kem zgjuarsi.
23 Sepse nuk e kisha mendjen të isha kurioz për gjërat e larta, por për ata që kalonin pranë nesh çdo ditë, domethënë, prandaj Izraeli është dorëzuar si një turp për kombet dhe për çfarë arsye i jepet popullit që ti ke dashur mbi kombet e paperëndishme dhe pse ligji i paraardhësve tanë është anuluar dhe besëlidhjet e shkruara nuk kanë efekt,
24 Dhe ne largohemi nga bota si karkaleca, dhe jeta jonë është habi dhe frikë dhe nuk jemi të denjë të marrim mëshirë.
25 Çfarë do t'i bëjë, pra, emrit të tij me të cilin jemi thirrur? për këto gjëra kam kërkuar.
26 Atëherë ai m'u përgjigj dhe tha: "Sa më shumë të kërkosh, aq më shumë do të mrekullohesh; sepse bota shpejton të kalojë,
27 Dhe nuk mund t'i kuptojë gjërat që i janë premtuar të drejtit në kohën e ardhshme, sepse kjo botë është plot me paudhësi dhe dobësi.
28 Por sa i përket kësaj Për çfarë më kërkon, unë do të të them; sepse e keqja është mbjellë, por shkatërrimi i saj nuk ka ardhur ende.
29 Prandaj, nëse ajo që mbillet nuk kthehet përmbys dhe nëse vendi ku mbillet e keqja nuk kalon, atëherë nuk mund të vijë ajo që mbillet me të mirën.
30 Sepse kokrra e farës së keqe është mbjellë në zemrën e Adamit që nga fillimi dhe sa pabesi ka sjellë deri tani? dhe sa do të prodhojë akoma deri sa të vijë koha e shirjes?
31 Mendoni tani vetë se sa fryt të madh ligësie ka sjellë kokrra e farës së keqe.
32 Dhe kur të priten kallinjtë e pa numëruar, sa dysheme do të mbushin?
33 Atëherë unë u përgjigja dhe thashë: "Si dhe kur do të ndodhin këto gjëra?". pse vitet tona janë të pakta dhe të liga?
34 Dhe ai m'u përgjigj duke thënë: "Mos u nxito mbi Shumë të Lartin, sepse është e kotë nxitimi për të qenë mbi të, sepse ke kaluar shumë".
35 A nuk pyesnin edhe shpirtrat e të drejtëve për këto gjëra në dhomat e tyre, duke thënë: "Deri kur do të shpresoj në këtë mënyrë?". kur vjen fryti i dyshemesë së shpërblimit tonë?
36 Dhe këtyre gjërave u përgjigj kryeengjëlli Uriel dhe tha: "Edhe kur numri i farave të mbushet në ju, sepse ai e ka peshuar botën në peshore".
37 Ai i ka matur kohët me masë; dhe ka numëruar kohët me numër; dhe ai nuk i lëviz dhe nuk i trazon deri sa të plotësohet masa e përmendur.
38 Atëherë unë u përgjigja dhe thashë: "O Zot që sundon, edhe ne të gjithë jemi plot pandershmëri".
39 Dhe për ne, ndoshta është që dyshemetë e të drejtëve nuk mbushen, për shkak të mëkateve të atyre që banojnë mbi tokë.
40 Ai m'u përgjigj dhe më tha: "Shko te një grua shtatzënë dhe pyete kur të kenë mbushur nëntë muajt e saj, nëse barku i saj mund ta mbajë më lindjen brenda saj".
41 Atëherë unë thashë: "Jo, Zot, kjo nuk mundet". Dhe ai më tha: Në varr dhomat e shpirtrave janë si barku i një gruaje.
42 Ashtu si një grua që lind dhe nxiton të shpëtojë nga nevoja e lindjes, po ashtu edhe këto vende nxitojnë të dorëzojnë gjërat që u janë besuar.
43 Që në fillim, ja, atë që dëshiron të shohësh, do të të tregohet.
44 Atëherë unë u përgjigja dhe thashë: "Nëse kam gjetur hir në sytë e tu dhe nëse është e mundur, dhe nëse më takojnë, prandaj,
45 Më tregoni, pra, nëse do të vijë më shumë nga e kaluara ose më e kaluar se sa do të vijë.
46 Unë e di atë që ka kaluar, por nuk e di atë që do të vijë.
47 Dhe ai më tha: "Çohu në krahun e djathtë dhe unë do të të shpjegoj shëmbëlltyrën".
48 Kështu u ndala dhe pashë, dhe ja, një furrë e nxehtë po kalonte para meje; dhe ndodhi që, kur flaka mbaroi, shikova dhe ja, tymi mbeti i qetë.
49 Pas kësaj, para meje kaloi një re ujore dhe lëshoi shumë shi me furtunë; dhe kur mbaroi shiu i stuhishëm, pikat mbetën të qeta.
50 Atëherë ai më tha: "Mendohu me veten; si shiu është më i madh se pikat dhe zjarri është më i madh se tymi; por pikat dhe tymi mbeten prapa: kështu sasia që ka kaluar ka kaluar më shumë.
51 Atëherë unë u luta dhe thashë: "A mendon ti, a mund të jetoj deri në atë kohë?". apo çfarë do të ndodhë në ato ditë?

52 Ai m'u përgjigj dhe tha: "Për sa i përket argumenteve për të cilat më kërkon, mund të të tregoj pjesërisht; por për sa i përket jetës sate, unë nuk jam dërguar të të tregoj; sepse nuk e di.

**KAPITULLI 5**

1 Megjithatë, kur të vijnë argumentet, vini re, do të vijnë ditët, kur ata që banojnë në tokë do të merren në një numër të madh dhe rruga e së vërtetës do të fshihet dhe toka do të jetë shterpë besimi.
2 Por paudhësia do të rritet mbi atë që shikon tani ose që ke dëgjuar prej kohësh.
3 Dhe toka që ti tani sheh se ka rrënjë, do ta shohësh të shkretuar befas.
4 Por nëse Shumë i Larti të jep të jetosh, do të shohësh pas borisë së tretë që dielli do të shkëlqejë përsëri befas gjatë natës dhe hëna tri herë në ditë.
5 Dhe gjaku do të bjerë nga druri dhe guri do të japë zërin e tij dhe populli do të shqetësohet.
6 Dhe do të sundojë edhe ai, të cilin ata nuk e presin nga banori i tokës, dhe shpendët do të largohen së bashku.
7 Dhe deti i Sodomit do të nxjerrë jashtë peshqit dhe do të bëjë një zhurmë natën, që shumë nuk e njohin, por të gjithë do ta dëgjojnë zërin e tij.
8 Do të ketë gjithashtu një rrëmujë në shumë vende dhe zjarri do të shpërthejë përsëri, dhe kafshët e egra do të ndryshojnë vendet e tyre dhe gratë me menstruacione do të nxjerrin përbindësha:
9 Dhe ujërat e kripura do të gjenden në ëmbëlsirat dhe të gjithë miqtë do të shkatërrojnë njëri-tjetrin; atëherë mendja do të fshihet dhe mendja do të tërhiqet në dhomën e tij të fshehtë,
10 Dhe do të kërkohet nga shumë njerëz, por nuk do të gjendet; atëherë padrejtësia dhe mospërmbajtja do të shumohen mbi tokë.
11 Edhe një vend do të pyesë një tjetër dhe do të thotë: A ka ikur drejtësia që e bën njeriun të drejtë? permes teje? Dhe do të thotë: Jo.
12 Në të njëjtën kohë njerëzit do të shpresojnë, por asgjë nuk do të ketë; do të mundohen, por rrugët e tyre nuk do të përparojnë.
13 Unë kam lënë të të tregoj ty argumente të tilla; dhe nëse do të lutesh përsëri dhe do të qash si tani dhe do të agjërosh edhe ditë, do të dëgjosh gjëra akoma më të mëdha.
14 Pastaj u zgjova dhe një tmerr i madh përshkoi gjithë trupin tim dhe mendja ime u trondit aq sa më ra të fikët.
15 Kështu engjëlli që kishte ardhur të fliste me mua më kapi, më ngushëlloi dhe më ngriti në këmbë.
16 Natën e dytë ndodhi që Salathieli, kapiteni i popullit, erdhi tek unë dhe më tha: "Ku ke qenë?". dhe pse është kaq e rëndë fytyra jote?
17 A nuk e di ti që Izraeli është zotuar me ty në vendin e robërisë së tij?
18 Atëherë, hani bukë dhe mos na braktisni, si bariu që lë kopenë e tij në duart e ujqërve mizorë.
19 Atëherë unë i thashë: "Largohu nga unë dhe mos më afro". Dhe ai dëgjoi atë që thashë dhe u largua nga unë.
20 Dhe kështu agjërova shtatë ditë, duke mbajtur zi dhe duke qarë, ashtu si më urdhëroi engjëlli Uriel.
21 Dhe pas shtatë ditësh ndodhi kështu që mendimet e zemrës sime u hidhëruan përsëri për mua,
22 Dhe shpirti im fitoi shpirtin e zgjuarsisë dhe fillova të flas përsëri me Shumë të Lartin,
23 Dhe tha: "O Zot që sundon, nga të gjitha drurët e tokës dhe nga të gjitha drurët e saj, ti ke zgjedhur një hardhi të vetme;
24 Dhe nga të gjitha vendet e gjithë botës ti ke zgjedhur një gropë dhe nga të gjitha lulet e saj një zambak.
25 Dhe nga të gjitha thellësitë e detit ke mbushur një lumë dhe nga të gjitha qytetet e ndërtuara ke shenjtëruar Sionin për veten tënde.
26 Dhe nga të gjitha zogjtë e krijuar, ti i vure emrin një pëllumb, dhe nga të gjitha bagëtitë e krijuara, ke siguruar një dele.
27 Dhe midis gjithë turmave të njerëzve ti ke marrë një popull; dhe këtij populli që ti e doje, i dhe një ligj të miratuar nga të gjithë.
28 Dhe tani, o Zot, pse ua ke dhënë këtë një popull shumë njerëzve? dhe mbi një rrënjë ke përgatitur të tjera dhe pse e ke shpërndarë popullin tënd të vetëm mes shumë njerëzve?
29 Dhe ata që i respektuan premtimet e tua dhe nuk u besuan besëlidhjeve të tua, i kanë shkelur ato.
30 Nëse e urren kaq shumë popullin tënd, a duhet ta ndëshkosh me duart e tua.
31 Tani, kur thashë këto fjalë, engjëlli që erdhi tek unë natën e kaluar, m'u dërgua,
32 Dhe më tha: "Dëgjomë dhe unë do të të mësoj; dëgjo atë që të them dhe do të të them më shumë.
33 Dhe unë thashë: "Fol, o Zoti im". Atëherë ai më tha: "Ti je shumë i shqetësuar për hir të Izraelit; a e do këtë popull më të mirë se ai që e ka krijuar?".
34 Dhe unë thashë: "Jo, Zot, por fola me shumë hidhërim, sepse frerët e mia më dhembin çdo orë, ndërsa përpiqem të kuptoj rrugën e Shumë të Lartit dhe të kërkoj një pjesë të gjykimit të tij".
35 Dhe ai më tha: "Nuk mundesh". Dhe unë thashë: "Pse, Zot?" ku kam lindur atëherë? ose pse nuk ishte atëherë varri im barku i nënës sime, që të mos kisha parë mundimin e Jakobit dhe mundin e mundimshëm të brezit të Izraelit?
36 Dhe ai më tha: "Më numëro gjërat që nuk kanë ardhur akoma, më mbledh skorjet që janë shpërndarë, më gjelbëroj përsëri lulet që janë tharë,
37 Më hap vendet e mbyllura dhe më nxirr jashtë erërat që janë mbyllur në to, më trego shëmbëlltyrën e një zëri dhe atëherë unë do të të tregoj atë që mundohesh të dish.
38 Dhe unë thashë: "O Zot që sundon, kush mund t'i dijë këto gjëra, përveç atij që nuk banon me njerëzit?".
39 Sa për mua, nuk jam i urtë; si mund të flas, pra, për këto gjëra për të cilat më kërkon?
40 Atëherë ai më tha: Ashtu si nuk mund të bësh asnjë nga këto gjëra për të cilat kam folur, po ashtu nuk mund të zbulosh gjykimin tim, ose në fund dashurinë që i kam premtuar popullit tim.
41 Dhe unë thashë: "Ja, o Zot, ti je akoma pranë atyre që janë të rezervuar deri në fund; dhe çfarë do të bëjnë ata që

kanë qenë para meje, ne që jemi tani ose ata që do të vijnë pas nesh?".
42 Dhe ai më tha: "Unë do ta krahasoj gjykimin tim me një unazë; ashtu si nuk ka plogështi të të fundit, ashtu nuk ka shpejtësi të të parit".
43 Kështu unë u përgjigja dhe thashë: "A nuk mund të bësh menjëherë ato që janë bërë dhe që janë tani dhe që do të vijnë; që të mund të tregosh gjykimin tënd sa më shpejt?
44 Atëherë ai m'u përgjigj dhe tha: "Krijesa nuk mund të ngutet mbi atë që krijon; as bota nuk mund t'i mbajë ato menjëherë që do të krijohen në të.
45 Dhe unë thashë: Ashtu siç i ke thënë shërbëtorit tënd, që ti, që u jep jetë të gjithëve, i ke dhënë jetë menjëherë krijesës që ke krijuar dhe krijesa e ka lindur atë; tani të jesh i pranishëm menjëherë.
46 Dhe ai më tha: "Pyet barkun e një gruaje dhe i thuaj: Nëse lind fëmijë, pse nuk i bën bashkë, por njëri pas tjetrit?". lutuni, pra, që të lindë dhjetë fëmijë n menjëherë.
47 Dhe unë thashë: "Ajo nuk mundet, por duhet ta bëjë atë në distancë kohore".
48 Atëherë ai më tha: "Kështu ua kam dhënë barkun e tokës atyre që janë mbjellë në të në kohën e tyre".
49 Sepse, ashtu si një fëmijë i vogël, nuk mund të lindë gjërat që u përkasin të moshuarve, po kështu unë kam disponuar botën që kam krijuar.
50 Dhe unë e pyeta dhe thashë: "Duke parë që ti më ke dhënë rrugën, do të flas para teje; sepse nëna jonë, për të cilën ti më the se është e re, tani është afër moshës".
51 Ai m'u përgjigj dhe tha: "Pyet një grua që lind fëmijë dhe ajo do të të tregojë".
52 Thuaj asaj: Pse ata që ti ke nxjerrë tani janë si ata që ishin më parë, por më pak të shtat?
53 Dhe ajo do të të përgjigjet: "Ata që lindin në fuqinë e rinisë janë të një mënyre, dhe ata që lindin në kohën e pleqërisë, kur barku i mitrës dobësohet, janë ndryshe".
54 Ki parasysh, pra, edhe ti se si je më shtatlartë se ata që ishin para jush.
55 Dhe po kështu ata që vijnë pas jush janë më pak se ju, si krijesat që tani fillojnë të plaken dhe kanë kaluar fuqinë e rinisë.
56 Atëherë unë thashë: "Zot, të lutem, nëse kam gjetur hir në sytë e tu, tregoji shërbëtorit tënd me anë të cilit viziton krijesën tënde".

**KAPITULLI 6**

1 Dhe ai më tha: Në fillim, kur u krijua toka, përpara se kufijtë e botës të qëndronin ose përpara se të frynin erërat,
2 Para se të bubullonte dhe të ndriçohej, ose para se të hidheshin themelet e parajsës,
3 Para se të shiheshin lulet e bukura ose përpara se të vendoseshin fuqitë e lëvizshme, përpara se një mori e panumërt engjëjsh të mblidheshin së bashku,
4 Ose lartësitë e ajrit do të ngriheshin më lart, përpara se të quheshin masat e kupës qiellore, ose përpara se oxhaqet në Sion të ishin të nxehtë,
5 Dhe përpara se të kërkoheshin vitet e tanishme dhe ose ndonjëherë shpikjet e atyre që tani mëkati u kthyen, përpara se të vulosen që kanë mbledhur besimin për një thesar:
6 Atëherë i mora parasysh këto gjëra dhe të gjitha u bënë vetëm nëpërmjet meje dhe me anë të askujt; edhe me mua do të mbarojnë dhe nga askush tjetër.
7 Atëherë unë u përgjigja dhe thashë: Çfarë do të jetë ndarja e kohëve? apo kur do të jetë fundi i së parës dhe fillimi i asaj që vjen?
8 Dhe ai më tha: "Nga Abrahami te Isaku, kur Jakobi dhe Esau lindën prej tij, dora e Jakobit mbajti së pari thembrën e Esaut".
9 Sepse Esau është fundi i botës dhe Jakobi është fillimi i asaj që pason.
10 Dora e njeriut është midis thembrës dhe dorës; pyetje tjetër, Esdras, mos pyet.
11 Atëherë unë u përgjigja dhe thashë: "O Zot që sundon, nëse kam gjetur hir në sytë e tu,
12 Të lutem, tregoji shërbëtorit tënd fundin e shenjave të tua, nga të cilat më tregove ndarjen natën e fundit.
13 Kështu ai u përgjigj dhe më tha: "Çohu në këmbët e tua dhe dëgjo një zë të fuqishëm kumbues".
14 Dhe do të jetë si një lëvizje e madhe; por vendi ku rri ti nuk do të lëvizet.
15 Prandaj, kur të flasë, mos kini frikë, sepse fjala është e fundit dhe themelet e tokës kuptohen.
16 Dhe pse? sepse fjala e këtyre gjërave dridhet dhe preket, sepse e di se fundi i këtyre gjërave duhet të ndryshojë.
17 Dhe ndodhi që, kur e dëgjova, u ngrita në këmbë dhe dëgjova; dhe ja, pati një zë që fliste dhe zhurma e tij ishte si zhurma e shumë ujërave.
18 Dhe tha: "Ja, po vijnë ditët kur unë do të filloj të afrohem dhe të vizitoj ata që banojnë mbi dhe,
19 Dhe do të fillojë t'i hetojë ata se cilët janë ata që kanë lënduar padrejtësisht me padrejtësinë e tyre dhe kur mundimi i Sionit do të përmbushet;
20 Dhe kur bota, që do të fillojë të zhduket, të përfundojë, atëherë unë do të tregoj këto shenja: librat do të hapen përpara kupës qiellore dhe ata do të shohin të gjithë bashkë:
21 Dhe fëmijët e një vjeç do të flasin me zërin e tyre, gratë me fëmijë do të lindin fëmijë të parakohshëm tre ose katër muajsh, dhe ata do të jetojnë dhe do të rriten.
22 Dhe befas vendet e mbjella do të duken të pambjellura, depot e plota do të gjenden befas bosh.
23 Dhe boria do të lëshojë një tingull, të cilin, kur ta dëgjojë, do të ketë befas një frikë.
24 Në atë kohë miqtë do të luftojnë njëri-tjetrin si armiq dhe toka do të qëndrojë e frikësuar me banorët e saj, burimet e burimeve do të ndalen dhe nuk do të rrjedhin pas tri orësh.
25 Kushdo që mbetet nga të gjitha këto që të thashë, do të shpëtojë dhe do të shohë shpëtimin tim dhe fundin e botës sate.
26 Dhe njerëzit që priten do ta shohin, të cilët nuk e kanë shijuar vdekjen që nga lindja e tyre; dhe zemra e banorëve do të ndryshojë dhe do të kthehet në një kuptim tjetër.
27 Sepse e keqja do të shuhet dhe mashtrimi do të shuhet.
28 Sa i përket besimit, ai do të lulëzojë, korrupsioni do të mposhtet dhe e vërteta, e cila ka qenë kaq gjatë pa fryt, do të shpallet.

29 Dhe kur fliste me mua, ja, e pashë pak e nga pak atë përpara të cilit qëndroja.
30 Dhe këto fjalë ai më tha; Unë kam ardhur të të tregoj kohën e natës që do të vijë.
31 Në rast se do të lutesh edhe më shumë dhe do të agjërosh përsëri shtatë ditë, unë do të të them ditë më shumë gjëra nga sa kam dëgjuar.
32 Sepse zëri yt dëgjohet përpara Shumë të Lartit, sepse i Plotfuqishmi ka parë drejtësinë tënde, ka parë edhe dëlirësinë tënde, që ke pasur që nga rinia jote.
33 Dhe për këtë arsye ai më dërgoi për t'ju treguar të gjitha këto gjëra dhe për t'ju thënë: Jini të qetë dhe mos kini frikë
34 Dhe mos nxito me kohët e kaluara, të mendosh gjëra të kota, që të mos nxitosh nga kohët e fundit.
35 Dhe ndodhi që pas kësaj, unë qava përsëri dhe agjërova shtatë ditë në të njëjtën mënyrë, që të mund të plotësoja tri javët që ai më tha.
36 Dhe në natën e tetë zemra ime u mërzit përsëri brenda meje dhe fillova të flas përpara Shumë të Lartit.
37 Sepse shpirti im ishte djegur shumë dhe shpirti im ishte në ankth.
38 Dhe unë thashë: O Zot, ti fole që nga fillimi i krijimit, ditën e parë dhe thatë kështu; Qielli dhe toka le të bëhen; dhe fjala jote ishte një vepër e përsosur.
39 Dhe atëherë ishte fryma dhe errësira dhe heshtja ishin nga çdo anë; tingulli i zërit të njeriut nuk ishte formuar ende.
40 Atëherë urdhërove që nga thesaret e tu të dilte një dritë e bukur, që vepra jote të shfaqej.
41 Ditën e dytë krijove frymën e kupës qiellore dhe urdhërove që të ndahej dhe të bëhej një ndarje midis ujërave, që njëra pjesë të ngjitej lart dhe tjetra të qëndronte poshtë.
42 Ditën e tretë ti urdhërove që ujërat të mblidheshin në pjesën e shtatë të tokës; gjashtë pjesë i ke tharë dhe i ruajte, me qëllim që disa të mbjella dhe të punuara nga Perëndia të të shërbejnë për ty.
43 Sepse, sapo fjala jote doli, vepra u krye.
44 Sepse menjëherë pati fruta të mëdha e të panumërta, shije të shumta e të ndryshme, lule me ngjyrë të pandryshueshme dhe aroma me erë të mrekullueshme; dhe kjo u bë ditën e tretë.
45 Ditën e katërt urdhërove që dielli të shkëlqejë dhe hëna të ndriçojë dhe yjet të jenë në rregull.
46 Dhe u dha atyre një detyrë për t'i bërë shërbim njeriut, që duhej bërë.
47 Ditën e pestë i thashe pjesës së shtatë, ku u mblodhën ujërat për të lindur qenie të gjalla, shpendë dhe peshq; dhe kështu ndodhi.
48 Sepse uji memec dhe pa jetë lindën qenie të gjalla me urdhër të Perëndisë, që të gjithë njerëzit të lëvdojnë mrekullitë e tua.
49 Atëherë ti shugurove dy qenie të gjalla, njërën e quajte Enokun dhe tjetrën Leviathanin;
50 Dhe e ndava njërën nga tjetra, sepse pjesa e shtatë, domethënë aty ku ishte mbledhur uji, nuk mund t'i mbante të dyja.
51 Enokut i dhe një pjesë, e cila u tha të tretën ditë, që ai të banonte në atë pjesë, ku ka një mijë kodra;
52 Por Leviathanit i dhe të shtatën, domethënë të lagurin; dhe e ke mbajtur që të hahet nga kush të duash dhe kur.
53 Ditën e gjashtë ti i urdhërove tokës që para teje të sillte kafshë, bagëti dhe rrëshqanorë;
54 Pas këtyre, edhe Adami, të cilin ti e bëre zot të të gjitha krijesave të tua; prej tij vijmë ne të gjithë dhe populli që ti ke zgjedhur.
55 Të gjitha këto i kam thënë para teje, o Zot, sepse ti e ke krijuar botën për ne
56 Për sa u përket njerëzve të tjerë, që vijnë gjithashtu nga Adami, ti thua se ata nuk janë asgjë, por janë si pështymë; dhe e krahasove numrin e madh të tyre me një pikë që bie nga një enë.
57 Dhe tani, o Zot, vini re, këta kombe, të cilët janë cilësuar ndonjëherë si asgjë, kanë filluar të jenë zotër mbi ne dhe të na gllabërojnë.
58 Por ne populli yt, që ti e quajte të parëlindurin tënd, të vetëmlindurin tënd dhe dashnorin tënd të zjarrtë, jemi dorëzuar në duart e tij.
59 Nëse bota është bërë tani për ne, pse nuk kemi një trashëgimi bashkë me botën? sa do të zgjasë kjo?

**KAPITULLI 7**

1 Dhe kur mbarova së foluri këto fjalë, m'u dërgua engjëlli që më ishte dërguar netët e mëparshme:
2 Dhe ai më tha: "Çohu, Esdra, dhe dëgjo fjalët që kam ardhur të të them".
3 Dhe unë thashë: "Fol, o Perëndia im". Atëherë ai më tha: "Deti është vendosur në një vend të gjerë, që të jetë i thellë dhe i madh".
4 Por thuajse hyrja ishte e ngushtë dhe si një lumë;
5 Kush mund të hyjë, pra, në det për ta parë dhe për ta sunduar? në qoftë se ai nuk ka kaluar nëpër ngushticë, si mund të hyjë në të gjerë?
6 Ka edhe një gjë tjetër; Një qytet ndërtohet dhe ngrihet në një fushë të gjerë dhe është plot me të gjitha të mirat:
7 Hyrja e tij është e ngushtë dhe është vendosur në një vend të rrezikshëm për t'u rrëzuar, sikur të kishte një zjarr në të djathtë dhe në të majtë një ujë të thellë.
8 Dhe një rrugë e vetme midis tyre, madje edhe midis zjarrit dhe ujit, aq e vogël sa mund të kishte vetëm një askush nuk shkon atje menjëherë.
9 Nëse ky qytet tani i jepet një njeriu si trashëgimi, nëse ai nuk do ta kalojë kurrë rrezikun e vendosur përpara tij, si do ta marrë këtë trashëgimi?
10 Dhe unë thashë: "Kështu është, o Zot". Atëherë ai më tha: "Kështu është edhe pjesa e Izraelit".
11 Sepse për hir të tyre unë bëra botën; dhe kur Adami shkeli statutet e mia, atëherë u vendos që tani u bë.
12 Atëherë hyrjet e kësaj bote u ngushtuan, plot pikëllim dhe mundim; ato janë të pakta dhe të liga, plot rreziqe dhe shumë të dhimbshme.
13 Sepse hyrjet e botës së vjetër ishin të gjera dhe të sigurta dhe sillnin fryt të pavdekshëm.
14 Në qoftë se ata që jetojnë mundohen të mos hyjnë në këto gjëra të ngushta dhe të kota, nuk mund të marrin kurrë ato që janë grumbulluar për ta.

15 Tani pse shqetësohesh, duke qenë se nuk je veçse një njeri i korruptuar? dhe pse je lëvizur, ndërsa je i vdekshëm?
16 Pse nuk e ke menduar në mendjen tënde këtë gjë që do të vijë dhe jo atë që është e pranishme?
17 Atëherë unë u përgjigja dhe thashë: "O Zot, që sundon, ti ke caktuar në ligjin tënd, që të drejtët të trashëgojnë këto gjëra, por të pabesët të humbasin".
18 Megjithatë të drejtët do të vuajnë gjëra të ngushta dhe do të shpresojnë gjerësisht, sepse ata që kanë bërë të liga kanë vuajtur gjërat e ngushta, por nuk do të shohin më gjerë.
19 Dhe ai më tha. Nuk ka asnjë gjykatës mbi Perëndinë dhe asnjë që ka zgjuarsi mbi Më të Lartin.
20 Sepse ka shumë që humbasin në këtë jetë, sepse përçmojnë ligjin e Perëndisë që u është vënë përpara.
21 Sepse Perëndia u ka dhënë një urdhër të ngushtë atyre që kanë ardhur, çfarë duhet të bëjnë për të jetuar, ashtu siç kanë ardhur, dhe çfarë duhet të respektojnë për të shmangur ndëshkimin.
22 Megjithatë ata nuk ishin të bindur ndaj tij; por foli kundër tij dhe mendoi gjëra të kota;
23 Dhe e mashtruan veten me veprat e tyre të liga; dhe tha për Më të Lartin, se ai nuk është; dhe nuk i njihte rrugët e tij:
24 Por ata e përçmuan ligjin e tij dhe i mohuan besëlidhjet e tij; ata nuk kanë qenë besnikë në statutet e tij dhe nuk kanë kryer veprat e tij.
25 Prandaj, Esdras, sepse gjërat boshe janë boshe, dhe gjërat e plota janë gjërat e plota.
26 Vini re, do të vijë koha që këto shenja që të thashë do të ndodhin dhe nusja do të shfaqet dhe ajo që po del, do të shihet se tani është tërhequr nga toka.
27 Dhe kushdo që shpëtohet nga të këqijat e lartpërmendura do të shohë mrekullitë e mia.
28 Sepse biri im Jezusi do të shfaqet me ata që janë me të, dhe ata që do të mbeten do të gëzohen brenda katërqind vjetëve.
29 Mbas këtyre viteve do të vdesë biri im, Krishti, dhe të gjithë njerëzit që kanë jetë.
30 Dhe bota do të kthehet në heshtjen e vjetër shtatë ditë, si në gjykimet e mëparshme, kështu që askush nuk do të mbetet.
31 Dhe pas shtatë ditësh bota, që ende nuk është zgjuar, do të ringjallet dhe ajo që është e korruptuar do të vdesë
32 Dhe toka do të rivendosë ata që janë duke fjetur në të, dhe gjithashtu pluhuri ata që banojnë në heshtje, dhe vendet e fshehta do t'i çlirojnë ata shpirtra që u ishin besuar atyre.
33 Dhe Shumë i Larti do të shfaqet në fronin e gjykimit dhe mjerimi do të kalojë dhe vuajtja e gjatë do të marrë fund:
34 Por vetëm gjykimi do të mbetet, e vërteta do të qëndrojë dhe besimi do të forcohet.
35 Vepra do të vijojë dhe shpërblimi do të tregohet, veprat e mira do të jenë të forta dhe veprat e liga nuk do të kenë asnjë rregull.
36 Atëherë unë thashë: Abrahami u lut më parë për Sodomitët dhe Moisiu për etërit që mëkatuan në shkretëtirë.
37 Dhe Jezusi pas tij për Izraelin në kohën e Akanit:
38 Samueli dhe Davidi për shkatërrimin dhe Salomoni për ata që do të vinin në shenjtërore.
39 Dhe Helias për ata që bien shi; dhe për të vdekurit, që ai të mund të jetojë:
40 Ezekia për popullin në kohën e Senakeribit, dhe shumë për shumë.
41 Kështu edhe tani, duke qenë se korruptimi është rritur dhe ligësia është shtuar dhe të drejtët janë lutur për të paudhët; pse nuk do të jetë kështu edhe tani?
42 Ai m'u përgjigj dhe tha: "Kjo jetë nuk është fundi ku qëndron shumë lavdi; prandaj janë lutur për të dobëtit.
43 Por dita e kijametit do të jetë fundi i kësaj kohe dhe fillimi i pavdekësisë për të ardhmen, ku ka kaluar prishja,
44 Mospërmbajtja është në fund, pabesia është shfarosur, drejtësia është rritur dhe e vërteta ka mbirë.
45 Atëherë askush nuk do të jetë në gjendje të shpëtojë atë që është shkatërruar, as të shtypë atë që ka fituar.
46 Atëherë unë u përgjigja dhe thashë: "Kjo është fjala ime e parë dhe e fundit, se do të ishte më mirë të mos i kisha dhënë tokën Adamit; përndryshe, kur t'i jepej, ta ndaloja të mëkatonte".
47 Çfarë përfitimi ka për njerëzit tani në këtë kohë të jetojnë në vuajtje dhe pas vdekjes të kërkojnë ndëshkim?
48 O ti Adem, çfarë ke bërë? sepse edhe pse mëkatove ti, nuk ke rënë vetëm, por ne të gjithë që vijmë prej teje.
49 Çfarë dobie kemi nëse na premtohet një kohë e pavdekshme, ndërsa a kemi bërë veprat që sjellin vdekjen?
50 Dhe se na është premtuar një shpresë e përjetshme, ndërsa ne, duke qenë më të ligjtë, jemi bërë të kotë?
51 Dhe se atje janë ndërtuar për ne banesa shëndetësore dhe të sigurta, ndërsa ne kemi jetuar në mënyrë të ligë?
52 Dhe se lavdia e Shumë të Lartit ruhet për të mbrojtur ata që kanë bërë një jetë të kujdesshme, ndërsa ne kemi ecur në rrugët më të liga nga të gjithë?
53 Dhe që të shfaqet një parajsë, fryti i së cilës zgjat përjetë, ku ka siguri dhe ilaç, pasi ne nuk do të hyjmë në të?
54 (Sepse kemi ecur në vende të pakëndshme.)
55 Dhe që fytyrat e atyre që kanë përdorur abstenim do të shkëlqejnë mbi yje, ndërsa fytyrat tona do të jenë më të zeza se errësira?
56 Sepse, ndërsa jetonim dhe kryenim paudhësi, nuk menduam që të fillojmë të vuajmë për të pas vdekjes.
57 Atëherë ai m'u përgjigj dhe tha: "Kjo është gjendja e betejës që do të bëjë njeriu i lindur mbi tokë;
58 Se, në qoftë se ai mposhtet, ai do të vuajë siç thatë ti; por nëse fiton, do të marrë atë që them unë.
59 Sepse kjo është jeta për të cilën Moisiu i foli popullit kur ishte gjallë, duke thënë: "Zgjidhni jetën që të rroni".
60 Megjithatë ata nuk i besuan atij, as profetëve pas tij, as mua as mua që u kam folur atyre,
61 që në shkatërrimin e tyre të mos ketë një peshë të tillë, sa gëzimi për ata që janë të bindur për shpëtim.
62 Atëherë unë u përgjigja dhe thashë: E di, Zot, se Shumë i Larti quhet i mëshirshëm, sepse ka mëshirë për ata që nuk kanë ardhur ende në botë,
63 Dhe mbi ata që i kthehen ligjit të tij;
64 Dhe se ai është i durueshëm dhe i vuan gjatë ata që kanë mëkatuar, si krijesat e tij;
65 Dhe se ai është bujar, sepse është gati të japë ku të duhet;

66 Dhe se ai është me mëshirë të madhe, sepse ai shton gjithnjë e më shumë mëshirë për ata që janë të pranishëm dhe që janë të shkuar, dhe gjithashtu për ata që do të vijnë.
67 Sepse, nëse ai nuk do t'i shumëfishonte mëshirat e tij, bota nuk do të qëndronte me ata që e trashëgojnë.
68 Dhe ai fal; sepse, nëse ai nuk do të bënte këtë për mirësinë e tij, që ata që kanë kryer paudhësi të mund t'u lehtësoheshin atyre, e dhjetëmijtë e njerëzve nuk do të mbeten të gjallë.
69 Dhe duke qenë gjykatës, në qoftë se nuk do t'i falë ata që janë shëruar me fjalën e tij dhe nuk do të shuajë grindjet e shumta,
70 Duhet të ketë mbetur shumë pak aventura në një turmë të panumërt.

**KAPITULLI 8**

1 Dhe ai m'u përgjigj duke thënë: Shumë i Larti e ka bërë këtë botë për shumë njerëz, por botën e ardhshme për pak.
2 Do të të tregoj një shëmbëlltyrë, Esdras; Ashtu si kur e pyet tokën, ajo do të të thotë se ajo jep shumë myk prej të cilit janë bërë enët prej balte, por pak pluhur prej ari; kështu është rrjedha e kësaj bote të tanishme.
3 Ka shumë të krijuar, por pak do të shpëtohen.
4 Kështu u përgjigja dhe thashë: "Gjith, shpirti im, zgjuarsi dhe përpije diturinë".
5 Sepse ti pranove të dëgjosh dhe je gati të profetizosh, sepse nuk ke më hapësirë vetëm për të jetuar.
6 O Zot, nëse nuk e lejon shërbëtorin tënd, që ne të lutemi përpara teje dhe ti na jep farë në zemrën tonë dhe kulturë në mendjen tonë, që ajo të mund të japë fryt; si do të jetojë çdo njeri i korruptuar, që mban vendin e një njeriu?
7 Sepse ti je vetëm dhe ne të gjithë një vepër e duarve të tua, ashtu siç ke thënë.
8 Sepse, kur trupi është modeluar tani në barkun e nënës dhe ti i jep gjymtyrë, krijesa jote ruhet në zjarr dhe ujë, dhe krijesa jote që është krijuar në të do të qëndrojë nëntë muaj.
9 Por ajo që ruan dhe ruhet do të ruhet dhe, kur të vijë koha, barku i ruajtur do t'i dorëzojë gjërat që u rritën në të.
10 Sepse ti ke urdhëruar që nga pjesët e trupit, domethënë nga gjinjtë, të jepet qumësht, që është fryti i gjinjve,
11 që gjëja e krijuar të ushqehet për njëfarë kohe, derisa ti ta vësh në mëshirën tënde.
12 Ti e rrite me drejtësinë tënde, e edukove në ligjin tënd dhe e reformove me drejtësinë tënde.
13 Do ta vrasësh si krijesën tënde dhe do ta gjallërosh si veprën tënde.
14 Prandaj, nëse do të shkatërrosh atë që u krijua me një mundim kaq të madh, është një gjë e lehtë të shugurosh me urdhërin tënd, që ajo që u bë të ruhet.
15 Prandaj, o Zot, unë do të flas; duke prekur njeriun në përgjithësi, ti e di më së miri; por duke prekur popullin tënd, për hir të të cilit më vjen keq;
16 Dhe për trashëgiminë tënde, për shkak të së cilës unë mbaj zi; dhe për Izraelin, për të cilin jam i rëndë; dhe për Jakobin, për hir të të cilit jam i shqetësuar;
17 Prandaj do të filloj të lutem para teje për veten time dhe për ta, sepse shoh rëniet tona që banojmë në tokë.
18 Por unë kam dëgjuar shpejtësinë e gjykatësit që do të vijë.
19 Prandaj dëgjoni zërin tim dhe kuptoni fjalët e mia dhe unë do të flas para teje. Ky është fillimi i fjalëve të Esdras, para se të merrej: dhe unë s ndihmë,
20 O Zot, ti që banon në përjetësi, që shikon nga lart gjërat në qiell dhe në ajër;
21 Froni i të cilit është i paçmuar; lavdia e të cilit nuk mund të kuptohet; para të cilit ushtritë e engjëjve qëndrojnë të dridhura,
22 shërbimi i të cilit është njohës i erës dhe i zjarrit; fjala e të cilit është e vërtetë dhe thëniet e vazhdueshme; urdhërimi i të cilit është i fortë dhe ordinanca e frikshme;
23 Pamja e të cilit thahen thellësitë dhe indinjata i bën malet të shkrihen; që dëshmon e vërteta:
24 Dëgjo lutjen e shërbëtorit tënd dhe dëgjo kërkesën e krijesës sate.
25 Sepse sa të jem gjallë do të flas dhe deri sa të kem zgjuarsi do të përgjigjem.
26 Mos i shiko mëkatet e popullit tënd; por mbi ata që të shërbejnë me të vërtetë.
27 Mos ki parasysh shpikjet e liga të kombeve, por dëshirat e atyre që ruajnë dëshmitë e tua në fatkeqësi.
28 Mos mendo për ata që kanë ecur me shtirje para teje, por kujto ata që kanë njohur frikën tënde sipas vullnetit tënd.
29 Le të mos jetë vullneti yt të shkatërrosh ata që kanë jetuar si kafshë; por të shikosh ata që e kanë mësuar qartë ligjin tënd.
30 Mos u zemëro me ata që konsiderohen më keq se kafshët; por duaji ata që kanë gjithmonë besim në drejtësinë dhe lavdinë tënde.
31 Sepse ne dhe etërit tanë lëngojmë nga sëmundje të tilla, por për ne mëkatarët do të quhesh i mëshirshëm.
32 Sepse, nëse do të kesh mëshirë për ne, do të quhesh i mëshirshëm për ne, domethënë, që nuk kemi vepra drejtësie.
33 Sepse të drejtët, të cilëve u janë caktuar shumë vepra të mira, do të shpërblehen nga veprat e tyre.
34 Sepse ç'është njeriu që ti të mos i pëlqesh atij? Ose cili është një brez i korruptuar që ti të jesh kaq i hidhëruar me të?
35 Sepse në të vërtetë nuk ka asnjë nga ata që kanë lindur, por ai ka vepruar keq; dhe midis besimtarëve nuk ka asnjë që të mos ketë bërë keq.
36 Sepse në këtë, o Zot, drejtësia jote dhe mirësia jote do të shpallet, nëse do të tregohesh i mëshirshëm me ata që nuk kanë besimin e veprave të mira.
37 Atëherë ai m'u përgjigj dhe tha: "Disa gjëra i ke thënë drejt dhe do të bëhet sipas fjalëve të tua".
38 Sepse unë nuk do të mendoj për gjendjen e atyre që kanë mëkatuar përpara vdekjes, përpara gjyqit, përpara shkatërrimit;
39 Por unë do të gëzohem për prirjen e të drejtëve dhe do të kujtoj gjithashtu pelegrinazhin e tyre, shpëtimin dhe shpërblimin që do të kenë.
40 Ashtu siç thashë tani, kështu do të ndodhë.
41 Sepse, ashtu si bujku mbjell shumë farë në tokë dhe mbjell shumë pemë, por ajo që mbillet e mirë në stinën e tij

nuk del lart, dhe gjithçka që mbillet nuk lëshon rrënjë; po ashtu është edhe nga ata që mbillen. në botë; nuk do të shpëtohen të gjithë.
42 Atëherë unë u përgjigja dhe thashë: "Nëse kam gjetur hir, më lër të flas".
43 Ashtu si humbet fara e vreshtarit, nëse nuk del dhe nuk e bie shiun tënd në kohën e duhur; ose nëse bie shumë shi dhe e prish atë:
44 Kështu humbet edhe njeriu që është formuar me duart e tua dhe quhet shëmbëlltyra jote, sepse ti je si ai, për hir të të cilit ke bërë gjithçka dhe e ke krahasuar me farën e bujqit.
45 Mos u zemëro me ne, por kurse popullin tënd dhe ki mëshirë për trashëgiminë tënde, sepse je i mëshirshëm me krijesën tënde.
46 Atëherë ai m'u përgjigj dhe tha: "Gjërat e tanishme janë për të tashmen dhe gjërat që do të vijnë për ata që do të vijnë".
47 Sepse nuk ke shumë pak që të jesh në gjendje ta duash krijesën time më shumë se unë; por unë shpesh jam afruar me ty dhe me të, por kurrë me të padrejtët.
48 Edhe në këtë je i mrekullueshëm përpara Shumë të Lartit;
49 Duke qenë se e ke përulur veten, ashtu siç të takon dhe nuk e ke gjykuar veten të denjë për t'u lavdëruar shumë mes të drejtëve.
50 Sepse shumë mjerime të mëdha do t'u bëhen atyre që në kohën e fundit do të banojnë në botë, sepse kanë ecur me krenari të madhe.
51 Por kuptoni për veten tuaj dhe kërkoni lavdinë për ata që janë si ju.
52 Pasi për ju është hapur parajsa, pema e jetës është mbjellë, koha që do të vijë është përgatitur, bollëku është bërë gati, një qytet është ndërtuar dhe pushimi lejohet, po, mirësia dhe urtësia e përsosur.
53 Rrënja e së keqes është vulosur prej teje, dobësia dhe tenja të fshihen dhe korruptimi ikën në ferr për t'u harruar.
54 Dhimbjet kalojnë dhe në fund tregohet thesari i pavdekësisë.
55 Dhe prandaj mos bëj më pyetje në lidhje me numrin e madh të atyre që humbasin.
56 Sepse, pasi u liruan, përçmuan Shumë të Lartin, u përbuzën për ligjin e tij dhe braktisën rrugët e tij.
57 Për më tepër ata kanë shkelur të drejtin e tij,
58 dhe thanë në zemrën e tyre: "Nuk ka Perëndi; po, dhe duke ditur se ata duhet të vdesin.
59 Sepse ashtu siç do t'ju pranojnë gjërat e sipërpërmendura, ashtu janë përgatitur etja dhe dhembja për ta, sepse nuk ishte vullneti i tij që njerëzit të asgjësoheshin.
60 Por ata që janë krijuar kanë përdhosën emrin e atij që i krijoi dhe ishin mosmirënjohës ndaj atij që përgatiti jetën për ta.
61 Dhe për këtë arsye gjykimi im është tani afër.
62 Këto gjëra nuk ua kam treguar të gjithëve, por ty dhe disave si ti. Pastaj u përgjigja dhe thashë:
63 Ja, o Zot, tani më ke treguar numrin e madh të mrekullive që do të fillosh të bësh në kohët e fundit; por në çfarë kohe nuk më ke treguar.

**KAPITULLI 9**

1 Atëherë ai m'u përgjigj dhe tha: "Mase kohën në vetvete dhe kur të shohësh një pjesë të shenjave të kaluara, që të kam thënë më parë,
2 Atëherë do të kuptosh se është pikërisht koha kur Më i Larti do të fillojë të vizitojë botën që krijoi.
3 Prandaj kur do të shihen tërmete dhe trazira të njerëzve në botë:
4 Atëherë do të kuptosh mirë se Shumë i Larti foli për ato gjëra që nga ditët që ishin përpara teje, që nga fillimi.
5 Sepse ashtu si çdo gjë që është bërë në botë ka një fillim dhe një fund, dhe fundi është i dukshëm.
6 Kështu edhe kohët e Shumë të Lartit kanë fillime të qarta në mrekulli dhe vepra të fuqishme dhe mbarime në efekte dhe shenja.
7 Dhe kushdo që do të shpëtohet dhe do të mund të shpëtojë me anë të veprave të tij dhe me anë të besimit, me anë të të cilave ju keni besuar,
8 Do të ruhen nga këto rreziqe dhe do të shohin shpëtimin tim në vendin tim dhe brenda kufijve të mi, sepse i kam shenjtëruar për mua që në fillim.
9 Atëherë do të jenë në një rast të mjerueshëm ata që tani kanë abuzuar me rrugët e mia dhe ata që i kanë hedhur poshtë do të banojnë në mundime.
10 Sepse ata që në jetën e tyre kanë marrë përfitime dhe nuk më kanë njohur;
11 Dhe ata që e kanë urryer ligjin tim, ndërsa kishin ende liri dhe, kur u ishte hapur ende vendi i pendimit, nuk e kuptuan, por e përbuzën;
12 E njëjta gjë duhet ta njohë pas vdekjes nga dhimbja.
13 Dhe prandaj mos ji kurioz se si do të ndëshkohen të pabesët dhe kur; por pyet se si do të shpëtohen të drejtët, për kë është bota dhe për kë është krijuar bota.
14 Atëherë u përgjigja dhe thashë:
15 Unë kam thënë më parë, dhe tani flas, dhe do ta them edhe më vonë, se do të ketë shumë më tepër prej tyre që humbasin se sa ata që do të shpëtohen.
16 Ashtu si një valë është më e madhe se një pikë.
17 Dhe ai m'u përgjigj duke thënë: "Ashtu siç është ara, ashtu është edhe fara; siç janë lulet, të tilla janë edhe ngjyrat; siç është punëtori, e tillë është edhe puna; dhe sikurse është vetë vreshtari, kështu është edhe blegtoria e tij, sepse ishte koha e botës.
18 Dhe tani, kur përgatita botën, e cila ende nuk ishte krijuar, edhe që ata të banonin në atë që tani jetojnë, askush nuk foli kundër meje.
19 Sepse atëherë të gjithë iu bindën; por tani sjelljet e tyre që janë krijuar në këtë botë të krijuar janë të korruptuara nga një farë e përjetshme dhe nga një ligj i pahetueshëm, shpëtojnë veten e tyre.
20 Kështu e vura re botën dhe ja, kishte rrezik për shkak të mjeteve që hynin në të.
21 Dhe unë e pashë, e kurseva shumë dhe më ruaj një vile dhe një bimë të një populli të madh.
22 Le të humbasë, pra, turma që ka lindur më kot; le të ruhet rrushi im dhe bima ime; sepse me mundim të madh e kam bërë të përsosur.

23 Megjithatë, nëse do të pushosh edhe shtatë ditë të tjera, (por nuk do të agjërosh në to,
24 Por shkoni në një arë me lule, ku nuk është ndërtuar shtëpi, dhe hani vetëm lulet e fushës; mos shijoni mishin, mos pini verë, por hani vetëm lule;)
25 Dhe lutju më të Lartit vazhdimisht, atëherë do të vij dhe do të flas me ty.
26 Kështu shkova në fushën që quhet Ardath, ashtu si më kishte urdhëruar ai; dhe atje u ula midis luleve dhe hëngra nga barishtet e fushës dhe mishi i tyre më ngop.
27 Pas shtatë ditësh u ula në bar dhe zemra ime u mërzit brenda meje, si më parë.
28 Dhe hapa gojën dhe fillova të flas përpara Shumë të Lartit dhe thashë:
29 O Zot, ti që na u shfaqe, u shfaqe para etërve tanë në shkretëtirë, në një vend ku askush nuk shkel, në një vend djerrë, kur ata dolën nga Egjipti.
30 Dhe ti fole duke thënë: "Dëgjomë, o Izrael; dhe shëno fjalët e mia, ti pasardhës i Jakobit.
31 Sepse, vini re, unë mbjell ligjin tim tek ju dhe ai do të sjellë fryt tek ju dhe ju do të nderoheni në të përgjithmonë.
32 Por etërit tanë, që e pranuan ligjin, nuk e respektuan dhe nuk respektuan dekretet e tua;
33 Por ata që e morën u zhdukën, sepse nuk e ruajtën atë që ishte mbjellë në to.
34 Dhe, ja, është zakon që kur toka të ketë farën, ose deti një anije, ose ndonjë enë ushqimi ose pije, të humbasë ajo në të cilën ishte mbjellë ose hedhur,
35 Edhe ajo që u mboll, u hodh ose u mor, humbet dhe nuk mbetet me ne, por me ne nuk ka ndodhur kështu.
36 Sepse ne që e pranuam ligjin humbasim nga mëkati dhe zemra jonë që e pranoi
37 Megjithatë ligji nuk humbet, por mbetet brenda forca e tij.
38 Dhe kur i thashë këto gjëra në zemrën time, shikova prapa me sytë e mi dhe në anën e djathtë pashë një grua dhe, ja, ajo vajtoi dhe qau me zë të lartë dhe u pikëllua shumë në zemër, dhe ajo rrobat u grisën dhe ajo kishte hi mbi kokën e saj.
39Atëherë, i lashë mendimet e mia në të cilat isha dhe më ktheva tek ajo,
40 Dhe i tha: "Pse po qan?". pse je kaq i pikëlluar në mendjen tënde?
41 Dhe ajo më tha: Zotëri, më lër të qaj vetë dhe të shtoj hidhërimin tim, sepse jam shumë i shqetësuar në mendje dhe i përulur shumë.
42 Dhe unë i thashë: Çfarë ke? me trego.
43 Ajo më tha: "Unë shërbëtori yt kam qenë shterpë dhe nuk kam pasur fëmijë, megjithëse kisha një burrë tridhjetë vjet,
44 Dhe ato tridhjetë vjet nuk bëra asgjë tjetër ditë e natë dhe çdo orë, veçse i bëja lutjen time Më të Lartit.
45 Pas tridhjetë vjetësh Perëndia më dëgjoi shërbëtoren tënde, e pa mjerimin tim, e konsideroi hallin tim dhe më dha një djalë; dhe unë u gëzova shumë për të, ashtu ishte edhe burri im dhe të gjithë fqinjët e mi; dhe ne i dhamë nder të madh i Plotfuqishmi.
46 Dhe e ushqeva me mundim të madh.
47 Kështu, kur ai u rrit dhe erdhi në kohën që duhej të kishte grua, bëra një gosti.

**KAPITULLI 10**

1 Dhe ndodhi që, kur djali im hyri në dhomën e tij të dasmës, u rrëzua dhe vdiq.
2 Pastaj të gjithë përmbysëm dritat dhe të gjithë fqinjët e mi u ngritën për të më ngushëlluar; kështu pushova deri në ditën e dytë të natës.
3 Dhe ndodhi që, kur të gjithë kishin lënë të më ngushëllonin, unë mund të heshtja deri në fund; pastaj u ngrita natën, ika dhe erdha këtu në këtë fushë, siç e sheh.
4 Dhe tani kam ndërmend të mos kthehem në qytet, por këtu për të qëndruar dhe as për të ngrënë as për të pirë, por për të mbajtur zi dhe për të agjëruar vazhdimisht deri sa të vdes.
5 Atëherë lashë meditimet në të cilat isha dhe i fola me zemërim, duke i thënë:
6 O grua budallaqe mbi të gjitha, nuk e sheh zinë tonë dhe çfarë po ndodh me ne?
7 Si vallë Sioni, nëna jonë, është plot me çdo hidhërim dhe shumë të përulur, duke vajtuar shumë?
8 Dhe tani, duke parë që ne të gjithë vajtojmë dhe jemi të trishtuar, sepse të gjithë jemi në hidhërim, a je pikëlluar për një djalë të vetëm?
9 Sepse pyet tokën dhe ajo do të të thotë se është ajo që duhet të mbajë zi për rënien e kaq shumë njerëzve që rriten mbi të.
10 Sepse prej saj dolën të gjithë në fillim, dhe prej saj do të dalin të gjithë të tjerët, dhe ja, ata ecin pothuajse të gjithë në shkatërrim dhe një shumicë prej tyre është çrrënjosur plotësisht.
11 Kush, pra, do të mbajë zi më shumë se ajo, që ka humbur një turmë kaq të madhe; dhe jo ty, kujt të vjen keq veçse për një?
12 Por në qoftë se më thua: Vajtimi im nuk është si i tokës, sepse kam humbur frytin e barkut tim, të cilin e kam nxjerrë me dhembje dhe e kam nxjerrë me dhembje;
13 Por toka nuk është kështu, sepse turma që është në të, sipas rrjedhës së tokës, është zhdukur ashtu siç erdhi.
14 Atëherë unë të them: Ashtu si ke lindur me mund; po kështu edhe toka i ka dhënë frytin e saj, domethënë njeriun, që nga fillimi atij që e krijoi.
15 Tani, pra, mbaje për vete pikëllimin tënd dhe mbaje me guxim atë që të ka rënë.
16 Sepse, nëse do të pranosh vendosmërinë e Perëndisë për të qenë i drejtë, do ta pranosh djalin tënd në kohë dhe do të lavdërohesh mes grave.
17 Shko, pra, në qytet te burri yt.
18 Dhe ajo më tha: "Këtë nuk do ta bëj; nuk do të shkoj në qytet, por këtu do të vdes".
19 Kështu vazhdova t'i flas më tej dhe i thashë:
20 Mos bëni kështu, por këshillohuni. nga unë: për sa janë fatkeqësitë e Sionit? ngushëllohuni për pikëllimin e Jeruzalemit.
21 Sepse ti e sheh që shenjtërorja jonë është shkatërruar, altari ynë është shembur dhe tempulli ynë është shkatërruar;

22 Psalteri ynë është hedhur për tokë, kënga jonë është në heshtje, gëzimi ynë ka marrë fund, drita e shandanit tonë është shuar, arka e besëlidhjes sonë është prishur, gjërat tona të shenjta janë ndotur dhe emri ai është pothuajse i përdhosur: fëmijët tanë janë të turpëruar, priftërinjtë tanë janë djegur, Levitët tanë kanë shkuar në robëri, virgjëreshat tona janë ndotur dhe gratë tona janë përdhosur; njerëzit tanë të drejtë janë rrëmbyer, të vegjlit tanë të shkatërruar, të rinjtë tanë janë sjellë në skllavëri dhe njerëzit tanë të fortë janë dobësuar;
23 Dhe, që është më e madhja nga të gjitha, vula e Sionit tani ka humbur nderin e saj; sepse ajo është dorëzuar në duart e atyre që na urrejnë.
24 Dhe për këtë arsye shkundi rëndimin tënd të madh dhe largo numrin e dhembjeve, që i Fuqishmi të jetë i mëshirshëm me ty përsëri dhe Më i Larti do të të japë prehje dhe lehtësi nga puna jote.
25 Dhe ndodhi që ndërsa unë po flisja me të, ja, fytyra e saj shkëlqeu papritmas jashtëzakonisht dhe fytyra e saj shkëlqeu, aq sa unë u frikësova prej saj dhe mendova se çfarë mund të ishte.
26 Dhe ja, befas ajo lëshoi një britmë të madhe shumë të frikshme, aq sa toka u drodh nga zhurma e gruas.
27 Dhe shikova dhe ja, gruaja nuk m'u shfaq më, por u ndërtua një qytet dhe një një vend i madh u shfaq nga themelet; atëherë pata frikë, bërtita me zë të lartë dhe thashë:
28 Ku është engjëlli Uriel, që erdhi tek unë në fillim? sepse ai më ka bërë të bie në shumë ekstazë dhe fundi im është shndërruar në prishje dhe lutja ime në qortim.
29 Dhe ndërsa po thosha këto fjalë, vini re, ai erdhi tek unë dhe më shikoi.
30 Dhe ja, u shtriva si një i vdekur dhe zgjuarsia ime m'u hoq; dhe ai më kapi nga e djathta, më ngushëlloi, më vuri në këmbë dhe më tha:
31 Çfarë ke ty? dhe pse je kaq i shqetësuar? Pse mendja jote është e shqetësuar dhe mendimet e zemrës sate?
32 Dhe unë thashë: "Sepse ti më ke braktisur, por unë bëra sipas fjalëve të tua dhe shkova në fushë, dhe ja, pashë, por shikoj, që nuk mund të shprehem".
33 Dhe ai më tha: "Çohu burrërisht dhe unë do të të këshilloj".
34 Atëherë unë thashë: "Fol, zotëria im, në mua; vetëm mos më braktis, që të mos vdes i zhgënjyer nga shpresa ime.
35 Sepse pashë që nuk dija dhe dëgjova që nuk di.
36 Apo është mashtruar ndjenja ime ose shpirti im në ëndërr?
37 Prandaj tani të lutem që t'i tregosh shërbëtorit tënd këtë vegim.
38 Atëherë ai m'u përgjigj dhe tha: "Dëgjomë, do të të njoftoj dhe do të të them pse ke frikë, sepse i Larti do të të zbulojë shumë gjëra të fshehta".
39 Ai e pa që rruga jote është e drejtë, sepse ti je vazhdimisht në dhembje për popullin tënd dhe bën një vajtim të madh për Sionin.
40 Ky është, pra, kuptimi i vegimit që pe kohët e fundit:
41 Ti pa një grua që mban zi dhe nise ta ngushëllosh;
42 Por tani nuk e sheh më ngjashmërinë e gruas, por të është dukur një qytet i ndërtuar.
43 Dhe ndërsa ajo të tregoi për vdekjen e djalit të saj, kjo është zgjidhja:
44 Kjo grua që pe është Sioni dhe, ndërsa ajo të tha, edhe ajo që ti e sheh si një qytet të ndërtuar,
45 Por unë them se ajo të tha se ka qenë tridhjetë vjet shterpë; këto janë tridhjetë vjet që nuk u ofrua tek ajo.
46 Por pas tridhjetë vjetësh Salomoni ndërtoi qytetin dhe ofroi flijime; pastaj lindi një djalë shterpës.
47 Ndërsa ajo të tha se e ushqeu me mundim, ajo ishte banesa në Jeruzalem.
48 Por ndërsa ajo të tha: "Djali im, kur hyri në dasmë, dështoi dhe vdiq; ky ishte shkatërrimi që i ra Jerusalemit".
49 Dhe ja, ti pa ngjashmërinë e saj dhe, duke qenë se ajo vajtoi për djalin e saj, ti nise ta ngushëllosh;
50 Sepse tani Shumë i Larti e sheh se ti je i pikëlluar në mënyrë të pahijshme dhe vuan me gjithë zemër për të, kështu ai të tregoi shkëlqimin e lavdisë së saj dhe bukurinë e bukurisë së saj.
51 Prandaj të urdhërova të qëndrosh në arën ku nuk u ndërtua asnjë shtëpi.
52 Sepse unë e dija që Më i Larti do të të tregonte këtë.
53 Prandaj të urdhërova të shkosh në fushë, ku nuk kishte asnjë themel.
54 Sepse në vendin ku Më i Larti fillon të tregojë qytetin e tij, nuk mund të qëndrojë asnjë ndërtesë njeriu.
55 Prandaj, mos ki frikë, zemra jote të mos frikësohet, por shko brenda dhe shiko bukurinë dhe madhështinë e ndërtesës, aq sa mund të shohin sytë e tu.
56 Dhe atëherë do të dëgjosh aq sa mund të kuptojnë veshët e tu.
57 Sepse ti je i bekuar mbi shumë të tjerë dhe je thirrur me Më të Lartin; dhe po ashtu janë vetëm pak.
58 Por nesër natën ti do të qëndrosh këtu;
59 Dhe kështu Më i Larti do t'ju tregojë vizione të gjërave të larta, që Shumë i Larti do t'u bëjë atyre që banojnë mbi tokë në ditët e fundit. Kështu që unë fjeta atë natë dhe një tjetër, si më urdhëroi ai.

## KAPITULLI 11

1 Pastaj pashë një ëndërr dhe ja, doli nga deti një shqiponjë, e cila kishte dymbëdhjetë krahë me pendë dhe tre krerë.
2 Dhe pashë, dhe ja, ajo hapi krahët e saj mbi gjithë tokën dhe mbi të frynë të gjitha erërat e ajrit dhe u mblodhën.
3 Dhe unë pashë, dhe nga pendët e saj u rritën pupla të tjera të kundërta; dhe u bënë pupla të vogla dhe të vogla.
4 Por kokat e saj ishin të prera; koka në mes ishte më e madhe se tjetra, por e mbante atë me mbetjet.
5 Për më tepër pashë, dhe ja, shqiponja fluturoi me pendët e saj dhe mbretëroi mbi tokë dhe mbi ata që banonin në të.
6 Dhe pashë që të gjitha gjërat nën qiell i nënshtroheshin asaj dhe askush nuk foli kundër saj, asnjë krijesë mbi tokë.
7 Dhe pashë, dhe ja, shqiponja u ngrit mbi kthetrat e saj dhe u foli pendëve të saj, duke thënë:
8Mos rrini zgjuar menjëherë; flini secili në vendin e vet dhe rrini zgjuar sipas kursit.
9 Por kokat le të ruhen për të fundit.

10 Dhe unë pashë, dhe ja, zëri nuk dilte nga kokat e saj, por nga mesi i trupit të saj.
11 Dhe unë numërova pendët e saj të kundërta dhe ja, ishin tetë prej tyre.
12 Dhe pashë, dhe ja, në anën e djathtë u ngrit një pendë dhe mbretëroi d mbi gjithë tokën;
13 Kështu ndodhi që, kur mbretëroi, i erdhi fundi dhe vendi i tij nuk dukej më; kështu pasardhësit u ngritën në këmbë. dhe mbretëroi dhe kaloi shumë mirë;
14 Dhe ndodhi që, kur mbretëroi, i erdhi fundi, ashtu si i pari, dhe nuk u shfaq më.
15 Atëherë iu drejtua një zë dhe tha:
16 Dëgjo, ti që ke sunduar mbi tokë kaq gjatë; këtë po të them, para se të mos fillosh të dukesh më,
17 Askush pas teje nuk do të arrijë kohën tënde, as gjysmën e saj.
18 Pastaj u ngrit i treti dhe mbretëroi si tjetri më parë dhe nuk u shfaq më.
19 Kështu vazhdoi me gjithë mbetjet njëra pas tjetrës, sikurse të gjithë mbretëruan dhe nuk u shfaqën më.
20 Pastaj pashë dhe, ja, me kalimin e kohës pendët që ndiqnin u ngritën në anën e djathtë, që të mund të sundonin gjithashtu; dhe disa prej tyre sunduan, por brenda pak kohësh nuk u shfaqën më:
21 Sepse disa prej tyre ishin ngritur, por nuk sunduan.
22 Pas kësaj pashë dhe ja, nuk dukeshin më dymbëdhjetë pendët, as dy pendët e vogla;
23 Dhe nuk kishte më mbi trupin e shqiponjës, por vetëm tre krerë që mbështeteshin dhe gjashtë krahë të vegjël.
24 Pastaj pashë që dy pendë të vogla u ndanë nga të gjashtët dhe mbetën nën kokën që ishte në anën e djathtë, sepse të katër mbetën në vendin e tyre.
25 Dhe pashë, dhe ja, pendët që ishin poshtë krahut menduan të ngriheshin dhe të kishin sundimin.
26 Dhe unë pashë, dhe ja, ishte një i ngritur, por së shpejti nuk u shfaq më.
27 Dhe i dyti u largua më shpejt se i pari.
28 Dhe unë pashë, dhe ja, të dy që mbetën menduan gjithashtu në vetvete të mbretëronin:
29 Dhe, kur ata menduan kështu, ja, u zgjua një nga kokat që ishin në prehje, domethënë ajo që ishte në mes; sepse ai ishte më i madh se dy kokat e tjera.
30 Dhe pastaj pashë se dy kokat e tjera ishin bashkuar me të.
31 Dhe ja, koka u kthye me ata që ishin me të dhe hëngri dy pendët poshtë krahut që do të kishin mbretëruar.
32 Por kjo kokë e trembi tërë tokën dhe sundoi mbi të gjithë ata që banonin në tokë me shumë shtypje; dhe ajo kishte qeverisjen e botës më shumë se të gjithë krahët që kishin qenë.
33 Dhe pas kësaj pashë, dhe ja, koka që ishte në mes, befas nuk u shfaq më, si krahët.
34 Por mbetën dy krerët, të cilët gjithashtu sundonin mbi tokë dhe mbi ata që banonin në të.
35 Dhe unë pashë, dhe ja, koka në anën e djathtë gllabëronte atë që ishte në anën e majtë.
36 Pastaj dëgjova një zë që më tha: "Shiko para teje dhe shiko atë që shikon".
37 Dhe pashë, dhe ja, si një luan vrumbullues i dëbuar nga pylli; dhe pashë që ai i dërgoi një zë njeriu shqiponjës dhe tha:
38 Dëgjo, unë do të flas me ty dhe Më i Larti do të të thotë:
39 A nuk je ti ai që mbetesh nga katër kafshët që i bëra të mbretërojnë në botën time, që fundi i kohërave të tyre të vijë nëpërmjet tyre?
40 Dhe i katërti erdhi dhe mundi të gjitha bishat që kishin kaluar dhe kishte pushtet mbi botën me një frikë të madhe dhe mbi gjithë busullën e tokës me një shtypje shumë të ligë; dhe për një kohë të gjatë ai banoi mbi tokë me mashtrim.
41 Sepse nuk e gjykove tokën me të vërtetën.
42 Sepse ti ke munduar zemërbutët, ke lënduar paqebërësit, ke dashur gënjeshtarët, shkatërrove banesat e atyre që japin fryte dhe ke rrëzuar muret e atyre që nuk të kanë bërë asnjë të keqe.
43 Prandaj keqbërja jote arrin te Më i Larti dhe krenaria jote tek i Fuqishmi.
44 Më i Larti ka parë gjithashtu kohët krenare dhe, ja, ato kanë marrë fund dhe veprimet e tij të neveritshme janë përmbushur.
45 Dhe prandaj mos u shfaq më, as shqiponja, as krahët e tu të tmerrshëm, as pendët e tua të liga, as kokat e tua keqdashëse, as kthetrat e tua të dëmshme, as gjithë trupi yt i kotë.
46 që e gjithë toka të freskohet dhe të kthehet, e çliruar nga dhuna jote, dhe që ajo të shpresojë në gjykimin dhe mëshirën e atij që e ka bërë.

**KAPITULLI 12**

1 Dhe ndodhi që, ndërsa luani i thoshte këto fjalë shqiponjës, unë pashë,
2 Dhe ja, koka që kishte mbetur dhe të katër krahët nuk dukeshin më, dhe të dy shkuan tek ajo dhe u ngritën për të mbretëruar, dhe mbretëria e tyre ishte e vogël dhe plot zhurmë.
3 Dhe pashë, dhe ja, ata nuk dukeshin më, dhe i gjithë trupi i shqiponjës u dogj aq sa toka ishte në një frikë të madhe; pastaj u zgjova nga ankthi dhe ekstaza e mendjes sime dhe nga frika e madhe, dhe i tha shpirtit tim,
4 Ja, këtë më ke bërë, duke kërkuar rrugët e Më të Lartit.
5 Ja, unë jam ende i lodhur në mendje dhe shumë i dobët në frymë; dhe pak forcë ka në mua, për frikën e madhe me të cilën u godita këtë natë.
6 Prandaj tani do t'i lutem Më të Lartit që të më ngushëllojë deri në fund.
7 Dhe unë thashë: Zot, që sundon, nëse kam gjetur hir përpara t shikimi yt, dhe nëse shfajësohem me ty para shumë të tjerëve, dhe nëse lutja ime është vërtet përpara fytyrës sate;
8 Më ngushëllo, pra, dhe më trego shërbëtorit tënd interpretimin dhe ndryshimin e qartë të këtij vegimi të frikshëm, që të mund të ngushëllosh plotësisht shpirtin tim.
9 Sepse ti më ke gjykuar të denjë të më tregosh kohët e fundit.
10 Dhe ai më tha: Ky është interpretimi i vegimit:

11 Shqiponja që pe të dilte nga deti është mbretëria që u pa në vegimin e vëllait tënd Danielit.
12 Por kjo nuk iu shpjegua atij, prandaj tani po të shpall ty.
13 Ja, do të vijnë ditët kur do të ngrihet një mbretëri mbi tokë dhe do të ketë frikë mbi të gjitha mbretëritë që ishin përpara saj.
14 Në të njëjtën kohë do të mbretërojnë dymbëdhjetë mbretër, njëri pas tjetrit:
15 Për të cilin i dyti do të fillojë të mbretërojë dhe do të ketë më shumë kohë se cilido nga të dymbëdhjetët.
16 Dhe këtë tregojnë dymbëdhjetë krahët që pe.
17 Për sa i përket zërit që dëgjove të fliste dhe që pe të mos dilte nga kokat, por nga mesi i trupit të tij, ky është interpretimi:
18 Që pas kohës së asaj mbretërie do të lindin përpjekje të mëdha dhe ajo do të qëndrojë në rrezik dështimi; megjithatë, atëherë nuk do të bjerë, por do të rikthehet përsëri në fillimin e tij.
19 Dhe ndërsa ti pa të tetë pupla të vogla që i ngjiteshin në krahë, ky është interpretimi:
20 Në të do të dalin tetë mbretër, kohët e të cilëve do të jenë të vogla dhe vitet e tyre të shpejta.
21 Dhe dy prej tyre do të humbasin dhe koha e mesit do të afrohet; katër do të ruhen derisa të fillojë të afrohet fundi i tyre, por dy do të ruhen deri në fund.
22 Dhe ndërsa ti pa tri koka të mbështetura, ky është interpretimi:
23 Në ditët e tij të fundit Shumë i Larti do të ngrejë tri mbretëri dhe do të rinovojë shumë gjëra në to, dhe ato do të kenë sundimin e tokës,
24 Dhe nga ata që banojnë në të me shumë shtypje, mbi të gjithë ata që ishin para tyre; prandaj quhen kokat e shqiponjës.
25 Sepse këta janë ata që do të kryejnë ligësinë e tij dhe do të përfundojnë fundin e tij.
26 Dhe ndërsa ti pa që koka e madhe nuk dukej më, kjo do të thotë që njëri prej tyre do të vdesë në shtratin e tij, por me dhimbje.
27 Sepse të dy që do të mbeten do të vriten nga shpata.
28 Sepse shpata e njërit do të gllabërojë tjetrin, por më në fund ai vetë do të bjerë nga shpata.
29 Dhe ti pa dy pendë poshtë krahëve që kalonin mbi kokën që është në anën e djathtë;
30 Kjo do të thotë se këta janë ata që Më i Larti i ka ruajtur deri në fund: kjo është mbretëria e vogël dhe plot telashe, siç e pe.
31 Dhe luanin, të cilin e pe duke u ngritur nga pylli, duke vrumbulluar, duke i folur shqiponjës dhe duke e qortuar për padrejtësinë e saj me të gjitha fjalët që dëgjove;
32 Ky është i vajosuri që Shumë i Larti e ka ruajtur deri në fund për ta dhe për ligësinë e tyre; ai do t'i qortojë dhe do t'i qortojë me mizorinë e tyre.
33 Sepse ai do t'i vërë të gjallë para tij në gjyq, do t'i qortojë dhe do t'i korrigjojë.
34 Ai do të çlirojë me mëshirë pjesën tjetër të popullit tim, ata që janë shtypur në kufijtë e mi dhe do t'i gëzojë deri në ardhjen e ditës së gjykimit, për të cilën të kam folur që në fillim.
35 Kjo është ëndrra që pe dhe këto janë interpretimet.
36 Ti je takuar vetëm për të ditur këtë sekret të Më të Lartit.
37 Prandaj, shkruaji në një libër të gjitha këto që ke parë dhe fshiji:
38 Dhe mësoju atyre të mençurve të njerëzve, zemrat e të cilëve ti e di se mund t'i kuptojnë dhe t'i ruajnë këto sekrete.
39 Por ti prit këtu edhe shtatë ditë të tjera, që të të tregohet çdo gjë që i pëlqen Më i Larti të të shpallë. Dhe me këtë ai shkoi në rrugën e tij.
40 Dhe ndodhi që, kur i gjithë populli pa që kishin kaluar shtatë ditët dhe unë nuk po kthehesha më në qytet, i mblodhën të gjithë bashkë, nga më i vogli te më i madhi, dhe erdhën tek unë dhe thanë:
41 Çfarë të kemi fyer? Dhe çfarë të keqe kemi bërë kundër teje, që ti na braktise dhe je ulur këtu në këtë vend?
42 Sepse nga të gjithë profetët na ke lënë vetëm si një grumbull i vjelave, si një qiri në një vend të errët dhe si një strehë a anije që ruhet nga stuhia.
43 A nuk mjaftojnë të këqijat që na vijnë?
44 Nëse do të na braktisësh, sa më mirë do të kishte qenë për ne, po të ishim djegur edhe ne në mes të Sionit?
45 Sepse ne nuk jemi më të mirë se ata që vdiqën atje. Dhe ata qanin me zë të lartë. Atëherë unë iu përgjigja atyre dhe thashë:
46 Ngushëllohu, o Izrael; dhe mos u rëndoni, o shtëpi e Jakobit,
47 Sepse Më i Larti ju kujton dhe i Fuqishmi nuk ju ka harruar në tundim.
48 Sa për mua, nuk të kam braktisur dhe nuk jam larguar prej teje, por kam ardhur në këtë vend për t'u lutur për shkretimin e Sionit dhe për të kërkuar mëshirë për gjendjen e ulët tënde shenjtëroren tuaj.
49 Dhe tani shkoni në shtëpi secili, dhe pas këtyre ditëve unë do të vij tek ju.
50 Kështu populli shkoi në qytet, ashtu si i kisha urdhëruar unë:
51 Por unë qëndrova shtatë ditë në fushë, ashtu si më kishte urdhëruar engjëlli; dhe hëngra vetëm në ato ditë nga lulet e fushës dhe hëngri mishin tim nga barishtet.

**KAPITULLI 13**

1 Dhe ndodhi që pas shtatë ditësh pashë një ëndërr natën:
2 Dhe ja, nga deti u ngrit një erë që lëvizi të gjitha valët e tij.
3 Dhe unë pashë, dhe ja, ai njeri u forcua me mijëra qiell; dhe kur ktheu fytyrën për të parë, të gjitha gjërat që shiheshin nën të dridheshin.
4 Dhe sa herë që zëri dilte nga goja e tij, të gjithë ata që dëgjonin zërin e tij digjnin, ashtu si lihet toka kur ndjen zjarrin.
5 Dhe pas kësaj pashë dhe, ja, u mblodh një mori njerëzish, të shumtë, nga katër erërat e qiellit, për të nënshtruar njeriun që doli nga deti
6 Por unë pashë dhe, ja, ai kishte gdhendur një mal të madh dhe fluturoi lart mbi të.
7 Por unë do të kisha parë rajonin ose vendin ku ishte gdhendur kodra dhe nuk munda.

8 Dhe pas kësaj pashë dhe, ja, të gjithë ata që ishin mbledhur së bashku për ta nënshtruar, kishin një frikë të madhe dhe megjithatë guxuan të luftonin.
9 Dhe ja, ndërsa pa dhunën e turmës që vinte, ai nuk ngriti dorën, as mbajti shpatën, as ndonjë mjet lufte;
10 Por vetëm unë pashë se ai dërgoi nga goja e tij si një shpërthim zjarri, dhe nga buzët e tij një frymë flakëruese dhe nga gjuha e tij ai nxori shkëndija dhe stuhi.
11 Dhe të gjithë ishin të përzier; shpërthimi i zjarrit, fryma flakëruese dhe stuhia e madhe; dhe ra me dhunë mbi turmën që ishte përgatitur për të luftuar, dhe i dogji të gjithë, kështu që papritmas një turmë e panumërt nuk u dallua asgjë, por vetëm pluhur dhe erë tymi; kur pashë këtë, pata frikë .
12 Më pas pashë të njëjtin njeri që zbriste nga mali dhe thirra pranë vetes një turmë tjetër paqësore.
13 Dhe shumë njerëz erdhën tek ai, për të cilin disa u gëzuan, disa u penduan, disa i lidhën dhe të tjerë sillnin nga ata që ishin ofruar; atëherë u sëmura nga një frikë e madhe dhe u zgjova dhe thashë:
14 Ti i ke treguar shërbëtorit tënd këto mrekulli që në fillim dhe më ke çmuar të denjë që të pranosh lutjen time.
15 Më trego tani interpretimin e kësaj ëndrre.
16 Sepse siç e konceptoj në kuptimin tim, mjerë ata që do të mbeten në ato ditë dhe shumë më tepër mjerë ata që nuk kanë mbetur pas!
17 Sepse ata që nuk kishin mbetur ishin në hidhërim.
18 Tani unë i kuptoj gjërat që janë grumbulluar në ditët e mëvonshme, që do t'u ndodhin atyre dhe atyre që kanë mbetur pas.
19 Prandaj, ata janë në rreziqe të mëdha dhe në shumë nevoja, siç thonë këto ëndrra.
20 Por është më e lehtë për atë që është në rrezik të hyjë në këto gjëra se sa të kalojë si një re nga bota dhe të mos shohë gjërat që ndodhin në ditët e fundit. Dhe ai m'u përgjigj dhe tha:
21 Unë do të të tregoj interpretimin e vegimit dhe do të të hap atë që kërkove.
22 Ndërsa ti ke folur për ata që kanë mbetur, ky është interpretimi:
23 Ai që do të durojë rrezikun në atë kohë e ka ruajtur veten; ata që bien në rrezik janë ata që kanë vepra dhe besim te i Plotfuqishmi.
24 Dijeni, pra, se ata që kanë mbetur janë më të bekuar se ata që kanë vdekur.
25 Ky është kuptimi i vegimit: Ndërsa pe një njeri që po ngjitej nga mesi i detit;
26 Ai është ai që Perëndia Më i Larti e ka ruajtur një stinë të madhe, i cili vetë do të çlirojë krijesën e tij dhe do të urdhërojë ata që kanë mbetur.
27 Dhe ndërsa pe, se nga goja e tij doli si një shpërthim ere, zjarri dhe stuhi;
28 Dhe se ai nuk mbante as shpatë, as ndonjë mjet lufte, por që vërshimi i tij shkatërroi gjithë turmën që erdhi për ta nënshtruar; ky është interpretimi:
29 Ja, vijnë ditët kur Shumë i Larti do të fillojë të çlirojë ata që janë mbi tokë.
30 Dhe ai do të habitet nga ata që banojnë mbi tokë.
31 Dhe njëri do të marrë përsipër të luftojë kundër një tjetri, një qytet kundër një tjetri, një vend kundër një tjetri, një popull kundër një tjetri dhe një mbretëri kundër një tjetri.
32 Dhe do të jetë koha kur këto gjëra do të ndodhin dhe do të ndodhin shenjat që të tregova më parë, dhe atëherë do të shpallet Biri im, të cilin ti e pe si njeri duke u ngjitur.
33 Dhe kur i gjithë populli të dëgjojë zërin e tij, secili në vendin e vet do të largohet nga beteja që ka njëri kundër tjetrit.
34 Dhe një turmë e panumërt do të mblidhet së bashku, siç i pe, të gatshëm të vijnë dhe ta mundin duke luftuar.
35 Por ai do të qëndrojë në majën e malit të Sionit.
36 Dhe Sioni do të vijë dhe do t'u shfaqet të gjithë njerëzve, duke u përgatitur dhe ndërtuar, sikurse e pe kodrën të gdhendur pa duar.
37 Dhe ky Biri im do të qortojë shpikjet e liga të atyre kombeve që për jetën e tyre të ligë ranë në furtunë;
38 Dhe do të shtrojë para tyre mendimet e tyre të liga dhe mundimet me të cilat do të fillojnë të mundohen, të cilat janë si një flakë; dhe ai do t'i shkatërrojë pa mundim me ligjin që është si unë.
39 Dhe ndërsa ti pa që ai mblodhi pranë vetes një turmë tjetër paqësore;
40 Këto janë dhjetë fiset që u internuan nga vendi i tyre në kohën e mbretit Osea, të cilin Salmanasar, mbret i Asirisë e çoi rob dhe i çoi mbi ujëra, dhe kështu ata erdhën në një vend tjetër. .
41 Por ata morën këtë këshillë mes tyre, që të linin turmën e kombeve dhe të shkonin në një vend tjetër, ku njerëzimi nuk kishte banuar kurrë,
42 me qëllim që atje të respektonin statutet e tyre që nuk i respektuan kurrë në vendin e tyre.
43 Dhe hynë në Eufrat nga vendet e ngushta të lumit.
44 Sepse Shumë i Larti bëri shenja për ta dhe e ndaloi përmbytjen deri sa i kaluan.
45 Sepse nëpër atë vend kishte një rrugë të madhe për të kaluar, domethënë një vit e gjysmë; dhe i njëjti rajon quhet Arsareth.
46 Pastaj banuan atje deri në kohën e fundit; dhe tani kur do të fillojnë të vijnë,
47 Shumë i Larti do t'i ndalë burimet e përroit, që të kalojnë; prandaj ti e pe turmën me paqe.
48 Por ata që kanë mbetur nga populli yt janë ata që gjenden brenda kufijve të mi.
49 Tani kur të shkatërrojë turmën e kombeve që janë mbledhur së bashku, ai do të mbrojë popullin e tij që ka mbetur.
50 Dhe atëherë ai do t'u tregojë atyre mrekulli të mëdha.
51 Atëherë unë thashë, o Zot, që sundon, më trego këtë: Pse e pashë njeriun duke u ngjitur nga mesi i detit?
52 Dhe ai më tha: "Ashtu si ti nuk mund të kërkosh dhe as të njohësh gjërat që janë në thellësi të detit; po ashtu askush mbi tokë nuk mund ta shohë Birin tim ose ata që janë me të, përveç ditës. .
53 Ky është interpretimi i ëndrrës që pe dhe me anë të së cilës je vetëm i lehtësuar këtu.
54 Sepse ti ke braktisur rrugën tënde, ke zbatuar zellin tënd ndaj ligjit tim dhe e ke kërkuar atë.

55 Jetën tënde e ke rregulluar me dituri dhe e quajte zgjuarsinë nënën tënde.
56 Dhe prandaj të kam treguar thesaret e Më të Lartit: pas tri ditësh të tjera do të të flas gjëra të tjera dhe do të të shpall gjëra të fuqishme dhe të mrekullueshme.
57 Atëherë dola në fushë, duke lëvduar dhe falënderuar shumë Shumë të Lartin për mrekullitë që ai bëri me kalimin e kohës;
58 Dhe për shkak se ai qeveris të njëjtën gjë dhe gjërat që bien në stinët e tyre, dhe unë u ula atje tri ditë.

**KAPITULLI 14**

1 Ditën e tretë ndodhi që u ula nën një lis dhe ja, nga një ferrishte doli një zë kundër meje dhe tha: "Esdras, Esdras".
2 Dhe unë thashë: "Ja ku jam, o Zot dhe u ngrita në këmbë".
3 Atëherë ai më tha: "Në ferrishte iu shfaqa haptas Moisiut dhe fola me të, kur populli im shërbente në Egjipt.
4 Dhe e dërgova, e nxora popullin tim nga Egjipti dhe e çova në malin ku e mbajta pranë vetes për një kohë të gjatë,
5 Dhe i tregoi shumë gjëra të mrekullueshme dhe i tregoi sekretet e kohërave dhe të fundit; dhe e urdhëroi duke i thënë:
6 Këto fjalë do t'i thuash dhe do t'i fshehësh.
7 Dhe tani unë të them ty,
8 që të ruash në zemrën tënde shenjat që kam treguar, ëndrrat që ke parë dhe interpretimet që ke dëgjuar.
9 Sepse do të largohesh nga të gjithë dhe tani e tutje do të mbetesh me Birin tim dhe me ata që janë si ty, derisa të mbarojnë kohët.
10 Sepse bota ka humbur rininë e tij dhe kohët fillojnë të plaken.
11 Sepse bota është e ndarë në dymbëdhjetë pjesë, dhe dhjetë pjesët e saj janë zhdukur tashmë, dhe gjysma e një të dhjetës.
12 Dhe ka mbetur ajo që është pas gjysmës së të dhjetës.
13 Tani rregulloje shtëpinë tënde dhe qorto popullin tënd, ngushëllo ata që janë në telashe dhe tani hiq dorë nga korrupsioni,
14 Lërini mendimet e vdekshme, hidhini larg barrat e njeriut, hiqni tani natyrën e dobët,
15 Lëri mënjanë mendimet më të rënda për ty dhe nxito të ikësh nga këto kohë.
16 Sepse të liga më të mëdha se ato që ti ke parë të ndodhin, do të ndodhin më vonë.
17 Sepse shikoni sa më e dobët do të jetë bota me kalimin e kohës, aq më shumë do të shtohen të këqijat mbi ata që banojnë në të.
18 Sepse koha ka ikur larg dhe dhënia me qira është e vështirë, sepse tani shpejtohet vegimi që ke parë.
19 Atëherë unë u përgjigja para teje dhe thashë:
20 Ja, o Zot, unë do të shkoj, siç më ke urdhëruar, dhe do të qortoj popullin e pranishëm; por ata që do të lindin më vonë, kush do t'i këshillojë? kështu bota është vendosur në errësirë dhe ata që banojnë në të janë pa dritë.
21 Prandaj ligji yt është djegur askush nuk i di gjërat që janë bërë nga ti, ose punën që do të fillojë.
22 Por në qoftë se kam gjetur hir para teje, dërgo Frymën e Shenjtë tek unë dhe unë do të shkruaj gjithçka që është bërë në botë që nga fillimi, të shkruara në ligjin tënd, që njerëzit të mund të gjejnë rrugën tënde dhe që ata të cilat do të jetojnë në ditët e fundit mund të jetojnë.
23 Dhe ai m'u përgjigj duke thënë: "Shko, mblidh popullin dhe thuaju që të mos të kërkojnë për dyzet ditë".
24 Por ja që përgatit shumë arkë dhe merr me vete Sarean, Dabrian, Seleminë, Ekanusin dhe Asielin, këto pesë që janë gati të shkruajnë me shpejtësi;
25 Dhe eja këtu dhe unë do të ndez në zemrën tënde një qiri zgjuarsie, që nuk do të shuhet, derisa të kryhen gjërat që ti do të fillosh të shkruash.
26 Dhe kur të kesh bërë, disa gjëra do t'i publikosh dhe disa gjëra do t'ua tregosh fshehurazi të urtëve; nesër në këtë orë do të fillosh të shkruash.
27 Atëherë unë dola, ashtu siç kishte urdhëruar, mblodha gjithë popullin dhe thashë:
28 Dëgjo këto fjalë, o Izrael.
29 Etërit tanë në fillim ishin të huaj në Egjipt, prej nga u shpëtuan;
30 Dhe morën ligjin e jetës, të cilin ata nuk e respektuan, të cilin edhe ju e keni shkelur pas tyre.
31 Atëherë vendi, vendi i Sionit, u nda midis jush me short; por etërit tuaj dhe ju vetë keni bërë paudhësi dhe nuk keni respektuar rrugët që ju ka urdhëruar Shumë i Larti.
32 Dhe, duke qenë se ai është një gjykatës i drejtë, ai ju mori me kohë atë që ju kishte dhënë.
33 Dhe tani jeni këtu dhe vëllezërit tuaj midis jush.
34 Prandaj, nëse është kështu që ju do të nënshtroni vetëdijen tuaj dhe do të përmirësoni zemrat tuaja, ju do të mbaheni të gjallë dhe pas vdekjes do të merrni mëshirë.
35 Sepse mbas vdekjes do të vijë gjykimi, kur ne do të ringjallemi; atëherë emrat e të drejtëve do të shfaqen dhe veprat e të pabesëve do të shpallen.
36 Askush, pra, të mos vijë tek unë tani dhe të mos më kërkojë këto dyzet ditë.
37 Kështu i mora të pesë burrat, ashtu siç më kishte urdhëruar, dhe dolëm në fushë dhe qëndruam atje.
38 Të nesërmen, ja, një zë më thirri duke thënë: "Esdras, hap gojën dhe pi që të të jap të pish".
39 Pastaj hapa gojën dhe ja, ai m'i afroi një kupë plot, e cila ishte plot si me ujë, por ngjyra e saj ishte si zjarri.
40 Dhe e mora dhe piva; dhe, mbasi e piva, zemra ime tregoi zgjuarsi dhe dituria m'u rrit në gjoks, sepse fryma ime e forcoi kujtesën.
41 Dhe goja ime u hap dhe nuk u mbyll më.
42 Më i Larti u dha mend të pesë burrave dhe ata shkruan vegimet e mrekullueshme të natës që u treguan, të cilat ata nuk i dinin; dhe u ulën dyzet ditë, shkruanin ditën dhe natën hanin bukë.
43 Sa për mua. Ditën fola dhe natën nuk e mbaja gjuhën.
44 Në dyzet ditë ata shkruan dyqind e katër libra.
45 Dhe ndodhi që, kur u mbushën dyzet ditët, Më i Larti foli duke thënë: Të parën që ke shkruar, shpalle hapur, që të denjët dhe të padenjët ta lexojnë.
46 Por ruaj të shtatëdhjetët e fundit, që t'ua dorëzosh vetëm atyre që janë të urtë në popull.
47 Sepse në to është burimi i zgjuarsisë, burimi i diturisë dhe rrjedha e dijes.
48 Dhe ashtu bëra.

**KAPITULLI 15**

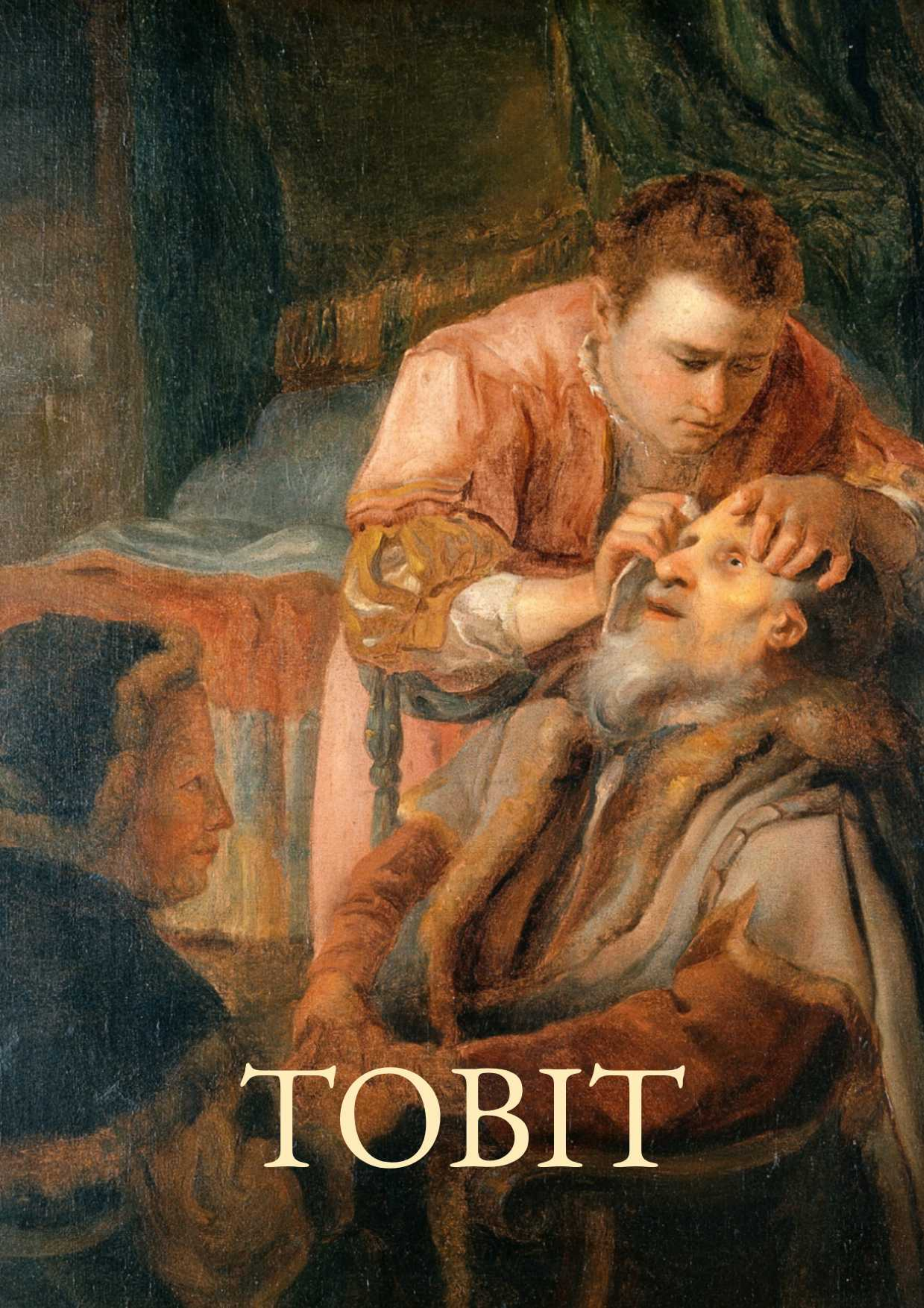
1 Ja, thuaj në veshët e popullit tim fjalët e profecisë që unë do të vë në gojën tënde, thotë Zoti:
2 Dhe bëjini të shkruhen në letër, sepse janë besnikë dhe të vërtetë.
3 Mos ki frikë nga fantazitë kundër teje, mos të të shqetësojë mosbesimi i atyre që flasin kundër teje.
4 Sepse të gjithë të pabesët do të vdesin në pabesinë e tyre.
5 Vini re, thotë Zoti, unë do të sjell plagë mbi botën; shpata, uria, vdekja dhe shkatërrimi.
6 Sepse ligësia ka ndotur jashtëzakonisht gjithë tokën dhe veprat e tyre të dëmshme janë përmbushur.
7 Prandaj thotë Zoti,
8 Nuk do ta mbaj më gjuhën time duke prekur ligësinë e tyre, të cilën ata kryejnë në mënyrë përdhosjeje, as nuk do t'i lejoj ata në ato gjëra në të cilat ata ushtrohen ligësisht: vini re, gjaku i pafajshëm dhe i drejtë më thërret mua dhe shpirtrat e vetëm ankohu vazhdimisht.
9 Dhe prandaj, thotë Zoti, unë me siguri do të hakmerrem për ta dhe do të marr për mua gjithë gjakun e pafajshëm nga mesi i tyre.
10 Ja, populli im po çohet në thertore si një kope;
11 Por unë do t'i sjell me dorë të fuqishme dhe krah të shtrirë, do ta godas Egjiptin me murtajë, si më parë, dhe do të shkatërroj tërë vendin e tij.
12 Egjipti do të mbajë zi dhe themelet e tij do të goditen nga murtaja dhe dënimi që Perëndia do të sjellë mbi të.
13 Ata që punojnë tokën do të mbajnë zi, sepse farat e tyre do të ligështohen nga shpërthimet dhe breshri dhe nga një plejadë e tmerrshme.
14 Mjerë bota dhe banorët e saj!
15 Sepse shpata dhe shkatërrimi i tyre po afrohet, dhe një popull i vetëm do të ngrihet dhe do të luftojë kundër një tjetër dhe shpata në duart e tyre.
16 Sepse do të ketë një rebelim midis njerëzve dhe do të pushtojë njëri-tjetrin; ata nuk do të kenë parasysh mbretërit dhe princat e tyre, dhe drejtimi i veprimeve të tyre do të jetë në pushtetin e tyre.
17 Njeriu do të dëshirojë të shkojë në një qytet, por nuk do të mundet.
18 Sepse për shkak të krenarisë së tyre qytetet do të trazohen, shtëpitë do të shkatërrohen dhe njerëzit do të kenë frikë.
19 Njeriu nuk do të ketë mëshirë për të afërmin e tij, por do t'i shkatërrojë shtëpitë e tyre me shpatë dhe do t'u rrëmbejë pasurinë për mungesë buke dhe për shtrëngim të madh.
20 Ja, thotë Perëndia, unë do të thërras të gjithë mbretërit e dheut që të kenë frikë nga unë, që vijnë nga lindja e diellit, nga jugu, nga lindja dhe nga Libanus; për t'u kthyer njëri kundër tjetrit dhe për të shpaguar gjërat që u kanë bërë.
21 Ashtu siç bëjnë ata sot me të zgjedhurit e mi, kështu do të bëj edhe unë dhe do të shpërblej në gjirin e tyre. Kështu thotë Zoti, Zoti;
22 Dora ime e djathtë nuk do t'i kursejë mëkatarët dhe shpata ime nuk do të pushojë mbi ata që derdhin gjak të pafajshëm mbi tokë.
23 Zjarri doli nga zemërimi i tij dhe përpiu themelet e tokës dhe mëkatarët si kashta që ndizet.
24 Mjerë ata që mëkatojnë dhe nuk respektojnë urdhërimet e mia! thotë Zoti.
25 Unë nuk do t'i kursej ata; shkoni, o bij, nga pushteti, mos e ndotni shenjtëroren time.
26 Sepse Zoti i njeh të gjithë ata që mëkatojnë kundër tij dhe për këtë arsye i dorëzon në vdekje dhe në shkatërrim.
27 Sepse tani plagët kanë ardhur mbi gjithë tokën dhe ju do të qëndroni në to, sepse Perëndia nuk do t'ju çlirojë, sepse keni mëkatuar kundër tij.
28 Shiko një vegim të tmerrshëm dhe pamjen e tij nga lindja:
29 Aty ku kombet e dragonjve të Arabisë do të dalin me shumë qerre dhe turma e tyre do të bartet si era mbi tokë, që të gjithë ata që i dëgjojnë të kenë frikë dhe të dridhen.
30 Edhe Karmanianët të tërbuar nga zemërimi do të dalin si derrat e egër të pyllit, do të vijnë me fuqi të madhe dhe do të luftojnë me ta dhe do të shkatërrojnë një pjesë të vendit të Asirianëve.
31 Dhe atëherë dragonjtë do të kenë epërsi, duke kujtuar natyrën e tyre; dhe në qoftë se ata kthehen, duke komplotuar së bashku me fuqi të madhe për t'i përndjekur,
32 Atëherë këta do të gjakosen të shqetësuar dhe do të heshtin me fuqinë e tyre dhe do të ikin.
33 Nga vendi i Asirianëve, armiku do t'i rrethojë dhe do të shkatërrojë disa prej tyre; në ushtrinë e tyre do të ketë frikë, tmerr dhe grindje midis mbretërve të tyre.
34 Shiko retë nga lindja dhe nga veriu në jug, dhe ato janë shumë të tmerrshme për t'u parë, plot zemërim dhe stuhi.
35 Ata do të godasin njëri-tjetrin dhe do të godasin një mori të madhe yjesh mbi tokë, madje yllin e tyre; dhe gjaku do të jetë nga shpata deri në bark,
36 Dhe pleh njerëzish deri te gropa e devesë.
37 Dhe do të ketë një tmerr dhe një dridhje e madhe mbi tokë;
38 Dhe atëherë do të vijnë stuhi të mëdha nga jugu dhe nga veriu dhe një pjesë tjetër nga perëndimi.
39 Nga lindja do të ngrihen erëra të forta dhe do ta hapin; dhe reja që ai ngriti në zemërim dhe ylli i ndezur për të shkaktuar frikë nga era lindore dhe perëndimore, do të shkatërrohet.
40 Retë e mëdha dhe të fuqishme do të fryhen plot zemërim dhe ylli, për të trembur tërë tokën dhe banorët e saj; dhe ata do të derdhin mbi çdo vend të lartë e të shquar një yll të tmerrshëm,
41 Zjarr, breshër, shpata fluturuese dhe shumë ujëra, me qëllim që të gjitha fushat dhe të gjithë lumenjtë të mbushen me ujëra të shumta.
42 Dhe do të shkatërrojnë qytetet dhe muret, malet dhe kodrat, drurët e pyllit, barin e livadheve dhe grurin e tyre.
43 Ata do të shkojnë me këmbëngulje në Babiloni dhe do ta trembin atë.
44 Ata do të vijnë tek ajo dhe do ta rrethojnë, ylli dhe gjithë zemërimi do të derdhin mbi të; pastaj pluhuri dhe tymi do të ngjiten në qiell dhe të gjithë ata që janë rreth saj do të vajtojnë për të.
45 Dhe ata që mbeten nën të do t'u shërbejnë atyre që e kanë frikësuar.

46 Dhe ti, Azi, që je pjesëmarrëse e shpresës së Babilonisë dhe je lavdia e personit të saj.
47 Mjerë ti, o mjerë, sepse je bërë si ajo; dhe i ke zbukuruar bijat e tua me kurvëri, që ato të kënaqen dhe të lavdërohen te dashnorët e tu, të cilët gjithmonë kanë dashur të kurvërohen me ty.
48 Ti ke ndjekur atë që urrehet në të gjitha veprat dhe shpikjet e saj; prandaj thotë Perëndia:
49 Unë do të dërgoj mbi ty plagë; vejuria, varfëria, uria, shpata dhe murtaja, për të shkatërruar shtëpitë e tua me shkatërrim dhe vdekje.
50 Dhe lavdia e fuqisë sate do të thahet si një lule, do të ngrihet nxehtësia që të dërgohet mbi ty.
51 Do të dobësohesh si një e varfër me goditje dhe si një e dënuar me plagë, kështu që të fuqishmit dhe të dashuruarit nuk do të mund të marrin ve ty.
52 A do të kisha vepruar kështu kundër teje me xhelozi, thotë Zoti,
53 Sikur të mos kishe vrarë gjithmonë të zgjedhurin tim, duke lartësuar goditjen e duarve të tua dhe duke thënë për të vdekurit e tyre, kur ishe i dehur,
54 Paraqit bukurinë e fytyrës sate?
55 Shpërblimi i kurvërisë sate do të jetë në gjirin tënd, prandaj do të marrësh shpërblimin.
56 Ashtu siç i bëre të zgjedhurit tim, thotë Zoti, ashtu do të bëjë Perëndia me ty dhe do të të çojë në fatkeqësi
57 Fëmijët e tu do të vdesin nga uria dhe ti do të biesh nga shpata; qytetet e tua do të shkatërrohen dhe të gjitha të tuat do të zhduken nga shpata në fushë.
58 Ata që janë në male do të vdesin nga uria, do të hanë mishin e tyre dhe do të pinë gjakun e tyre, nga uria e madhe për bukë dhe nga etja për ujë.
59 Ti si i palumtur do të kalosh nëpër det dhe do të marrësh përsëri plagë.
60 Dhe në kalim ata do të turren mbi qytetin boshe dhe do të shkatërrojnë një pjesë të tokës sate, do të konsumojnë një pjesë të lavdisë sate dhe do të kthehen në Babiloninë e shkatërruar.
61 Dhe ti do të të rrëzojnë si kashtë dhe ata do të jenë për ty si zjarri;
62 Dhe do të të shkatërrojë ty, qytetet e tua, tokën tënde dhe malet e tua; të gjitha pyjet e tua dhe pemët e tua pjellore do të digjen në zjarr.
63 Bijtë e tu do t'i çojnë robër dhe, ja, çfarë ke, do ta plaçkisin dhe do të dëmtojnë bukurinë e fytyrës sate.

**KAPITULLI 16**

1 Mjerë ti, Babiloni dhe Azi! mjerë ti, Egjipt dhe Siri!
2 Ngjeshuni me copa thes dhe flokë, vajtoni fëmijët tuaj dhe pendohuni; sepse shkatërrimi yt është afër.
3 Një shpatë është dërguar kundër teje dhe kush mund ta kthejë atë?
4 Një zjarr është dërguar midis jush dhe kush mund ta shuajë atë?
5 Ju janë dërguar plagët dhe cili është ai që mund t'i largojë?
6 A mund të dëbojë dikush një luan të uritur në pyll? apo mund ta shuajë dikush zjarrin në kashtë, kur të ketë filluar të digjet?
7 A mund të kthehet përsëri shigjeta e një harkëtari të fortë?
8 Zoti i fuqishëm dërgon plagët dhe kush është ai që mund t'i largojë ato?
9 Nga zemërimi i tij do të dalë një zjarr dhe kush është ai që mund ta shuajë?
10 Ai do të hedhë vetëtima dhe kush nuk do të ketë frikë? ai do të gjëmojë dhe kush nuk do të ketë frikë?
11 Zoti do të kërcënojë dhe kush nuk do të goditet plotësisht në pluhur para tij?
12 Dridhet toka dhe themelet e saj; deti ngrihet me valë nga thellësia dhe valët e tij tronditen dhe peshqit e tij gjithashtu para Zotit dhe përpara lavdisë së fuqisë së tij.
13 Sepse e fortë është dora e tij e djathtë që përkul harkun, shigjetat e tij që hedh janë të mprehta dhe nuk do të mungojnë kur të fillojnë të hidhen në skajet e botës.
14 Ja, plagët dërgohen dhe nuk do të kthehen më derisa të vijnë mbi tokë.
15 Zjarri është ndezur dhe nuk do të shuhet para se të gllabërojë themelet e tokës.
16 Ashtu si shigjeta e një harkëtari të fuqishëm nuk kthehet prapa, po kështu plagët që do të dërgohen mbi tokë nuk do të kthehen më.
17 Mjerë unë! i mjeri unë! kush do të më çlirojë në ato ditë?
18 Fillimi i dhembjeve dhe i zive të mëdha; fillimi i urisë dhe vdekjes së madhe; fillimi i luftërave dhe fuqitë do të qëndrojnë me frikë; fillimi i të këqijave! çfarë të bëj kur të vijnë këto të këqija?
19 Ja, uria dhe murtaja, mundimi dhe ankthi dërgohen si kamxhik për korrigjim.
20 Por, për të gjitha këto gjëra, ata nuk do të largohen nga ligësia e tyre dhe nuk do të jenë gjithmonë të ndërgjegjshëm për fshikullimet.
21 Vini re, ushqimet do të jenë kaq të lira në tokë, saqë ata do të mendojnë se janë në një rast të mirë dhe madje atëherë do të rriten të këqijat mbi tokë, shpata, zija e bukës dhe konfuzioni i madh.
22 Sepse shumë nga ata që banojnë mbi tokë do të vdesin nga uria; dhe tjetrin, që i shpëton urisë, do ta shkatërrojë shpata.
23 Të vdekurit do të hidhen si pleh dhe nuk do të ketë njeri që t'i ngushëllojë, sepse toka do të shkretohet dhe qytetet do të shemben.
24 Nuk do të mbetet njeri që të punojë tokën dhe ta mbjellë
25 Pemët do të japin fryte dhe kush do t'i mbledhë?
26 Rrushi do të piqet dhe kush do ta shkelë? sepse të gjitha vendet do të jenë të shkreta nga njerëzit:
27 Kështu një njeri do të dëshirojë të shohë tjetrin dhe të dëgjojë zërin e tij.
28 Sepse nga një qytet do të mbeten dhjetë dhe dy nga fusha, që do të fshihen në korije të dendura dhe në të çarat e shkëmbinjve.
29 Ashtu si në një pemishte ullinjsh mbi çdo pemë ka tre a katër ullinj;
30 Ose si kur mblidhet një vresht, mbeten disa grupe prej tyre që kërkojnë me zell nëpër vresht;
31 Kështu në ato ditë do të mbeten tre a katër nga ata që kontrollojnë shtëpitë e tyre me shpatë.
32 Dhe toka do të shkretohet dhe fushat e saj do të vjetrohen dhe rrugët e saj dhe të gjitha shtigjet e saj do të

bëhen plot me gjemba, sepse askush nuk do të kalojë nëpër të.
33 Virgjëreshat do të vajtojnë pa dhëndër; gratë do të mbajnë zi, pa burra; e tyre bijat do të vajtojnë, pa pasur ndihmës.
34 Në luftëra, dhëndrrat e tyre do të shkatërrohen dhe burrat e tyre do të vdesin nga uria.
35 Tani dëgjoni këto gjëra dhe kuptoni, o shërbëtorë të Zotit.
36 Ja, pranoje fjalën e Zotit; mos u besoni perëndive për të cilët Zoti ka folur.
37 Ja, murtajat po afrohen dhe nuk zbehen.
38 Ashtu si kur një grua me barrë në muajin e nëntë lind djalin e saj, dy a tre orë nga lindja e saj e rrethojnë barkun e saj dhembje të mëdha, të cilat dhembje, kur fëmija del, nuk vonojnë asnjë çast.
39 Edhe kështu plagët nuk do të vonohen të vijnë mbi tokë dhe bota do të vajtojë dhe dhembjet do të vijnë mbi të nga çdo anë.
40 O populli im, dëgjoni fjalën time: bëhuni gati për betejën tuaj dhe në ato të këqija jini si pelegrinët mbi tokë.
41 Kush shet, le të jetë si ai që ikën, dhe ai që blen, si ai që humbet.
42 Ai që merret me tregtinë, si ai që nuk ka asnjë përfitim prej saj, dhe ai që ndërton, si ai që nuk do të banojë në të.
43 Ai që mbjell, sikur nuk do të korrë, po ashtu ai që mbjell vreshtin, si ai që nuk mbledh rrushin.
44 Ata që martohen, si ata që nuk kanë fëmijë; dhe ata që nuk martohen, si të veja.
45 Dhe prandaj ata që punojnë më kot:
46 Sepse të huajt do të korrin frytet e tyre, do të plaçkitin pasurinë e tyre, do t'i përmbysin shtëpitë e tyre dhe do t'i zënë robër bijtë e tyre, sepse në robëri dhe zi buke do të kenë fëmijë.
47 Dhe ata që ushtrojnë tregtinë e tyre me grabitje, aq më shumë i zbukurojnë qytetet e tyre, shtëpitë e tyre, pasuritë e tyre dhe njerëzit e tyre;
48 Aq më tepër do të zemërohem me ta për mëkatin e tyre, thotë Zoti.
49 Ashtu si një prostitutë ka zili një grua të drejtë të ndershme dhe të virtytshme;
50 Kështu drejtësia do ta urrejë paudhësinë kur ajo zhvesh veten dhe do ta padisë para saj, kur të vijë ai që do të mbrojë atë që heton me zell çdo mëkat mbi tokë.
51 Dhe prandaj mos u bëni si me të, as me veprat e tij.
52 Sepse edhe pak dhe paudhësia do të hiqet nga toka dhe drejtësia do të mbretërojë midis jush.
53 Mëkatari të mos thotë se nuk ka mëkatuar, sepse Perëndia do të djegë mbi kokën e tij qymyr zjarri, që thotë përpara Zotit Perëndi dhe lavdisë së tij: "Unë nuk kam mëkatuar".
54 Vini re, Zoti i njeh të gjitha veprat e njerëzve, imagjinatat, mendimet dhe zemrat e tyre:
55 që foli veç fjalës: "U bëftë toka!". dhe u bë: Le të bëhet qielli; dhe u krijua.
56 Në fjalën e tij u bënë yjet dhe ai e di numrin e tyre.
57 Ai heton thesaret dhe thesaret e tyre; ai ka matur detin dhe atë që përmban.
58 Ai ka mbyllur detin në mes të ujërave dhe me fjalën e tij ka varur tokën mbi ujërat.
59 Ai i shtrin qiejt si një qemer; e ka themeluar mbi ujëra.
60 Në shkretëtirë ka bërë burime uji dhe pellgje në majat e maleve, me qëllim që përmbytjet të zbresin nga shkëmbinjtë e lartë për të ujitur tokën.
61 Ai krijoi njeriun, e vuri zemrën e tij në mes të trupit dhe i dha frymë, jetë dhe zgjuarsi.
62 Po dhe Fryma e Perëndisë së Plotfuqishëm, që krijoi të gjitha gjërat dhe heton të gjitha gjërat e fshehura në sekretet e tokës,
63 Vërtet ai i di shpikjet tuaja dhe atë që mendoni në zemrat tuaja, madje edhe ata që mëkatojnë dhe do ta fshehin mëkatin e tyre.
64 Prandaj Zoti ka hetuar me saktësi të gjitha veprat tuaja dhe do t'ju turpërojë të gjithëve.
65 Dhe kur të shfaqen mëkatet tuaja, do të turpëroheni para njerëzve dhe mëkatet tuaja do të jenë akuzuesit tuaj atë ditë.
66 Çfarë do të bëni? ose si do t'i fshehni mëkatet tuaja përpara Perëndisë dhe engjëjve të tij?
67 Ja, vetë Perëndia është gjykatësi, kini frikë prej tij; hiqni dorë nga mëkatet tuaja dhe harroni paudhësitë tuaja, për të mos u përzier më me to përjetë; kështu Perëndia do t'ju udhëheqë dhe do t'ju çlirojë nga çdo fatkeqësi.
68 Sepse, vini re, zemërimi i zjarrtë i një turme të madhe është ndezur mbi ju, dhe ata do të marrin disa prej jush dhe do t'ju ushqejnë, duke qenë përtaci, me gjëra të flijuara për idhujt.
69 Dhe ata që do t'i pranojnë ata do të përqeshen dhe do të turpërohen dhe do të shkelen.
70 Sepse në çdo vend dhe në qytetet e tjera do të ketë një kryengritje të madhe kundër atyre që kanë frikë nga Zoti.
71 Ata do të jenë si të marrë, që nuk do të kursejnë, por do të plaçkitin dhe do të shkatërrojnë ata që kanë frikë nga Zoti.
72 Sepse ata do të shkretojnë, do të marrin pasuritë e tyre dhe do t'i dëbojnë nga shtëpitë e tyre.
73 Atëherë do të njihen ata që janë të zgjedhurit e mi; dhe do të provohen si ari në zjarr.
74 Dëgjo, o i dashuri im, thotë Zoti: ja, ditët e fatkeqësisë janë afër, por unë do t'ju çliroj nga ato.
75 Mos kini frikë dhe mos kini dyshime; sepse Zoti është udhërrëfyesi juaj,
76 Dhe udhërrëfyesi i atyre që zbatojnë urdhërimet dhe urdhërimet e mia, thotë Zoti, Zoti: të mos të rëndojnë mëkatet e tua dhe të mos ngrihen paudhësitë e tua.
77 Mjerë ata që janë të lidhur me mëkatet e tyre dhe të mbuluar me mendjen e tyre si një fushë është e mbuluar me shkurre dhe shtegu i saj është i mbuluar me gjemba, që askush të mos kalojë nëpër të!
78 Ajo lihet e zhveshur dhe hidhet në zjarr për t'u konsumuar me të.



# TOBIT

**KAPITULLI 1**

1 Libri i fjalëve të Tobitit, birit të Tobielit, birit të Ananielit, birit të Aduelit, birit të Gabaelit, nga pasardhësit e Asaelit, nga fisi i Neftalit;
2 I cili në kohën e Enemessarit, mbretit të Asirianëve, u çua rob nga Thisbe, që është në të djathtë të atij qyteti, që në Galile, mbi Aserin, quhet Neftali.
3 Unë Tobit kam ecur gjatë gjithë ditëve të jetës sime në rrugët e së vërtetës dhe të drejtësisë, dhe kam bërë shumë lëmoshë për vëllezërit e mi dhe për kombin tim, që erdhi me mua në Ninive, në vendin e Asirianëve.
4 Dhe kur isha në vendin tim, në tokën e Izraelit që isha i ri, i gjithë fisi i Neftalit, babait tim, ra nga shtëpia e Jeruzalemit, që ishte zgjedhur nga të gjitha fiset e Izraelit për të ofruar flijime të gjitha fiset. aty ku u shenjtërua dhe u ndërtua tempulli i banesës së Shumë të Lartit për të gjitha epokat.
5 Të gjitha fiset që u rebeluan së bashku dhe shtëpia e atit tim, Neftalit, i bënë flijime mëshqerrës Baal.
6 Por vetëm unë shkoja shpesh në Jeruzalem gjatë festave, ashtu siç ishte caktuar për të gjithë popullin e Izraelit me një dekret të përjetshëm, duke pasur frutat e para dhe të dhjetat e rritjes, me atë që ishte prerë në fillim; dhe ua dhashë në altar priftërinjve, bijve të Aaronit.
7 Të dhjetën e parë të gjithë të ardhurave u dhashë bijve të Aaronit që shërbenin në Jeruzalem; një të dhjetën tjetër e shita dhe shkova dhe e shpenzoja çdo vit në Jeruzalem.
8 Dhe të tretën ua dhashë atyre që u desh, ashtu siç më kishte urdhëruar Debora, nëna e atit tim, sepse mbeta jetim nga im atë.
9 Për më tepër, kur u bëra një burrë, u martova me Anën e fisit tim dhe prej saj linda Tobias.
10 Dhe kur na çuan robër në Ninive, të gjithë vëllezërit e mi dhe ata që ishin të fisit tim hëngrën nga buka e johebrenjve.
11 Por u ndalova të haja;
12 Sepse e kujtova Perëndinë me gjithë zemër.
13 Shumë i Larti më dha hir dhe hir përpara Enemessarit, kështu që unë isha furnizuesi i tij.
14 Pastaj shkova në Medinë dhe lashë në besim te Gabaeli, vëllai i Gabrias, në Rages, një qytet i Medisë, dhjetë talenta argjendi.
15 Kur Enemesari vdiq, në vend të tij mbretëroi i biri, Senasheribi; pasuria e të cilit ishte e trazuar, se unë nuk mund të shkoja në Media.
16 Dhe në kohën e Enemessarit u dhashë shumë lëmoshë vëllezërve të mi dhe u dhashë bukën time të uriturve,
17 Dhe rrobat e mia lakuriq; dhe po të shihja ndonjë nga kombi im të vdekur ose të hedhur rreth mureve të Ninevisë, do ta varrosja.
18 Dhe në qoftë se mbreti Senakeribi kishte vrarë ndonjë, kur erdhi dhe kishte ikur nga Judea, unë i varrosja fshehurazi; sepse në zemërimin e tij ai vrau shumë; por kufomat nuk u gjetën kur u kërkuan nga mbreti.
19 Kur një nga Ninevitët shkoi dhe u ankua për mua te mbreti që unë i varrosa dhe u fsheha; duke kuptuar se më kërkonin të më vrisnin, u tërhoqa nga frika.
20 Pastaj më morën me forcë të gjitha pasuritë e mia dhe nuk më la asgjë, përveç gruas sime Anna dhe djalit tim Tobias.
21 Nuk kaluan pesëdhjetë e pesë ditë para se dy nga bijtë e tij e vranë dhe ata ikën në malet e Araratit; Në vend të tij mbretëroi i biri, Sarkedon; i cili caktoi për llogaritë e të atit dhe për të gjitha punët e tij, Akiaharin, birin e vëllait tim, Anaelit.
22 Dhe Akiakari, duke u lutur për mua, u ktheva në Ninive. Akiakari ishte kupëmbajtësi, rojtari i vulës, administratori dhe mbikëqyrësi i llogarive; dhe Sarkedonusi e caktoi pranë tij; ai ishte bir i vëllait tim.

**KAPITULLI 2**

1 Tani kur u ktheva përsëri në shtëpi dhe gruaja ime Ana u rikthye tek unë, me djalin tim Tobias, në festën e Rrëshajëve, që është festa e shenjtë e shtatë javëve, më përgatiti një darkë e mirë, në të cilën U ula për të ngrënë.
2 Kur pashë ushqim të bollshëm, i thashë djalit tim: "Shko dhe sill nga vëllezërit tanë atë të varfër që do të gjesh, që kujton Zotin". dhe ja, unë pres për ty.
3 Por ai u kthye përsëri dhe tha: "O Atë, një nga kombi ynë është mbytur dhe është hedhur në shesh".
4 Pastaj, para se të kisha shijuar ndonjë mish, u nisa dhe e çova në një dhomë deri në perëndim të diellit.
5 Pastaj u ktheva, u lava dhe hëngra mishin me hidhërim,
6 Duke kujtuar profecinë e Amosit, siç tha ai: "Festimet tuaja do të kthehen në zi dhe gjithë gëzimi juaj në vajtim".
7 Prandaj qava dhe, pasi perëndoi dielli, shkova, bëra një varr dhe e varrosa.
8 Por fqinjët e mi talleshin me mua dhe thoshin: "Ky nuk ka ende frikë të dënohet me vdekje për këtë çështje; iku; dhe megjithatë, ja, ai i varros përsëri të vdekurit.
9 Po atë natë u ktheva nga varrimi dhe fjeta pranë murit të oborrit tim, i ndotur dhe fytyra ime ishte e zbuluar.
10 Dhe nuk e dija që kishte harabela në mur dhe sytë e mi ishin të hapur, harabelët më heshtën pleh të ngrohtë në sytë e mi dhe një bardhësi më erdhi në sy; dhe shkova te mjekët, por ata nuk më ndihmuan; për më tepër. Akiakari më ushqeu, derisa shkova në Elimais.
11 Dhe gruaja ime Ana merrte punë grash për të bërë.
12 Dhe, mbasi i dërgoi në shtëpi te pronarët, ata i paguan pagën dhe i dhanë edhe një kec.
13 Dhe kur ishte në shtëpinë time dhe fillova të qaja, i thashë: Nga është ky kec? nuk eshte e vjedhur? t'ua japë atë pronarëve; sepse nuk lejohet të hahet ndonjë gjë e vjedhur.
14 Por ajo m'u përgjigj: "Më është dhënë më shumë se paga". Por unë nuk i besova, por e urdhërova t'ua jepte pronarëve dhe u turpërova me të. Por ajo m'u përgjigj: Ku janë lëmosha jote dhe veprat e tua të drejta? ja, ti dhe të gjitha veprat e tua njihen.

**KAPITULLI 3**

1 Atëherë, i pikëlluar, qava dhe në pikëllimin tim u luta duke thënë:
2 O Zot, ti je i drejtë, dhe të gjitha veprat e tua dhe të gjitha rrugët e tua janë mëshirë dhe vërtetësi, dhe ti gjykon me të vërtetë dhe me drejtësi përjetë.
3 Më kujto mua, më shiko, mos më ndëshko për mëkatet e mia, për padituritë dhe për mëkatet e etërve të mi, që kanë mëkatuar para teje.
4 Sepse ata nuk iu bindën urdhërimeve të tua; prandaj na ke lënë në plaçkë, në robëri dhe në vdekje dhe si një fjalë të urtë fyerje për të gjitha kombet midis të cilëve jemi shpërndarë.

5 Dhe tani gjykimet e tua janë të shumta dhe të vërteta; vepro me mua sipas mëkateve të mia dhe të etërve të mi, sepse ne nuk i kemi zbatuar urdhërimet e tua dhe nuk kemi ecur në të vërtetën para teje.
6 Tani, pra, trajto me mua ashtu siç të duket më mirë dhe urdhëro që të më hiqet shpirti, që të tretem dhe të bëhem tokë, sepse është më e dobishme për mua të vdes sesa të jetoj, sepse kam dëgjuar të rreme. turpërohu dhe ki shumë dhembje; urdhëro që tani të çlirohem nga kjo fatkeqësi dhe të shkoj në vendin e përjetshëm; mos e largo fytyrën nga unë.
7 Po atë ditë ndodhi që në Ekbatane, në qytetin e Medias-Sarës, e bija e Raguelit u qortua nga shërbëtoret e atit të saj;
8 Sepse ajo kishte qenë e martuar me shtatë burra, të cilët Asmodeusi, fryma e ligë i kishte vrarë, para se të kishin rënë me të. A nuk e di ti, thanë ata, se i ke mbytur burrat e tu? ti ke pasur tashmë shtatë burra dhe nuk të kanë vënë emrin e asnjërit prej tyre.
9 Pse na rreh për ta? nëse kanë vdekur, shko pas tyre, le të mos të shohim kurrë as bir as bijë.
10 Kur i dëgjoi këto, u pikëllua shumë, aq sa mendoi se e kishte mbytur veten; dhe ajo tha: "Unë jam vajza e vetme e babait tim dhe nëse e bëj këtë, do të jetë një turp për të dhe do ta çoj pleqërinë e tij me pikëllim në varr".
11 Atëherë ajo u lut nga dritarja dhe tha: "I bekuar je, o Zot, Perëndia im, dhe emri yt i shenjtë dhe i lavdishëm është i bekuar dhe i nderuar përjetë; të gjitha veprat e tua të lëvdojnë përjetë".
12 Dhe tani, o Zot, i kthej sytë dhe fytyrën time drejt teje,
13 Dhe thuaj: "Më nxirr nga toka, që të mos dëgjoj më fyerjen".
14 Ti e di, o Zot, se unë jam i pastër nga çdo mëkat me njeriun,
15 Dhe që nuk e kam ndotur kurrë emrin tim, as emrin e babait tim, në tokën e robërisë sime; unë jam vajza e vetme e babait tim, nuk ka asnjë fëmijë për të qenë trashëgimtar i tij, as ndonjë i afërm, as ndonjë djalë. nga të gjallët e tij, për të cilin mund të mbetem për grua: shtatë burrat e mi kanë vdekur tashmë; dhe pse duhet të jetoj? por në qoftë se nuk të pëlqen që unë të vdes, më trego pak mëshirë për mua, që të mos dëgjoj më fyerje.
16 Kështu lutjet e të dyve u dëgjuan përpara madhërisë së Perëndisë të madh.
17 Dhe Rafaeli u dërgua për t'i shëruar të dy, domethënë për t'i hequr bardhësinë e syve të Tobitit dhe për t'i dhënë për grua Sarën, bijën e Raguelit, Tobias, birit të Tobitit; dhe për të lidhur Asmodeus frymën e ligë; sepse ajo i përkiste Tobias me të drejtë trashëgimie. Në të njëjtën kohë, Tobit u kthye në shtëpi dhe hyri në shtëpinë e tij, dhe Sara, e bija e Raguelit zbriti nga dhoma e saj e sipërme.

## KAPITULLI 4

1 Atë ditë Tobitit iu kujtuan paratë që i kishte dhënë Gabaelit në Rage of Media,
2 Dhe tha me vete: "Kam dashur vdekjen; pse nuk e thërras djalin tim Tobias që t'i tregoj paratë para se të vdes?
3 Dhe, si e thirri, tha: "Biri im, kur të vdes, më varros". dhe mos e përçmo nënën tënde, por nderoje atë gjatë gjithë ditëve të jetës sate dhe bëj atë që i pëlqen dhe mos e pikëllo.
4 Kujto, biri im, se ajo pa shumë rreziqe për ty kur ishe në barkun e saj; dhe kur të vdesë, varrose pranë meje në një varr.
5 Biri im, ki parasysh Zotin, Perëndinë tonë, gjatë gjithë ditëve të tua, dhe vullneti yt mos lejo që të mëkatosh ose të shkelësh urdhërimet e tij; vepro me drejtësi gjatë gjithë jetës sate dhe mos ndiq rrugët e paudhësisë.
6 Sepse, nëse vepron me të vërtetë, veprimet e tua do të kenë mbarësi për ty dhe për të gjithë ata që jetojnë me drejtësi.
7 Jep lëmoshë nga pasuria jote; e kur të japësh lëmoshë, syri yt mos të ketë zili, mos e largo fytyrën nga ndonjë i varfër dhe fytyra e Perëndisë nuk do të të largohet.
8 Në qoftë se ke bollëk, jep lëmoshë në përputhje me rrethanat; nëse ke vetëm pak, mos ki frikë të japësh sado pak.
9 Sepse ti grumbullon një thesar të mirë për veten tënde kundër ditës së nevojës.
10 Sepse ajo lëmoshë çliron nga vdekja dhe nuk duron të vijë në errësirë.
11 Sepse lëmosha është një dhuratë e mirë për të gjithë ata që e japin në sytë e Shumë të Lartit.
12 Ruhu nga çdo kurvëri, biri im, dhe merr një grua kryesisht nga pasardhësit e etërve të tu dhe mos merr për grua një grua të huaj që nuk është nga fisi i atit tënd, sepse ne jemi bijtë e profetëve, Noe, Abraham. , Isaku dhe Jakobi: kujto, biri im, që etërit tanë që nga fillimi, të gjithë u martuan me gra të fisit të tyre dhe u bekuan në fëmijët e tyre dhe pasardhësit e tyre do të trashëgojnë tokën.
13 Tani, pra, biri im, dua vëllezërit e tu dhe mos i përçmo në zemrën tënde vëllezërit e tu, bijtë dhe bijat e popullit tënd, duke mos marrë për grua prej tyre, sepse kryelartësia është shkatërrim dhe shumë telashe, dhe shthurja është prishja. dhe skamja e madhe, sepse shthurja është nëna e urisë.
14 Të mos qëndrojë me ty paga e asnjërit që ka bërë për ty, por jepja pa dorë, sepse nëse i shërben Perëndisë, edhe ai do të të shpërblejë; ki kujdes, biri im, në të gjitha gjërat që bën, dhe ji i mençur në të gjithë bisedën tënde.
15 Mos bëj me atë njeri që urren; mos pi verë që të të deh;
16 Nga buka jote jepi të uriturve dhe nga rrobat e tua atyre që janë lakuriq; Jep lëmoshë sipas bollëkut tënd, dhe syri yt le të mos ketë zili kur jep lëmoshë.
17 Hidhe bukën tënde mbi varrimin e të drejtit, por mos i jep asgjë të pabesit.
18 Kërkoni këshilla nga të gjithë të urtët dhe mos përçmoni asnjë këshillë të dobishme.
19 Bekoni gjithnjë Zotin, Perëndinë tuaj, dhe kërkoni prej tij që rrugët e tua të drejtohen dhe të gjitha shtigjet dhe këshillat e tua të kenë mbarësi, sepse çdo komb nuk ka këshilla; por vetë Zoti i jep të gjitha të mirat dhe përul kë të dojë, si të dojë; tani, pra, biri im, kujto urdhërimet e mia dhe mos u largo nga mendja.
20 Dhe tani unë u tregoj atyre që i dhashë dhjetë talenta Gabaelit, birit të Gabrias, në Rages të Medisë.
21 Dhe mos ki frikë, biri im, se ne jemi të varfër, sepse ti ke shumë pasuri, nëse i frikësohesh Perëndisë, largohesh nga çdo mëkat dhe bën atë që i pëlqen.

## KAPITULLI 5

1 Atëherë Tobia u përgjigj dhe tha: "O Atë, unë do të bëj gjithçka që ti më ke urdhëruar;
2 Por si mund t'i marr paratë, duke qenë se nuk e njoh?

3 Atëherë ai i dha dorëshkrimin dhe i tha: "Kërko një njeri që të vijë me ty, sa jam ende gjallë, dhe unë do t'i jap një shpërblim; dhe shko dhe merr paratë".
4 Prandaj, kur shkoi të kërkonte një njeri, gjeti Rafaelin që ishte një engjëll.
5 Por ai nuk e dinte; dhe ai i tha: "A mund të vish me mua në Rages?" dhe i njeh mirë ato vende?
6 Engjëlli i tha: "Unë do të shkoj me ty dhe e di mirë rrugën, sepse kam kaluar natën te vëllai ynë Gabaeli".
7 Atëherë Tobiasi i tha: "Rri tek unë, derisa t'ia tregoj atit tim".
8 Atëherë ai i tha: "Shko dhe mos u ndal". Kështu ai hyri dhe i tha të atit: "Ja, unë gjeta një që do të vijë me mua". Pastaj tha: "Thirreni tek unë që të di se cili fis është dhe nëse është një njeri i besueshëm për të shkuar me ju".
9 Kështu ai e thirri, ai hyri dhe ata përshëndetën njëri-tjetrin.
10 Atëherë Tobiti i tha: "Vëlla, më trego se çfarë fisi dhe çfarë familjeje je".
11 Të cilit ai i tha: "A kërkon ti një fis, një familje apo një rrogëtar që të shkosh me djalin tënd?". Atëherë Tobiti i tha: "Do të di, vëlla, farefisin dhe emrin tënd".
12 Pastaj tha: "Unë jam Azarias, bir i Ananias të madh dhe i vëllezërve të tu".
13 Atëherë Tobiti tha: "Të mirëpres, o vëlla; mos u zemëro tani me mua, sepse kam kërkuar të njoh fisin tënd dhe familjen tënde; sepse ti je vëllai im, i ndershëm dhe i mirë, sepse unë i njoh Ananias dhe Jonathas, bij të Samajas të madh, ndërsa shkuam së bashku në Jeruzalem për të adhuruar dhe ofruar të parëlindurin dhe të dhjetat e frutave; dhe ata nuk u joshën nga gabimi i vëllezërve tanë: vëllai im, ti je një burrë i mirë.
14 Por më thuaj, çfarë pagash do të të jap? a do një dhrahmi në ditë dhe gjërat e nevojshme për djalin tim?
15 Po, për më tepër, nëse ktheheni të sigurt, unë do t'i shtoj diçka në pagën tuaj.
16 Kështu ata ishin të kënaqur. Atëherë ai i tha Tobias: "Përgatitu veten për udhëtimin dhe Zoti të dërgojë një udhëtim të mbarë". Dhe kur i biri përgatiti gjithçka për udhëtimin, i ati i tha: "Shko me këtë njeri dhe Perëndia që banon në qiej, begatoftë udhëtimin tënd dhe engjëlli i Perëndisë të mbajë". Kështu ata dolën të dy bashkë me qenin e të riut.
17 Por nëna e tij Ana qau dhe i tha Tobitit: "Pse e largove birin tonë?". A nuk është ai shkopi i dorës sonë që hyn e del para nesh?
18 Mos u bëni lakmitarë për t'i shtuar paratë, por le të jenë si mbeturina për fëmijën tonë.
19 Sepse ajo që Zoti na ka dhënë për të jetuar na mjafton.
20 Atëherë Tobiti i tha: "Mos ki kujdes, motra ime; ai do të kthehet i sigurt dhe sytë e tu do ta shohin.
21 Sepse engjëlli i mirë do ta bëjë shoqëri dhe udhëtimi i tij do të jetë i mbarë dhe ai do të kthehet i sigurt.
22 Atëherë ajo mbaroi së qari.

## KAPITULLI 6

1 Dhe ndërsa po vazhdonin udhëtimin e tyre, erdhën në mbrëmje në lumin Tigër dhe e kaluan natën atje.
2 Dhe kur i riu zbriti për t'u larë, një peshk kërceu nga lumi dhe do ta gllabëronte.
3 Atëherë engjëlli i tha: Merre peshkun. Dhe i riu e kapi peshkun dhe e tërhoqi në tokë.
4 të cilit engjëlli i tha: "Hape peshkun, merr zemrën, mëlçinë dhe tëmthin dhe vendosi të sigurt".
5 Kështu i riu bëri ashtu siç e kishte urdhëruar engjëlli; mbasi e pjekën peshkun, e hëngrën; pastaj të dy vazhduan rrugën deri sa iu afruan Ekbatanit.
6 Atëherë i riu i tha engjëllit: "Vëlla Azarias, ç'dobi ka zemra, mëlçia dhe vajza e peshkut?".
7 Dhe ai i tha: "Duke prekur zemrën dhe mëlçinë, nëse një djall ose një frymë e keqe shqetëson dikë, ne duhet t'i hedhim tym përpara burrit ose gruas dhe festa nuk do të jetë më e shqetësuar".
8 Sa i përket tëmthit, është mirë të vajosësh një njeri që ka bardhësi në sytë e tij dhe ai do të shërohet.
9 Dhe kur iu afruan Rages,
10 Engjëlli i tha të riut: "Vëlla, sot do të kalojmë natën te Raguel, kushëriri yt; ai ka gjithashtu një vajzë të vetme, që quhet Sara; Unë do të flas në emër të saj, që ajo të të jepet për grua.
11 Sepse ty është e drejta e të takuarit, sepse ti je vetëm nga fisi i saj.
12 Dhe shërbëtorja është e bukur dhe e urtë; tani më dëgjo dhe unë do t'i flas atit të saj; dhe kur të kthehemi nga Rages, do të kremtojmë martesën, sepse unë e di që Raguel nuk mund ta martojë atë me një tjetër sipas ligjit të Moisiut, por ai do të jetë fajtor për vdekje, sepse e drejta e trashëgimisë të përket më tepër ty sesa çdo tjera.
13 Atëherë i riu iu përgjigj engjëllit: "Kam dëgjuar, o vëlla Azarias, që kjo shërbëtore iu dha shtatë burrave, të cilët vdiqën të gjithë në dhomën e dasmës".
14 Dhe tani unë jam djali i vetëm i babait tim dhe kam frikë se mos po të hyj tek ajo, do të vdes, si tjetri më parë, sepse e do një frymë e ligë, e cila nuk i bën dëm trupit, përveç atyre që vijnë tek ajo. ajo; prandaj edhe unë kam frikë se mos vdes dhe me pikëllim sjell në varr jetën e babait tim dhe të nënës sime, sepse nuk kanë djalë tjetër që t'i varrosë.
15 Atëherë engjëlli i tha: "A nuk i kujton urdhërimet që të ka dhënë ati yt, që të martohesh me një grua të të afërmit tënd?". prandaj më dëgjo, o vëllai im; sepse ajo do të të jepet për grua; dhe mos bëj llogari për frymën e ligë; sepse po atë natë ajo do të të jepet për martesë.
16 Dhe kur të hysh në dhomën e dasmës, do të marrësh hirin e parfumit, do të vendosësh mbi to pak nga zemra dhe mëlçia e peshkut dhe do të tymosësh me të.
17 Dhe djalli do ta nuhasë atë, do të ikë dhe nuk do të kthehet më; por kur të vini tek ajo, ngrihuni të dy dhe lutuni Perëndisë që është i mëshirshëm, i cili do të ketë mëshirë për ju dhe do t'ju shpëtojë ti: mos ki frikë, sepse ajo është caktuar për ty që në fillim; dhe ti do ta ruash dhe ajo do të shkojë me ty. Për më tepër, unë mendoj se ajo do të të lindë fëmijë. Kur Tobiasi i dëgjoi këto gjëra, e deshi dhe zemra e tij u bashkua me të.

## KAPITULLI 7

1 Kur arritën në Ekbatane, arritën në shtëpinë e Raguelit dhe Sara i doli përpara; dhe, pasi përshëndetën njëri-tjetrin, i futi në shtëpi.
2 Atëherë Ragueli i tha Ednës, gruas së tij: "Sa i ngjan ky i ri me Tobitin, kushëririn tim!".
3 Dhe Raguel i pyeti ata: "Nga jeni, vëllezër? të cilëve u thanë: "Ne jemi nga bijtë e Neftalimit, që janë robër në Nineve".

4 Atëherë ai u tha atyre: "A e njihni Tobitin tonë të afërmin?". Dhe ata thanë: "Ne e njohim atë". Atëherë ai tha: "A është mirë me shëndet?"
5 Ata thanë: "Ai është i gjallë dhe shëndoshë e mirë". Dhe Tobiasi tha: "Ai është ati im".
6 Atëherë Raguel u hodh, e puthi dhe qau,
7 Dhe e bekoi dhe i tha: "Ti je bir i një njeriu të ndershëm dhe të mirë". Por kur dëgjoi se Tobiti ishte i verbër, u pikëllua dhe qau.
8 Po kështu Edna gruaja e tij dhe Sara e bija qanë. Për më tepër ata i argëtuan me gëzim; dhe, pasi therën një dash të kopesë, vendosën një depo me mish në tryezë. Atëherë Tobia i tha Rafaelit, vëlla Azarias, fol për ato gjëra për të cilat fole gjatë rrugës dhe lëre që kjo punë të dërgohet.
9 Kështu ai ia tregoi çështjen Raguelit dhe Raguel i tha Tobias: "Ha, pi dhe gëzohu".
10 Sepse është mirë që të martohesh me vajzën time; megjithatë unë do të të shpall të vërtetën.
11 Unë ia dhashë vajzën time shtatë burra për grua, të cilët vdiqën atë natë që erdhën tek ajo; Por Tobias tha: "Unë nuk do të ha asgjë këtu, derisa të biem dakord dhe të betohemi njëri me tjetrin".
12 Raguel tha: "Atëherë merre që tani e tutje sipas mënyrës, sepse ti je kushërira e saj dhe ajo është jotja, dhe Zoti i mëshirshëm të dhëntë sukses në çdo gjë".
13 Pastaj thirri të bijën Sarën, dhe ajo erdhi te i ati, dhe ai e kapi për dore dhe ia dha për grua Tobias, duke thënë: "Ja, merre atë sipas ligjit të Moisiut dhe çoje te ty. babai. Dhe ai i bekoi;
14 Dhe thirri Ednën gruan e tij, mori letër dhe shkroi një instrument besëlidhjesh dhe e vulosi.
15 Pastaj filluan të hanin.
16 Pasi Ragueli thirri gruan e tij Ednën dhe i tha: "Motër, përgatit një dhomë tjetër dhe fute atje".
17 Të cilën ajo bëri ashtu siç e kishte urdhëruar, e solli atje; dhe qau dhe mori lotët e së bijës dhe i tha:
18 Gëzohu mirë, bija ime; Zoti i qiellit dhe i tokës të dhëntë gëzim për këtë pikëllim tënd: ngushëllohu, bija ime.

**KAPITULLI 8**

1 Mbasi darkuan, e sollën Tobian tek ajo.
2 Ndërsa po shkonte, atij iu kujtuan fjalët e Rafaelit, mori hirin e parfumeve, vuri mbi të zemrën dhe mëlçinë e peshkut dhe nxori tym me të.
3 Nga era që nuhati fryma e ligë, ai iku në skajet e Egjiptit dhe engjëlli e lidhi.
4 Dhe pasi u mbyllën të dy bashkë, Tobia u ngrit nga shtrati dhe tha: "Motër, çohu dhe të lutemi që Perëndia të ketë mëshirë për ne".
5 Atëherë Tobiasi filloi të thotë: "I bekuar je, o Perëndi i etërve tanë, dhe i bekuar qoftë emri yt i shenjtë dhe i lavdishëm përjetë; le të të bekojnë qiejt ty dhe të gjitha krijesat e tua.
6 Ti e bëre Adamin dhe i dhe gruan e tij Evën si ndihmëse dhe qëndrimi; prej tyre erdhën njerëzit; le t'i bëjmë atij një ndihmë si ai.
7 Dhe tani, o Zot, unë nuk e marr këtë motrën time për epsh, por me drejtësi; prandaj urdhëro me mëshirë që të plakemi së bashku.
8 Dhe ajo tha me të: "Amen".
9 Kështu që të dy fjetën atë natë. Dhe Raguel u ngrit dhe shkoi dhe bëri një varr,
10 duke thënë: "Kam frikë se mos vdes edhe ai".
11 Por kur Ragueli hyri në shtëpinë e tij,
12 Ai i tha gruas së tij Ednës. Dërgo një nga shërbëtoret dhe le të shohë nëse është gjallë; nëse nuk është, ta varrosim dhe askush nuk e di.
13 Atëherë shërbëtorja hapi derën, hyri dhe i gjeti që të dy flinin,
14 Dhe doli dhe u tha atyre se ai ishte gjallë.
15 Atëherë Ragueli lavdëroi Perëndinë dhe tha: "O Perëndi, ti je i denjë të lëvdohesh me çdo lavdi të pastër dhe të shenjtë; prandaj le të të lëvdojnë shenjtorët e tu me të gjitha krijesat e tua; dhe të gjithë engjëjt e tu dhe të zgjedhurit e tu le të të lëvdojnë përjetë.
16 Ti je për t'u lëvduar, sepse më ke gëzuar; dhe kjo nuk më erdhi mua për të cilën dyshoja; por ti sillesh me ne sipas mëshirës sate të madhe.
17 Ti je për t'u lëvduar, sepse ke pasur mëshirë për dy, të vetëmlindurit e etërve të tyre; jep mëshirë, o Zot, dhe mbaroje jetën e tyre të shëndetshëm me gëzim dhe mëshirë.
18 Atëherë Ragueli i urdhëroi shërbëtorët e tij të mbushnin varrin.
19 Dhe e kremtoi dasmën katërmbëdhjetë ditë.
20 Sepse para se të mbaronin ditët e martesës, Ragueli i kishte thënë me betim se ai nuk do të largohej derisa të mbaronin katërmbëdhjetë ditët e martesës;
21 Pastaj ai duhet të marrë gjysmën e pasurisë së tij dhe të shkojë i sigurt te i ati; dhe duhet të ketë pjesën tjetër kur unë dhe gruaja ime të kemi vdekur.

**KAPITULLI 9**

1 Atëherë Tobia thirri Rafaelin dhe i tha:
2 Vëlla Azarias, merr me vete një shërbëtor dhe dy deve, shko në Rages të Medisë në Gabael, më sill paratë dhe sill në dasmë.
3 Sepse Raguel është betuar se nuk do të largohem.
4 Por im atë numëron ditët; dhe nëse unë vonoj gjatë, atij do t'i vijë shumë keq.
5 Kështu Rafaeli doli, e kaloi natën te Gabaeli dhe i dha dorëshkrimin; ai nxori thasë të vulosur dhe ia dha.
6 Në mëngjes herët dolën të dy bashkë dhe erdhën në dasmë; dhe Tobiasi bekoi gruan e tij.

**KAPITULLI 10**

1 Tani Tobiti, ati i tij, numëronte çdo ditë; dhe kur mbaruan ditët e udhëtimit, por ato nuk erdhën,
2 Atëherë Tobiti tha: "A janë të arrestuar?". Apo ka vdekur Gabaeli dhe nuk ka njeri që t'i japë paratë?
3 Prandaj i erdhi shumë keq.
4 Atëherë gruaja e tij i tha: "Djali im ka vdekur, sepse ka qëndruar gjatë; dhe ajo filloi ta vajtojë dhe i tha:
5 Tani nuk më intereson gjë, biri im, sepse të kam lënë të shkosh, drita e syve të mi.
6 të cilit Tobiti i tha: "Hesht, mos ki kujdes, sepse është i sigurt".
7 Por ajo tha: "Heshtni dhe mos më mashtroni; djali im ka vdekur. Dhe ajo dilte çdo ditë në rrugën që shkonin ata, dhe nuk hëngri mish ditën, dhe nuk pushoi të vajtojë tërë netët e birin e saj Tobias, derisa kaluan katërmbëdhjetë ditët e dasmës, për të cilën Raguel ishte betuar se do ta kishte shpenzojnë atje. Atëherë Tobiasi i tha Raguelit:

"Lërmë të shkoj, sepse im atë dhe nëna ime nuk kërkojnë më të më shohin".
8 Por vjehrri i tij i tha: "Rri me mua dhe unë do të dërgoj te babai yt dhe ata do t'i tregojnë se si po shkon me ty".
9 Por Tobiasi tha: "Jo; por më lër të shkoj te babai im.
10 Atëherë Ragueli u ngrit dhe i dha Sarën gruan e tij, gjysmën e pasurisë së tij, shërbëtorët, bagëtinë dhe paratë.
11 Dhe ai i bekoi dhe i nisi duke thënë: "Perëndia i qiellit ju dhëntë një udhëtim të mbarë, bijtë e mi".
12 Dhe i tha vajzës së tij: "Ndero babanë tënd dhe vjehrrën tënde, që tani janë prindërit e tu, që të dëgjoj lajmin e mirë për ty". Dhe ai e puthi atë. Edna i tha gjithashtu Tobias: "Zoti i qiellit të të kthejë, vëllai im i dashur, dhe më lejo që të shoh fëmijët e tu të vajzës sime Sarës para se të vdes, që të gëzohem përpara Zotit; ja, unë të besoj vajzën time për ty. besim i veçantë; ku janë mos e lut të keqen e saj.

**KAPITULLI 11**

1 Pas këtyre gjërave, Tobia u nis, duke lavdëruar Perëndinë që i kishte dhënë një udhëtim të mbarë;
2 Atëherë Rafaeli i tha Tobias: "Ti e di, o vëlla, si e lashe atin tënd;
3 Le të nxitojmë para gruas sate dhe të përgatisim shtëpinë.
4 Dhe merr në dorë vrerin e peshkut. Kështu ata shkuan në rrugën e tyre dhe qeni shkoi pas tyre.
5 Tani Ana u ul dhe shikonte rrugën për djalin e saj.
6 Dhe kur e vuri re që po vinte, i tha të atit: "Ja, djali yt po vjen dhe njeriu që kishte shkuar me të".
7 Atëherë Rafaeli tha: "E di, Tobias, që ati yt do t'i hapë sytë".
8 Prandaj vajosi sytë e tij me vrerin dhe, duke u shpuar prej tij, ai do të fërkohet dhe bardhësia do të bjerë dhe ai do të të shohë.
9 Atëherë Ana doli me vrap, i ra në qafë të birit dhe i tha: "Duke parë që të pashë, biri im, që tani e tutje jam i kënaqur të vdes". Dhe ata qanë të dy.
10 Edhe Tobiti doli drejt derës dhe u pengua; por i biri vrapoi drejt tij,
11 Dhe e kapi atin e tij dhe rrahu tëmthin në sytë e etërve të tij, duke thënë: "Ki shpresë, ati im!".
12 Dhe kur sytë e tij filluan të zgjuar, ai i fërkoi;
13 Dhe bardhësia iu mbulua nga cepat e syve dhe, kur pa të birin, i ra në qafë.
14 Dhe ai qau dhe tha: "I bekuar je, o Perëndi, dhe i bekuar qoftë emri yt përjetë; dhe të bekuar janë të gjithë engjëjt e tu të shenjtë:
15 Sepse ti ke fshikulluar dhe ke ardhur keq për mua, sepse ja, unë shoh birin tim Tobias. Dhe i biri shkoi i gëzuar dhe i tregoi të atit gjërat e mëdha që i kishin ndodhur në Med.
16 Atëherë Tobiti doli për të takuar nusen e tij te porta e Ninives, duke u gëzuar dhe duke lavdëruar Perëndinë;
17 Por Tobia e falënderoi para tyre, sepse Perëndia kishte mëshirë për të. Dhe kur iu afrua nuses së tij Sarës, ai e bekoi duke thënë: "Mirë se erdhe, bijë! Qoftë i bekuar Perëndia që të solli te ne, bekuar qoftë ati dhe nëna jote". Dhe pati gëzim në të gjithë vëllezërit e tij që ishin në Ninive.
18 Dhe Akiakari dhe Nasba, i biri i vëllait të tij, erdhën;
19 Dhe dasma e Tobias u mbajt shtatë ditë me gëzim të madh.

**KAPITULLI 12**

1 Atëherë Tobiti thirri birin e tij Tobias dhe i tha: "Biri im, shiko që ai njeri të ketë pagën që të ka ardhur dhe duhet t'i japësh edhe më shumë".
2 Dhe Tobiasi i tha: "O baba, nuk është e keqe për mua t'i jap gjysmën e gjërave që kam sjellë.
3 Sepse ai më solli përsëri te ti shëndoshë e mirë, shëroi gruan time, më solli paratë dhe gjithashtu të shëroi ty.
4 Atëherë plaku tha: "I takon".
5 Atëherë ai thirri engjëllin dhe ai i tha: "Merr gjysmën e gjithçkaje që ke sjellë dhe shko i sigurt".
6 Atëherë ai i ndau të dy dhe u tha atyre: "Bekoni Perëndinë, lëvdojeni, madhërojeni dhe lëvdojeni për gjërat që ju bëri përpara gjithë të gjallëve". Është mirë të lavdërosh Perëndinë, të lartësosh emrin e tij dhe të shpallësh me nder veprat e Perëndisë; prandaj mos vononi ta lavdëroni atë.
7 Është mirë të ruash sekretin e një mbreti, por është e nderuar të zbulosh veprat e Perëndisë. Bëj atë që është e mirë dhe asnjë e keqe nuk do të të prekë.
8 Lutja është e mirë me agjërimin, me lëmoshë dhe me drejtësi. Pak me drejtësi është më mirë se shumë me padrejtësi. Është më mirë të japësh lëmoshë sesa të grumbullosh ar:
9 Sepse lëmosha çliron nga vdekja dhe do të pastrojë çdo mëkat. Ata që ushtrojnë lëmoshë dhe drejtësi do të mbushen me jetë:
10 Por ata që mëkatojnë janë armiq të jetës së tyre.
11 Me siguri nuk do të të ruaj asgjë. Sepse thashë: "Ishte mirë të ruash sekretin e një mbreti, por ishte e ndershme të zbulosh veprat e Perëndisë".
12 Tani, pra, kur ti u lute dhe Sara nusja jote, unë e çova kujtimin e lutjeve të tua përpara të Shenjtit; dhe kur varrose të vdekurin, unë isha gjithashtu me ty.
13 Dhe kur nuk u vone të ngriheshe dhe të lëresh darkën për të shkuar të mbulosh të vdekurit, vepra jote e mirë nuk m'u fsheh, por unë isha me ty.
14 Dhe tani Perëndia më dërgoi për të të shëruar ty dhe Sarën nusen tënde.
15 Unë jam Rafaeli, një nga shtatë engjëjt e shenjtë, që paraqesin lutjet e shenjtorëve dhe që hyjnë e dalin përpara lavdisë së të Shenjtit.
16 Atëherë të dy u tronditën dhe ranë me fytyrë për tokë, sepse kishin frikë.
17 Por ai u tha atyre:"Mos kini frikë, sepse do t'ju dalë mirë; lavdërojeni, pra, Perëndinë.
18 Unë erdha jo për ndonjë favor timin, por me vullnetin e Perëndisë tonë; prandaj lëvdojeni përjetë.
19 Tërë këto ditë ju shfaqa; por unë as hëngra as piva, por ju patë vegim.
20 Tani, falënderoni Perëndinë, sepse po ngjitem tek ai që më ka dërguar; por shkruani të gjitha gjërat që bëhen në një libër.
21 Dhe kur u ngritën, nuk e panë më.
22 Pastaj ata rrëfyen veprat e mëdha dhe të mrekullueshme të Perëndisë dhe se si engjëlli i Zotit iu shfaq atyre.

**KAPITULLI 13**

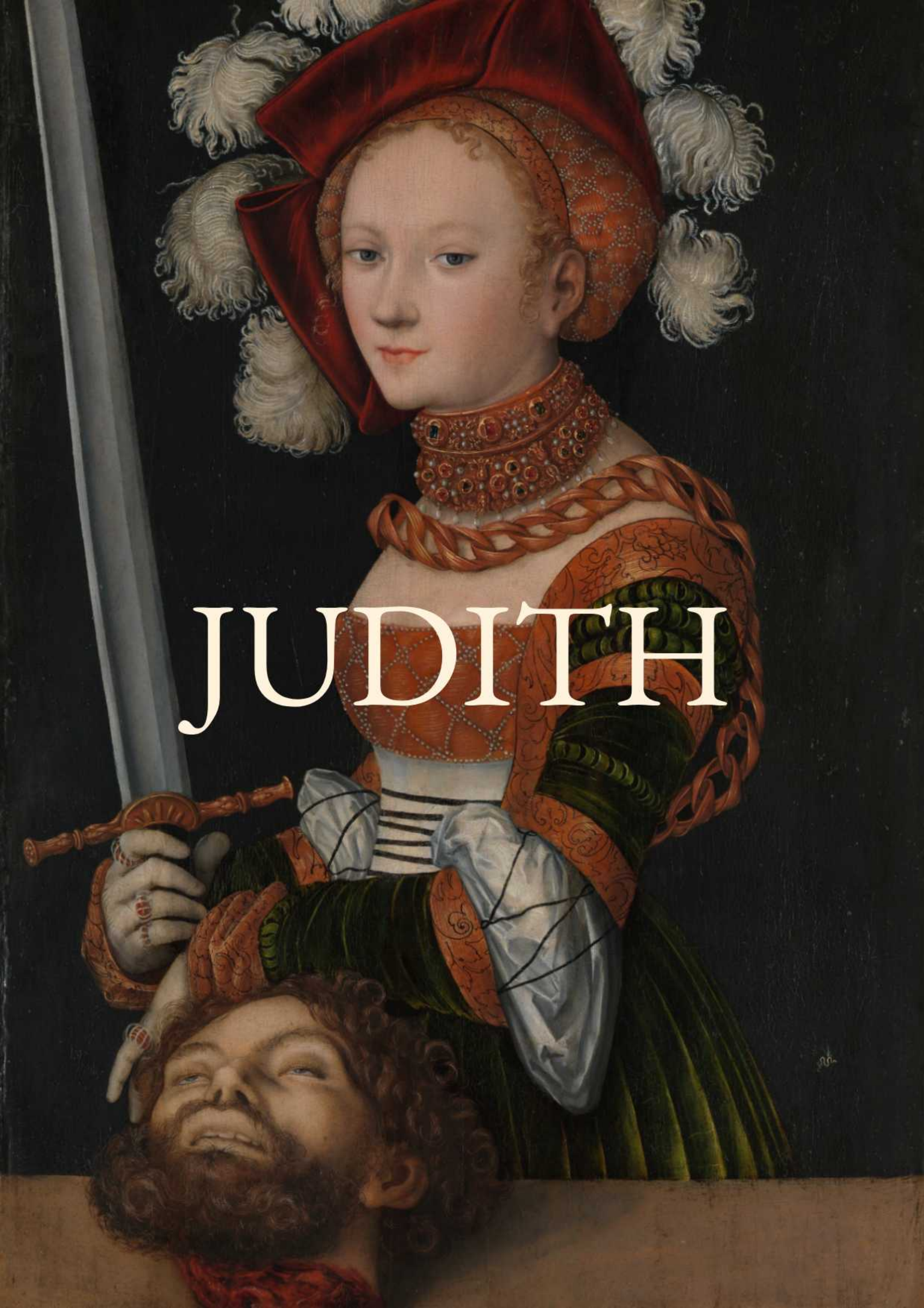
1 Atëherë Tobiti shkroi një lutje gëzimi dhe tha: "I bekuar qoftë Perëndia që rron përjetë dhe e bekuar qoftë mbretëria e tij".

2 Sepse ai fshikullon dhe ka mëshirë, të çon në ferr dhe të ringjallet; nuk ka njeri që t'i shmanget dorës së tij.
3 Rrëfejeni përpara johebrenjve, o bij të Izraelit, sepse ai na ka shpërndarë midis tyre.
4 Atje shpallni madhështinë e tij dhe lëvdojeni përpara gjithë të gjallëve, sepse ai është Zoti ynë dhe është Perëndia, Ati ynë përjetë.
5 Ai do të na fshikullojë për paudhësitë tona, do të ketë përsëri mëshirë dhe do të na mbledhë nga të gjitha kombet midis të cilëve na ka shpërndarë.
6 Nëse i drejtoheni atij me gjithë zemër dhe me gjithë mendjen tuaj dhe silleni me drejtësi para tij, atëherë ai do të kthehet nga ju dhe nuk do t'jua fshehë fytyrën. Shih, pra, çfarë do të bëjë me ty, rrëfeje me gjithë gojën tënde, lëvdo Zotin e fuqisë dhe lëvdo Mbretin e përjetshëm. Në tokën e robërisë sime e lëvdoj dhe i shpall fuqinë dhe madhështinë e tij një kombi mëkatar. O ju mëkatarë, kthehuni dhe bëni drejtësi para tij; kush mund ta tregojë nëse ai do t'ju pranojë dhe do t'ju mëshirojë?
7 Unë do të përlëvdoj Perëndinë tim dhe shpirti im do të kremtojë Mbretin e qiejve dhe do të gëzohet për madhështinë e tij.
8 Të gjithë le të flasin dhe të gjithë le ta lëvdojnë për drejtësinë e tij.
9 O Jeruzalem, qyteti i shenjtë, ai do të të fshikullojë për veprat e bijve të tu dhe do të ketë përsëri mëshirë për bijtë e të drejtëve.
10 Lëvdojeni Zotin, sepse ai është i mirë; lëvdojeni Mbretin e përjetshëm, me qëllim që tabernakulli i tij të rindërtohet te ti me gëzim; që janë të mjerë.
11 Shumë kombe do të vijnë nga larg te emri i Zotit Perëndi me dhurata në duart e tyre, dhurata për Mbretin e qiellit; të gjithë brezat do të të kremtojnë me gëzim të madh.
12 Të mallkuar janë ata që të urrejnë dhe të bekuar do të jenë ata që të duan përjetë.
13 Gëzohuni dhe gëzohuni për bijtë e të drejtëve, sepse ata do të mblidhen dhe do të bekojnë Zotin e të drejtëve.
14 Lum ata që të duan, sepse do të gëzohen në paqen tënde; lum ata që janë pikëlluar për të gjitha fatkeqësitë e tua; sepse ata do të gëzohen për ty, kur të kenë parë gjithë lavdinë tënde dhe do të gëzohen përjetë.
15 Shpirti im le të bekojë Perëndinë, Mbretin e madh.
16 Sepse Jeruzalemi do të ndërtohet me safirë, smerald dhe gurë të çmuar; muret e tua, kullat dhe betejat e tua me ar safi.
17 Rrugët e Jeruzalemit do të shtrohen me beril, karbunkle dhe gurë Ofiri.
18 Të gjitha rrugët e saj do të thonë: "Aleluja!". dhe do ta lëvdojnë duke thënë: "I bekuar qoftë Perëndia, që e ka lartësuar përjetë".

**KAPITULLI 14**

1 Kështu Tobiti mbaroi së lëvduari Perëndinë.
2 Ai ishte pesëdhjetë e tetë vjeç kur humbi shikimin, i cili iu rikthye pas tetë vjetësh; dha lëmoshë dhe u rrit në frikën e Zotit Perëndi dhe e lëvdoi.
3 Kur u plak shumë, thirri të birin dhe bijtë e të birit dhe i tha: "Biri im, merr fëmijët e tu". sepse, vini re, unë jam plakur dhe jam gati të largohem nga kjo jetë.
4 Shko në Med, biri im, sepse unë besoj me siguri në ato gjëra që profeti Jonas foli për Ninevinë, se ajo do të shkatërrohet; dhe se për një kohë paqja do të jetë më mirë në Media; dhe vëllezërit tanë do të shtrihen të shpërndarë në tokë nga ai vend i mirë;
5 Dhe që Perëndia të ketë përsëri mëshirë për ta dhe t'i sjellë përsëri në vendin ku do të ndërtojnë një tempull, por jo si i pari, derisa të plotësohet koha e asaj kohe; dhe më pas ata do të kthehen nga të gjitha vendet e robërisë së tyre dhe do të ndërtojnë Jeruzalemin në mënyrë të lavdishme dhe shtëpia e Perëndisë do të ndërtohet në të përgjithmonë me një ndërtesë të lavdishme, siç kanë thënë profetët për të.
6 Të gjitha kombet do të kthehen dhe do të kenë frikë nga Zoti Perëndi dhe do të varrosin idhujt e tyre.
7 Kështu të gjitha kombet do të lëvdojnë Zotin dhe populli i tij do të rrëfejë Perëndinë dhe Zoti do të lartësojë popullin e tij; dhe të gjithë ata që e duan Zotin Perëndinë me të vërtetën dhe me drejtësinë do të gëzohen, duke treguar mëshirë për vëllezërit tanë.
8 Dhe tani, biri im, largohu nga Ninive, sepse gjërat që tha profeti Jonas do të ndodhin me siguri.
9 Por ti zbato ligjin dhe urdhërimet dhe tregohu i mëshirshëm dhe i drejtë, që të të shkojë mirë.
10 Dhe më varros mua dhe nënën tënde me mua; por mos rri më në Nineve. Kujto, biri im, sesi Amani e trajtoi Akiakarin që e rriti, si nga drita e solli në errësirë dhe si e shpërbleu përsëri; megjithatë Akiakari shpëtoi, por tjetri mori shpërblimin e tij, sepse zbriti në errësirë. Manasi dha lëmoshë dhe shpëtoi nga leqet e vdekjes që i kishin ngritur; por Amani ra në lak dhe vdiq.
11 Prandaj tani, biri im, mendo se çfarë bën lëmosha dhe si të çliron drejtësia. Pasi tha këto gjëra, dha shpirt në shtrat, duke qenë njëqind e tetë e pesëdhjetë vjeç; dhe e varrosi me nder.
12 Kur vdiq nëna e tij Ana, ai e varrosi bashkë me të atin. Por Tobia u nis me gruan dhe fëmijët e tij në Ekbatane te Raguel vjehrri i tij,
13 Aty u plak me nder dhe varrosi me nder të atin dhe vjehrrën dhe trashëgoi pasurinë e tyre dhe të atit të tij Tobit.
14 Dhe vdiq në Ekbatane të Medisë, në moshën njëqind e shtatë e njëzet vjeç.
15 Por para se të vdiste, ai dëgjoi për shkatërrimin e Ninevisë, që u pushtua nga Nabukodonosori dhe Asueri; dhe para vdekjes së tij ai u gëzua për Ninevën.

# JUDITH



**KAPITULLI 1**

1 Në vitin e dymbëdhjetë të mbretërimit të Nabukodonosorit, që mbretëroi në Ninive, qytetin e madh; në ditët e Arpaxadit, që mbretëronte mbi Medët në Ekbatane,
2 Dhe në Ekbatan ndërtuan mure rreth e qark prej gurësh, të gdhendura tre kubitë të gjerë dhe gjashtë kubitë të gjatë, dhe lartësia e murit ishte shtatëdhjetë kubitë dhe gjerësia e tij pesëdhjetë kubitë.
3 Dhe vendosi kullat e tij mbi portat e tij njëqind kubitë të larta dhe gjerësia në themel gjashtëdhjetë kubitë;
4 Ai bëri portat e tij, portat që ngriheshin deri në shtatëdhjetë kubitë, dhe gjerësia e tyre ishte dyzet kubitë, për të dalë nga ushtritë e tij të fuqishme dhe për të renditur këmbësorët e tij.
5 Edhe në ato ditë mbreti Nabukodonosor bëri luftë me mbretin Arpaksad në fushën e madhe, që është fusha në kufijtë e Ragaut.
6 Dhe erdhën tek ai të gjithë ata që banonin në krahinën malore dhe të gjithë ata që banonin pranë Eufratit, Tigrit, Hydaspes dhe fushës së Ariokut, mbretit të Elymeas, dhe shumë kombe të bijve të Kelodit, u mblodhën. në betejë.
7 Atëherë Nabukodonosori, mbreti i Asirianëve, dërgoi te të gjithë ata që banonin në Persi, te të gjithë ata që banonin në perëndim, te ata që banonin në Kiliki, në Damask, në Liban, në Antilibanus dhe te gjithë ata që banonin në bregun e detit,
8 Dhe atyre midis kombeve që ishin nga Karmeli, nga Galaadi, nga Galilea e lartë dhe nga fusha e madhe e Esdrelomit,
9 Dhe të gjithë atyre që ishin në Samari dhe në qytetet e saj, dhe përtej Jordanit deri në Jeruzalem, dhe Betane, dhe Kelus, dhe Kades, dhe në lumin e Egjiptit, dhe në Tafnes, dhe në Ramse dhe në gjithë vendin e Gesem-it,
10 Derisa të kaloni Tanis dhe Memfis dhe te gjithë banorët e Egjiptit, deri sa të arrini në kufijtë e Etiopisë.
11 Por të gjithë banorët e vendit hodhën poshtë urdhrin e Nabukodonosorit, mbretit të Asirisë, dhe nuk shkuan me të në betejë; sepse ata nuk kishin frikë prej tij; po, ai ishte para tyre si një njeri i vetëm dhe ata i larguan ambasadorët e tij pa efekt dhe me turp.
12 Prandaj Nabukodonosori u zemërua shumë me gjithë këtë vend dhe u betua për fronin dhe mbretërinë e tij, se me siguri do të hakmerrej në të gjitha ato brigje të Kilikisë, Damaskut dhe Sirisë, dhe se do të vriste me shpatë të gjithë banorët e toka e Moabit, bijtë e Amonit, të gjithë Judenë dhe të gjithë ata që ishin në Egjipt, deri sa të arrini në kufijtë e dy deteve.
13Pastaj marshoi në rend beteje me fuqinë e tij kundër mbretit Arpaksad në vitin e shtatëmbëdhjetë dhe fitoi në betejën e tij, sepse përmbysi tërë pushtetin e Arpakshadit, të gjithë kalorësit e tij dhe të gjitha qerret e tij,
14 Dhe u bë zot i qyteteve të tij, arriti në Ekbatan, mori kullat, plaçkiti rrugët e tij dhe e ktheu në turp bukurinë e tij.
15 Ai mori edhe Arpakshadin në malet e Ragaut, e goditi me shigjetat e tij dhe e shkatërroi plotësisht atë ditë.
16 Pas kësaj, ai u kthye në Ninive, ai dhe tërë grupi i tij i kombeve të ndryshme, që ishin një turmë e madhe luftëtarësh;

**KAPITULLI 2**

1 Dhe në vitin e tetëmbëdhjetë, ditën e njëzetenjëtë të muajit të parë, u fol në shtëpinë e Nabukodonosorit, mbretit të Asirianëve, që, siç tha ai, të hakmerrej mbi gjithë dheun.
2 Kështu ai thirri pranë vetes të gjithë oficerët e tij dhe të gjithë fisnikët e tij dhe u njoftoi atyre këshillën e tij të fshehtë dhe përfundoi nga goja e tij pikëllimin e gjithë tokës.
3 Atëherë ata vendosën të shkatërronin çdo mish që nuk i bindej urdhrit të gojës së tij.
4 Mbasi mbaroi këshillën e tij, Nabukodonosori, mbreti i Asirianëve, thirri Holofernesin, kreun e ushtrisë së tij, që ishte pranë tij, dhe i tha.
5 Kështu thotë mbreti i madh, zotëria i gjithë dheut: "Ja, ti do të largohesh nga prania ime dhe do të marrësh me vete njerëz që kanë besim në fuqinë e tyre, njëqind e njëzet mijë këmbësorë; dhe numri i kuajve me kalorësit e tyre dymbëdhjetë mijë.
6 Do të shkosh kundër gjithë krahinës perëndimore, sepse nuk iu bindën urdhërimit tim.
7 Dhe ti do t'i deklarosh se ata më përgatisin tokë dhe ujë: sepse unë do të dal në zemërimin tim kundër tyre dhe do të mbuloj tërë faqen e tokës me këmbët e ushtrisë sime dhe do t'i jap si plaçkë ato:
8 Kështu të vrarët e tyre do të mbushin luginat dhe përrenjtë e tyre dhe lumi do të mbushet me të vdekurit e tyre deri sa të vërshojë.
9 Dhe unë do t'i çoj robër në skajet e gjithë tokës.
10 Prandaj ti do të dalësh. dhe merr para meje të gjitha territoret e tyre; dhe në qoftë se ata të dorëzohen para teje, ti do t'i ruash për mua deri në ditën e ndëshkimit të tyre.
11 Por për ata që rebelohen, syri yt të mos i kursejë; por vëri në thertore dhe plaçkiji kudo që të shkosh.
12 Sepse ashtu siç rroj dhe me fuqinë e mbretërisë sime, gjithçka që kam thënë, do ta bëj me dorën time.
13 Dhe ki kujdes që të mos shkelësh asnjë nga urdhërimet e zotërisë tënd, por t'i zbatosh plotësisht, siç të kam urdhëruar dhe mos vono t'i zbatosh.
14 Atëherë Holoferni doli nga prania e zotërisë së tij dhe thirri tërë qeveritarët, komandantët dhe oficerët e ushtrisë së Asurit;
15 Dhe ai mblodhi njerëzit e zgjedhur për betejën, ashtu si e kishte urdhëruar zotëria e tij, deri në njëqind e njëzet mijë e dymbëdhjetë mijë harkëtarë me kuaj;
16 Dhe i vrapoi, ashtu si është urdhëruar një ushtri e madhe për luftë.
17 Mori për karrocat e tyre deve dhe gomarë, një numër i madh; dhe dele, lopë dhe dhi pa numër për furnizimin e tyre;
18 dhe shumë ushqime për çdo njeri të ushtrisë dhe shumë ar dhe argjend nga pallati mbretëror.
19 Pastaj doli me gjithë fuqinë e tij për të shkuar përpara mbretit Nabukodonosor në lundrim dhe për të mbuluar tërë faqen e tokës në drejtim të perëndimit me qerret e tyre, kalorësit dhe këmbësorët e tyre të zgjedhur.
20 Edhe një numër i madh vendesh të ndryshme erdhën me ta si karkaleca dhe si rëra e tokës, sepse turma ishte e panumërt.
21 U nisën nga Nineveja tre ditë në drejtim të fushës së Bectilethit dhe fushuan nga Bectileth, afër malit, që është në të majtë të Kilikisë së sipërme.

22 Pastaj mori gjithë ushtrinë e tij, këmbësorët, kalorësit dhe qerret e tij dhe u nis që andej në krahinën malore;
23 Shkatërruan Pudin dhe Ludin dhe plaçkitën tërë bijtë e Rasesit dhe bijtë e Izraelit që ndodheshin në drejtim të shkretëtirës në jug të vendit të Kelianëve.
24 Pastaj kaloi Eufratin, kaloi Mesopotaminë dhe shkatërroi të gjitha qytetet e larta që ndodheshin mbi lumin Arbonai, deri sa të arrini në det.
25 Pastaj pushtoi kufijtë e Kilikisë, vrau të gjithë ata që i rezistonin dhe arriti në kufijtë e Jafetit, që ishin në jug, përballë Arabisë.
26 Ai rrethoi gjithashtu tërë bijtë e Madianit, dogji çadrat e tyre dhe plaçkiti kokat e tyre.
27 Pastaj zbriti në fushën e Damaskut në kohën e korrjes së grurit, dogji të gjitha arat e tyre, shkatërroi kopetë e tyre dhe kopetë e tyre, plaçkiti edhe qytetet e tyre, shkatërroi plotësisht vendet e tyre dhe goditi të gjithë të rinjtë e tyre me tehu i shpatës.
28 Prandaj frika dhe tmerri i tij ra mbi të gjithë banorët e brigjeve të detit, që ishin në Sidon dhe në Tiro, ata që banonin në Sur dhe në Ocina dhe të gjithë ata që banonin në Jemnaan; dhe ata që banonin në Azotus dhe në Askalon kishin një frikë të madhe prej tij.

**KAPITULLI 3**

1Kështu i dërguan ambasadorë për të qetësuar, duke i thënë:
2 Ja, ne, shërbëtorët e mbretit të madh Nabukodonosor ndodhemi para teje; na përdor siç do të jetë mirë në sytë e tu.
3 Ja, shtëpitë tona, të gjitha vendet tona, të gjitha arat tona me grurë, kopetë tona, bagëtitë e trasha dhe të gjitha strehëzat e çadrave tona shtrihen përpara fytyrës sate; përdorni ato ashtu siç ju pëlqen.
4 Vini re, edhe qytetet tona dhe banorët e tyre janë shërbëtorët e tu; eja dhe merru me ta ashtu siç të duket mirë.
5 Kështu ata njerëz erdhën në Holofernes dhe i treguan në këtë mënyrë.
6 Pastaj zbriti në bregun e detit, ai dhe ushtria e tij, vendosi garnizone në qytetet e larta dhe mori prej tyre njerëz të zgjedhur për ndihmë.
7 Kështu ata dhe gjithë krahina përreth i pritën me kurora, me valle dhe me dajre.
8 Megjithatë ai rrëzoi kufijtë e tyre dhe preu Asherimet e tyre, sepse ai kishte vendosur të shkatërronte të gjithë perënditë e vendit, që të gjitha kombet të adhuronin vetëm Nabukodonosorin dhe që të gjitha gjuhët dhe fiset ta thërrisnin atë si perëndi.
9 Ai doli gjithashtu kundër Esdraelonit, afër Judesë, përballë ngushticës së madhe të Judesë.
10 Pastaj fushoi midis Gebës dhe Skitopolisit dhe qëndroi atje një muaj të tërë për të mbledhur të gjitha qerret e ushtrisë së tij.

**KAPITULLI 4**

1 Tani bijtë e Izraelit, që banonin në Jude, dëgjuan gjithçka që Holofernesi, kreu i Nabukodonosorit, mbret i Asirianëve, u kishte bërë kombeve, dhe si u kishte prishur të gjithë tempujt e tyre dhe i asgjësoi.
2Prandaj patën një frikë të madhe prej tij dhe u shqetësuan për Jeruzalemin dhe për tempullin e Zotit, Perëndisë të tyre.
3 Sepse ata ishin kthyer rishtazi nga robëria dhe gjithë populli i Judesë u mblodh së fundmi; dhe enët, altari dhe shtëpia u shenjtëruan pas përdhosjes.
4 Prandaj dërguan njerëz në të gjitha brigjet e Samarisë, në fshatra, në Bethoron, në Belmen, në Jeriko, në Koba, në Esora dhe në luginën e Salemit.
5 Dhe pushtuan para se të gjitha majat e maleve të larta, fortifikuan fshatrat që ishin në to dhe grumbulluan ushqime për të siguruar luftën, sepse arat e tyre ishin korrur vonë.
6 Edhe kryeprifti Joacim, që ndodhej ato ditë në Jeruzalem, u shkroi banorëve të Bethulia dhe Betomesthamit, që ndodhet përballë Esdraelonit, në drejtim të fushës, afër Dothaimit,
7 I urdhëroi të ruanin kalimet e krahinës malore, sepse pranë tyre kishte një hyrje për në Jude dhe ishte e lehtë t'i ndaloje ata që do të ngjiteshin, sepse kalimi ishte i drejtë, maksimumi për dy burra.
8 Dhe bijtë e Izraelit vepruan ashtu siç i kishte urdhëruar kryeprifti Joacim, me pleqtë e të gjithë bijve të Izraelit që banonin në Jeruzalem.
9Atëherë të gjithë njerëzit e Izraelit i thirrën Perëndisë me zjarr të madh dhe e përulën shpirtin e tyre me vrull të madh:
10 Ata, gratë e tyre, fëmijët e tyre, bagëtia e tyre, të gjithë të huajt, rrogëtarët dhe shërbëtorët e tyre që blinin me para, vunë një thes mbi ijët e tyre.
11 Kështu çdo burrë e grua, fëmijët e vegjël dhe banorët e Jeruzalemit ranë përpara tempullit, hodhën hi mbi kokat e tyre dhe shtrinë thesin e tyre përpara Zotit;
12 Dhe të gjithë i klithën Perëndisë së Izraelit me një marrëveshje të vetme, që të mos i jepte si pre bijtë e tyre dhe plaçkë gratë e tyre dhe shkatërrimin e qyteteve të trashëgimisë së tyre dhe përdhosjen dhe fyerjen e shenjtërores, që kombet të gëzohen.
13 Kështu Perëndia i dëgjoi lutjet e tyre dhe shikoi vuajtjet e tyre, sepse populli agjëroi shumë ditë në mbarë Judenë dhe në Jeruzalem përpara shenjtërores së Zotit të Plotfuqishëm.
14Pastaj kryeprifti Joacim dhe të gjithë priftërinjtë që rrinin përpara Zotit dhe ata që i shërbenin Zotit, i ngjeshën ijët me thes dhe ofruan olokaustet e përditshme, me zotimet dhe dhuratat e popullit,
15 Dhe kishin hi në mitra dhe i klithën Zotit me gjithë fuqinë e tyre, që të shikonte me dashamirësi tërë shtëpinë e Izraelit.

**KAPITULLI 5**

1 Atëherë iu njoftua Holofernes, kreut të ushtrisë së Assurit, se bijtë e Izraelit ishin përgatitur për luftë, kishin mbyllur kalimet e krahinës malore dhe kishin fortifikuar të gjitha majat e kodrave të larta dhe kishin ka vendosur pengesa në vendet e kampanjës:
2 Për këtë ai u zemërua shumë dhe thirri të gjithë princat e Moabit, kapitenët e Amonit dhe të gjithë qeveritarët e bregut të detit,
3 Dhe ai u tha atyre: "Më tregoni tani, o bij të Kanaanit, kush është ky popull që banon në krahinën malore dhe cilat janë qytetet ku ata banojnë dhe cila është numri i madh i ushtrisë së tyre dhe ku janë fuqia dhe forca dhe cili mbret është vendosur mbi ta ose kapiten i ushtrisë së tyre;

4 Dhe pse kanë vendosur të mos vijnë të më takojnë, më shumë se të gjithë banorët e perëndimit.
5 Atëherë Akiori, kapiteni i të gjithë bijve të Amonit, tha: "Le të dëgjojë zotëria im tani një fjalë nga goja e shërbëtorit tënd dhe unë do të të shpall të vërtetën në lidhje me këtë popull që banon pranë teje dhe banon në vendet malore : dhe asnjë gënjeshtër nuk do të dalë nga goja e shërbëtorit tënd.
6 Ky popull vjen nga kaldeasit:
7 Dhe ata banuan deri tani në Mesopotami, sepse nuk deshën të ndiqnin perënditë e etërve të tyre, që ishin në vendin e Kaldeas.
8Sepse ata lanë rrugën e etërve të tyre dhe adhuruan Perëndinë e qiellit, Perëndinë që e njihnin; kështu i dëbuan nga prania e perëndive të tyre dhe ikën në Mesopotami dhe qëndruan atje shumë ditë si i huaj.
9Pastaj Perëndia i tyre i urdhëroi të largoheshin nga vendi ku kishin banuar dhe të shkonin në vendin e Kanaanit, ku banonin dhe u shtuan me ar, me argjend dhe me shumë bagëti.
10 Por, kur zija e bukës mbuloi gjithë vendin e Kanaanit, ata zbritën në Egjipt dhe mbetën të huaj, ndërsa ishin të ushqyer, dhe aty u bë një turmë e madhe, aq sa askush nuk mund të numëronte kombin e tyre.
11 Prandaj mbreti i Egjiptit u ngrit kundër tyre, i trajtoi me dinakëri, i poshtëroi me punime tullash dhe i bëri skllevër.
12 Atëherë ata i klithën Perëndisë të tyre, dhe ai goditi tërë vendin e Egjiptit me plagë të pashërueshme; kështu Egjiptasit i përzunë nga prania e tyre.
13 Dhe Perëndia thau Detin e Kuq para tyre,
14 Dhe i çoi në malin Sina dhe në Kades-Barn dhe i hodhi jashtë të gjithë banorët e shkretëtirës.
15 Kështu ata u vendosën në vendin e Amorejve, dhe me forcën e tyre shfarosën tërë banorët e Esebonit dhe, duke kaluar Jordanin, pushtuan tërë krahinën malore.
16 Dhe hodhën përpara tyre Kananejtë, Ferezejtë, Jebusejtë, Sikemitët dhe tërë Gergesejtë, dhe banuan në atë vend shumë ditë.
17 Dhe, ndërsa ata nuk mëkatuan përpara Perëndisë së tyre, ata patën mbarësi, sepse Perëndia që urren paudhësinë ishte me ta.
18 Por, kur ata u larguan nga rruga që ai i kishte caktuar, ata u shkatërruan në shumë beteja shumë të rënda dhe i çuan robër në një vend që nuk ishte i tyre, dhe tempulli i Perëndisë së tyre u rrëzua përtokë dhe qytetet e tyre u marrë nga armiqtë.
19 Por tani ata u kthyen te Perëndia i tyre, u ngjitën nga vendet ku ishin shpërndarë dhe pushtuan Jeruzalemin, ku është shenjtërorja e tyre, dhe ulen në krahinën malore; sepse ishte i shkretë.
20 Tani, pra, zotëria dhe guvernatori im, në qoftë se ka ndonjë gabim kundër këtij populli dhe ata mëkatojnë kundër Perëndisë së tyre, le të mendojmë se ky do të jetë rrënimi i tyre dhe le të ngjitemi dhe do t'i mundim.
21 Por në qoftë se nuk ka paudhësi në kombin e tyre, le të kalojë tani zotëria im, që Zoti i tyre t'i mbrojë dhe Perëndia i tyre të mos jetë për ta dhe ne të bëhemi një turp para gjithë botës.
22 Kur Akiori mbaroi këto fjalë, i gjithë populli që rrinte rreth çadrës murmuriti; dhe krerët e Holofernit dhe të gjithë ata që banonin buzë detit dhe në Moab thanë që ai ta vriste.
23 Sepse, thonë ata, ne nuk do të kemi frikë nga fytyra e bijve të Izraelit, sepse ja, ky është një popull që nuk ka forcë as fuqi për një betejë të fortë
24 Tani, pra, zotëri Holofernes, ne do të ngjitemi dhe ata do të jenë një pre që do të hahet nga gjithë ushtria jote.

**KAPITULLI 6**

1Kur pushoi zhurma e njerëzve që ishin rreth sinedrit, Holofernesi, kreu i ushtrisë së Assurit, i tha Akiorit dhe gjithë moabitëve përpara gjithë grupit të kombeve të tjera:
2 Dhe kush je ti, Akior, dhe rrogëtarët e Efraimit, që ke profetizuar kundër nesh si sot dhe ke thënë që të mos bëjmë luftë me bijtë e Izraelit, sepse Perëndia i tyre do t'i mbrojë? dhe kush është Zoti përveç Nabukodonosorit?
3 Ai do të dërgojë fuqinë e tij dhe do t'i shkatërrojë nga faqja e dheut dhe Perëndia i tyre nuk do t'i çlirojë; por ne shërbëtorët e tij do t'i shkatërrojmë si një njeri i vetëm; sepse ata nuk janë në gjendje të mbajnë fuqinë e kuajve tanë.
4Sepse bashkë me ta do t'i shkelim me këmbë dhe malet e tyre do të dehen me gjakun e tyre dhe fushat e tyre do të mbushen me kufomat e tyre dhe gjurmët e tyre nuk do të mund të qëndrojnë para nesh, sepse do të vdesin plotësisht, Mbreti Nabukodonosor, zoti i gjithë dheut, thotë: "Asnjë nga fjalët e mia nuk do të jetë e kotë".
5 Dhe ti, Achior, rrogëtar i Amonit, që ke thënë këto fjalë në ditën e paudhësisë sate, nuk do ta shohësh më fytyrën time që nga kjo ditë, derisa të marr hak kundër këtij kombi që doli nga Egjipti.
6 Dhe atëherë shpata e ushtrisë sime dhe turma e atyre që më shërbejnë do të kalojnë nëpër krahët e tu dhe ti do të biesh në mesin e të vrarëve të tyre, kur të kthehem.
7 Prandaj shërbëtorët e mi do të të kthejnë në krahinën malore dhe do të të vendosin në një nga qytetet e kalimeve:
8 Dhe nuk do të vdisësh, derisa të shkatërrohesh bashkë me ta.
9 Dhe në qoftë se bindeni në mendjen tuaj se do të kapen, mos u bjerë fytyra juaj: Unë e kam thënë dhe asnjë nga fjalët e mia nuk do të jetë e kotë.
10 Atëherë Holoferni urdhëroi shërbëtorët e tij që rrinin në çadrën e tij që të merrnin Akiorin, ta çonin në Bethulia dhe ta dorëzonin në duart e bijve të Izraelit.
11 Kështu shërbëtorët e tij e kapën dhe e nxorën nga kampi në fushë; dhe nga mesi i fushës në krahinën malore, arritën te burimet që ishin poshtë Bethulias.
12 Banorët e qytetit, kur i panë, morën armët dhe dolën nga qyteti në majë të kodrës; dhe të gjithë ata që përdornin hobe i pengonin të dilnin duke hedhur gurë kundër tyre.
13 Megjithatë, pasi u futën fshehurazi nën kodër, e lidhën Akiorin, e hodhën poshtë, e lanë në rrëzë të kodrës dhe u kthyen te zotëria e tyre.
14 Por bijtë e Izraelit zbritën nga qyteti i tyre, erdhën tek ai, e zgjidhën dhe e çuan në Bethulia dhe ua paraqitën qeveritarëve të qytetit.
15 Që në ato ditë ishin Ozias, bir i Mikas, nga fisi i Simeonit, Kabrisi, bir i Gothonielit, dhe Harmisi, bir i Melkielit.
16 Ata mblodhën të gjithë pleqtë e qytetit dhe tërë të rinjtë e tyre vrapuan bashkë me gratë e tyre në asamble dhe vendosën Akiorin në mes të gjithë popullit të tyre. Pastaj Ozias e pyeti për atë që u bë.

17 Dhe ai u përgjigj dhe u tha atyre fjalët e këshillit të Holofernit dhe të gjitha fjalët që kishte thënë në mes të princave të Assurit dhe të gjitha ato që Holoferni kishte thënë me krenari kundër shtëpisë së Izraelit.
18 Atëherë populli ra përmbys, adhuroi Perëndinë dhe i thirri Perëndisë. duke thënë,
19 O Zot, Perëndi i qiellit, shiko krenarinë e tyre dhe mëshiro për gjendjen e ulët të kombit tonë dhe shiko fytyrën e atyre që janë shenjtëruar për ty sot.
20 Atëherë e ngushëlluan Akiorin dhe e lavdëruan shumë.
21 Oziahu e nxori nga asambleja në shtëpinë e tij dhe shtroi një banket për pleqtë; dhe tërë atë natë thirrën për ndihmë Perëndinë e Izraelit.

**KAPITULLI 7**

1 Të nesërmen Holoferni urdhëroi gjithë ushtrinë e tij dhe gjithë popullin e tij që kishte ardhur për të marrë pjesë, që të largonin kampin e tyre kundër Bethulias, të merrnin përpara të përpjetat e krahinës malore dhe të bënin luftë kundër bijve të Izraelit. .
2 Atëherë njerëzit e tyre të fortë i hoqën kampet e tyre atë ditë dhe ushtria e njerëzve të luftës ishte njëqind e shtatëdhjetë mijë këmbësorë dhe dymbëdhjetë mijë kalorës, përveç bagazheve dhe njerëz të tjerë që ishin në këmbë midis tyre, një turmë shumë e madhe .
3 Ata fushuan në luginën afër Bethulias, pranë burimit, dhe u shtrinë në gjerësinë e Dothaimit deri në Belmaim dhe në gjatësi nga Bethulia deri në Cynamon, që ndodhet përballë Esdraelonit.
4 Tani bijtë e Izraelit, kur panë turmën e tyre, u tronditën shumë dhe i thanë secili fqinjit të tij: "Tani këta njerëz do të lëpijnë faqen e dheut; sepse as malet e larta, as luginat, as kodrat nuk mund të përballojnë peshën e tyre.
5 Atëherë secili mori armët e tij të luftës dhe, mbasi ndezën zjarr mbi kullat e tyre, mbetën dhe vëzhguan tërë atë natë.
6 Por ditën e dytë Holoferni nxori jashtë të gjithë kalorësit e tij përpara syve të bijve të Izraelit që ishin në Bethuli,
7 Shikoi kalimet deri në qytet, arriti te burimet e ujërave të tyre, i mori dhe vendosi garnizone luftëtarësh mbi ta, dhe ai vetë u nis drejt popullit të tij.
8 Atëherë tërë krerët e bijve të Esaut, gjithë qeveritarët e popullit të Moabit dhe komandantët e bregut të detit erdhën tek ai dhe i thanë:
9 Le të dëgjojë tani një fjalë zotëria ynë, që të mos ketë asnjë përmbysje në ushtrinë tënde.
10 Sepse ky popull i bijve të Izraelit nuk ka besim në shtizat e tyre, por në lartësitë e maleve ku banon, sepse nuk është e lehtë të ngjitesh në majat e maleve të tyre.
11 Tani, pra, zotëria im, mos luftoni kundër tyre në grup lufte dhe nuk do të humbasë as edhe një njeri nga populli yt.
12Qëndro në kampin tënd dhe ruaj tërë njerëzit e ushtrisë sate, dhe shërbëtorët e tu lërini në duart e tyre burimin e ujit që del nga rrëza e malit.
13 Sepse të gjithë banorët e Bethulias e kanë ujin e tyre që andej; kështu etja do t'i vrasë dhe ata do të heqin dorë nga qyteti i tyre.
14 Kështu ata, gratë e tyre dhe fëmijët e tyre do të konsumohen nga zjarri, dhe para se shpata të vijë kundër tyre, do të përmbysen në rrugët ku banojnë.
15 Kështu do t'u japësh atyre një shpërblim të keq; sepse ata u rebeluan dhe nuk e takuan personin tënd paqësisht.
16 Dhe këto fjalë i pëlqyen Holofernit dhe gjithë shërbëtorëve të tij, dhe ai caktoi të vepronte ashtu siç kishin thënë.
17 Kështu kampi i bijve të Amonit u nis dhe bashkë me ta pesë mijë asirianë, fushuan në luginë dhe morën ujërat dhe burimet e ujërave të bijve të Izraelit.
18 Atëherë bijtë e Esaut u ngjitën me bijtë e Amonit dhe fushuan në krahinën malore përballë Dothaimit; dhe dërguan disa prej tyre në jug dhe në lindje, kundër Ekrebelit, që është afër Khusit, domethënë mbi përroin Moçmur; Pjesa tjetër e ushtrisë së Asirianëve fushoi në fushë dhe mbuloi tërë vendin; dhe çadrat dhe karrocat e tyre ishin ngritur për një turmë shumë të madhe.
19 Atëherë bijtë e Izraelit i klithën Zotit, Perëndisë të tyre, sepse zemra e tyre ishte dobësuar, sepse të gjithë armiqtë e tyre i kishin rrethuar rreth e qark dhe nuk kishte rrugëdalje nga mesi i tyre.
20 Kështu tërë grupi i Assurit qëndroi rreth tyre, këmbësorët, qerret dhe kalorësit e tyre, tridhjetë e katër ditë, kështu që të gjitha enët e ujit të tyre u shkatërruan të gjithë banorët e Bethulias.
21 Dhe sternat u boshatisën dhe nuk patën ujë për të pirë për një ditë; sepse u jepnin të pinë me masë.
22 Prandaj fëmijët e tyre të vegjël ishin pa zemër, dhe gratë dhe të rinjtë e tyre ranë të fikët nga etja dhe ranë në rrugët e qytetit dhe te kalimet e portave, dhe nuk kishte më forcë në to.
23 Atëherë gjithë populli u mblodh te Ozias dhe te kreu i qytetit, të rinj, gra dhe fëmijë, dhe bërtiti me zë të lartë dhe tha përpara gjithë pleqve:
24 Zoti qoftë gjykatësi midis nesh dhe jush, sepse na keni bërë një dëm të madh, duke mos kërkuar paqen e bijve të Assurit.
25 Sepse tani nuk kemi asnjë ndihmës, por Perëndia na ka shitur në duart e tyre, që të na rrëzojnë para tyre nga etja dhe një shkatërrim i madh.
26 Tani thirrini ata dhe jepini si plaçkë tërë qytetin popullit të Holofernit dhe tërë ushtrisë së tij.
27 Sepse është më mirë për ne të bëhemi plaçkë për ta sesa të vdesim nga etja, sepse ne do të jemi shërbëtorë të tij, që shpirti ynë të jetojë dhe të mos e shohim vdekjen e foshnjave tona para syve tanë, as gratë tona, as fëmijët tanë të vdesin.
28 Ne marrim si dëshmi kundër jush qiejt dhe tokën dhe Perëndinë tonë dhe Zotin e etërve tanë, që na dënon sipas mëkateve tona dhe të etërve tanë, që nuk bën siç kemi thënë sot.
29 Atëherë në mes të asamblesë pati një të qarë të njëpasnjëshme; dhe ata i klithën Zotit Perëndi me zë të lartë.
30 Atëherë Ozias u tha atyre: "Vëllezër, tregohuni të guximshëm, le të durojmë edhe pesë ditë, në të cilën Zoti, Perëndia ynë, do të tregojë mëshirën e tij ndaj nesh". sepse ai nuk do të na braktisë plotësisht.
31 Dhe nëse këto ditë kalojnë dhe nuk na vjen asnjë ndihmë, unë do të veproj sipas fjalës sate.
32 Dhe ai e shpërndau popullin, secili sipas detyrës së tij; dhe ata shkuan te muret dhe kullat e qytetit të tyre dhe i dërguan gratë dhe fëmijët në shtëpitë e tyre.

**KAPITULLI 8**

1 Në atë kohë Judith e dëgjoi këtë, që ishte e bija e Merarit, birit të Oksit, birit të Jozefit, birit të Ozelit, birit të Elcias, birit të Ananias, birit të Gedeonit, birit të Rafaimit. , i biri i Akithos, i biri i Eliut, i biri i Eliabit, i biri i Natanaelit, i biri i Samaelit, i biri i Salasadalit, i biri i Izraelit.
2 Manasi ishte burri i saj, nga fisi dhe nga fisi i tij, i cili vdiq në korrjen e elbit.
3 Në fakt, ndërsa qëndronte në këmbë për të mbikëqyrur ata që lidhnin duajt në fushë, i ra nxehtësia mbi kokën e tij, ai ra në shtrat dhe vdiq në qytetin e Bethulias; dhe e varrosën bashkë me etërit e tij në fushën midis Dothaimit dhe Balamos. .
4 Kështu Judita mbeti e ve në shtëpinë e saj tre vjet e katër muaj.
5 Ajo i bëri një tendë në krye të shtëpisë së saj, veshi një thes në ijë dhe veshi rrobat e vejushës së saj.
6 Dhe agjëroi gjithë ditët e vejurisë së saj, përveç të shtunëve, të shtunave, të hënës së re, të hënës së re, të festave dhe të ditëve solemne të shtëpisë së Izraelit.
7 Ajo ishte gjithashtu me pamje të bukur dhe shumë e bukur për t'u parë; burri i saj Manasi i kishte lënë arin, argjendin, shërbëtorët dhe shërbëtoret, bagëtinë dhe tokat; dhe ajo qëndroi mbi ta.
8 Dhe nuk kishte asnjë që t'i thoshte asaj një fjalë të keqe; pasi ajo i frikësohej shumë Perëndisë.
9 Kur dëgjoi fjalët e liga të popullit kundër guvernatorit, i ra të fikët nga mungesa e ujit; sepse Judith kishte dëgjuar të gjitha fjalët që Ozias u kishte thënë dhe që ishte betuar t'ua dorëzonte qytetin asirianëve pas pesë ditësh;
10Atëherë ajo dërgoi pritësen e saj, që kishte në dorë të gjitha gjërat që kishte, të thërriste Ozias, Chabris dhe Charmis, pleqtë e qytetit.
11 Ata erdhën tek ajo dhe ajo u tha atyre: "Më dëgjoni tani, o qeveritarë të banorëve të Bethulias, sepse fjalët tuaja që keni thënë sot përpara popullit nuk janë të drejta, në lidhje me këtë betim që keni bërë dhe shqiptuar. mes Perëndisë dhe jush, dhe kemi premtuar t'ua dorëzojmë qytetin armiqve tanë, nëse brenda këtyre ditëve Zoti nuk kthehet për t'ju ndihmuar.
12 Dhe tani kush jeni ju që e tunduat Perëndinë sot dhe qëndroni në vend të Perëndisë mes fëmijëve të njerëzve?
13 Dhe tani provoni Zotin e Plotfuqishëm, por ju nuk do të dini kurrë asgjë.
14 Sepse ju nuk mund të gjeni thellësinë e zemrës së njeriut, as nuk mund t'i dalloni gjërat që ai mendon; atëherë si mund të kërkoni Perëndinë, që i ka bërë të gjitha këto gjëra, dhe të njihni mendjen e tij ose të kuptoni qëllimin e tij? Jo, vëllezërit e mi, mos provokoni zemërimin e Zotit, Perëndisë tonë.
15 Sepse, nëse nuk do të na ndihmojë brenda këtyre pesë ditëve, ai ka fuqi të na mbrojë kur të dojë, madje çdo ditë, ose të na shkatërrojë përpara armiqve tanë.
16 Mos i lidhni këshillat e Zotit, Perëndisë tonë, sepse Perëndia nuk është si njeriu që të kërcënohet; as ai nuk është si bir njeriu që të lëkundet.
17 Le të presim, pra, shpëtimin e tij dhe ta thërrasim të na ndihmojë, dhe ai do ta dëgjojë zërin tonë, nëse i pëlqen.
18 Sepse në epokën tonë nuk u ngrit asnjë, as në këto ditë nuk ka midis nesh as fis, as familje, as popull, as qytet që adhuron perëndi të bëra me duar, siç ka qenë më parë.
19 Për këtë, etërit tanë iu dorëzuan shpatës dhe plaçkitjes, dhe ranë shumë para armiqve tanë.
20 Por ne nuk njohim asnjë perëndi tjetër, prandaj kemi besim se ai nuk do të na përçmojë ne dhe asnjë nga kombi ynë.
21 Sepse, po të na trajtojnë kështu, gjithë Judea do të shkretohet dhe shenjtërorja jonë do të prishet; dhe ai do të kërkojë përdhosjen e tij nga goja jonë.
22 Dhe masakrën e vëllezërve tanë, robërinë e vendit dhe shkretimin e trashëgimisë sonë, ai do ta kthejë mbi kokën tonë midis johebrenjve, kudo që të jemi në skllavëri; dhe ne do të jemi një fyerje dhe një turp për të gjithë ata që na zotërojnë.
23 Sepse skllavëria jonë nuk do të jetë e favorshme, por Zoti, Perëndia ynë, do ta kthejë në çnderim.
24 Tani, pra, o vëllezër, le t'u tregojmë një shembull vëllezërve tanë, sepse zemra e tyre varet nga ne, dhe shenjtërorja, shtëpia dhe altari prehen mbi ne.
25 Le të kremtojmë gjithashtu Zotin, Perëndinë tonë, që na vë në provë, ashtu si bëri etërit tanë.
26 Kujto çfarë i bëri Abrahamit, si e vuri në provë Isakun dhe çfarë i ndodhi Jakobit në Mesopotami të Sirisë, kur ai mbajti delet e Labanos, vëllait të nënës së tij.
27 Sepse ai nuk na ka vënë në provë në zjarr, ashtu si veproi ata, për të shqyrtuar zemrat e tyre dhe nuk ka marrë hak kundër nesh; por Zoti i fshikullon ata që i afrohen për t'i këshilluar.
28 Atëherë Ozias i tha: "Të gjitha ato që ke thënë, i ke thënë me zemër të mirë dhe askush nuk mund t'i kundërshtojë fjalët e tua".
29 Sepse kjo nuk është dita e parë në të cilën shfaqet dituria jote; por që nga fillimi i ditëve të tua gjithë populli e njeh zgjuarsinë tënde, sepse shpirti i zemrës sate është i mirë.
30 Por populli kishte shumë etje dhe na detyruan t'u bëjmë atë që i kemi thënë dhe të bëjmë një betim mbi veten tonë, të cilin nuk do ta thyejmë.
31 Prandaj tani lutu për ne, sepse je një grua perëndimore dhe Zoti do të na dërgojë shi për të mbushur sternat tona dhe nuk do të na ligështohen më.
32 Atëherë Judith u tha atyre: "Më dëgjoni dhe unë do të bëj një gjë që do t'u shkojë brez pas brezi bijve të kombit tonë".
33 Ju do të qëndroni këtë natë te porta, dhe unë do të dal me gruan time në pritje; dhe brenda ditëve që ju keni premtuar t'ua dorëzoni qytetin armiqve tanë, Zoti do ta vizitojë Izraelin me dorën time.
34 Por mos pyetni për veprimin tim, sepse nuk do t'jua shpall deri sa të mbarojnë gjërat që bëj.
35 Atëherë Ozias dhe princat i thanë: "Shko në paqe dhe Zoti Perëndi qoftë para teje, për të marrë hak kundër armiqve tanë".
36 Kështu ata u kthyen nga çadra dhe shkuan në dhomat e tyre.

**KAPITULLI 9**

1 Judith ra përmbys me fytyrën e saj, vuri hi mbi kokën e saj dhe zbuloi thesin me të cilin ishte veshur; dhe në kohën kur ofrohej temjani i asaj mbrëmjeje në Jeruzalem në shtëpinë e Zotit, Judith thirri me zë të lartë dhe tha:

2 O Zot, Perëndi i Simeonit, atit tim, të cilit i dhe shpatën për t'u hakmarrë nga të huajt, që zgjidhën brezin e një shërbëtoreje për ta ndotur, zbuluan kofshën për turp të saj dhe ndotën virgjërinë e saj deri në turpin e saj; sepse ti the: "Nuk do të jetë kështu; dhe megjithatë ata bënë kështu:
3 Prandaj ti i dhe sundimtarët e tyre të vriten, kështu që ata e lyen shtratin e tyre në gjak, duke u mashtruar, dhe i goditën shërbëtorët me zotërit e tyre dhe zotërit në fronet e tyre;
4 Dhe i ke dhënë gra të tyre, bijat e tyre në robëri dhe tërë plaçkën e tyre për ta ndarë midis bijve të tu të dashur; të cilët u prekën nga zelli yt dhe urrenin ndotjen e gjakut të tyre dhe të thërrisnin ty për ndihmë.
5 Sepse ti ke bërë jo vetëm ato gjëra, por edhe ato që ranë më parë dhe që erdhën më pas; ti ke menduar për gjërat që janë tani dhe që do të vijnë.
6 Po, gjërat që ti vendose ishin gati dhe tha: "Ja, ne jemi këtu, sepse të gjitha rrugët e tua janë përgatitur dhe gjykimet e tua janë në paranjohjen tënde".
7 Sepse, vini re, Asirianët janë shumëzuar në fuqinë e tyre; ata lartësohen me kalë dhe me njerëz; ata mburren me forcën e këmbësorëve të tyre; kanë besim te mburoja, te shtiza, te harku dhe te hobeja; dhe mos e di që ti je Zoti që thyen betejat; emri yt është Zoti.
8 Hidhe fuqinë e tyre në fuqinë tënde dhe rrëzo forcën e tyre në zemërimin tënd, sepse ata kanë vendosur të ndotin shenjtëroren tënde, të ndotin tabernakullin ku prehet emri yt i lavdishëm dhe të rrëzojnë me shpatë bririn e altarit tënd.
9 Shiko krenarinë e tyre dhe dërgo mbi kokat e tyre zemërimin tënd; jepi në dorën time, që jam e ve, pushtetin që kam ngjizur.
10 Rrahni me mashtrimin e buzëve të mia shërbëtorin me princin dhe princin me shërbëtorin; shkatërroni lavdinë e tyre me dorën e një gruaje.
11 Sepse fuqia jote nuk qëndron në shumësi, as fuqia jote te njerëzit e fortë; sepse ti je një Perëndi i të pikëlluarve, një ndihmës i të shtypurve, një mbështetës i të dobëtit, një mbrojtës i të varfërve, një shpëtimtar i atyre që nuk kanë shpresë. .
12 Të lutem, të lutem, o Perëndi i atit tim dhe Perëndi i trashëgimisë së Izraelit, Zot i qiejve dhe i tokës, Krijues i ujërave, mbret i çdo krijese, dëgjo lutjen time.
13 Dhe bëjeni plagën dhe goditjen e tyre fjalën dhe mashtrimin tim, ata që kanë vendosur gjëra mizore kundër besëlidhjes sate dhe shtëpisë sate të shenjtë, kundër majës së Sionit dhe kundër shtëpisë së zotërimit të bijve të tu.
14 Dhe bëj që çdo komb dhe fis të pranojë se ti je Perëndia i çdo fuqie dhe fuqie dhe se nuk ka asnjë tjetër që e mbron popullin e Izraelit përveç teje.

**KAPITULLI 10**

1 Mbas kësaj ajo pushoi së thirruri te Perëndia i Izraelit dhe i kishte dhënë fund të gjitha këtyre fjalëve.
2 Ajo u ngrit aty ku kishte rënë, thirri shërbëtoren e saj dhe zbriti në shtëpinë ku ajo banonte në ditët e shtunës dhe në ditët e festave të saj,
3 Dhe hoqi thesin që kishte veshur, hoqi rrobat e vejushërisë, e lau trupin e saj në të gjithë me ujë, u lye me vaj të çmuar, gërsheti flokët e kokës dhe veshi një gomë mbi dhe veshi rrobat e saj të gëzimit, me të cilat ishte veshur gjatë jetës së Manasit, burrit të saj.
4 Dhe ajo mori sandale në këmbë dhe vuri rreth saj byzylykët e saj, zinxhirët, dhe unazat e saj, dhe vathët e saj dhe të gjitha stolitë e saj, dhe u zbukurua me guxim, për të joshur sytë e të gjithë njerëzve që do ta shihnin.
5 Pastaj ajo i dha shërbëtores së saj një shishe verë dhe një enë vaji dhe mbushi një thes me grurë të pjekur, me copa fiku dhe me bukë të mirë; kështu ajo i palosi të gjitha këto gjëra dhe i vuri mbi të.
6 Kështu ata dolën te porta e qytetit të Bethulias dhe gjetën aty Ozias dhe pleqtë e qytetit, Chabris dhe Charmis.
7 Dhe kur e panë që fytyra e saj ishte ndryshuar dhe veshja e saj ishte ndryshuar, u mrekulluan shumë nga bukuria e saj dhe i thanë asaj.
8 Perëndia, Perëndia i etërve tanë, të dhëntë hirin dhe kryeje sipërmarrjet e tua për lavdinë e bijve të Izraelit dhe për lartësimin e Jeruzalemit. Pastaj ata adhuruan Zotin.
9 Dhe ajo u tha atyre: "Urdhëroni të më hapen portat e qytetit, që të mund të dal për të kryer gjërat për të cilat më keni folur. Kështu ata i urdhëruan të rinjtë që t'ia hapnin, siç u kishte thënë ajo.
10 Mbasi vepruan kështu, Judita doli, ajo dhe shërbëtorja e saj; dhe njerëzit e qytetit u kujdesën për të, derisa ajo zbriti nga mali, derisa e kaloi luginën dhe nuk mund ta shihte më.
11 Kështu ata dolën drejt në luginë; dhe roja e parë e Asirianëve i doli përpara,
12 Dhe e mori dhe e pyeti: "Nga ç'popull je ti?". dhe nga vjen ti? dhe ku shkon? Dhe ajo tha: "Unë jam një grua nga Hebrenjtë dhe kam ikur prej tyre, sepse ata do t'ju jepen për t'u shfarosur.
13 Dhe unë do të vij përpara Holofernes, kreut të ushtrisë suaj, për të shpallur fjalët e së vërtetës; dhe unë do t'i tregoj një udhë përmes së cilës ai do të shkojë dhe do të fitojë gjithë krahinën malore, pa humbur trupin ose jetën e asnjërit prej njerëzve të tij.
14 Tani, kur njerëzit dëgjuan fjalët e saj dhe panë fytyrën e saj, u çuditën shumë për bukurinë e saj dhe i thanë:
15 Ti e shpëtove jetën tënde, duke u nxituar të zbresësh në prani të zotërisë tonë; tani eja në çadrën e tij dhe disa nga ne do të të çojnë deri sa të të dorëzojnë në duart e tij.
16 Dhe kur të jesh para tij, mos ki frikë në zemrën tënde, por tregoje sipas fjalës sate; dhe ai do të të përgjërohet mirë.
17 Pastaj zgjodhën midis tyre njëqind burra për ta shoqëruar atë dhe shërbëtoren e saj; dhe e çuan në çadrën e Holofernit.
18Atëherë pati një turmë në të gjithë kampin, sepse erdhi zhurma e saj midis çadrave dhe e rrethuan, ndërsa ajo qëndronte jashtë çadrës së Holofernit, derisa i treguan për të.
19 Dhe ata u mrekulluan nga bukuria e saj dhe i admiruan bijtë e Izraelit për shkak të saj, dhe secili i tha fqinjit të tij: "Kush do ta përçmonte këtë popull që ka midis tyre gra të tilla?". me siguri nuk është mirë që të mbetet një njeri prej tyre, i cili, nëse lirohet, mund të mashtrojë gjithë tokën.
20 Dhe ata që ishin shtrirë pranë Holofernit dolën me gjithë shërbëtorët e tij dhe e futën në çadër.
21 Tani Holoferni u shtri në shtratin e tij nën një tendë, e thurur me të purpurt, me ar, me smerald dhe me gurë të çmuar.
22 Kështu ata e treguan për të; dhe ai doli përpara çadrës së tij me llamba argjendi që i shkonin përpara.
23 Dhe kur Judith u paraqit para tij dhe shërbëtorëve të tij, të gjithë u mrekulluan me bukurinë e fytyrës së saj; dhe ajo

ra përmbys me fytyrën për tokë dhe e respektoi; dhe shërbëtorët e tij e morën.

## KAPITULLI 11

1 Atëherë Holoferni i tha: "Grua, ngushëllohu, mos ki frikë në zemrën tënde, sepse nuk kam bërë kurrë keq askënd që dëshiron t'i shërbejë Nabukodonosorit, mbretit të gjithë dheut".
2 Prandaj, nëse populli yt që banon në male nuk do të kishte ndezur dritën nga unë, unë nuk do ta ngrija shtizën time kundër tij; por ata i kanë bërë këto gjëra për veten e tyre.
3 Por tani më trego pse ke ikur prej tyre dhe ke ardhur te ne, sepse ke ardhur për mbrojtje; Ji i qetë, do të jetosh këtë natë dhe më pas:
4 Sepse askush nuk do të të bëjë keq, por do të të përgjërohet, ashtu si bëjnë shërbëtorët e mbretit Nabukodonosor, zotërisë tim.
5 Atëherë Judita i tha: "Merr fjalët e shërbëtorit tënd dhe lëre shërbëtoren tënde të flasë në praninë tënde dhe unë nuk do t'i tregoj asnjë gënjeshtër zotërisë tim këtë natë".
6 Dhe në qoftë se do të ndjekësh fjalët e shërbëtores sate, Perëndia do ta bëjë këtë gjë të kalojë plotësisht pranë teje; dhe zoti im nuk do t'i dështojë qëllimet e tij.
7 Ashtu si rron Nabukodonosori, mbret i gjithë dheut dhe rron fuqia e tij, që të dërgoi për të mbështetur çdo qenie të gjallë, sepse pranë teje nuk do t'i shërbejnë vetëm njerëzit, por edhe kafshët e fushave dhe bagëtia, dhe shpendët e qiellit do të jetojnë me fuqinë tënde nën Nabukodonosorin dhe tërë shtëpinë e tij.
8 Sepse ne kemi dëgjuar për diturinë dhe për politikat e tua dhe është raportuar në mbarë dheun se ti je vetëm i shkëlqyer në gjithë mbretërinë, i fuqishëm në njohuri dhe i mrekullueshëm në bëmat e luftës.
9 Tani për sa i përket çështjes që Akiori foli në këshillin tuaj, ne i dëgjuam fjalët e tij; sepse njerëzit e Bethulias e shpëtuan dhe ai u tregoi atyre gjithçka që të kishte thënë.
10 Prandaj, o zot dhe guvernator, mos respekto fjalën e tij; por vendose në zemrën tënde, sepse është e vërtetë, sepse kombi ynë nuk do të dënohet, as shpata nuk mund t'i mundë, nëse nuk mëkatojnë kundër Perëndisë së tyre.
11 Dhe tani, që zotëria im të mos mposhtet dhe të zhgënjehet nga qëllimi i tij, madje vdekja tani ka rënë mbi ta dhe mëkati i tyre i ka zënë, me të cilin ata do të provokojnë zemërimin e Perëndisë së tyre sa herë që të bëjnë atë që nuk është e përshtatshme për t'u bërë bërë:
12 Sepse ushqimet e tyre u mungojnë dhe i gjithë uji i tyre është i pakët, dhe ata kanë vendosur të vënë duart mbi bagëtinë e tyre dhe kanë vendosur të konsumojnë të gjitha ato gjëra që Perëndia i ka ndaluar të hanë sipas ligjeve të tij.
13 Dhe janë të vendosur të shpenzojnë prodhimet e para të të dhjetave të verës dhe të vajit, që i kishin shenjtëruar dhe të rezervuara për priftërinjtë që shërbejnë në Jeruzalem përpara Perëndisë tonë; të cilat gjëra nuk është e lejuar për asnjë nga njerëzit aq sa t'i prekë me duar.
14 Sepse kanë dërguar disa në Jeruzalem, sepse edhe ata që banojnë atje kanë bërë të njëjtën gjë, për t'u sjellë leje nga Senati.
15 Tani kur do t'u njoftojnë, do ta bëjnë menjëherë dhe do të jepen ty për t'i shkatërruar po atë ditë.
16 Prandaj unë shërbëtorja jote, duke i ditur të gjitha këto, kam ikur nga prania e tyre; dhe Perëndia më dërgoi të punoj me ty, ku gjithë toka dhe kushdo që do ta dëgjojë do të habitet.
17 Sepse shërbëtori yt është fetar dhe i shërben Perëndisë së qiellit ditë e natë; tani, zotëria im, unë do të qëndroj me ty dhe shërbëtori yt do të dalë natën në luginë dhe unë do t'i lutem Perëndisë, dhe ai do të më thotë kur të kenë kryer mëkatet e tyre:
18 Dhe unë do të vij dhe do të të tregoj; atëherë do të dalësh me gjithë ushtrinë tënde dhe nuk do të ketë asnjë prej tyre që do të të kundërshtojë.
19 Dhe unë do të të çoj në mes të Judesë, deri sa të dalësh përpara Jeruzalemit; dhe unë do të vendos fronin tënd në mes të tij; dhe do t'i përzënë si dele që nuk kanë bari, dhe një qen nuk do të hapë gojën kundër teje, sepse këto gjëra më janë thënë sipas njohurive të mia, dhe ato m'u treguan dhe unë jam dërguar të tregoj ty.
20 Atëherë fjalët e saj i pëlqeu Holofernit dhe gjithë shërbëtorëve të tij; dhe ata u mrekulluan nga dituria e saj dhe thanë:
21 Nuk ka një grua të tillë nga një skaj i tokës në tjetrin, për bukurinë e fytyrës dhe për diturinë e fjalës.
22 Kështu i tha Holoferni. Perëndia bëri mirë që të dërgoi përpara popullit, me qëllim që forca të jetë në duart tona dhe shkatërrimi mbi ata që e shohin me lehtësi zotërinë time.
23 Dhe tani je e bukur në fytyrën tënde dhe e zgjuar në fjalët e tua; me siguri, nëse bën siç ke thënë, Perëndia yt do të jetë Perëndia im dhe do të banosh në shtëpinë e mbretit Nabukodonosor dhe do të jesh i famshëm në të gjithë dheu.

## KAPITULLI 12

1 Pastaj urdhëroi ta sillnin aty ku ishte vendosur pjata e tij; dhe urdhëroi që t'i përgatisnin nga ushqimet e tij dhe ajo të pinte nga vera e tij.
2 Judith tha: "Unë nuk do të ha prej tij, që të mos ndodhë një shkelje, por do të sigurohet për mua nga gjërat që kam sjellë".
3 Atëherë Holoferni i tha: "Nëse furnizimi jot dështon, si do të të japim të njëjtën gjë?". sepse midis nesh nuk ka asnjë nga kombi yt.
4 Atëherë Judith i tha: Ashtu siç rron, zotëria im, shërbëtorja jote nuk do t'i shpenzojë gjërat që kam, përpara se Zoti të punojë me dorën time ato që ka vendosur.
5Atëherë shërbëtorët e Holofernit e futën në çadër dhe ajo e zuri gjumi deri në mesnatë dhe u ngrit kur ishte vigjilja e mëngjesit,
6 Dhe dërgoi në Holofernes për të shpëtuar: "Të urdhërojë zotëria im që shërbëtorja jote të shkojë për t'u lutur".
7 Atëherë Holoferni urdhëroi rojet e tij të mos e linin; kështu ajo qëndroi në kamp tri ditë; doli natën në luginën e Bethulias dhe u la në një burim uji pranë kampit.
8 Kur ajo doli, iu lut Zotit, Perëndisë të Izraelit, që ta drejtonte rrugën e saj për të rritur bijtë e popullit të saj.
9 Kështu ajo hyri e pastër dhe qëndroi në çadër derisa hëngri mishin e saj në mbrëmje.
10 Ditën e katërt Holoferni shtroi një banket vetëm për shërbëtorët e tij dhe nuk thirri asnjë nga oficerët në banket.

11 Atëherë ai i tha eunukut Bagoas, i cili kishte ngarkuar të gjitha ato që kishte: "Shko dhe bindësh këtë grua hebreje që është me ty, që të vijë te ne, të hajë e të pijë me ne".
12 Sepse, ja, do të jetë turp për ne, nëse e lëmë një grua të tillë të shkojë, pa e shoqëruar; sepse, nëse nuk e tërheqim te ne, ajo do të na përqesh me përbuzje.
13 Atëherë Bagoasi u largua nga prania e Holofernes dhe shkoi tek ajo dhe tha: "Kjo vajzë e bukur të mos ketë frikë të vijë te zotëria im, të nderohet në praninë e tij, të pijë verë, të gëzohet me ne dhe të jetë e bëri këtë ditë si një nga bijat e Asirianëve që shërbejnë në shtëpinë e Nabukodonosorit.
14 Atëherë Judith i tha: "Kush jam unë tani që të kundërshtoj zotërinë tim?". me siguri çdo gjë që i pëlqen atij, unë do ta bëj shpejt dhe do të jetë gëzimi im deri në ditën e vdekjes sime.
15Atëherë ajo u ngrit dhe u stolis me rrobat e saj dhe me të gjitha veshjet e saj femërore; dhe shërbëtorja e saj shkoi dhe i vuri në tokë lëkura të buta përballë Holofernit, që kishte marrë nga Bagoasi për përdorim të përditshëm, që të mund të ulej dhe hani mbi to.
16 Tani, kur Judith hyri dhe u ul, Holofernesit iu rrëmbye zemra me të dhe mendja e tij u trondit dhe ai dëshironte shumë shoqërinë e saj; sepse priti një kohë për ta mashtruar, që nga dita që e kishte parë.
17 Atëherë Holoferni i tha: "Pi tani dhe gëzohu me ne".
18 Atëherë Judita tha: "Unë do të pi tani, zotëria im, sepse jeta ime është madhëruar sot tek unë më shumë se të gjitha ditët që nga koha kur linda".
19 Pastaj ajo mori, hëngri dhe piu para tij atë që kishte përgatitur shërbëtorja e saj.
20 Dhe Holoferni u gëzua shumë prej saj dhe piu më shumë verë nga ç'kishte pirë në çdo kohë në një ditë që kur lindi.

## KAPITULLI 13

1 Kur u ngrys, shërbëtorët e tij nxituan të nisen; Bagoasi mbylli çadrën e tij jashtë dhe i largoi kamarierët nga prania e zotërisë së tij; dhe shkuan në shtretërit e tyre, sepse të gjithë ishin të lodhur, sepse festa ishte e gjatë.
2 Judith mbeti vetëm në çadër dhe Holoferni i shtrirë i vetëm në shtratin e tij, sepse ishte ngopur me verë.
3 Tani Judith e kishte urdhëruar shërbëtoren e saj të qëndronte jashtë dhomës së saj të gjumit dhe ta priste. duke dalë, siç bënte çdo ditë, sepse tha se do të shkonte për t'u lutur dhe i foli Bagoas për të njëjtin qëllim.
4 Kështu të gjithë dolën dhe askush nuk mbeti në dhomën e gjumit, as i vogël as i madh. Atëherë Judita, duke qëndruar pranë shtratit të tij, tha në zemrën e saj: "O Zot, Perëndi i çdo fuqie, shiko këtë dhuratë mbi veprat e duarve të mia për lartësimin e Jeruzalemit".
5 Sepse tani është koha për të ndihmuar trashëgiminë tënde dhe për të ekzekutuar sipërmarrjet e tua për të shkatërruar armiqtë që janë ngritur kundër nesh.
6Atëherë ajo erdhi te shtylla e shtratit, që ishte mbi kokën e Holofernit, dhe ia hoqi prej andej faunën e tij,
7 Pastaj iu afrua shtratit të tij, kapi flokët e kokës dhe tha: "Më forco, o Zot, Perëndi i Izraelit, sot".
8 Dhe ajo e goditi dy herë në qafë me gjithë forcën e saj dhe ia hoqi kokën.
9 Dhe e hodhi trupin e tij nga shtrati dhe e rrëzoi tendën nga shtyllat; mbasi ajo doli, ia dha kokën Holofernes shërbëtores së saj;
10 Dhe e vuri në thesin e saj me mish; kështu të dy shkuan në lutje, sipas zakonit të tyre, dhe, kur kaluan kampin, rrethuan luginën, u ngjitën në malin e Bethulias dhe arritën te portat e tij.
11 Atëherë Judith u tha nga larg rojeve të portës: "Hape, hape tani portën; Perëndia, Perëndia ynë, është me ne, për të treguar akoma fuqinë e tij në Jeruzalem dhe forcat e tij kundër armikut, ashtu siç ka bërë këtë ditë.
12 Kur njerëzit e qytetit të saj dëgjuan zërin e saj, nxituan të zbresin te porta e qytetit të tyre dhe thirrën pleqtë e qytetit.
13 Dhe ata vrapuan të gjithë bashkë, të vegjël dhe të mëdhenj, sepse ishte e çuditshme për ta që ajo erdhi; kështu ata hapën portën, i morën, ndezën një zjarr për dritë dhe u ndalën rreth tyre.
14 Atëherë ajo u tha atyre me zë të lartë: "Lëvdoni, lavdëroni Perëndinë, lëvdoni Perëndinë, them unë, sepse ai nuk e hoqi mëshirën e tij nga shtëpia e Izraelit, por i shkatërroi armiqtë tanë me duart e mia këtë natë.
15 Kështu ajo nxori kokën nga çanta, ia tregoi dhe u tha atyre: ja, kreu i Holofernes, kreut të ushtrisë së Assurit, dhe ja tenda, ku ai ishte shtrirë në gjendje të dehur; dhe Zoti e goditi me dorën e një gruaje.
16 Ashtu siç rron Zoti, që më ka mbajtur në rrugën time në të cilën kam shkuar, fytyra ime e ka mashtruar atë deri në shkatërrimin e tij, por ai nuk ka kryer mëkat me mua për të më ndotur dhe turpëruar.
17 Atëherë tërë populli mbeti i habitur, u përkul, adhuroi Perëndinë dhe tha me një mendje: "Qofsh i bekuar, o Perëndia ynë, që sot i shkatërrove armiqtë e popullit tënd".
18 Atëherë Ozias i tha: "O bijë, je e bekuar nga Perëndia Shumë i Larti mbi të gjitha gratë e tokës; dhe i bekuar qoftë Zoti Perëndi, që ka krijuar qiejt dhe tokën, që të ka urdhëruar t'i presësh kokën kreut të armiqve tanë.
19 Sepse besimi yt nuk do të largohet nga zemra e njerëzve që kujtojnë fuqinë e Perëndisë përjetë.
20 Dhe Perëndia t'i kthejë këto gjëra për ty për një lëvdim të përjetshëm, për të të vizituar në të mira, sepse nuk ke kursyer jetën për fatkeqësinë e kombit tonë, por je hakmarrë për shkatërrimin tonë, duke ecur drejt përpara Perëndisë tonë. Dhe gjithë populli tha; Kështu qoftë, qoftë kështu.

## KAPITULLI 14

1 Atëherë Judith u tha atyre: "Më dëgjoni tani, vëllezërit e mi, merrni këtë kokë dhe vareni në vendin më të lartë të mureve tuaja".
2 Dhe sapo të shfaqet mëngjesi dhe dielli do të lindë mbi tokë, merrni secili armët e tij dhe dilni jashtë çdo burrë trim nga qyteti dhe vendosni një kapiten mbi ta, sikur të dëshironit zbrit në fushë në drejtim të rojës së Asirianëve; por mos shkoni poshtë.
3 Atëherë ata do të marrin armaturën e tyre dhe do të shkojnë në kampin e tyre, do të ngrenë komandantët e ushtrisë së Assurit dhe do të vrapojnë në çadrën e Holofernes, por nuk do ta gjejnë; atëherë do t'i bjerë frika dhe ata do të ikin para fytyrës sate.

4 Kështu ju dhe të gjithë banorët e brigjeve të Izraelit do t'i ndiqni dhe do t'i përmbysni ndërsa shkojnë.
5 Por përpara se të bëni këto gjëra, më thirrni Achior, Amonitin, që të shohë dhe të njohë atë që përçmoi shtëpinë e Izraelit dhe që e dërgoi te ne si të vdiste.
6 Pastaj thirrën Akiorin nga shtëpia e Ozias; dhe kur erdhi dhe pa kokën e Holofernit në dorën e një njeriu në asamblenë e popullit, ra me fytyrë për tokë dhe shpirti i tij ra.
7 Por, mbasi e gjetën, ai ra në këmbët e Juditës, e respektoi dhe tha: "Ti je e bekuar në të gjitha çadrat e Judës dhe në të gjitha kombet që, duke dëgjuar emrin tënd, do të mbeten të habitur".
8 Tani më trego të gjitha gjërat që ke bërë këto ditë. Atëherë Judita i tregoi në mes të popullit gjithçka që kishte bërë, që nga dita që doli deri në atë orë që u foli atyre.
9 Kur ajo mbaroi së foluri, populli bërtiti me zë të lartë dhe bëri një zhurmë gëzimi në qytetin e tyre.
10 Kur Akiori pa të gjitha ato që kishte bërë Perëndia i Izraelit, besoi shumë në Perëndinë dhe rrethpreu mishin e prepucit të tij dhe u bashkua me shtëpinë e Izraelit deri në ditën e sotme.
11 Dhe sapo u bë mëngjesi, ata varën kokën e Holofernit në mur, dhe secili mori armët e tij dhe u nis me banda në ngushticat e malit.
12 Por asirianët, kur i panë, dërguan te krerët e tyre, të cilët erdhën te krerët e tyre, te tribunat e tyre dhe te secili nga krerët e tyre.
13 Kështu ata erdhën në çadrën e Holofernit dhe i thanë atij që ishte përgjegjës për të gjitha gjërat e tij: "Zgjohu tani, zoti ynë, sepse skllevërit kanë guxim të zbresin kundër nesh për të luftuar, me qëllim që të shkatërrohen plotësisht".
14 Pastaj shkoi në Bagoas dhe trokiti në derën e çadrës; sepse mendonte se kishte fjetur me Judithin.
15 Por, duke qenë se askush nuk përgjigjej, ai e hapi, hyri në dhomën e gjumit dhe e gjeti të hedhur përtokë të vdekur dhe ia hoqën kokën.
16 Prandaj ai bërtiti me zë të lartë, me të qara, me psherëtima dhe me një britmë të madhe dhe grisi rrobat e tij.
17Mbasi hyri në çadrën ku banonte Judita; dhe, kur nuk e gjeti, u hodh përpara popullit dhe thirri:
18 Këta skllevër kanë vepruar në mënyrë të pabesë; një grua nga hebrenjtë ka turpëruar shtëpinë e mbretit Nabukodonosor, sepse ja, Holoferni shtrihet për tokë pa kokë.
19Kapitenët e ushtrisë asiriane, kur dëgjuan këto fjalë, grisën tunikat e tyre dhe mendjet e tyre u tronditën jashtëzakonisht shumë, dhe u dëgjua një britmë dhe një zhurmë e madhe në të gjithë kampin.

**KAPITULLI 15**

1 Dhe ata që ishin në çadra, kur dëgjuan, mbetën të habitur për atë që ndodhi.
2 Dhe frika dhe dridhja i zuri ata, saqë nuk kishte njeri që të guxonte të qëndronte në sytë e fqinjit të tij; por, të gjithë së bashku me vrap, ata ikën në çdo anë të fushës dhe të krahinës malore.
3 Edhe ata që kishin fushuar në malet rreth Bethulias ikën. Atëherë bijtë e Izraelit, të gjithë ata që ishin luftëtarë midis tyre, u vërsulën kundër tyre.
4 Pastaj dërgoi Oziahun në Betomasthem, në Bebai, në Chobai, dhe në Cola dhe në të gjitha brigjet e Izraelit, që do të duhej të tregonin gjërat që kishin ndodhur, dhe që të gjithë të nxitonin kundër armiqve të tyre për t'i shkatërruar.
5 Kur bijtë e Izraelit e dëgjuan, të gjithë ranë mbi ta me një marrëveshje dhe i vranë në Kobai; po ashtu edhe ata që erdhën nga Jeruzalemi dhe nga gjithë krahina malore (sepse njerëzit u kishin thënë se çfarë kishin ndodhur në kampin e armiqve të tyre) dhe ata që ishin në Galaad dhe në Galile, i ndoqën me një masakër të madhe, derisa kaluan Damaskun dhe kufijtë e tij.
6 Pjesa tjetër që banonte në Bethulia ra mbi kampin e Assurit, i plaçkiti dhe u pasurua shumë.
7 Dhe bijve të Izraelit që u kthyen nga masakra kishin atë që kishte mbetur; fshatrat dhe qytetet që ishin në male dhe në fushë morën shumë plaçkë, sepse turma ishte shumë e madhe.
8 Atëherë kryeprifti Joacim dhe pleqtë e bijve të Izraelit që banonin në Jeruzalem erdhën për të parë të mirat që Perëndia i kishte treguar Izraelit, për të parë Juditën dhe për ta përshëndetur.
9 Dhe kur erdhën tek ajo, e bekuan njëlloj dhe i thanë: "Ti je lartësimi i Jeruzalemit, ti je lavdia e madhe e Izraelit, ti je gëzimi i madh i kombit tonë.
10 Ti i ke bërë të gjitha këto gjëra me dorën tënde; i ke bërë shumë të mira Izraelit dhe Perëndia është i kënaqur me këtë. Qoftë i bekuar përjetë nga Zoti i Plotfuqishëm. Dhe gjithë populli tha: "Kështu qoftë".
11 Populli plaçkiti kampin për tridhjetë ditë; dhe i dha Judith Holofernes çadrën e tij, gjithë pjatën e tij, shtretërit, enët dhe gjithë sendet e tij; dhe ajo e mori dhe e vuri mbi mushkën e saj; përgatiti qerret e saj dhe i vuri.
12 Atëherë të gjitha gratë e Izraelit vrapuan bashkë për ta parë, e bekuan dhe vallëzuan mes tyre; ajo mori degë në dorë dhe ua dha edhe grave që ishin me të.
13 Pastaj i vunë asaj dhe shërbëtores së saj një kurorë ulliri, dhe ajo shkoi përpara gjithë popullit në valle, duke udhëhequr të gjitha gratë; dhe të gjithë burrat e Izraelit e ndiqnin me armaturë me kurora dhe me këngë. në gojët e tyre.

**KAPITULLI 16**

1 Atëherë Judita filloi të këndojë këtë falenderim në të gjithë Izraelin dhe tërë populli këndoi pas saj këtë këngë lëvdimi.
2 Judith tha: "Filloni Perëndisë tim me dajre, këndojini Zotit tim me cembale; këndojini atij një psalm të ri; lartësojeni dhe përmendni emrin e tij".
3 Sepse Perëndia i thyen betejat, sepse ai më çliroi nga duart e atyre që më përndjekin midis kampeve në mes të popullit.
4 Asuri doli nga malet nga veriu, erdhi me ushtrinë e tij me dhjetë mijë veta; turma e tyre ndaloi përrenjtë dhe kalorësit e tyre mbuluan kodrat.
5 Ai mburrej se do të digjte kufijtë e mi, do të vriste të rinjtë e mi me shpatë, do t'i godiste në tokë fëmijët e gjirit, do t'i bënte pre e fëmijëve të mi dhe pre e virgjëreshave të mia.
6 Por Zoti i Plotfuqishëm i ka zhgënjyer nga dora e një gruaje.

7 Sepse i fuqishmi nuk u rrëzua nga të rinjtë, as bijtë e titanëve nuk e goditën, as gjigantët e mëdhenj nuk iu kundërvunë; por Judita, e bija e Merarit, e dobësoi me bukurinë e fytyrës së saj.
8 Sepse hoqi rrobën e saj të vejërisë për të lartësuar të shtypurit në Izrael, e vajosi fytyrën me vaj erëkëndshëm, i lidhi flokët në gomë dhe mori një rrobë prej liri për ta mashtruar.
9 Sandalet e saj ia rrëmbyen sytë, bukuria e saj e pushtoi mendjen dhe faucioni i kaloi nëpër qafë.
10 Persianët u drodhën nga guximi i saj dhe medët u trembën nga guximi i saj.
11 Atëherë të pikëlluarit e mi bërtitën nga gëzimi dhe të dobëtit e mi klithën me zë të lartë; por ata mbetën të habitur; këta ngritën zërin, por u rrëzuan.
12 Bijtë e vajzave i kanë shpuar dhe i kanë plagosur si bij të arratisurve; ata humbën jetën në betejën e Zotit.
13 Unë do t'i këndoj Zotit një këngë të re: O Zot, ti je i madh dhe i lavdishëm, i mrekullueshëm në forcë dhe i pamposhtur.
14 Le të të shërbejnë të gjitha krijesat, sepse ti fole dhe ato u krijuan, ti dërgove frymën tënde dhe ai i krijoi, dhe askush nuk mund t'i rezistojë zërit tënd.
15 Sepse malet do të lëvizin nga themelet e tyre bashkë me ujërat, shkëmbinjtë do të shkrihen si dylli në praninë tënde; megjithatë ti je i mëshirshëm me ata që kanë frikë nga ti.
16 Sepse çdo flijim është i pakët për ty një erë e këndshme dhe gjithë dhjami nuk të mjafton për olokaustin tënd; por ai që ka frikë nga Zoti është i madh në çdo kohë.
17 Mjerë kombet që ngrihen kundër fisit tim! Zoti i Plotfuqishëm do të hakmerret me ta ditën e gjyqit, duke vënë zjarr dhe krimba në mishin e tyre; dhe ata do t'i ndiejnë dhe do të qajnë përjetë.
18 Sapo hynë në Jeruzalem, adhuruan Zotin; dhe, sapo populli u pastrua, ofroi olokaustet e tij, ofertat e tij falas dhe dhuratat e tyre.
19 Judita i kushtoi gjithashtu të gjitha gjërat e Holofernit që populli i kishte dhënë dhe ia dha Zotit tendën që kishte nxjerrë nga dhoma e tij e gjumit.
20 Kështu populli vazhdoi të festonte në Jeruzalem përpara shenjtërores për tre muaj dhe Judita mbeti me ta.
21 Pas kësaj kohe, secili u kthye në trashëgiminë e vet, dhe Judith shkoi në Bethulia dhe mbeti në pronën e saj dhe në kohën e saj ishte e nderuar në mbarë vendin.
22 Dhe shumë e dëshiruan, por askush nuk e njohu gjatë gjithë ditëve të jetës së saj, pasi Manasi i vdiq burri i saj dhe u bashkua me popullin e tij.
23 Por ajo rritej gjithnjë e më shumë në lavdi dhe u plak në shtëpinë e burrit të saj, duke qenë njëqind e pesë vjeç, dhe e liroi shërbëtoren e saj; kështu ajo vdiq në Bethulia dhe e varrosën në shpellën e burrit të saj Manasit.
24 Dhe shtëpia e Izraelit e qau shtatë ditë me radhë; dhe para se të vdiste, ajo ua shpërndau pasurinë e saj të gjithë atyre që ishin më të afërt me Manasin, burrin e saj, dhe atyre që ishin më të afërt të fisit të saj.
25 Dhe nuk pati asnjë që t'i trembte më bijtë e Izraelit në ditët e Juditës, as shumë kohë pas vdekjes së saj.



# Shtesa në Ester

## KAPITULLI 10

4 Atëherë Mardokeu tha: "Perëndia i bëri këto gjëra".
5 Sepse më kujtohet një ëndërr që pashë lidhur me këto çështje dhe asgjë nuk dështoi.
6 Një burim i vogël u bë lumë, dhe pati dritë, diell dhe shumë ujë; ky lumë është Estera, me të cilën mbreti u martua dhe e bëri mbretëreshë.
7 Dhe dy dragonjtë jemi unë dhe Aman.
8 Dhe kombet ishin ata që u mblodhën për të shkatërruar emrin e Judenjve:
9 Dhe kombi im është ky Izrael, i cili i thirri Perëndisë dhe u shpëtua, sepse Zoti ka shpëtuar popullin e tij dhe Zoti na ka çliruar nga të gjitha ato të këqija dhe Perëndia ka bërë shenja dhe mrekulli të mëdha që nuk janë bërë midis johebrenjve.
10 Prandaj ai vuri dy short, një për popullin e Perëndisë dhe një tjetër për të gjithë johebrenjtë.
11 Dhe këto dy shorte ranë në orën, në kohën dhe ditën e gjyqit përpara Perëndisë midis të gjitha kombeve.
12 Kështu Perëndisë iu kujtua populli i tij dhe shfajësoi trashëgiminë e tij.
13 Prandaj ato ditë do të jenë për ta në muajin e Adarit, ditën e katërmbëdhjetë e pesëmbëdhjetë të po atij muaji, me mbledhje, gëzim dhe hare përpara Perëndisë, sipas brezave të përjetshëm midis popullit të tij.

## KAPITULLI 11

1 Në vitin e katërt të mbretërimit të Ptolemeut dhe të Kleopatrës, Dositeu, i cili thoshte se ishte prift dhe Levit, dhe Ptolemeu, i biri, sollën këtë letër të Purimit, për të cilën thoshin se ishte e njëjtë dhe se Lisimaku, i biri i Ptolemeut, që ishte në Jeruzalem, e kishte interpretuar.
2 Në vitin e dytë të mbretërimit të Artekserksit të madh, ditën e parë të muajit Nisan, Mardokeu, bir i Jairit, bir i Semeit, bir i Cisait, nga fisi i Beniaminit, pa një ëndërr;
3 I cili ishte Jude dhe banonte në qytetin e Suzës, një burrë i madh dhe shërbëtor në oborrin e mbretit.
4 Ai ishte gjithashtu një nga robërit që Nabukodonosori, mbreti i Babilonisë, kishte marrë nga Jeruzalemi me Jekonia, mbretin e Judesë; dhe kjo ishte ëndrra e tij:
5 Shiko një zhurmë trazirash, me bubullima, tërmete dhe zhurmë në vend;
6 Dhe ja, dy dragonj të mëdhenj dolën gati për të luftuar dhe britma e tyre ishte e madhe.
7 Dhe në britmën e tyre të gjitha kombet u përgatitën për të luftuar, që të mund të luftonin kundër njerëzve të drejtë.
8 Dhe ja një ditë errësirë dhe errësirë, mundimi dhe ankthi, mundimi dhe zhurme e madhe mbi tokë.
9 Dhe gjithë kombi i drejtë u shqetësua, duke pasur frikë nga të këqijat e veta dhe ishte gati të vdiste.
10 Atëherë ata i thirrën Perëndisë dhe me britmën e tyre, si nga një burim i vogël, u bë një përmbytje e madhe, madje shumë ujë.
11 Drita dhe dielli lindën, të përulurit u lartësuan dhe gllabëruan lavdinë.
12 Mardokeu, i cili e kishte parë këtë ëndërr dhe atë që kishte vendosur të bënte, u zgjua, e mbajti në mendje këtë ëndërr dhe deri natën donte ta dinte me çdo kusht.

## KAPITULLI 12

1 Mardokeu pushoi në oborr bashkë me Gabathan dhe Tharrën, dy eunukët e mbretit dhe rojtarët e pallatit.
2 Dhe ai i dëgjoi planet e tyre, shqyrtoi qëllimet e tyre dhe mësoi se ata do të vendosnin duart kundër mbretit Artekserks; dhe kështu ai vërtetoi mbretin e tyre.
3 Atëherë mbreti ekzaminoi dy eunukët dhe, pasi e rrëfyen këtë, i mbytën.
4 Mbreti bëri një anal për këto gjëra dhe Mardokeu gjithashtu shkroi për të.
5 Kështu mbreti urdhëroi që Mardokeu të shërbente në oborr dhe për këtë e shpërbleu.
6 Por Amani, bir i Amadathusit, Agagitit, që ishte në nder të madh te mbreti, kërkoi të ngacmonte Mardokeun dhe popullin e tij për shkak të dy eunukëve të mbretit.

## KAPITULLI 13

1 Kopja e letrave ishte kjo: Mbreti i madh Artekserks ua shkruan këto gjëra princave dhe guvernatorëve që janë nën drejtimin e tij nga India në Etiopi në njëqind e shtatë e njëzet provinca.

2 Pasi u bëra zot i shumë kombeve dhe pata sundim mbi gjithë botën, jo i ngritur me supozimin e autoritetit tim, por duke u mbajtur gjithmonë me drejtësi dhe butësi, vendosa t'i vendos nënshtetasit e mi vazhdimisht në një jetë të qetë dhe mbretëri paqësore dhe e hapur për kalim në brigjet më të fundit, për të ripërtërirë paqen, që dëshirohet nga të gjithë njerëzit.
3 Tani kur pyeta këshilltarët e mi se si mund të ndodhte kjo, Aman, që shkëlqeu në urtësi midis nesh dhe u miratua për vullnetin e tij të mirë dhe besnikërinë e tij të patundur dhe që kishte nderin e vendit të dytë në mbretëri,
4 Na deklaroi se në të gjitha kombet anembanë botës ishte shpërndarë një popull keqdashës, që kishte ligje në kundërshtim me të gjitha kombet dhe vazhdimisht përçmonte urdhërimet e mbretërve, kështu që bashkimi i mbretërive tona, i synuar me nder nga ne, nuk mund të shkojë. përpara.
5 Duke parë atëherë, ne kuptojmë se vetëm ky popull është vazhdimisht në kundërshtim me të gjithë njerëzit, që ndryshojnë në mënyrën e çuditshme të ligjeve të tyre dhe të këqijat që prekin shtetin tonë, duke bërë të gjitha të këqijat që munden që mbretëria jonë të mos vendoset fort:
6 Prandaj, ne kemi urdhëruar që të gjithë ata që janë shënuar me shkrim për ju nga Aman, i cili është i caktuar mbi çështjet dhe është pranë nesh, të gjithë, me gratë dhe fëmijët e tyre, do të shkatërrohen plotësisht nga shpata e armiqve të tyre , pa asnjë mëshirë dhe keqardhje, dita e katërmbëdhjetë e muajit të dymbëdhjetë Adar të këtij viti:
7 Që ata që nga kohët e lashta dhe tani janë keqdashës, brenda një dite të mund të hyjnë në varr me dhunë dhe kështu që në të ardhmen të bëjnë që punët tona të zgjidhen mirë dhe pa probleme.
8 Atëherë Mardokeu mendoi për të gjitha veprat e Zotit dhe iu lut atij,
9 duke thënë: "O Zot, o Zot, Mbreti i Plotfuqishëm, sepse e gjithë bota është në pushtetin tënd dhe në qoftë se ti ke caktuar të shpëtosh Izraelin, nuk ka njeri që mund të të kundërshtojë:
10 Sepse ti ke bërë qiejt dhe tokën dhe të gjitha mrekullitë nën qiell.
11 Ti je Zoti i të gjitha gjërave dhe nuk ka njeri që mund të të kundërshtojë ty, që je Zoti.
12 Ti i di të gjitha gjërat dhe e di, o Zot, që nuk u përkula para Amanit krenar, as për përbuzje, as krenari, as për ndonjë dëshirë lavdie.
13 Sepse unë mund të isha kënaqur me vullnetin e mirë që shpëtimi i Izraelit t'i puthja thembra të këmbëve të tij.
14 Por unë e bëra këtë që të mos e parapëlqej lavdinë e njeriut mbi lavdinë e Perëndisë; nuk do të adhuroj askënd përveç teje, o Perëndi, dhe nuk do ta bëj me krenari.
15 Dhe tani, o Zot, Perëndi dhe Mbret, kurseje popullin tënd, sepse sytë e tyre janë mbi ne për të na asgjësuar; po, ata dëshirojnë të shkatërrojnë trashëgiminë, që ka qenë e jotja që në fillim.
16 Mos e përçmo pjesën që ke dorëzuar nga Egjipti për veten tënde.
17 Dëgjo lutjen time dhe ki mëshirë për trashëgiminë tënde; ktheje dhembjen tonë në gëzim, që të rrojmë, o Zot, dhe të lëvdojmë emrin tënd; dhe mos shkatërro gojën e atyre që të lëvdojnë, o Zot.
18 Tërë Izraeli i thirri në të njëjtën mënyrë Zotit, sepse vdekja e tyre ishte para syve.

**KAPITULLI 14**

1 Edhe mbretëresha Ester, nga frika e vdekjes, iu drejtua Zotit:
2 Dhe hodhi rrobat e saj të lavdishme dhe veshi rrobat e ankthit dhe zisë; dhe në vend të vajrave të çmuara, mbuloi kokën me hi dhe pleh, e përuli trupin e saj shumë dhe mbushi me të gjitha vendet e gëzimit të saj. flokët e saj të grisura.
3 Dhe ajo iu lut Zotit, Perëndisë të Izraelit, duke thënë: "O Zoti im, ti je vetëm Mbreti ynë; më ndihmo, o grua e shkretë, që nuk kam ndihmëtar përveç teje.
4 Sepse rreziku im është në dorën time.
5 Që në fëmijërinë time kam dëgjuar në fisin e familjes sime që ti, o Zot, ke marrë Izraelin nga mesi i të gjithë popujve dhe etërit tanë nga të gjithë paraardhësit e tyre, si një trashëgimi të përjetshme, dhe ke kryer gjithçka që u ke premtuar.
6 Dhe tani ne kemi mëkatuar para teje; prandaj na ke dhënë në duart e armiqve tanë,
7 Sepse ne adhuruam perënditë e tyre, o Zot, ti je i drejtë.

8 Megjithatë nuk u kënaq që ne jemi në robëri të hidhur, por ata kanë goditur duart me idhujt e tyre,
9 me qëllim që ata të shfuqizojnë atë që ti ke caktuar me gojën tënde, të shkatërrojnë trashëgiminë tënde, të ndalojnë gojën e atyre që të lëvdojnë dhe të shuajnë lavdinë e shtëpisë sate dhe të altarit tënd,
10 Dhe hapni gojën e kombeve për të shpallur lavdinë e idhujve dhe për të madhëruar një mbret prej mishi përjetë.
11 O Zot, mos ua jep skeptrin tënd atyre që nuk janë asgjë dhe le të mos qeshin me rënien tonë; por kthejini planin e tyre kundër tyre dhe bëni atë shembull, që e ka nisur këtë kundër nesh.
12 Kujto, o Zot, bëhu i njohur në kohën e mundimit tonë dhe më jep guxim, o Mbret i kombeve dhe Zot i çdo fuqie.
13 Më jep një fjalë elokuente në gojën time përpara luanit; ktheje zemrën e tij të urrejë atë që lufton kundër nesh, që të ketë një fund për të dhe për të gjithë ata që e pëlqejnë.
14 Por na çliro me dorën tënde dhe më ndihmo mua që jam i shkretë dhe që nuk kam ndihmë tjetër veç teje.
15 Ti i di të gjitha, o Zot; ti e di që unë e urrej lavdinë e të padrejtëve dhe urrej shtratin e të parrethprerëve dhe të gjithë kombeve.
16 Ti e di domosdoshmërinë time, sepse unë e urrej shenjën e pasurisë sime të lartë, që është mbi kokën time në ditët kur shfaqem, dhe që e urrej atë si një leckë menstruale dhe që nuk e vesh kur jam private. veten time.
17 Dhe shërbëtorja jote nuk ka ngrënë në tryezën e Amanit dhe që unë nuk e kam çmuar shumë festën e mbretit dhe nuk kam pirë verën e libacioneve.
18 As shërbëtorja jote nuk pati gëzim që nga dita që më sollën deri këtu, por te ti, o Zot, Perëndi i Abrahamit.
19 O ti Perëndi i fuqishëm mbi të gjitha, dëgjo zërin e të dëshpëruarit dhe na çliro nga duart e keqbërësve dhe më çliro nga frika ime.

**KAPITULLI 15**

1 Ditën e tretë, kur mbaroi lutjet e saj, hodhi rrobat e saj të zisë dhe veshi rrobat e saj të lavdishme.
2 Dhe, e stolisur me lavdi, pasi iu lut Perëndisë, që është shikuesi dhe shpëtimtari i të gjitha gjërave, ajo mori me vete dy shërbëtore:
3 Dhe tek ai u mbështet, duke u mbajtur me shije të hollë;
4 Dhe tjetra e ndiqte, duke mbajtur trenin e saj.
5 Ajo ishte e kuqërremtë nga përsosmëria e bukurisë së saj dhe fytyra e saj ishte e gëzuar dhe shumë e dashur, por zemra e saj ishte në ankth nga frika.
6 Pastaj, mbasi kaloi nëpër të gjitha dyert, ajo u ndal përpara mbretit, i cili u ul në fronin e tij mbretëror dhe ishte veshur me të gjitha rrobat e tij madhështore, të gjitha të shkëlqyeshme me ar dhe gurë të çmuar; dhe ai ishte shumë i frikshëm.
7 Pastaj ngriti fytyrën e tij që shkëlqente nga madhështia, e shikoi me ashpërsi të madhe; dhe mbretëresha u rrëzua, u zbeh dhe i ra të fikët, dhe u përkul mbi kokën e shërbëtores që i shkonte përpara.
8Pastaj Perëndia e ndryshoi frymën e mbretit në butësi, i cili me frikë u hodh nga froni dhe e mori në krahë, derisa ajo u kthye përsëri në vete, e ngushëlloi me fjalë dashurie dhe i tha:
9 Ester, çfarë është çështja? Unë jam vëllai yt, ji i gëzuar:
10 Ti nuk do të vdesësh, megjithëse urdhërimi ynë është i përgjithshëm: afrohu.
11 Dhe kështu ai ngriti skeptrin e tij prej ari dhe ia vuri në qafë,
12 Dhe e përqafoi dhe i tha: "Më fol".
13 Atëherë ajo i tha: "Unë të pashë, zotëria im, si një engjëll të Perëndisë dhe zemra ime u trondit nga frika e madhërisë sate".
14 Sepse i mrekullueshëm je, o Zot, dhe fytyra jote është plot hir.
15 Dhe ndërsa ajo fliste, ajo ra përtokë nga të fikët.
16 Atëherë mbreti u trondit dhe të gjithë shërbëtorët e tij e ngushëlluan.

**KAPITULLI 16**

1 Mbreti i madh Artekserks, përshëndetje princave dhe qeveritarëve të njëqind e shtatë e njëzet provincave nga India deri në Etiopi, dhe të gjithë nënshtetasve tanë besnikë.
2 Shumë, sa më shpesh të nderohen me bujarinë e madhe të princave të tyre të hirshëm, aq më krenarë bëhen,

3 Dhe përpiquni të lëndoni jo vetëm nënshtetasit tanë, por duke mos qenë në gjendje të duroni bollëk, merrni në dorë të praktikoni edhe kundër atyre që u bëjnë mirë:
4 Dhe hiqni jo vetëm mirënjohjen midis njerëzve, por edhe të ngritur me fjalët e lavdishme të njerëzve të shthurur, që nuk ishin kurrë të mira, ata mendojnë t'i shpëtojnë drejtësisë së Perëndisë, që sheh të gjitha gjërat dhe urren të keqen.
5 Shpeshherë edhe fjalimi i drejtë i atyre, të cilëve u është besuar për të menaxhuar punët e miqve të tyre, ka bërë që shumë që kanë autoritet të jenë pjesëmarrës të gjakut të pafajshëm dhe i ka mbështjellë me fatkeqësi të pashërueshme:
6 Duke mashtruar me gënjeshtrën dhe mashtrimin e sjelljes së tyre të shthurur, pafajësinë dhe mirësinë e princave.
7 Tani ju mund ta shihni këtë, siç e kemi deklaruar, jo aq shumë nga historitë e lashta, sa mundeni, nëse kërkoni atë që është bërë ligësisht kohët e fundit nëpërmjet sjelljes së keqe të atyre që janë vënë në pushtet në mënyrë të padenjë.
8Dhe ne duhet të kujdesemi për kohën që vjen, që mbretëria jonë të jetë e qetë dhe paqësore për të gjithë njerëzit,
9 Edhe duke ndryshuar qëllimet tona, edhe duke i gjykuar gjithmonë gjërat që janë të dukshme me procedim më të barabartë.
10 Sepse Aman, një maqedonas, i biri i Amadathës, me të vërtetë i huaj nga gjaku pers dhe shumë larg mirësisë sonë dhe na priti si një i huaj,
11 Kishim fituar deri tani favorin që tregojmë ndaj çdo kombi, pasi ai quhej ati ynë dhe nderohej vazhdimisht nga të gjithë personat e ardhshëm te mbreti.
12 Por ai, duke mos mbajtur dinjitetin e tij të madh, doli të na privonte nga mbretëria dhe nga jeta jonë:
13 Me mashtrime të shumta dhe dinake kërkuan nga ne shkatërrimin, si dhe të Mardokeut, i cili na shpëtoi jetën dhe fitoi vazhdimisht të mirat tona, si edhe Esterës së paqortueshme, pjesëmarrëse në mbretërinë tonë, me gjithë kombin e tyre.
14 Sepse në këtë mënyrë ai mendoi, duke na gjetur të varfër nga miqtë që t'ua kishim përkthyer maqedonasve mbretërinë e Persianëve.
15 Por ne zbulojmë se judenjtë, të cilët ky i mjerë i lig i ka dorëzuar në shkatërrim të plotë, nuk janë keqbërës, por jetojnë sipas ligjeve më të drejta:
16 Dhe që ata të jenë bij të Perëndisë së gjallë më të Lartit dhe më të Fuqishmit, që ka urdhëruar mbretërinë si për ne ashtu edhe për paraardhësit tanë në mënyrën më të shkëlqyer.
17 Prandaj do të bëni mirë të mos i vini në ekzekutim letrat që ju dërguan nga Aman, biri i Amadatha-s.
18 Sepse ai që ka bërë këto gjëra është varur në portat e Suzës me gjithë familjen e tij; Perëndia që sundon çdo gjë, duke i dhënë shpejt hakmarrjen ndaj tij sipas shkretëtirave të tij.
19 Prandaj ju do ta publikoni kopjen e kësaj letre në të gjitha vendet, që Judenjtë të mund të jetojnë lirisht sipas ligjeve të tyre.
20 Dhe ju do t'i ndihmoni, që po atë ditë, duke qenë dita e trembëdhjetë e muajit të dymbëdhjetë të Adarit, ata të mund të hakmerren kundër tyre, të cilët në kohën e pikëllimit të tyre do t'i vënë mbi ta.
21 Sepse Perëndia i Plotfuqishëm i ka kthyer në gëzim ditën kur populli i zgjedhur do të kishte vdekur.
22 Pra, në festat tuaja solemne do ta kremtoni atë një ditë të lartë me çdo festë.
23 Që tani dhe në të ardhmen të ketë siguri për ne dhe persët e prekur mirë; por për ata që komplotojnë kundër nesh një përkujtim shkatërrimi.
24 Prandaj, çdo qytet dhe vend, që nuk do të veprojë sipas këtyre gjërave, do të shkatërrohet pa mëshirë me zjarr e shpatë dhe do të bëhet jo vetëm i pakalueshëm për njerëzit, por edhe më i urryer për kafshët dhe shpendët e egra përgjithmonë.

# THE Wisdom OF Solomon

## Urtësia e Solomonit

## KAPITULLI 1

1 Duajeni drejtësinë, ju që jeni gjykatës të tokës; mendoni për Zotin me zemër të mirë dhe kërkoni me thjeshtësi zemre.
2 Sepse ai do të gjendet nga ata që nuk e tundojnë; dhe i shfaqet atyre që nuk kanë besim tek ai.
3 Sepse mendimet e gabuara ndahen nga Perëndia dhe fuqia e tij, kur provohet, qorton të pamendin.
4 Sepse dituria nuk do të hyjë në shpirtin e keq; as banoni në trupin që i nënshtrohet mëkatit.
5 Sepse fryma e shenjtë e disiplinës do t'i ikë mashtrimit, do të largohet nga mendimet që janë të pakuptimta dhe nuk do të qëndrojë kur të vijë paudhësia.
6 Sepse dituria është një frymë dashurie; dhe nuk do të shfajësojë një blasfemues nga fjalët e tij, sepse Perëndia është dëshmitar i frerëve të tij, shikues i vërtetë i zemrës së tij dhe dëgjues i gjuhës së tij.
7 Sepse Fryma e Zotit mbush botën dhe ajo që përmban gjithçka ka njohuri për zërin.
8 Prandaj ai që flet gjëra të padrejta nuk mund të fshihet; as hakmarrja nuk do t'i kalojë kur dënon.
9 Sepse këshillat e të pabesëve do të bëhen hetime dhe zëri i fjalëve të tij do të vijë te Zoti për shfaqjen e veprave të tij të liga.
10 Sepse veshi i xhelozisë dëgjon çdo gjë, dhe zhurma e murmuritjeve nuk fshihet.
11 Prandaj ruhuni nga murmuritja, e cila është e padobishme; dhe ruaje gjuhën tënde të mos përgojojë, sepse nuk ka asnjë fjalë kaq të fshehtë që të shkojë kot, dhe goja që beson vret shpirtin.
12 Mos kërkoni vdekjen në gabimin e jetës suaj dhe mos e tërheqni mbi veten tuaj shkatërrimin me veprat e duarve tuaja.
13 Sepse Perëndia nuk krijoi vdekjen dhe nuk kënaqet me shkatërrimin e të gjallëve.
14 Sepse ai krijoi të gjitha gjërat që të mund të jenë; dhe brezat e botës ishin të shëndetshëm; dhe nuk ka asnjë helm shkatërrimi në to, as mbretëria e vdekjes mbi tokë.
15 (Sepse drejtësia është e pavdekshme.)
16 Por njerëzit e pabesë me veprat dhe fjalët e tyre e thirrën atë; sepse, kur menduan ta kishin mik, hëngrën për asgjë dhe lidhën një besëlidhje me të, sepse janë të denjë të marrin pjesë në të.

## KAPITULLI 2

1 Sepse të paudhët thoshin, duke arsyetuar me veten e tyre, por jo drejt: "Jeta jonë është e shkurtër dhe e lodhshme dhe nuk ka shërim për vdekjen e një njeriu; as nuk dihej që të ishte kthyer nga varri".
2 Sepse ne lindim në çdo aventurë dhe në të ardhmen do të jemi sikur të mos kishim qenë kurrë; sepse fryma në vrimat tona është si tymi dhe një shkëndijë e vogël në lëvizjen e zemrës sonë.
3 E cila duke u shuar, trupi ynë do të bëhet hi dhe shpirti ynë do të zhduket si ajri i butë,
4 Dhe emri ynë do të harrohet me kalimin e kohës dhe askujt nuk do t'i kujtohen veprat tona dhe jeta jonë do të kalojë si gjurma e një reje dhe do të shpërndahet si një mjegull, e përzënë me trarët e dielli dhe mposhteni me nxehtësinë e tij.
5 Sepse koha jonë është një hije që kalon; dhe pas përfundimit tonë nuk ka kthim, sepse është vulosur shpejt, kështu që askush nuk kthehet më.
6 Ejani, pra, të shijojmë të mirat që ndodhen dhe t'i përdorim shpejt krijesat si në rini.
7 Le të ngopemi me verë dhe vajra të shtrenjta dhe asnjë lule e pranverës të mos na kalojë.
8 Le të kurorëzohemi me sytha trëndafili, para se të thahen.
9 Askush nga ne të mos shkojë pa pjesën e tij të lakmisë tonë; le të lëmë kudo shenjat e gëzimit tonë, sepse kjo është pjesa jonë dhe kjo është pjesa jonë.
10 Le të shtypim të drejtin e varfër, të mos kursejmë vejushën dhe të mos kemi nderim për flokët e thinjura të të moshuarve.
11 Forca jonë le të jetë ligji i drejtësisë, sepse ajo që është e dobët nuk vlen.
12 Prandaj le të ngremë pritë për të drejtët; sepse ai nuk është në radhën tonë dhe është i pastër në kundërshtim me veprat tona; ai na qorton me shkeljen e ligjit dhe kundërshton shkeljet e edukimit tonë kundër turpit tonë.
13 Ai pohon se ka njohur Perëndinë dhe e quan veten biri i Zotit.
14 Ai u krijua për të qortuar mendimet tona.
15 Ai është i hidhëruar për ne edhe ta shohim, sepse jeta e tij nuk është si ajo e njerëzve të tjerë, rrugët e tij janë të një mënyre tjetër.
16 Ne e konsiderojmë atë si falsifikim; ai largohet nga rrugët tona si nga papastërtia; shpall fundin e të drejtit si të bekuar dhe mburret se Perëndia është ati i tij.
17 Le të shohim nëse fjalët e tij janë të vërteta dhe të provojmë se çfarë do të ndodhë në fund të tij.
18 Sepse, nëse i drejti është bir i Perëndisë, ai do ta ndihmojë dhe do ta çlirojë nga duart e armiqve të tij.
19 Le ta shqyrtojmë me neveri dhe me tortura, që të njohim butësinë e tij dhe të provojmë durimin e tij.
20 Le ta dënojmë me një vdekje të turpshme, sepse ai do të respektohet nga fjalët e tij.
21 I imagjinuan gjëra të tilla dhe u mashtruan, sepse ligësia e tyre i verboi.
22 Për sa u përket mistereve të Perëndisë, ata nuk i njihnin; nuk shpresonin për pagën e drejtësisë dhe nuk dallonin një shpërblim për njerëzit e paqortueshëm.
23 Sepse Perëndia e krijoi njeriun të jetë i pavdekshëm dhe e bëri atë një shëmbëlltyrë të përjetësisë së tij.
24 Megjithatë vdekja erdhi në botë nga zilia e djallit; dhe ata që e mbajnë krahun e gjejnë.

## KAPITULLI 3

1 Por shpirtrat e të drejtëve janë në duart e Perëndisë dhe nuk do t'i prekë asnjë mundim.
2 Në sytë e të paurtëve ata dukeshin se po vdisnin; dhe largimi i tyre merret për mjerim,
3 Dhe largimi i tyre prej nesh do të jetë një shkatërrim i plotë, por ata janë në paqe.
4 Sepse, edhe sikur të dënohen në sytë e njerëzve, shpresa e tyre është plot pavdekësi.
5 Dhe pasi u ndëshkuan pak, do të shpërblehen shumë, sepse Perëndia i vuri në provë dhe i gjeti të denjë për veten e tij.
6 I provoi si ar në furrë dhe i mori si olokaust.
7 Dhe në kohën e vizitës së tyre ata do të shkëlqejnë dhe do të vrapojnë si shkëndija midis kashtës.

8 Ata do të gjykojnë kombet dhe do të sundojnë mbi popujt, dhe Zoti i tyre do të mbretërojë përjetë.
9 Ata që kanë besim tek ai do ta kuptojnë të vërtetën dhe ata që janë besnikë në dashuri do të qëndrojnë me të, sepse hiri dhe mëshira janë për shenjtorët e tij dhe ai kujdeset për të zgjedhurit e tij.
10 Por të paudhët do të ndëshkohen sipas imagjinatës së tyre, që kanë lënë pas dore të drejtin dhe kanë braktisur Zotin.
11 Sepse kushdo që përçmon diturinë dhe edukimin, është i mjerë, dhe shpresa e tyre është e kotë, mundi i tyre është i pafrytshëm dhe veprat e tyre të padobishme.
12 Gratë e tyre janë budallaqe dhe fëmijët e tyre të ligj;
13 Pasardhësit e tyre janë të mallkuar. Prandaj, e bekuar është shterpa e pandotur që nuk e njeh shtratin mëkatar; ajo do të ketë fryt në vizitën e shpirtrave.
14 Dhe i bekuar është eunuku që me duart e tij nuk ka kryer asnjë paudhësi dhe nuk ka imagjinuar gjëra të liga kundër Perëndisë; sepse atij do t'i jepet dhurata e veçantë e besimit dhe një trashëgimi në tempullin e Zotit më e pranueshme për mendjen e tij.
15 Sepse i lavdishëm është fryti i punës së mirë dhe rrënja e diturisë nuk do të bjerë kurrë.
16 Sa për fëmijët e shkelësve të kurorës, ata nuk do të arrijnë përsosmërinë e tyre dhe fara e një shtrati të padrejtë do të çrrënjoset.
17 Sepse, megjithëse do të jetojnë gjatë, nuk do të konsiderohen asgjë; dhe mosha e tyre e fundit do të jetë e pandershme.
18 Ose, nëse vdesin shpejt, nuk kanë asnjë shpresë, as ngushëllim në ditën e sprovës.
19 Sepse i tmerrshëm është fundi i brezit të padrejtë.

**KAPITULLI 4**

1 Është më mirë të mos kesh fëmijë dhe të kesh virtyt, sepse kujtimi i tij është i pavdekshëm, sepse është i njohur nga Perëndia dhe nga njerëzit.
2 Kur është i pranishëm, njerëzit marrin shembull; dhe kur ikën, ata e dëshirojnë: mban një kurorë dhe triumfon përgjithmonë, pasi ka fituar fitoren, duke u përpjekur për shpërblime të pandotura.
3 Por lindja e të pabesëve nuk do të lulëzojë dhe nuk do të rrënjoset nga rrëshqitjet e bastardëve dhe nuk do të vendosë ndonjë themel të fortë.
4 Sepse, megjithëse lulëzojnë në degë për njëfarë kohe; por duke mos qëndruar të fundit, do të dridhen nga era dhe nga forca e erërave do të çrrënjosen.
5 Degët e papërsosura do të këputen, fryti i tyre do të jetë i padobishëm, i papjekur për t'u ngrënë, po, do të mblidhen kot.
6 Sepse fëmijët e lindur nga shtretër të paligjshëm janë dëshmitarë të ligësisë kundër prindërve të tyre në gjyqin e tyre.
7 Por edhe sikur i drejti të pengohet nga vdekja, ai do të jetë në prehje.
8 Sepse mosha e nderuar nuk është ajo që qëndron në kohë, as ajo që matet me numrin e viteve.
9 Por dituria është flokët e thinjur për njerëzit dhe një jetë e panjollë është pleqëria.
10 Ai i pëlqeu Perëndisë dhe ishte i dashur prej tij; kështu, duke jetuar mes mëkatarëve, u përkthye.
11 Po, ai u hoq shpejt, që ligësia të mos ia ndryshojë mendjen ose mashtrimi ta mashtrojë shpirtin e tij.
12 Sepse magjepsja e ligësisë errëson gjërat e ndershme; dhe bredhja e dëshirës e dëmton mendjen e thjeshtë.
13 Ai, duke u bërë i përsosur në një kohë të shkurtër, u përmbush për një kohë të gjatë:
14 Sepse shpirti i tij i pëlqeu Zotit; prandaj ai nxitoi ta largonte nga mesi i të pabesëve.
15 Populli e pa këtë, por nuk e kuptoi, dhe nuk e kujtoi këtë: që hiri dhe mëshira e tij janë me shenjtorët e tij dhe se ai ka respekt për të zgjedhurit e tij.
16 Kështu i drejti që ka vdekur do të dënojë të pabesët e gjallë; dhe rinia që përsoset shpejt vitet e shumta dhe pleqëria e të padrejtëve.
17 Sepse ata do të shohin fundin e të urtëve dhe nuk do të kuptojnë çfarë ka vendosur për të Perëndia në këshillën e tij dhe për çfarë qëllimi Zoti e ka vënë të sigurt.
18 Ata do ta shohin dhe do ta përçmojnë; por Perëndia do t'i përçmojë ata dhe do të jenë një kufomë e neveritshme dhe një turp për të vdekurit përjetë.
19 Sepse ai do t'i shqyejë dhe do t'i hedhë poshtë me kokë, që të mbeten pa fjalë; dhe ai do t'i shkundë nga themelet; dhe ata do të shkretohen plotësisht dhe do të jenë në pikëllim; dhe kujtimi i tyre do të humbasë.
20 Dhe kur të paraqesin llogaritë e mëkateve të tyre, do të vijnë me frikë dhe paudhësitë e tyre do t'i bindin në sy.

**KAPITULLI 5**

1 Atëherë i drejti do të qëndrojë me guxim të madh përpara atyre që e mundojnë dhe nuk do të japin llogari për mundin e tij.
2 Kur ta shohin, do të shqetësohen nga një frikë e tmerrshme dhe do të mahniten nga çuditshmëria e shpëtimit të tij, aq shumë përtej gjithçkaje që prisnin.
3 Dhe ata, të penduar dhe duke rënkuar për ankthin e shpirtit, do të thonë me vete: "Ky ishte ai, të cilin e kishim ndonjëherë për tallje dhe një fjalë të urtë turpëruese.
4 Ne të marrët e konsideruam jetën e tij çmenduri dhe fundin e tij të pandershëm.
5 Si u regjistrua midis bijve të Perëndisë dhe se fati i tij ishte midis shenjtorëve?
6 Prandaj ne kemi devijuar nga rruga e së vërtetës dhe drita e drejtësisë nuk ka ndriçuar tek ne dhe dielli i drejtësisë nuk ka lindur mbi ne.
7 Jemi lodhur në rrugën e ligësisë dhe të shkatërrimit; po, kemi kaluar nëpër shkretëtirë, ku nuk ka rrugë, por rrugën e Zotit nuk e kemi njohur.
8 Çfarë dobie na ka sjellë krenaria? apo çfarë të mirë na ka sjellë pasuria me lavdërimin tonë?
9 Të gjitha këto gjëra kaluan si një hije dhe si një shtyllë që nxiton;
10 Dhe si një anije që kalon mbi valët e ujit, e cila kur kalon, nuk mund të gjendet as gjurma e saj, as shtegu i keelës në valë;
11 Ose si kur një zog fluturon nëpër ajër, nuk mund të gjendet asnjë shenjë e rrugës së tij, por ajri i lehtë, i rrahur me goditjen e krahëve të tij dhe i ndarë me zhurmën dhe lëvizjen e tyre të dhunshme, kalon nëpër të, dhe aty më pas nuk gjendet asnjë shenjë ku ajo shkoi;
12 Ose si kur një shigjetë hidhet në një shenjë, ajo ndan ajrin, i cili bashkohet përsëri menjëherë, kështu që njeriu nuk mund të dijë se ku ka kaluar.

13 Edhe ne në të njëjtën mënyrë, sapo lindëm, filluam të arrinim deri në fund dhe nuk kishim asnjë shenjë virtyti për të treguar; por u konsumuan në ligësinë tonë.
14 Sepse shpresa e të paudhëve është si pluhuri që e merr era; si një shkumë e hollë që përzë me furtunë; si tymi që shpërndahet andej-këtej në një furtunë dhe kalon si kujtimi i një mysafiri që qëndron vetëm një ditë.
15 Por i drejti rron përjetë; shpërblimi i tyre është gjithashtu te Zoti dhe kujdesi për ta është te Shumë i Larti.
16 Prandaj do të marrin një mbretëri të lavdishme dhe një kurorë të bukur nga dora e Zotit, sepse ai do t'i mbulojë me të djathtën e tij dhe do t'i mbrojë me krahun e tij.
17 Ai do të marrë me vete xhelozinë e tij si armaturë të plotë dhe do ta bëjë krijesën si armën e tij për hakmarrjen e armiqve të tij.
18 Ai do të veshë drejtësinë si parzmore dhe drejtësinë e vërtetë në vend të përkrenares.
19 Ai do të marrë shenjtërinë si një mburojë të pathyeshme.
20 Ai do të mprehë zemërimin e tij të ashpër si shpatë dhe bota do të luftojë me të kundër të pamendit.
21 Atëherë rrufetë e drejta do të shkojnë jashtë; dhe nga retë, si nga një hark i tërhequr mirë, do të fluturojnë në shenjë.
22 Dhe breshëri plot zemërim do të hidhet si nga një hark guri dhe uji i detit do të tërbohet kundër tyre dhe përmbytjet do t'i mbytin mizorisht.
23 Po, një erë e fortë do të ngrihet kundër tyre dhe si një stuhi do t'i shuajë; kështu paudhësia do të shkretojë tërë tokën dhe keqbërja do të rrëzojë fronet e të fuqishmëve.

**KAPITULLI 6**

1 Dëgjoni, pra, o mbretër, dhe kuptoni; mësoni, ju që jeni gjykatës të skajeve të tokës.
2 Dëgjoni, ju që sundoni popullin, dhe lavdërohuni në turmën e kombeve.
3 Sepse fuqia ju është dhënë nga Zoti dhe sovraniteti nga Shumë i Larti, i cili do të provojë veprat tuaja dhe do të shqyrtojë këshillat tuaja.
4 Sepse, duke qenë ministra të mbretërisë së tij, nuk keni gjykuar drejt, nuk keni respektuar ligjin dhe nuk keni ecur sipas këshillës së Perëndisë;
5 Ai do të bjerë mbi ju në mënyrë të tmerrshme dhe të shpejtë, sepse një gjykim i ashpër do të jetë për ata që janë në vendet e larta.
6 Sepse mëshira do t'i falë së shpejti më të këqijtë, por të fuqishmit do të mundohen fuqishëm.
7 Sepse ai që është Zot i të gjithëve nuk do të ketë frikë nga njeriu dhe nuk do të ketë frikë nga madhështia e askujt, sepse ai ka bërë të vegjlit dhe të mëdhenjtë dhe kujdeset për të gjithë njëlloj.
8 Por një provë e rëndë do të bjerë mbi të fuqishmit.
9 Unë, pra, ju flas, o mbretër, që të mësoni diturinë dhe të mos bini poshtë.
10 Sepse ata që e ruajnë shenjtërinë do të gjykohen të shenjtë; dhe ata që kanë mësuar gjëra të tilla do të gjejnë çfarë të përgjigjen.
11 Prandaj vendosni përzemërsinë tuaj mbi fjalët e mia; i dëshironi ato dhe do të mësoheni.
12 Dituria është e lavdishme dhe nuk shuhet kurrë; po, ajo shihet lehtësisht nga ata që e duan dhe gjendet nga ata që e kërkojnë.
13 Ajo i pengon ata që e dëshirojnë, duke u bërë të njohur fillimisht.
14 Kush e kërkon herët, nuk do të ketë mundim të madh, sepse do ta gjejë të ulur në derën e tij.
15 Të mendosh, pra, për të është përsosmëri diturie; dhe kushdo që kujdeset për të do të jetë shpejt i pakujdesshëm.
16 Sepse ajo shkon vërdallë duke kërkuar ata që janë të denjë për të, u tregohet favorizues atyre në rrugë dhe i takon në çdo mendim.
17 Sepse fillimi i vërtetë i saj është dëshira e disiplinës; dhe kujdesi për disiplinën është dashuria;
18 Dhe dashuria është respektimi i ligjeve të saj; dhe vënia e vëmendjes ndaj ligjeve të saj është siguria e moskorruptimit;
19 Dhe paprishja na bën pranë Perëndisë:
20 Prandaj dëshira e diturisë çon në një mbretëri.
21 Në qoftë se ju pëlqeni fronet dhe skeptrat, o mbretër të popullit, nderoni diturinë, që të mbretëroni përjetë.
22 Për sa i përket diturisë, çfarë është dhe si doli, unë do t'ju tregoj dhe nuk do t'ju fsheh misteret; por do ta kërkoj që në fillim të lindjes së saj dhe do ta nxjerr në dritë njohjen e saj, nuk do të kalojë mbi të vërtetën.
23 Nuk do të shkoj as me smirë konsumuese; sepse një njeri i tillë nuk do të ketë asnjë shoqërim me mençurinë.
24 Por shumica e të urtëve është mirësia e botës, dhe një mbret i urtë është mbështetja e popullit.
25 Pranoni mësimin nga fjalët e mia dhe do t'ju bëjë mirë.

**KAPITULLI 7**

1 Edhe unë jam një njeri i vdekshëm, si të gjithë, dhe pasardhës i atij që u krijua i pari nga dheu,
2 Dhe në barkun e nënës sime u bë mish në kohën e dhjetë muajve, i ngjeshur në gjak, nga fara e njeriut dhe kënaqësia që vinte me gjumin.
3 Dhe kur linda, tërhoqa në ajrin e zakonshëm dhe rashë mbi tokë, e cila është e ngjashme me natyrën, dhe zëri i parë që shqiptova ishte duke qarë, si gjithë të tjerët.
4 Më kanë ushqyer me pelena dhe atë me kujdes.
5 Sepse nuk ka asnjë mbret që të ketë një fillim tjetër të lindjes.
6 Sepse të gjithë njerëzit kanë një hyrje në jetë dhe të ngjashme që dalin.
7 Prandaj u luta dhe m'u dha zgjuarsia; thirra Perëndinë dhe fryma e diturisë erdhi tek unë.
8 Unë e parapëlqeva atë përpara skeptrave dhe froneve dhe nuk vlerësova asgjë në krahasim me të.
9 Unë nuk krahasova me të asnjë gur të çmuar, sepse i gjithë ari për të është si një rërë e vogël dhe argjendi do të llogaritet si argjilë para saj.
10 E desha mbi shëndetin dhe bukurinë dhe zgjodha ta kisha në vend të dritës, sepse drita që vjen prej saj nuk shuhet kurrë.
11 Me të më erdhën të gjitha të mirat së bashku dhe pasuri të panumërta në duart e saj.
12 Dhe unë u gëzova për të gjithë, sepse dituria u shkonte përpara dhe nuk e dija që ajo ishte nëna e tyre.
13 Mësova me zell dhe i tregoj bujarisht; nuk i fsheh pasuritë e saj.
14 Sepse ajo është një thesar për njerëzit që nuk ligështohet; të cilin ata që e përdorin bëhen miq të Perëndisë, duke u lavdëruar për dhuntitë që vijnë nga mësimi.

15 Perëndia më ka dhënë të flas ashtu siç dua dhe të krijoj ashtu siç është e nevojshme për gjërat që më janë dhënë, sepse është ai që të çon te dituria dhe të drejtojë të urtët.
16 Sepse në dorën e tij jemi ne dhe fjalët tona; gjithë diturinë gjithashtu dhe njohuritë e mjeshtërisë.
17 Sepse ai më ka dhënë një njohuri të caktuar për gjërat që janë, domethënë, të di se si u krijua bota dhe veprimin e elementeve:
18 Fillimi, mbarimi dhe mesi i kohërave: ndryshimet e kthimit të diellit dhe ndryshimi i stinëve;
19 Rrathët e viteve dhe pozicionet e yjeve:
20 Natyrat e krijesave të gjalla dhe tërbimet e kafshëve të egra: dhuna e erërave dhe arsyetimi i njerëzve: shumëllojshmëria e bimëve dhe virtytet e rrënjëve.
21 Dhe të gjitha gjërat që janë të fshehta ose të dukshme, unë i di.
22 Sepse dituria, që është punëtore e çdo gjëje, më mësoi, sepse në të është një frymë e shenjtë, e vetme, e shumëfishtë, dinake, e gjallë, e qartë, e pandotur, e qartë, e pa lënduar, e dashur për të mirën. i shpejtë, që nuk lejohet, gati për të bërë mirë,
23 I mirë me njeriun, i palëkundur, i sigurt, i lirë nga kujdesi, që ka të gjithë fuqinë, mbikqyrë të gjitha gjërat dhe kalon përmes çdo zgjuarësie, shpirtra të pastër dhe shumë dinak.
24 Sepse dituria është më lëvizëse se çdo lëvizje; ajo i kalon dhe i kalon të gjitha për shkak të pastërtisë së saj.
25 Sepse ajo është fryma e fuqisë së Perëndisë dhe një ndikim i pastër që buron nga lavdia e të Plotfuqishmit; prandaj asnjë gjë e ndotur nuk mund të bjerë në të.
26 Sepse ajo është shkëlqimi i dritës së përjetshme, pasqyra e panjollosur e fuqisë së Perëndisë dhe shëmbëlltyra e mirësisë së tij.
27 Dhe duke qenë vetëm një, ajo mund të bëjë gjithçka; dhe duke qëndruar në vetvete, ajo i bën të gjitha gjërat të reja; dhe në të gjitha epokat, duke hyrë në shpirtrat e shenjtë, i bën ata miq të Perëndisë dhe profetë.
28 Sepse Perëndia nuk do tjetër përveç atij që banon me dituri.
29 Sepse ajo është më e bukur se dielli dhe mbi të gjitha renditja e yjeve; në krahasim me dritën, ajo gjendet përpara saj.
30 Sepse pas kësaj vjen nata, por vesi nuk do të triumfojë mbi diturinë.

**KAPITULLI 8**

1 Dituria arrin fuqimisht nga një skaj në tjetrin dhe ajo i rregullon me ëmbëlsi të gjitha gjërat.
2 E kam dashur dhe e kam kërkuar që në rini, kam dashur ta bëj bashkëshorten time dhe kam qenë e dashuruar për bukurinë e saj.
3 Duke folur me Perëndinë, ajo e lartëson fisnikërinë e saj; po, vetë Zoti i të gjitha gjërave e deshi atë.
4 Sepse ajo është e vetëdijshme për misteret e njohjes së Perëndisë dhe i do veprat e tij.
5 Nëse pasuria është një pasuri e dëshirueshme në këtë jetë; çfarë është më e pasur se dituria, që bën gjithçka?
6 Dhe nëse maturia funksionon; kush nga të gjithë ata është një punëtor më dinak se ajo?
7 Dhe në qoftë se një njeri e do drejtësinë, mundi i saj janë virtyte, sepse ajo mëson maturinë, maturinë, drejtësinë dhe guximin; të cilat janë gjëra të tilla, pasi njerëzit nuk mund të kenë asgjë më të dobishme në jetën e tyre.
8 Nëse një burrë dëshiron shumë përvojë, ajo i njeh gjërat e vjetra dhe hamendëson me saktësi atë që do të vijë: ajo i njeh hollësitë e fjalimeve dhe mund të shpjegojë fjali të errëta: ajo parashikon shenja dhe mrekulli, dhe ngjarje stinësh dhe kohësh.
9 Prandaj vendosa ta çoja tek unë që të jetonte me mua, duke ditur se ajo do të ishte këshilltare e gjërave të mira dhe ngushëlluese në shqetësimet dhe pikëllimin.
10 Për hir të saj do të kem vlerësim midis turmës dhe nderim te pleqtë, megjithëse i ri.
11 Unë do të gjej një mendjemadhësi të shpejtë në gjykim dhe do të admirohem në sytë e njerëzve të mëdhenj.
12 Kur të mbaj gjuhën time, ata do të më pëlqejnë dhe kur unë flas, do të më dëgjojnë mirë; nëse flas shumë, do të vënë duart mbi gojën e tyre.
13 Për më tepër, me anë të saj do të fitoj pavdekësinë dhe do të lë pas meje një kujtim të përjetshëm për ata që vijnë pas meje.
14 Unë do të rregulloj popullin dhe kombet do të më nënshtrohen.
15 Tiranët e tmerrshëm do të kenë frikë kur nuk dëgjojnë për mua; Do të jem i mirë midis turmës dhe trim në luftë.
16 Pasi të hyj në shtëpinë time, do të pushoj me të, sepse biseda e saj nuk ka hidhërim; dhe të jetosh me të nuk ka pikëllim, por gëzim dhe gëzim.
17 Tani, kur i konsiderova këto gjëra në veten time dhe i meditova në zemrën time, se si të jesh i lidhur me urtësinë është pavdekësi;
18 Dhe kënaqësi e madhe është të kesh miqësinë e saj; dhe në veprat e duarve të saj ka pasuri të pafundme; dhe në ushtrimin e konferencës me të, maturi; dhe duke folur me të, një raport i mirë; Shkova duke kërkuar se si ta çoja tek unë.
19 Sepse unë isha një fëmijë mendjemprehtë dhe me shpirt të mirë.
20 Përkundrazi, duke qenë i mirë, hyra në një trup të pandotur.
21 Megjithatë, kur e kuptova se nuk mund ta merrja ndryshe, nëse Perëndia nuk më jepte; dhe kjo ishte gjithashtu një pikë urtësie për të ditur se dhurata e kujt ishte ajo; Unë iu luta Zotit dhe iu luta dhe me gjithë zemër thashë:

**KAPITULLI 9**

1 O Perëndi i etërve të mi dhe Zot i mëshirës, që ke bërë gjithçka me fjalën tënde,
2 Dhe me diturinë tënde e caktove njeriun që të sundojë mbi krijesat që ke krijuar,
3 Dhe rregulloni botën sipas paanësisë dhe drejtësisë dhe zbatoni gjykimin me zemër të drejtë.
4 Më jep dituri që rri ulur pranë fronit tënd; dhe mos më refuzo nga fëmijët e tu;
5 Sepse unë, shërbëtori yt, biri i shërbëtores sate, jam një njeri i dobët, i shkurtër dhe tepër i ri për të kuptuar gjykimin dhe ligjet.
6 Sepse, edhe sikur një njeri të mos jetë kurrë kaq i përsosur mes fëmijëve të njerëzve, megjithatë, nëse dituria jote nuk është me të, ai nuk do të konsiderohet asgjë.
7 Ti më zgjodhe të jem mbret i popullit tënd dhe gjykatës i bijve dhe bijave të tua.

8 Ti më ke urdhëruar të ndërtoj një tempull në malin tënd të shenjtë dhe një altar në qytetin ku banon, një ngjashmëri me tabernakullin e shenjtë, që ti ke përgatitur që në fillim.
9 Dhe dituria ishte me ty, e cila i njeh veprat e tua dhe ishte e pranishme kur krijove botën dhe dinte atë që ishte e pranueshme në sytë e tu dhe e drejtë në urdhërimet e tua.
10 Dërgoje atë nga qiejt e tu të shenjtë dhe nga froni i lavdisë sate, që ajo të punojë me mua, duke qenë e pranishme, dhe unë të di çfarë të pëlqen.
11 Sepse ajo i di dhe i kupton të gjitha gjërat dhe do të më udhëheqë me maturi në veprimet e mia dhe do të më ruajë në fuqinë e saj.
12 Kështu veprat e mia do të jenë të pëlqyera dhe atëherë unë do ta gjykoj me drejtësi popullin tënd dhe do të jem i denjë të ulem në fronin e atit tim.
13 Sepse cili njeri është ai që mund të njohë këshillën e Perëndisë? ose kush mund të mendojë se cili është vullneti i Zotit?
14 Sepse mendimet e njerëzve të vdekshëm janë të mjerueshme dhe mjetet tona janë të pasigurta.
15 Sepse trupi i prishur e rëndon shpirtin dhe tabernakulli prej dheu rëndon mendjen që mendon për shumë gjëra.
16 Dhe vështirë se ne mendojmë drejt për gjërat që janë mbi tokë dhe me mundim a gjejmë gjërat që janë përpara nesh, por gjërat që janë në qiell kush i ka kërkuar?
17 Kush e di këshillën tënde, po të mos japësh dituri dhe të mos dërgosh Frymën tënde të Shenjtë nga lart?
18 Sepse kështu u reformuan rrugët e atyre që jetuan mbi tokë dhe njerëzve iu mësuan gjërat që të pëlqejnë ty dhe u shpëtuan me anë të diturisë.

**KAPITULLI 10**

1 Ajo e ruajti atin e parë të formuar të botës, që u krijua i vetëm, dhe e nxori nga rënia e tij,
2 Dhe i dha atij pushtet të sundojë gjithçka.
3 Por, kur i padrejti u largua prej saj në zemërimin e tij, vdiq edhe ai në tërbimin me të cilin vrau vëllanë e tij.
4 Për shkak të të cilit toka u mbyt nga përmbytja, mençuria e ruajti përsëri dhe e drejtoi rrugën e të drejtëve në një copë druri me vlerë të vogël.
5 Për më tepër, kombet në komplotin e tyre të mbrapshtë, duke u turpëruar, ajo zbuloi të drejtin dhe e ruajti të paqortueshëm para Perëndisë dhe e mbajti të fortë kundër dhembshurisë së tij të dhembshur ndaj të birit.
6 Kur i pabesi vdiq, ajo e çliroi të drejtin, i cili iku nga zjarri që ra mbi të pesë qytetet.
7 Për ligësinë e të cilit është një dëshmi edhe sot e kësaj dite toka e shkretë që pi tym dhe bimët që japin fryt që nuk piqen kurrë; dhe një shtyllë kripe e qëndrueshme është një monument i një shpirti jobesimtar.
8 Sepse për shkak të urtësisë, ata nuk patën vetëm këtë dhembje, se nuk dinin gjërat që ishin të mira; por gjithashtu lanë pas tyre në botë një kujtim të marrëzisë së tyre, në mënyrë që në gjërat ku ata ofenduan ata nuk mund të fshiheshin aq shumë.
9 Por dituria i çliroi nga dhimbja ata që e ndiqnin.
10 Kur i drejti iku nga zemërimi i vëllait të tij, ajo e udhëhoqi në shtigjet e drejta, i tregoi mbretërinë e Perëndisë, i dha njohuri për gjërat e shenjta, e bëri të pasur në udhëtimet e tij dhe i shumoi frytin e mundit të tij.
11 Në lakminë e atyre që e shtypnin, ajo i qëndroi pranë dhe e bëri të pasur.
12 Ajo e mbrojti nga armiqtë e tij, e ruajti nga ata që rrinin në pritë dhe në një konflikt të ashpër i dha fitoren; që të dijë se mirësia është më e fortë se të gjitha.
13 Kur i drejti u shit, ajo nuk e braktisi, por e çliroi nga mëkati; zbriti me të në gropë,
14 Dhe nuk e la në pranga, derisa i solli skeptrin e mbretërisë dhe pushtetin kundër atyre që e shtypnin; u tregoi atyre që e akuzonin, gënjeshtarë dhe i dha lavdi të përjetshme.
15 Ajo çliroi njerëzit e drejtë dhe farën e paqortueshme nga kombi që i shtypte.
16 Ajo hyri në shpirtin e shërbëtorit të Zotit dhe u rezistoi mbretërve të tmerrshëm në mrekulli dhe shenja;
17 U dha të drejtëve një shpërblim për mundin e tyre, i udhëhoqi në një rrugë të mrekullueshme dhe ishte për ta si një mbulesë ditën dhe një dritë yjesh gjatë natës;
18 I kaloi nëpër Detin e Kuq dhe i çoi nëpër ujëra të shumta.
19 Por ajo i mbyti armiqtë e tyre dhe i hodhi nga fundi i humnerës.
20 Prandaj të drejtët plaçkitën të pabesët dhe lëvduan emrin tënd të shenjtë, o Zot, dhe me një mendje madhëruan dorën tënde që lufton për ta.
21 Sepse dituria ua hapi gojën memecit dhe i bëri të folur gjuhën e atyre që nuk flasin.

**KAPITULLI 11**

1 Ajo i begatoi veprat e tyre në dorën e profetit të shenjtë.
2 Ata kaluan nëpër shkretëtirën që nuk ishte e banuar dhe ngritën çadra në vende ku nuk kishte rrugë.
3 Ata u ngritën kundër armiqve të tyre dhe u hakmorën me kundërshtarët e tyre.
4 Kur kishin etje, të lutën dhe u dhanë ujë nga shkëmbi stralli dhe etja e tyre u shua nga guri i fortë.
5 Sepse nga gjërat që u ndëshkuan armiqtë e tyre, nga të njëjtat përfituan ata në nevojë.
6 Sepse në vend të një lumi të përhershëm të rrjedhshëm i trazuar me gjak të ndyrë,
7 Si një qortim të qartë të atij urdhërimi, me anë të të cilit u vranë foshnjat, ti u dhe atyre me bollëk ujë me një mjet që ata nuk e shpresonin:
8 Duke deklaruar, pra, me atë etje se si i kishe ndëshkuar kundërshtarët e tyre.
9 Sepse, kur u sprovuan, por të ndëshkuar me mëshirë, ata e dinin se si të paudhët gjykoheshin në zemërim dhe mundoheshin, të etur në një mënyrë tjetër nga të drejtët.
10 Për këta ti i këshillove dhe i provove si baba, por tjetrin, si mbret i ashpër, e dënove dhe e ndëshkove.
11 Qofshin të munguar apo të pranishëm, ishin të shqetësuar njësoj.
12 Sepse një pikëllim i dyfishtë i ra mbi ta dhe një rënkim për kujtimin e gjërave të shkuara.
13 Sepse, kur dëgjuan nga ndëshkimet e tyre që të përfitonte tjetri, patën njëfarë ndjesie për Zotin.
14 Për të cilin ata e respektonin me përbuzje, kur shumë kohë më parë u hodh jashtë në derdhjen e foshnjave, në fund, kur panë atë që ndodhi, e admiruan.
15 Por për mashtrimet e marra të ligësisë së tyre, me të cilat u mashtruan ata adhuruan gjarpërinj pa arsye dhe kafshë të ndyra, ti dërgove mbi ta një mori kafshësh të paarsyeshme për hakmarrje;

16 që të dinë se me çfarë mëkaton njeriu, me të njëjtën do të dënohet.
17Sepse dora jote e plotfuqishme, që e bëri botën e materies pa formë, nuk donte mjete për të dërguar midis tyre një mori arinjsh ose luanësh të egër,
18 Ose bisha të egra të panjohura, plot inat, të sapokrijuara, që nxjerrin ose një avull të zjarrtë, ose aroma të ndyra tymi të shpërndarë, ose që nxjerrin nga sytë e tyre shkëndija të tmerrshme:
19 Prandaj, jo vetëm e keqja mund t'i shpërndajë menjëherë, por edhe pamja e tmerrshme mund t'i shkatërrojë plotësisht.
20 Po, dhe pa këto mund të kenë rënë me një shpërthim të vetëm, duke u persekutuar nga hakmarrja dhe të shpërndara me anë të frymës së fuqisë sate; por ti i ke renditur të gjitha gjërat në masë, numër dhe peshë.
21 Sepse ti mund të tregosh forcën tënde të madhe në çdo kohë kur të duash; dhe kush mund t'i rezistojë fuqisë së krahut tënd?
22 Sepse e gjithë bota para teje është si një kokërr e vogël peshore, po, si një pikë e vesës së mëngjesit që bie mbi tokë.
23 Por ti ke mëshirë për të gjithë; sepse ti mund të bësh gjithçka dhe t'u bësh syrin mëkateve të njerëzve, sepse ato duhet të përmirësohen.
24 Sepse ti i do të gjitha gjërat që janë dhe nuk urren asgjë nga ato që ke bërë, sepse nuk do të kishe bërë kurrë asgjë, nëse do ta kishe urryer.
25 Dhe si mund të kishte duruar ndonjë gjë, nëse nuk do të kishte qenë vullneti yt? apo është ruajtur, nëse nuk thirret nga ti?
26 Por ti i kursen të gjitha, sepse ato janë të tuat, o Zot, shpirtdashës.

**KAPITULLI 12**

1 Sepse Fryma yt i pakorruptueshëm është në çdo gjë.
2 Prandaj ti i ndreq pak e nga pak ata që fyejnë dhe i paralajmëron duke i kujtuar ato që kanë fyer, që ta lënë ligësinë e tyre të besojnë te ty, o Zot.
3 Sepse vullneti yt ishte të shkatërrosh me duart e etërve tanë të dy banorët e vjetër të tokës sate të shenjtë,
4 Të cilin e urresh sepse bënte magji të neveritshme dhe flijime të liga;
5 Dhe gjithashtu ata vrasës të pamëshirshëm të fëmijëve dhe gllabërues të mishit të njeriut dhe festat e gjakut,
6 Me priftërinjtë e tyre në mes të ekuipazhit të tyre idhujtar dhe me prindërit, që vranë me duart e tyre shpirtra të varfër për ndihmë.
7 Që toka, të cilën ti e vlerësoje mbi të gjitha, të mund të marrë një koloni të denjë të bijve të Perëndisë.
8 Megjithatë edhe ata që ti i kurseve si njerëz dhe dërgove grerëza, pararendësit e ushtrisë sate, për t'i shkatërruar pak e nga pak.
9 Jo se ti nuk ishe në gjendje t'i sillje të pabesët nën dorën e të drejtëve në betejë, ose t'i shkatërroje menjëherë me kafshë mizore ose me një fjalë të vetme të ashpër.
10 Por, duke i zbatuar gjykimet e tua mbi ta pak e nga pak, ti u dhe atyre vend pendimi, duke mos qenë të paditur se ata ishin një brez i keq dhe se ligësia e tyre ishte edukuar tek ata dhe se mendja e tyre nuk do të ndryshonte kurrë.
11 Sepse ishte një farë e mallkuar që në fillim; as nga frika e askujt nuk u fale atyre për ato gjëra për të cilat ata mëkatuan.
12 Sepse kush do të thotë: "Çfarë ke bërë?". ose kush do t'i rezistojë gjykimit tënd? ose kush do të të padit për kombet që do të zhduken, që ke krijuar? ose kush do të dalë kundër teje për t'u hakmarrë për njerëzit e padrejtë?
13 Sepse nuk ka asnjë Perëndi përveç teje që kujdeset për të gjithë, të cilit ti mund t'i tregosh se gjykimi yt nuk është i padrejtë.
14 As mbreti as tirani nuk do të mund të të drejtojë fytyrën kundër teje për atë që ti ke dënuar.
15 Prandaj, duke qenë se ti vetë je i drejtë, i urdhëron të gjitha gjërat me drejtësi, duke menduar se nuk është e pëlqyeshme me fuqinë tënde të dënosh atë që nuk e meriton të ndëshkohet.
16 Sepse fuqia jote është fillimi i drejtësisë dhe duke qenë se ti je Zoti i të gjithëve, kjo të bën të jesh i mëshirshëm me të gjithë.
17 Sepse, kur njerëzit nuk do të besojnë se je me një fuqi të plotë, ti shfaq forcën tënde dhe midis atyre që e dinë, ti e bën të dukshme guximin e tyre.
18 Por ti, duke zotëruar pushtetin tënd, gjykon me drejtësi dhe na urdhëron me hir të madh, sepse mund ta përdorësh pushtetin kur të duash.
19 Por me vepra të tilla ti i ke mësuar popullit tënd që i drejti duhet të jetë i mëshirshëm dhe i ke bërë fëmijët e tu të kenë një shpresë të mirë që ti të japësh pendim për mëkatet.
20 Sepse, nëse do t'i ndëshkoje armiqtë e fëmijëve të tu dhe të dënuarit me vdekje, me një mendim të tillë, duke u dhënë atyre kohë dhe vend, me anë të të cilit ata të mund të çliroheshin nga ligësia e tyre:
21 Me sa kujdes të madh i gjykove bijtë e tu, etërve të të cilëve u betove dhe bëre besëlidhje premtimesh të mira?
22 Prandaj, ndërkohë që ti na dënon, ti i fshikullon armiqtë tanë një mijë herë më shumë, me qëllim që, kur gjykojmë, të mendojmë me kujdes për mirësinë tënde dhe kur ne vetë gjykohemi, të kërkojmë mëshirë.
23 Si rrjedhim, ndërsa njerëzit kanë jetuar të shthurur dhe të padrejtë, ti i ke torturuar me veprimet e tyre të neveritshme.
24 Sepse ata u devijuan shumë në rrugët e gabimit dhe i mbajtën për perëndi, të cilat edhe midis kafshëve të armiqve të tyre u përçmuan, duke u mashtruar, si bij që nuk kuptojnë.
25 Prandaj atyre, si fëmijëve pa arsye, u dërgove një gjykim për t'i tallur.
26 Por ata që nuk duan të korrigjohen nga ai korrigjim, me të cilin ai u nda me ta, do të ndiejnë një gjykim të denjë për Perëndinë.
27 Sepse, shikoni, për çfarë mëri kishin kur u ndëshkuan, domethënë për ata që mendonin se ishin perëndi; tani duke u ndëshkuar në ta, kur e panë, ata e pranuan se ishte Perëndia i vërtetë, të cilin më parë mohonin ta njihnin; dhe për këtë arsye u vunë një mallkim i skajshëm.

**KAPITULLI 13**

1 Me siguri janë të kotë të gjithë njerëzit nga natyra, të cilët nuk e njohin Perëndinë dhe nuk mund ta njohin atë që është nga të mirat që shihen;
2 Por konsiderohen ose zjarri, ose era, ose ajri i shpejtë, ose rrethi i yjeve, ose uji i dhunshëm ose dritat e qiellit, si perënditë që qeverisin botën.

3 Me bukurinë e të cilëve, nëse kënaqeshin, i merrte si perëndi; le ta dinë se sa më i mirë është Zoti i tyre, sepse autori i parë i bukurisë i ka krijuar.
4 Por nëse ata habiteshin nga fuqia dhe virtyti i tyre, le të kuptojnë prej tyre sa më i fuqishëm është ai që i ka bërë.
5 Sepse nga madhështia dhe bukuria e krijesave shihet proporcionalisht krijuesi i tyre.
6 Por për këtë ata janë më pak për t'u fajësuar, sepse ndoshta gabojnë, duke kërkuar Perëndinë dhe dëshirojnë ta gjejnë.
7 Ata, duke qenë të njohur në veprat e tij, e hetojnë me zell dhe u besojnë shikimit të tyre, sepse gjërat që shihen janë të bukura.
8 Megjithatë as ata nuk duhet të falen.
9 Sepse, po të mund të dinin aq shumë, sa të synonin botën; si nuk e zbuluan më shpejt Zotin e saj?
10 Por të mjerë janë ata, dhe shpresa e tyre është te gjërat e vdekura, që i quajnë perëndi, që janë vepra të duarve të njerëzve, ar dhe argjend, për të treguar artin dhe ngjashmëritë e kafshëve, ose një gur të mirë për asgjë, vepër. të një dore të lashtë.
11 Tani një marangoz që ka prerë lëndën e drurit, pasi ka sharrë një pemë të caktuar për këtë qëllim, ka hequr të gjithë lëvoren me mjeshtëri rreth e qark, e ka punuar bukur dhe e ka bërë një enë të përshtatshme për shërbimin e jetës së njeriut;
12 Dhe, mbasi shpenzoi mbeturinat e punës së tij për të përgatitur ushqimin e tij, u ngop;
13 Dhe duke e marrë plehun midis atyre që nuk shërbenin më kot, duke qenë një copë druri e shtrembër dhe plot nyje, e ka gdhendur me zell, pa pasur asgjë tjetër për të bërë, dhe e ka formuar me mjeshtërinë e zgjuarsisë së tij, dhe e modeloi atë në imazhin e një burri;
14 Ose e bëri atë si një kafshë të turpshme, duke e shtruar me ngjyrë të kuqe, me bojë të kuqe dhe duke mbuluar çdo vend;
15 Dhe, mbasi i bëri një dhomë të përshtatshme, e vendosi në një mur dhe e mbylli me hekur.
16 Sepse ai kujdesej për të që të mos rrëzohej, duke e ditur se nuk ishte në gjendje të mbante veten; sepse është një shëmbëlltyrë dhe ka nevojë për ndihmë:
17 Pastaj lutet për pasurinë e tij, për gruan dhe fëmijët e tij dhe nuk ka turp të flasë me atë që nuk ka jetë.
18 Për shëndetin ai thërret atë që është e dobët, sepse jeta i lutet atij që ka vdekur; sepse ndihma kërkon me përulësi atë që ka mjetet më të vogla për të ndihmuar; dhe për një udhëtim të mirë ai kërkon atë që nuk mund të bëjë një këmbë përpara:
19 Dhe për të fituar dhe për të marrë dhe për sukses të mirë të duarve të tij, kërkon aftësinë për të bërë prej tij, që është shumë e paaftë për të bërë asgjë.

**KAPITULLI 14**

1 Përsëri, dikush që përgatitet për të lundruar dhe gati për të kaluar nëpër valët e tërbuara, thërret një copë druri më të kalbur se anija që e mbart.
2 Sepse me të vërtetë dëshira për fitim e sajoi këtë dhe punëtori e ndërtoi me mjeshtërinë e tij.
3 Por kujdesi yt, o Atë, e drejton atë, sepse ti ke bërë një rrugë në det dhe një shteg të sigurt midis valëve;
4 Duke treguar se ti mund të shpëtosh nga çdo rrezik; po, edhe pse një njeri doli në det pa art.
5 Megjithatë ti nuk do që veprat e urtësisë sate të jenë boshe, dhe për këtë arsye njerëzit ia kushtojnë jetën e tyre një cope të vogël druri dhe duke kaluar detin e trazuar në një enë të dobët shpëtojnë.
6 Sepse edhe në kohët e lashta, kur gjigantët krenarë u zhdukën, shpresa e botës që drejtohej nga dora jote shpëtoi në një enë të dobët dhe u la të gjithë epokave një farë brezi.
7 Sepse i bekuar është druri nga i cili vjen drejtësia.
8 Por ajo që është bërë me duar është e mallkuar, ashtu si ai që e ka bërë; ai, sepse e ka bërë; dhe kjo, sepse, duke qenë e korruptueshme, u quajt zot.
9 Sepse i pabesi dhe pabesia e tij janë njëlloj të urryer për Perëndinë.
10 Sepse ajo që është bërë do të ndëshkohet bashkë me atë që e ka bërë.
11 Prandaj edhe idhujt e johebrenjve do të ketë një ndëshkim, sepse në krijesën e Perëndisë ata janë bërë gjëra të neveritshme dhe pengesa për shpirtrat e njerëzve dhe një lak për këmbët e të pamendëve.
12 Sepse trillimi i idhujve ishte fillimi i kurvërisë shpirtërore dhe shpikja e tyre ishte prishja e jetës.
13 Sepse as nuk kanë qenë nga fillimi, as nuk do të jenë përgjithmonë.
14 Sepse me lavdinë e kotë të njerëzve ata hynë në botë dhe për këtë arsye do të marrin fund së shpejti.
15 Sepse një baba i pikëlluar nga zija e parakohshme, duke bërë imazhin e fëmijës së tij që së shpejti ia hoqën, tani e nderoi atë si perëndi, që atëherë ishte një njeri i vdekur, dhe u dorëzonte atyre që ishin nën të ceremoni dhe flijime.
16 Kështu, me kalimin e kohës, një zakon i paperëndishëm që u forcua, u mbajt si ligj dhe shëmbëlltyrat e gdhendura adhuroheshin sipas urdhërimeve të mbretërve.
17 Të cilin njerëzit nuk mund ta nderonin në prani të tyre, sepse banonin larg, e morën nga larg pamjen e falsifikuar të tij dhe bënë një shëmbëlltyrë të qartë të një mbreti të cilin e nderonin, me qëllim që me këtë haptazi t'i bënin lajka. mungonte, sikur të ishte i pranishëm.
18 Gjithashtu, zelli i veçantë i artistit ndihmoi për t'i shtyrë injorantët drejt më shumë bestytnive.
19 Sepse ai, ndonëse i gatshëm për të kënaqur dikë me autoritet, detyroi të gjitha aftësitë e tij për të bërë ngjashmërinë e modës më të mirë.
20 Dhe kështu turma, e joshur nga hiri i punës, e mori tani për një perëndi, që pak më parë ishte veçse i nderuar.
21 Dhe ky ishte një rast për të mashtruar botën: sepse njerëzit, duke i shërbyer ose fatkeqësisë ose tiranisë, u jepnin gurëve dhe stoqeve emrin e pakomunikueshëm.
22 Për më tepër, kjo nuk u mjaftoi atyre, sepse gabuan në njohjen e Perëndisë; por ndërsa ata jetuan në luftën e madhe të injorancës, ato plagë kaq të mëdha i quajtën paqe.
23 Sepse, ndërsa ata vrisnin fëmijët e tyre në flijime, përdornin ceremoni të fshehta ose bënin ahengje për rite të çuditshme;
24 Ata nuk ruanin më të pandotur as jetën, as martesat, por njëri e vriste tjetrin me tradhti ose e hidhëronte me tradhti bashkëshortore.
25 Kështu në të gjithë mbretëroi pa përjashtim gjaku, vrasja nga pakujdesia, vjedhja dhe sharje, prishja, pabesia, trazirat, dëshmia e rreme,
26 Shqetësimi i njerëzve të mirë, harresa e kthesave të mira, ndotja e shpirtrave, ndryshimi i llojit, çrregullimi në martesë, tradhtia bashkëshortore dhe papastërtia e paturpshme.

27 Sepse adhurimi i idhujve që nuk përmenden është fillimi, shkaku dhe fundi i çdo të keqeje.
28 Sepse ose çmenden kur gëzohen, ose profetizojnë gënjeshtra, ose jetojnë padrejtësisht, ose betohen lehtë.
29 Sepse ata kanë besim te idhujt që nuk kanë jetë; edhe pse betohen në mënyrë të rreme, megjithatë duket se nuk do të lëndohen.
30 Megjithatë, për të dyja kauzat do të dënohen me drejtësi: të dy sepse nuk menduan mirë për Perëndinë, duke u vënë veshin idhujve dhe gjithashtu u betuan padrejtësisht në mashtrim, duke përçmuar shenjtërinë.
31 Sepse nuk është fuqia e tyre për të cilën ata betohen, por është hakmarrja e drejtë e mëkatarëve, ajo që dënon gjithnjë shkeljen e të pabesëve.

**KAPITULLI 15**

1 Por ti, o Perëndi, je i mëshirshëm dhe i vërtetë, zemërgjerë dhe në mëshirë që urdhëron çdo gjë,
2 Sepse, nëse mëkatojmë, jemi të tutë, duke njohur fuqinë tënde; por nuk do të mëkatojmë, duke ditur se konsiderohemi të tutë.
3 Sepse të njohësh ty është drejtësi e përsosur; po, të njohësh fuqinë tënde është rrënja e pavdekësisë.
4 Sepse as shpikja djallëzore e njerëzve nuk na mashtroi, as një imazh i ndotur me ngjyra të ndryshme, puna e pafrytshme e piktorit;
5 Pamja e të cilit i shtyn budallenjtë të ecin pas saj, dhe kështu ata dëshirojnë formën e një shëmbëlltyre të vdekur që nuk ka frymë.
6 Si ata që i bëjnë, ata që i dëshirojnë dhe ata që i adhurojnë, janë dashamirës të gjërave të liga dhe janë të denjë t'u besojnë gjërave të tilla.
7 Sepse poçari, toka e butë që kalit, krijon çdo enë me shumë mund për shërbimin tonë; po, nga e njëjta baltë ai bën edhe enët që shërbejnë për përdorime të pastra, ashtu edhe të gjitha ato që shërbejnë për të kundërtën; përdorimi i çdo lloji, vetë poçari është gjykatësi.
8 Dhe duke e përdorur punën e tij në mënyrë të shthurur, ai bën një perëndi të kotë nga e njëjta baltë, madje atë që pak më parë ishte bërë vetë prej dheu dhe brenda pak kohësh pas kthimit në të njëjtën kohë, kur do të jetë jeta e tij që i ishte dhënë hua. kërkuar.
9 Megjithë kujdesin e tij nuk është se do të punojë shumë, as që jeta e tij është e shkurtër; por përpiqet t'i kalojë argjendarët dhe argjendtarët dhe përpiqet të bëjë si punëtorët e tunxhit dhe e konsideron lavdinë e tij të bëjë gjëra të falsifikuara.
10 Zemra e tij është hi, shpresa e tij është më e neveritshme se toka dhe jeta e tij më pak se balta.
11 Sepse ai nuk e njihte Krijuesin e tij dhe atë që i frymëzoi një shpirt aktiv dhe që mori frymë në një frymë të gjallë.
12 Por ata e konsideruan jetën tonë një argëtim dhe kohën tonë këtu një treg për fitim, sepse, thonë ata, ne duhet të arrijmë çdo rrugë, edhe pse me mjete të liga.
13 Sepse ky njeri, ai prej materies tokësore që bën enë të brishta dhe shëmbëlltyra të gdhendura, e di se si të fyejë mbi të gjithë të tjerët.
14 Dhe të gjithë armiqtë e popullit tënd, që e nënshtrojnë, janë shumë budallenj dhe më të mjerë se foshnjat.
15 Sepse ata i numëruan si perëndi të gjithë idhujt e kombeve, të cilët as sy për të parë, as hundë për të marrë frymë, as veshë për të dëgjuar, as gishtërinj duarsh për t'i mbajtur; dhe sa për këmbët e tyre, ato janë të ngadalta në ecje.
16 Sepse njeriu i ka krijuar dhe ai që ka huazuar frymën e vet i ka modeluar; por askush nuk mund të bëjë një perëndi të ngjashëm me veten e tij.
17 Duke qenë se është i vdekshëm, ai bën një gjë të vdekur me duar të liga, sepse ai vetë është më i mirë se gjërat që adhuron; ndërsa jetoi një herë, por ato kurrë.
18 Po, ata adhuruan edhe ato kafshë më të urryera; sepse duke u krahasuar së bashku, disa janë më të këqija se të tjerat.
19 Ato nuk janë as të bukura, aq sa të dëshirueshme për kafshët, por kaluan pa lëvdimin e Perëndisë dhe bekimin e tij.

**KAPITULLI 16**

1 Prandaj u ndëshkuan denjësisht nga të tillët dhe u munduan nga një mori kafshësh.
2 Në vend të atij dënimi, duke u sjellë me mirësjellje me njerëzit e tu, përgatite për ta mish me shije të çuditshme, madje edhe shkurta për t'u ndezur oreksin.
3 Me qëllim që ata, duke dëshiruar ushqim, për pamjen e shëmtuar të bishave të dërguara mes tyre, të urrenin edhe atë që duhet të dëshirojnë; por këta, duke vuajtur varfërinë për një hapësirë të shkurtër, mund të bëhen pjestarë të një shije të çuditshme.
4 Sepse ishte e nevojshme që mbi ta që ushtronin tiraninë të vinte varfëria, të cilën ata nuk mund ta shmangnin; por atyre u duhej t'u tregohej vetëm se si u munduan armiqtë e tyre.
5Sepse kur mbi këto pushtoi egërsia e tmerrshme e kafshëve dhe ata u zhdukën nga pickimet e gjarpërinjve të shtrembër, zemërimi yt nuk zgjati përgjithmonë.
6 Por ata u shqetësuan për një kohë të vogël, që të këshilloheshin, duke pasur një shenjë shpëtimi, për t'i kujtuar urdhërimin e ligjit tënd.
7 Sepse ai që u kthye nga ajo nuk u shpëtua nga ajo që pa, por nga ti, që je Shpëtimtari i të gjithëve.
8 Dhe në këtë ti i bëre të rrëfejnë armiqtë e tu se je ti që çliron nga çdo e keqe;
9 Atyre u vranë kafshimet e karkalecave dhe mizave dhe nuk u gjet asnjë ilaç për jetën e tyre, sepse ishin të denjë të ndëshkoheshin nga të tillë.
10 Por bijtë e tu nuk i mundën dhëmbët e dragonjve helmues, sepse mëshira jote ishte gjithnjë prej tyre dhe i shëronte.
11 Sepse ishin të prirur që të mbanin mend fjalët e tua; dhe u shpëtuan shpejt, që të mos bien në harresë të thellë, të mund të jenë vazhdimisht të ndërgjegjshëm për mirësinë tënde.
12 Sepse nuk ishte as bar, as suva zbutëse që i shëndoshnin, por fjala jote, o Zot, që shëron çdo gjë.
13 Sepse ti ke fuqinë e jetës dhe të vdekjes; ti të çon te portat e ferrit dhe të ringjall.
14 Njeriu vret me ligësinë e tij dhe fryma, kur del, nuk kthehet; as shpirti i marrë nuk vjen më.
15 Por nga dora jote nuk është e mundur të shpëtosh.
16 Sepse të paudhët, që mohuan të të njihnin, u fshikulluan nga forca e krahut tënd; u përndoqën me shira të çuditshëm, breshër dhe rrebeshe, që nuk mund t'i shmangeshin dhe u zhdukën nga zjarri.

17 Sepse, gjë që është shumë për t'u habitur, zjarri kishte më shumë forcë në ujë, që shuan gjithçka, sepse bota lufton për të drejtët.
18 Sepse dikur flaka u zbut që të mos digjte kafshët që ishin dërguar kundër të pabesëve; por ata vetë mund të shohin dhe të kuptojnë se ata u persekutuan me gjykimin e Perëndisë.
19 Dhe në një kohë tjetër digjet edhe në mes të ujit mbi fuqinë e zjarrit, që të shkatërrojë frytet e një toke të padrejtë.
20 Në vend të kësaj, ti e ushqeve popullin tënd me ushqimin e engjëjve dhe i dërgove nga qielli bukë të përgatitur pa mundin e tyre, në gjendje të kënaqte kënaqësinë e çdo njeriu dhe të pranonte çdo shije.
21 Sepse ushqimi yt u tregoi ëmbëlsinë tënde bijve të tu dhe shërbimi për oreksin e ngrënësit, u zbut sipas pëlqimit të çdo njeriu.
22 Por bora dhe akulli e duruan zjarrin dhe nuk u shkrinë, që të dinin se zjarri që digjej në breshër dhe që shkëlqente në shi shkatërroi frytet e armiqve.
23 Por ky përsëri harroi forcën e tij, që të drejtët të ushqeheshin.
24 Sepse krijesa që të shërben, që je Krijuesi, rrit forcën e tij kundër të padrejtëve për ndëshkimin e tyre dhe pakëson fuqinë e tij për të mirën e atyre që kanë besim te ti.
25 Prandaj edhe atëherë u ndryshua në të gjitha mënyrat dhe iu bind hirit tënd, që ushqen të gjitha gjërat, sipas dëshirës së atyre që kishin nevojë.
26 Që fëmijët e tu, o Zot, që ti do, të dinë se nuk është rritja e frutave ajo që e ushqen njeriun, por është fjala jote që i ruan ata që kanë besim te ti.
27 Sepse ajo që nuk u shkatërrua nga zjarri, duke u ngrohur me pak rreze dielli, shpejt u shkri.
28 Që të dihet se duhet të pengojmë diellin të të falënderojë dhe në agim të të lutemi.
29 Sepse shpresa e mosmirënjohësve do të shkrihet si ngrica e dimrit dhe do të ikë si ujë i padobishëm.

## KAPITULLI 17

1 Sepse të mëdha janë gjykimet e tua dhe nuk mund të shprehen; prandaj shpirtrat e paushqyer kanë gabuar.
2 Sepse kur njerëzit e padrejtë menduan të shtypnin kombin e shenjtë; ata të mbyllur në shtëpitë e tyre, të burgosurit e errësirës dhe të lidhur me prangat e një nate të gjatë, shtriheshin atje të mërguar nga provinca e përjetshme.
3 Sepse, ndërsa ata mendonin të qëndronin të fshehur në mëkatet e tyre të fshehta, ata u shpërndanë nën një vello të errët harrese, të habitur tmerrësisht dhe të shqetësuar nga shfaqje të çuditshme.
4 Sepse as këndi që i mbante nuk mund t'i ruante nga frika; por rreth tyre u dëgjuan zhurma si ujërat që bien dhe u shfaqën vegime të trishtueshme me fytyra të rënda.
5 Asnjë fuqi e zjarrit nuk mund t'i ndriçojë; as flakët e shndritshme të yjeve nuk mund të durojnë për të ndriçuar atë natë të tmerrshme.
6 Vetëm atyre iu shfaq një zjarr i ndezur nga vetvetja, shumë i tmerrshëm; sepse të tmerruar shumë, menduan se gjërat që shihnin ishin më të këqija se pamja që nuk shihnin.
7 Për sa u përket iluzioneve të magjisë së artit, ato u ulën dhe mburrja e tyre me urtësi u qortua me turp.
8 Sepse ata që premtuan të largonin tmerret dhe shqetësimet nga një shpirt i sëmurë, ishin të sëmurë nga frika, të denjë për t'u tallur.
9 Sepse, megjithëse asnjë gjë e tmerrshme nuk kishte frikë prej tyre; megjithatë duke u frikësuar nga kafshët që kalonin dhe nga fërshëllima e gjarpërinjve,
10 Ata vdiqën nga frika, duke mohuar se panë ajrin që nuk mund të shmangej në asnjë mënyrë.
11 Sepse ligësia, e dënuar nga vetë dëshmia e saj, është shumë e trishtueshme dhe e ngërthyer nga ndërgjegjja, gjithmonë parashikon gjëra të rënda.
12 Sepse frika nuk është gjë tjetër veçse tradhti ndaj ndihmës që ofron arsyeja.
13 Dhe pritja nga brenda, duke qenë më e vogël, e llogarit injorancën më shumë se shkakun që sjell mundimin.
14 Por ata fjetën po atë natë të njëjtin gjumë, që ishte vërtet i patolerueshëm dhe që i ra nga fundi i ferrit të pashmangshëm,
15 Pjesërisht ishin të mërzitur nga shfaqje monstruoze dhe pjesërisht të fikët, zemra e tyre u ligështua; sepse një frikë e papritur, pa u kërkuar, i ra mbi ta.
16 Kështu, kushdo që rrëzohej aty, mbahej ngushtë, mbyllej në një burg pa shufra hekuri,
17 Sepse, qoftë bujk, qoftë bari, qoftë punëtor në arë, ai u kap dhe e duroi atë nevojë që nuk mund të shmangej, sepse të gjithë ishin të lidhur me një zinxhir errësire.
18 Qoftë një erë fishkëllimë, qoftë një zhurmë melodioze zogjsh midis degëve që përhapen, qoftë një rënie e këndshme e ujit që rrjedh fort,
19 Ose një zhurmë e tmerrshme gurësh të hedhur poshtë, ose një vrapim që nuk mund të shihej i kafshave që kërcejnë, ose një zë gjëmues i shumë kafshëve të egra të egra, ose një jehonë që tërhiqet nga malet e zgavra; këto gjëra i bënë ata të bien në sy nga frika.
20 Sepse e gjithë bota shkëlqeu me dritë të qartë dhe askush nuk u pengua në punën e tij.
21 Mbi ta u përhap vetëm një natë e rëndë, një shëmbëlltyrë e errësirës që do t'i zinte më pas; por ata ishin për veten e tyre më të rëndë se errësira.

## KAPITULLI 18

1 Megjithatë shenjtorët e tu kishin një dritë shumë të madhe, zërin e së cilës e dëgjonin dhe duke mos parë formën e tyre, sepse edhe ata nuk kishin vuajtur të njëjtat gjëra, i konsideruan të lumtur.
2 Por për këtë nuk i lënduan tani, të cilëve u ishte bërë padrejtësi më parë, i falënderuan dhe u lutën që të faleshin sepse kishin qenë armiq.
3 Në vend të kësaj, ti u dhe atyre një shtyllë zjarri të ndezur, si një udhërrëfyes i udhëtimit të panjohur, dhe një diell të padëmshëm për t'i argëtuar me nder.
4 Sepse ata ishin të denjë të privoheshin nga drita dhe të burgoseshin në errësirë, të cilët kishin mbajtur të mbyllur bijtë e tu, me anë të të cilëve drita e pakorruptuar e ligjit do t'i jepej botës.
5 Dhe kur ata vendosën të vrisnin foshnjat e shenjtorëve, një fëmijë që u hodh jashtë dhe shpëtoi për t'i qortuar, ti hoqët turmën e fëmijëve të tyre dhe i shkatërrove fare në një ujë të fuqishëm.
6 Për atë natë etërit tanë u certifikuan më parë, që me siguri duke ditur se për çfarë betimi kishin dhënë besim, ata më pas mund të ishin të gëzuar.

7 Kështu popullit tënd iu pëlqeu shpëtimi i të drejtëve dhe shkatërrimi i armiqve.
8 Sepse me atë që i ndëshkove kundërshtarët tanë, me të njëjtën na përlëvdove ne që kishe thirrur.
9 Sepse fëmijët e drejtë të njerëzve të mirë bënin flijime fshehurazi dhe me një pëlqim bënë një ligj të shenjtë, që shenjtorët të ishin si pjesëmarrës të së njëjtës së mirë dhe të keqe, tani etërit këndojnë këngë lavdërimi.
10 Por nga ana tjetër u dëgjua një britmë e keqe e armiqve dhe një zhurmë vajtimi u përhap për fëmijët që vajtonin.
11 I zoti dhe shërbëtori u ndëshkuan në një mënyrë; dhe ashtu si mbreti, kështu vuante njeriu i thjeshtë.
12 Kështu të gjithë së bashku patën të vdekur të panumërt me një lloj vdekjeje; as të gjallët nuk mjaftonin për t'i varrosur; sepse në një moment pasardhësit më fisnikë prej tyre u shkatërruan.
13 Sepse ata nuk do të besonin asgjë për shkak të magjive; pas shkatërrimit të të parëlindurve, ata e pranuan këtë popull si bij të Perëndisë.
14 Sepse ndërsa të gjitha gjërat ishin në heshtje të qetë dhe atë natë ishte në mes të ecjes së saj të shpejtë,
15 Fjala jote e plotfuqishme u hodh nga qielli nga froni yt mbretëror, si një luftëtar i ashpër në mes të një vendi të shkatërrimit,
16 Dhe e solla urdhërimin tënd të pashqip si një shpatë të mprehtë dhe ngritja në këmbë i mbushi të gjitha me vdekje; dhe preku qiellin, por qëndroi mbi tokë.
17 Atëherë papritmas vegimet e ëndrrave të tmerrshme i shqetësonin shumë dhe tmerret i zunë pa u vënë re.
18 Dhe një i hedhur këtu dhe një tjetër atje, gjysmë i vdekur, treguan shkakun e vdekjes së tij.
19 Sepse ëndrrat që i shqetësonin e parashikonin këtë, që të mos humbisnin dhe të mos dinin përse ishin pikëlluar.
20 Po, shija e vdekjes preku edhe të drejtët, dhe turma u shkatërrua në shkretëtirë, por zemërimi nuk zgjati shumë.
21 Sepse atëherë njeriu i ndershëm nxitoi dhe doli për t'i mbrojtur; dhe duke sjellë mburojën e shërbesës së tij të duhur, madje lutjen dhe shlyerjen e temjanit, u vu kundër zemërimit dhe kështu i dha fund fatkeqësisë, duke deklaruar se ai ishte shërbëtori yt.
22 Kështu ai e mundi shkatërruesin, jo me forcën e trupit dhe as me forcën e armëve, por me një fjalë nënshtroi atë që ndëshkonte, duke pretenduar betimet dhe besëlidhjet e bëra me etërit.
23 Sepse, kur të vdekurit ishin rrëzuar në togje njëri mbi tjetrin, duke qëndruar midis tyre, ai e ndali zemërimin dhe ua ndau rrugën të gjallëve.
24 Sepse në rrobën e gjatë ishte gjithë bota dhe në katër radhët e gurëve ishte gdhendur lavdia e etërve dhe madhështia jote mbi diademën e kokës së tij.
25 Atyre shkatërruesi u dha vend dhe pati frikë prej tyre, sepse u mjaftonte vetëm të shijonin zemërimin.

## KAPITULLI 19

1 Sa për të paudhët, zemërimi i pamëshirshëm i ra mbi ta deri në fund, sepse ai e dinte më parë se çfarë do të bënin;
2 Si do t'u jepnin leje të largoheshin dhe do t'i largonin me nxitim, ata pendoheshin dhe i ndiqnin.
3 Sepse, ndërsa ata ende mbanin zi dhe vajtonin mbi varret e të vdekurve, shtuan një mjet tjetër të marrë dhe i ndoqën si të arratisur, të cilëve u luteshin të largoheshin.
4 Sepse fati, për të cilin ata ishin të denjë, i tërhoqi deri në këtë fund dhe i bëri të harrojnë gjërat që kishin ndodhur tashmë, që të mund të përmbushnin dënimin që donte t'i kërkonte vuajtjet e tyre:
5 Dhe që populli yt të kalojë një rrugë të mrekullueshme, por të gjejë një vdekje të çuditshme.
6 Sepse e gjithë krijesa në llojin e tij u riformua përsëri, duke u shërbyer urdhërimeve të veçanta që u ishin dhënë, që fëmijët e tu të ruheshin pa u lënduar:
7 Domethënë një re që mbulon kampin; dhe aty ku uji qëndronte përpara, u shfaq toka e thatë; dhe nga Deti i Kuq një rrugë pa pengesë; dhe nga përroi i dhunshëm një fushë e gjelbër:
8 Ku shkonte gjithë populli që mbrohej me dorën tënde, duke parë mrekullitë e tua të mrekullueshme të çuditshme.
9 Sepse ata u larguan si kuaj dhe kërcenin si qengja, duke të lëvduar, o Zot, që i shpëtove.
10 Sepse ata ishin ende të vetëdijshëm për gjërat që ndodhën gjatë qëndrimit të tyre në vendin e huaj, se si toka nxirrte miza në vend të bagëtive dhe se si lumi nxori një mori bretkosash në vend të peshqve.
11 Por më vonë ata panë një brez të ri shpendësh, kur, të shtyrë nga oreksi i tyre, kërkuan ushqime të shijshme.
12 Sepse shkurtat iu ngjitën nga deti për kënaqësinë e tyre.
13 Dhe ndëshkimet u erdhën mbi mëkatarët jo pa shenja të mëparshme nga forca e bubullimave: sepse ata vuajtën me drejtësi sipas ligësisë së tyre, aq sa përdornin një sjellje më të ashpër dhe më të urryer ndaj të huajve.
14 Sepse Sodomitët nuk i pritën ata që nuk i njihnin kur erdhën;
15 Dhe jo vetëm kaq, por mbase do të ketë njëfarë respekti për ata, sepse përdorën të huajt jo miqësorë:
16 Por këta i munduan shumë ata që i kishin pritur me gosti dhe tashmë ishin bërë pjesëmarrës të të njëjtave ligje me ta.
17 Prandaj këta u goditën edhe nga verbëria, ashtu si ata që ishin në portat e të drejtit; kur, i rrethuar nga errësira e madhe e tmerrshme, secili kërkonte kalimin nga portat e veta.
18 Sepse elementet u ndryshuan në vetvete nga një lloj harmonie, si në një psalteri, emri i melodisë ndryshon me notat, e megjithatë janë gjithmonë tinguj; të cilat fare mirë mund të perceptohen nga shikimi i gjërave që janë bërë.
19 Sepse gjërat tokësore u shndërruan në ujëra, dhe gjërat që më parë notonin në ujë, tani shkonin në tokë.
20 Zjarri kishte fuqi në ujë, duke harruar virtytin e tij; dhe uji harroi natyrën e tij shuarëse.
21 Nga ana tjetër, flakët nuk e tretën mishin e gjallesave të prishura, megjithëse ecnin aty; as nuk e shkrinin llojin e akullt të mishit qiellor që ishte nga natyra i prirur të shkrihej.
22 Sepse në çdo gjë, o Zot, ti e madhërove popullin tënd dhe e përlëvdove, as nuk e konsiderove me lehtësi, por e ndihmove në çdo kohë dhe vend.

# ECCLESIASTICUS

## Urtësia e Jezusit, Birit të Sirakut



## KAPITULLI 1

1 Prologu i Urtësisë së Jezusit, Birit të Sirakut. Ndërsa shumë dhe gjëra të mëdha na janë dorëzuar nga ligji dhe nga profetët dhe nga të tjerë që kanë ndjekur hapat e tyre, për të cilat Izraeli duhet të lavdërohet për mësim dhe urtësi; dhe për këtë jo vetëm që lexuesit duhet të bëhen të aftë vetë, por edhe ata që dëshirojnë të mësojnë mund të përfitojnë nga ata që janë jashtë, si me të folur ashtu edhe me shkrim: gjyshi im Jezus, kur i ishte kushtuar shumë leximit të ligjit , dhe profetët, dhe librat e tjerë të etërve tanë, dhe në to kishte një gjykim të mirë, ishte tërhequr gjithashtu nga vetja për të shkruar diçka në lidhje me mësimin dhe urtësinë; me qëllim që ata që dëshirojnë të mësojnë dhe janë të varur nga këto gjëra, të mund të përfitojnë shumë më tepër duke jetuar sipas ligjit. Prandaj, më lejoni t'ju përgjërohem ta lexoni me favor dhe vëmendje, dhe të na falni, ku mund të duket se na mungojnë disa fjalë, të cilat jemi munduar t'i interpretojmë. Sepse të njëjtat gjëra të shqiptuara në hebraisht dhe të përkthyera në një gjuhë tjetër, nuk kanë të njëjtën fuqi në to; dhe jo vetëm këto gjëra, por vetë ligji, dhe profetët dhe pjesa tjetër e librave, nuk kanë dallim të vogël, kur ato fliten në gjuhën e tyre. Sepse në vitin e tetë e tridhjetë, kur erdha në Egjipt, kur Euergeti ishte mbret dhe vazhdova atje për ca kohë, gjeta një libër jo pak të ditur; prandaj mendova se ishte më e nevojshme për mua të bëja pak zell dhe mundim për ta interpretuar; duke përdorur vigjilencë dhe mjeshtëri të madhe në atë hapësirë për ta çuar librin deri në fund, dhe ua prezantoi edhe atyre, të cilët në një vend të huaj janë të gatshëm të mësojnë, duke u përgatitur më parë në mënyra për të jetuar sipas ligjit. Gjithë dituria vjen nga Zoti dhe është me të përjetë.
2 Kush mund të numërojë rërën e detit, pikat e shiut dhe ditët e përjetësisë?
3 Kush mund të gjejë lartësinë e qiellit, gjerësinë e tokës, thellësitë dhe diturinë?
4 Dituria është krijuar para çdo gjëje dhe zgjuarsia e maturisë përjetë.
5 Fjala e Perëndisë shumë të lartë është burimi i diturisë; dhe rrugët e saj janë urdhërime të përjetshme.
6 Kujt iu zbulua rrënja e diturisë? ose kush i ka njohur këshillat e saj të urta?
7 Kujt iu shfaq njohuria e diturisë? dhe kush e ka kuptuar përvojën e saj të madhe?
8 Ka një njeri të urtë dhe shumë për t'u frikësuar, Zoti ulet mbi fronin e tij.
9 Ai e krijoi, e pa, e numëroi dhe e derdhi mbi të gjitha veprat e tij.
10 Ajo është me çdo mish sipas dhuratës së tij, dhe ai ua ka dhënë atyre që e duan.
11 Frika e Zotit është nder, lavdi, gëzim dhe një kurorë gëzimi.
12 Frika e Zotit e gëzon zemrën dhe i jep gëzim, hare dhe jetë të gjatë.
13 Kush ka frikë nga Zoti, në fund do t'i dalë mirë dhe do të gjejë hir ditën e vdekjes së tij.
14 Të kesh frikë nga Zoti është fillimi i diturisë; ajo u krijua me besimtarët në barkun e nënës.
15 Ajo ka ndërtuar një themel të përjetshëm me njerëzit dhe do të qëndrojë me pasardhësit e tyre.
16 Të kesh frikë nga Zoti është plot dituri dhe i mbush njerëzit me frytet e saj.
17 Ajo mbush gjithë shtëpinë e tyre me gjëra të dëshirueshme dhe grumbullimet me të ardhurat e saj.
18 Frika e Zotit është një kurorë diturie, që të lulëzojë paqen dhe shëndetin e përsosur; që të dyja janë dhuratat e Perëndisë dhe e zgjeron gëzimin e atyre që e duan atë.
19 Dituria hedh aftësinë dhe njohurinë e të kuptuarit në këmbë dhe i lartëson ata për të nderuar ata që e mbajnë fort.
20 Rrënja e diturisë është të kesh frikë nga Zoti dhe degët e saj janë jetëgjatësi.
21 Frika e Zotit largon mëkatet dhe aty ku është, largon zemërimin.
22 Njeriu i tërbuar nuk mund të shfajësohet; sepse ndikimi i tërbimit të tij do të jetë shkatërrimi i tij.
23 Një njeri i durueshëm do të shqyejë për njëfarë kohe dhe më pas do të mbijë gëzim mbi të.
24 Ai do t'i fshehë fjalët e tij për njëfarë kohe dhe buzët e shumë njerëzve do të tregojnë diturinë e tij.
25 Shëmbëlltyrat e diturisë janë në thesaret e diturisë, por perëndishmëria është e neveritshme për mëkatarin.
26 Nëse dëshiron diturinë, zbato urdhërimet dhe Zoti do të të japë atë.
27 Sepse frika e Zotit është dituri dhe mësim, dhe besimi dhe zemërbutësia janë kënaqësia e tij.
28 Mos ki besim në frikën e Zotit kur je i varfër dhe mos u afro tek ai me zemër të dyfishtë.
29 Mos ji hipokrit në sytë e njerëzve dhe ki kujdes për atë që thua.
30 Mos e lartëso veten, që të mos biesh dhe të sjellësh turp mbi shpirtin tënd, dhe kështu Perëndia të zbulojë sekretet e tua dhe të të rrëzojë në mes të asamblesë, sepse nuk je ardhur me të vërtetë te frika e Zotit, por te zemra jote është plot mashtrim.

## KAPITULLI 2

1 Biri im, nëse vjen për t'i shërbyer Zotit, përgatit shpirtin tënd për tundim.
2 Drejto zemrën tënde, qëndro vazhdimisht dhe mos nxito në kohë fatkeqësie.
3 Kapu pas tij dhe mos u largo, që të rritesh në fundin tënd.
4 Çdo gjë që të vjen, merre me gëzim dhe ji i durueshëm kur të shndërrohesh në një gjendje të ulët.
5 Sepse ari provohet në zjarr dhe njerëzit e pranueshëm në furrën e fatkeqësisë.
6 Beso në të dhe ai do të të ndihmojë; rregullo rrugën tënde dhe ki besim tek ai.
7 Ju që keni frikë nga Zoti, prisni mëshirën e tij; dhe mos shkoni mënjanë që të mos bini.
8 Ju që keni frikë nga Zoti, besoni; dhe shpërblimi juaj nuk do të mungojë.
9 Ju që keni frikë nga Zoti, shpresoni për të mirën, për gëzimin dhe mëshirën e përjetshme.
10 Shiko brezat e lashtë dhe shiko; a ka besuar ndonjëherë te Zoti dhe u turpërua? apo vallë dikush qëndroi në frikën e tij dhe u braktis? apo kë përçmoi ai që e thirri?
11 Sepse Zoti është plot dhembshuri dhe mëshirë, shpirtgjerë dhe shumë i mëshirshëm, dhe fal mëkatet dhe shpëton në kohë mundimi.
12 Mjerë zemrat e trembura, duart e rraskapitura dhe mëkatari që shkon në dy rrugë!
13 Mjerë ai që është i rraskapitur! sepse ai nuk beson; prandaj ai nuk do të mbrohet.

14 Mjerë ju që e keni humbur durimin! dhe çfarë do të bëni kur Zoti do t'ju vizitojë?
15 Ata që kanë frikë nga Zoti nuk do t'i binden fjalës së tij; dhe ata që e duan do të ndjekin rrugët e tij.
16 Ata që kanë frikë nga Zoti do të kërkojnë atë që është e mirë dhe e pëlqyer prej tij; dhe ata që e duan do të mbushen me ligj.
17 Ata që kanë frikë nga Zoti do të përgatisin zemrat e tyre dhe do të përulin shpirtrat e tyre para tij,
18 duke thënë: "Do të biem në duart e Zotit dhe jo në duart e njerëzve, sepse ashtu siç është madhështia e tij, ashtu është edhe mëshira e tij".

**KAPITULLI 3**

1 Më dëgjoni, o fëmijë, atin tuaj, dhe veproni më pas, që të jeni të sigurt.
2 Sepse Zoti e ka nderuar atin mbi fëmijët dhe ka vendosur autoritetin e nënës mbi bijtë.
3 Kushdo që nderon atin e tij bën shlyerjen për mëkatet e tij:
4 Dhe ai që nderon nënën e tij është si ai që grumbullon thesare.
5 Kush nderon atin e tij do të gëzohet për fëmijët e tij; dhe kur të bëjë lutjen e tij, ai do të dëgjohet.
6 Kush nderon atin e tij do të ketë jetë të gjatë; dhe ai që i bindet Zotit do të jetë një ngushëllim për nënën e tij.
7 Ai që ka frikë nga Zoti do të nderojë atin e tij dhe do t'u shërbejë prindërve të tij ashtu si zotërinjve të tij.
8 Ndero babanë dhe nënën tënde me fjalë dhe me vepra, që një bekim të bjerë prej tyre.
9 Sepse bekimi i atit vendos shtëpitë e fëmijëve; por mallkimi i nënës çrrënjos themelet.
10 Mos u lavdëro për çnderimin e atit tënd; sepse turpi i atit tënd nuk është lavdi për ty.
11 Sepse lavdia e njeriut vjen nga nderimi i atit të tij; dhe një nënë e çnderuar është një turp për fëmijët.
12 Biri im, ndihmoje atin tënd në moshën e tij dhe mos e pikëllo sa të jetë gjallë.
13 Dhe nëse mendja e tij dobësohet, ki durim me të; dhe mos e përçmo kur je në fuqinë tënde të plotë.
14 Sepse lehtësimi i atit tënd nuk do të harrohet dhe në vend të mëkateve do të shtohet për të të ndërtuar.
15 Ditën e pikëllimit tënd do të mbahet mend; edhe mëkatet e tua do të shkrihen, si akulli në motin e ngrohtë.
16 Ai që braktis atin e tij është si blasfemues; dhe ai që zemëron nënën e tij është i mallkuar.
17 Biri im, vazhdo me butësinë tënde; kështu do të jesh i dashur nga ai që është i miratuar.
18 Sa më i madh të jesh, aq më i përulur do të jesh dhe do të gjesh hir përpara Zotit.
19 Shumë janë në vendet e larta dhe me famë, por misteret u zbulohen zemërbutëve.
20 Sepse fuqia e Zotit është e madhe dhe ai nderohet nga të përulurit.
21 Mos kërko gjërat që janë shumë të vështira për ty dhe mos kërko gjërat që janë mbi fuqinë tënde.
22 Por atë që të është urdhëruar, mendo me nderim, sepse nuk është e nevojshme të shohësh me sytë e tu gjërat e fshehta.
23 Mos ji kureshtar për gjërat e panevojshme, sepse të tregohen më shumë gjëra nga sa kuptojnë njerëzit.
24 Sepse shumë janë mashtruar nga mendimi i tyre i kotë; dhe një dyshim i keq ka rrëzuar gjykimin e tyre.
25 Pa sy do të kesh nevojë për dritën; prandaj mos rrëfeje njohurinë që nuk ke.
26 Zemra kokëfortë do ta ketë të keqen në fund; dhe ai që e do rrezikun do të vdesë aty.
27 Zemra kokëfortë do të jetë e ngarkuar me dhembje; dhe i ligu do të grumbullojë mëkat mbi mëkat.
28 Në dënimin e krenarëve nuk ka zgjidhje; sepse bima e ligësisë ka zënë rrënjë tek ai.
29 Zemra e njeriut të matur do të kuptojë një shëmbëlltyrë; dhe një vesh i vëmendshëm është dëshira e një njeriu të mençur.
30 Uji do të shuajë një zjarr flakërues; dhe lëmosha bën shlyerjen e mëkateve.
31 Dhe ai që shpërblen për të mirën, është i vetëdijshëm për atë që mund të vijë më pas; dhe kur të bjerë, do të gjejë një vend.

**KAPITULLI 4**

1 Biri im, mos mashtro të varfërin për jetën e tij dhe mos i bëj të presin sytë nevojtarët.
2 Mos e brengosni shpirtin e uritur; mos provokoni një njeri në ankthin e tij.
3 Mos i shto më shqetësim zemrës së hidhëruar; dhe mos vononi t'i jepni atij që ka nevojë.
4 Mos e refuzo lutjen e të pikëlluarit; mos e largo fytyrën nga një i varfër.
5 Mos e largo syrin tënd nga nevojtari dhe mos i jep asnjë rast të të mallkojë.
6 Sepse, në qoftë se të mallkon në hidhërimin e shpirtit të tij, lutja e tij do të dëgjohet për atë që e ka bërë.
7 Merr dashurinë e asamblesë dhe përkul kokën para një njeriu të madh.
8 Mos u pikëllo t'i ulësh veshin të varfërit dhe t'i përgjigjesh miqësore me butësi.
9 Çliro nga dora e shtypësit atë që vuan; dhe mos u ligështoni kur uleni në gjyq.
10 Bëhu si baba për jetimin dhe në vend të burrit për nënën e tyre; kështu do të jesh si biri i Shumë të Lartit, dhe ai do të të dojë më shumë se nëna jote.
11 Dituria i lartëson bijtë e saj dhe kap ata që e kërkojnë.
12 Kush e do atë, do jetën; dhe ata që e kërkojnë herët do të mbushen me gëzim.
13 Ai që mban agjërimin e saj do të trashëgojë lavdinë; dhe kudo që ajo të hyjë, Zoti do të bekojë.
14 Ata që i shërbejnë do t'i shërbejnë të Shenjtit; dhe ata që e duan, Zoti i do.
15 Kushdo që i vë veshin do t'i gjykojë kombet, dhe ai që i kushton vëmendje do të banojë i sigurt.
16 Në qoftë se një burrë i përkushtohet asaj, ai do ta trashëgojë atë; dhe brezi i tij do ta mbajë atë në zotërim.
17 Sepse në fillim ajo do të ecë me të nëpër rrugë të shtrembër, do të sjellë mbi të frikë dhe tmerr dhe do ta mundojë me disiplinën e saj, deri sa t'i besojë shpirtit të tij dhe ta provojë sipas ligjeve të saj.
18 Atëherë ajo do të kthehet tek ai në rrugën e drejtë, do ta ngushëllojë dhe do t'i tregojë sekretet e saj.
19 Por nëse ai gabon, ajo do ta braktisë dhe do ta dorëzojë në rrënimin e tij.
20 Shikoni rastin dhe ruhuni nga e keqja; dhe mos u turpëro kur kjo ka të bëjë me shpirtin tënd.

21 Sepse ka një turp që sjell mëkatin; dhe ka një turp që është lavdia dhe hiri.
22 Mos prano asnjë kundër shpirtit tënd dhe nderimi i askujt të mos të bëjë që të rrëzohesh.
23 Dhe mos fol kur ke rastin të bësh mirë dhe mos e fsheh diturinë tënde në bukurinë e saj.
24 Sepse dituria do të njihet nga të folurit, dhe të mësuarit nga fjala e gjuhës.
25 Mos fol kundër së vërtetës; por turpërohu për gabimin e injorancës sate.
26 Mos ki turp të rrëfesh mëkatet e tua; dhe mos detyroni rrjedhën e lumit.
27 Mos u bëj nënshtetas të një budallai; as pranoni personin e të fuqishmit.
28 Përpiqu për të vërtetën deri në vdekje dhe Zoti do të luftojë për ty.
29 Mos u nxito në gjuhën tënde dhe në veprat e tua ngatërro dhe mos harro.
30 Mos u bëj si një luan në shtëpinë tënde dhe mos u bëj i tërbuar midis shërbëtorëve të tu.
31 Mos e shtritë dorën tënde për të marrë dhe mbylle kur të duhet të shpagosh.

**KAPITULLI 5**

1 Mos e vendos zemrën tënde mbi pasurinë tënde; dhe mos thuaj, kam mjaft për jetën time.
2 Mos ndiq mendjen tënde dhe forcën tënde, për të ecur në rrugët e zemrës sate.
3 Dhe mos thuaj: "Kush do të më kontrollojë për veprat e mia?". sepse Zoti do të hakmerret me siguri për krenarinë tënde.
4 Mos thuaj: Kam mëkatuar dhe çfarë të keqe më ka ndodhur? sepse Zoti është i durueshëm, ai nuk do të të lërë fare të shkosh.
5 Për sa i përket shlyerjes, mos jini pa frikë t'i shtoni mëkatit mëkatit:
6 Dhe mos thuaj se mëshira e tij është e madhe; ai do të qetësohet për numrin e madh të mëkateve të mia, sepse prej tij vijnë mëshira dhe zemërimi dhe indinjata e tij pushon mbi mëkatarët.
7 Mos u ngurroni të ktheheni te Zoti dhe mos e shtyni çdo ditë, sepse zemërimi i Zotit do të vijë befas dhe në sigurinë tuaj do të shkatërroheni dhe do të vdisni ditën e hakmarrjes.
8 Mos u kushto zemrën tënde pasurive të fituara padrejtësisht, sepse nuk do të të bëjnë dobi ditën e fatkeqësisë.
9 Mos fitoni me çdo erë dhe mos shkoni në çdo rrugë, sepse kështu bën mëkatari që ka dy gjuhë.
10 Ji i palëkundur në zgjuarsinë tënde; dhe fjala jote le të jetë e njëjtë.
11 Ji i shpejtë për të dëgjuar; dhe jeta jote le të jetë e sinqertë; dhe me durim jepni përgjigje.
12 Nëse ke zgjuarsi, përgjigju të afërmit tënd; nëse jo, vëre dorën mbi gojë.
13 Në të folur flitet për nder dhe turp, dhe gjuha e njeriut është rrëzimi i tij.
14 Mos u quaj pëshpëritës dhe mos rri pritë me gjuhën tënde, sepse një turp i ndyrë është mbi hajdutin dhe një dënim i keq mbi gjuhën e dyfishtë.
15 Mos jini të paditur për asgjë në një çështje të madhe ose të vogël.

**KAPITULLI 6**

1 Në vend të një miku mos bëhu armik; sepse kështu do të trashëgosh një emër të keq, turp dhe fyerje; po kështu do të jetë edhe mëkatari që ka dy gjuhë.
2 Mos u lavdëro me këshillën e zemrës sate; që shpirti yt të mos copëtohet si një dem i vetëm.
3 Do të hash gjethet e tua, do të humbasësh frutat e tua dhe do të lihesh si një pemë e thatë.
4 Një shpirt i keq do të shkatërrojë atë që e ka dhe do ta bëjë të përqeshur me armiqtë e tij.
5 Gjuha e ëmbël do t'i shumojë miqtë, dhe një gjuhë e mirë do të shtojë përshëndetjet.
6 Jini në paqe me shumë njerëz; por kini vetëm një këshilltar të njëmijëve.
7 Nëse do të gjesh një mik, provoje më parë dhe mos nxito t'i japësh kredi.
8 Sepse dikush është mik për rastin e tij dhe nuk do të qëndrojë në ditën e fatkeqësisë sate.
9 Ka një mik, i cili, duke u kthyer në armiqësi dhe grindje, do të zbulojë turpin tënd.
10 Përsëri, një mik është shok në tryezë dhe nuk do të vazhdojë ditën e pikëllimit tënd.
11 Por në mbarësinë tënde ai do të jetë si ti dhe do të jetë i guximshëm mbi shërbëtorët e tu.
12 Nëse të përulen, ai do të jetë kundër teje dhe do të fshihet nga fytyra jote.
13 Largohu nga armiqtë e tu dhe ki kujdes nga miqtë e tu.
14 Një mik besnik është një mbrojtje e fortë, dhe ai që ka gjetur një të tillë ka gjetur një thesar.
15 Asgjë nuk e kundërshton një mik besnik dhe madhështia e tij është e paçmueshme.
16 Miku besnik është ilaçi i jetës; dhe ata që kanë frikë nga Zoti do ta gjejnë.
17 Kush ka frikë nga Zoti do ta drejtojë miqësinë e tij drejt, sepse siç është ai, ashtu do të jetë edhe i afërmi i tij.
18 Biri im, mblidh mësimet që nga rinia jote; kështu do të gjesh dituri deri në pleqërinë tënde.
19 Ejani tek ajo si lëron dhe mbjell, dhe prit frytet e saj të mira, sepse nuk do të mundohesh shumë për të, por do të hash nga frutat e saj menjëherë.
20 Ajo është shumë e pakëndshme për të paditurin; ai që nuk kupton nuk do të qëndrojë me të.
21 Ajo do të shtrihet mbi të si një gur i fuqishëm sprove; dhe ai do ta largojë atë nga ai para se të jetë e gjatë.
22 Sepse dituria është sipas emrit të saj dhe ajo nuk u shfaqet shumë njerëzve.
23 Dëgjo, biri im, prano këshillën time dhe mos refuzo këshillën time,
24 Vendos këmbët e tua në prangat e saj dhe qafën në zinxhirin e saj.
25 Përkul shpatullën tënde dhe mbaje atë dhe mos u pikëllo për prangat e saj.
26 Eja tek ajo me gjithë zemër dhe ndiq rrugët e saj me gjithë fuqinë tënde.
27 Kërko dhe kërko dhe ajo do të të bëhet e njohur; dhe kur ta kapësh, mos e lër të shkojë.
28 Sepse më në fund ti do të gjesh prehjen e saj dhe kjo do të kthehet në gëzimin tënd.
29 Atëherë prangat e saj do të jenë një mbrojtje e fortë për ty dhe zinxhirët e saj një mantel lavdie.
30 Sepse mbi të ka një stoli ari dhe brezat e saj janë dantella të purpurta.

31 Do ta veshësh si një mantel nderi dhe do ta veshësh rreth vetes si një kurorë gëzimi.
32 Biri im, po të duash, do të mësosh; dhe nëse do të zbatosh mendjen tënde, ji i matur.
33 Nëse të pëlqen të dëgjosh, do të kesh zgjuarësi; dhe nëse ul veshin, do të jesh i urtë,
34 Qëndroni në turmën e pleqve; dhe kapuni pas atij që është i urtë.
35 Jini të gatshëm të dëgjoni çdo fjalim hyjnor; dhe të mos të shpëtojnë shëmbëlltyrat e mendjes.
36 Dhe nëse sheh një njeri me mend, shko tek ai dhe këmba jote lëre të veshin shkallët e derës së tij.
37 Mendja jote të jetë te dekretet e Zotit dhe medito vazhdimisht mbi urdhërimet e tij; ai do të forcojë zemrën tënde dhe do të të japë dituri sipas dëshirës sate.

**KAPITULLI 7**

1 Mos bëj asnjë të keqe, kështu që nuk do të të vijë asnjë e keqe.
2 Largohu nga të padrejtët dhe paudhësia do të largohet prej teje.
3 Biri im, mos mbill në brazdat e padrejtësisë dhe nuk do t'i korrësh shtatëfish.
4 Mos kërkoni epërsi nga Zoti, as nga mbreti fronin e nderit.
5 Mos u justifiko përpara Zotit; dhe mos u mburr me diturinë tënde para mbretit.
6 Mos kërko të jesh gjykatës, duke mos qenë në gjendje të heqësh paudhësinë; që të mos kesh frikë nga njeriu i të fuqishmit, një pengesë në rrugën e drejtësisë sate.
7 Mos u ofendoni kundër turmës së një qyteti dhe atëherë nuk do të përuleni në mes të popullit.
8 Mos e lidhni një mëkat mbi tjetrin; sepse në një nuk do të jesh i pandëshkuar.
9 Mos thuaj: Perëndia do të shikojë numrin e madh të ofertave të mia dhe kur t'i ofroj Perëndisë Shumë të Lartit, ai do ta pranojë.
10 Mos u ligëso kur bën lutjen tënde dhe mos lër pas dore të japësh lëmoshë.
11 Mos qesh askënd për ta përçmuar në hidhërimin e shpirtit të tij, sepse ka një që përul dhe lartëson.
12 Mos kurdis një gënjeshtër kundër vëllait tënd; as mos bëj të ngjashme me mikun tënd.
13 Mos bëni asnjë gënjeshtër, sepse zakoni i tij nuk është i mirë.
14 Mos përdorni shumë fjalë në një mori pleqsh dhe mos bëni shumë llafatje kur luteni.
15 Mos e urreni punën e mundimshme, as blegtorinë që Shumë i Larti ka caktuar.
16 Mos u numëro në turmën e mëkatarëve, por kujto se zemërimi nuk do të zgjasë shumë.
17 Përulu shumë, sepse hakmarrja e të pabesëve është zjarr dhe krimba.
18 Mos e ndërroni kurrsesi një mik për asnjë të mirë; as një vëlla besnik për arin e Ofirit.
19 Mos hiq dorë nga një grua e urtë dhe e mirë, sepse hiri i saj është mbi arin.
20 Ndërsa shërbëtori yt punon me të vërtetë, mos e lut atë të keqe, as rrogëtarin që e jep veten tërësisht për ty.
21 Shpirti yt le ta dojë një shërbëtor të mirë dhe mos e mashtro lirinë.
22 A ke bagëti? ki kujdes për ta dhe nëse janë për përfitimin tënd, mbaji pranë vetes.
23 A ke fëmijë? mësoji ata dhe përkuli qafën e tyre që në rininë e tyre.
24 A ke vajza? ki kujdes për trupin e tyre dhe mos u trego i gëzuar ndaj tyre.
25 Marto bijën tënde dhe kështu do të bësh një punë të rëndë; por jepja atë një njeriu me mend.
26 A ke një grua për mendjen tënde? mos e braktis atë, por mos u dorëzo në duart e një gruaje të lehtë.
27 Ndero atin tënd me gjithë zemër dhe mos harro dhembjet e nënës sate.
28 Kujto se ti ke lindur prej tyre; dhe si mund t'i shpërblesh ata për gjërat që kanë bërë për ty?
29 Kini frikë nga Zoti me gjithë shpirt dhe kini frikë nga priftërinjtë e tij.
30 Duaje atë që të ka bërë me gjithë forcën tënde dhe mos i braktis shërbëtorët e tij.
31 Kini frikë nga Zoti dhe nderoni priftin; dhe jepi pjesën e tij, ashtu siç të është urdhëruar; frutat e para, flijimet për shkeljen, dhuratat e shpatullave, flijimi i shenjtërimit dhe prodhimet e para të gjërave të shenjta.
32 Dhe shtrije dorën drejt të varfërve, që bekimi yt të jetë i përsosur.
33 Një dhuratë ka hir në sytë e çdo njeriu të gjallë; dhe për të vdekurit mos e mbani atë.
34 Mos jini me ata që qajnë dhe mbani zi me ata që vajtojnë.
35 Mos vono të vizitosh të sëmurin, sepse kjo do të të bëjë të dashur.
36 Çfarëdo që të marrësh në dorë, kujto fundin dhe nuk do të bësh kurrë keq.

**KAPITULLI 8**

1 Mos lufto me një njeri të fuqishëm, që të mos biesh në duart e tij.
2 Mos u grind me një të pasur, që të mos të rëndojë, sepse ari ka shkatërruar shumë veta dhe ka shtrembëruar zemrat e mbretërve.
3 Mos u grind me njeriun që ka gjuhë dhe mos grumbullo dru mbi zjarrin e tij.
4 Mos u tall me një njeri të vrazhdë, që të mos turpërohen etërit e tu.
5 Mos e qortoni atë që largohet nga mëkati, por mbani mend se ne të gjithë jemi të denjë për ndëshkim.
6 Mos e çnderoni njeriun në pleqërinë e tij, sepse edhe disa nga ne plaken.
7 Mos u gëzo për vdekjen e armikut tënd më të madh, por kujto se ne të gjithë vdesim.
8 Mos e përçmo fjalën e të urtëve, por njihu me fjalët e urta të tyre, sepse prej tyre do të mësosh mësime dhe si t'u shërbesh njerëzve të mëdhenj me lehtësi.
9 Mos e humb fjalimin e pleqve, sepse edhe ata mësuan nga etërit e tyre dhe ti do të mësosh prej tyre kuptueshmërinë dhe të përgjigjesh sipas nevojës.
10 Mos i ndez thëngjijtë e një mëkatari, që të mos digjesh nga flaka e zjarrit të tij.
11 Mos u ngrit me zemërim para një personi të dëmshëm, që të mos zërë pritë për të të zënë kurth në fjalët e tua
12 Mos i jep hua atij që është më i fuqishëm se ti; sepse nëse i jep hua, numëroje por humbi.

13 Mos ji garanci mbi fuqinë tënde, sepse, nëse je garant, kujdesu që ta paguash.
14 Mos shkoni në gjyq me një gjykatës; sepse ata do të gjykojnë për të sipas nderit të tij.
15 Mos ec rrugës me një njeri të guximshëm, që të mos hidhërohet për ty, sepse ai do të veprojë sipas vullnetit të tij dhe ti do të vdisësh bashkë me të për marrëzinë e tij.
16 Mos u grind me një të zemëruar dhe mos shko me të në një vend të vetmuar, sepse gjaku është si asgjë në sytë e tij dhe aty ku nuk ka ndihmë, ai do të të rrëzojë.
17 Mos u këshillo me budallain; sepse ai nuk mund të mbajë këshillën.
18 Mos bëj asgjë të fshehtë përpara një të huaji; sepse ti nuk e di se çfarë do të sjellë ai.
19 Mos ia hap zemrën çdo njeriu, që ai të mos të shpërblejë me një kthesë të zgjuar.

**KAPITULLI 9**

1 Mos ki xheloz për gruan e gjirit tënd dhe mos i bëj asaj një mësim të keq kundër vetes.
2 Mos ia jep shpirtin një gruaje për të vënë këmbën e saj mbi pasurinë tënde.
3 Mos u tako me prostitutën, që të mos biesh në grackat e saj.
4 Mos përdorni shumë shoqërinë e një gruaje që është këngëtare, që të mos ju kapin përpjekjet e saj.
5 Mos shiko shërbëtoren, që të mos biesh nga gjërat e çmuara në të.
6 Mos ia jep shpirtin tënd prostitutave, që të mos humbasësh trashëgiminë tënde.
7 Mos shiko rreth vetes nëpër rrugët e qytetit dhe mos u end në vendin e vetmuar të tij.
8 Hiqe syrin tënd nga një grua e bukur dhe mos shiko bukurinë e tjetrit; sepse shumë janë mashtruar nga bukuria e një gruaje; sepse me këtë dashuria ndizet si një zjarr.
9 Mos u ul fare me gruan e një njeriu tjetër, mos ulu me të në krahët e tu dhe mos i shpenzo paratë e tua me të në verë; që zemra jote të mos anojë drejt saj dhe kështu nga dëshira jote të biesh në shkatërrim.
10 Mos e braktis një mik të vjetër; sepse e reja nuk është e krahasueshme me të: një mik i ri është si vera e re; kur të jetë e vjetër, do ta pish me kënaqësi.
11 Mos e ki zili lavdinë e mëkatarit, sepse ti nuk e di se cili do të jetë fundi i tij.
12 Mos u kënaqni me atë që i pëlqejnë të pabesët; por mbani mend se ata nuk do të mbeten pa u ndëshkuar në varrin e tyre.
13 Largohu nga njeriu që ka pushtet të vrasë; kështu nuk do të dyshosh në frikën e vdekjes; dhe nëse i afrohesh atij, mos bëj asnjë faj, që të mos të marrë jetën menjëherë; kujto që ti shkon në mes të leckave dhe se po ecën mbi betejat e qytetit.
14 Sa të mundesh, merr me mend fqinjin tënd dhe konsultohu me të urtët.
15 Fjala jote qoftë me të urtët dhe gjithë komunikimi yt në ligjin e Shumë të Lartit.
16 Të drejtët le të hanë e pinë me ty; dhe lavdia jote qoftë në frikën e Zotit.
17 Për dorën e artizanatit vepra do të lëvdohet, dhe princi i urtë i popullit për fjalën e tij.
18 Njeriu me gjuhë të sëmurë është i rrezikshëm në qytetin e tij; dhe ai që është i nxituar në të folurin e tij do të urrehet.

**KAPITULLI 10**

1 Një gjykatës i urtë do të mësojë popullin e tij; dhe qeveria e një njeriu të matur është e urdhëruar mirë.
2 Ashtu si gjyqtari i popullit është ai vetë, ashtu janë edhe oficerët e tij; Dhe çfarë lloj njeriu është kryetari i qytetit, të tillë janë të gjithë ata që banojnë në të.
3 Një mbret i pamatur shkatërron popullin e tij; por me maturinë e atyre që janë në pushtet, qyteti do të banohet.
4 Fuqia e tokës është në dorën e Zotit dhe në kohën e duhur ai do të vendosë mbi të atë që është e dobishme.
5 Në dorën e Perëndisë është begatia e njeriut, dhe ai do të vendosë nderin e tij mbi personin e shkruesit.
6 Mos urrej të afërmin tënd për çdo të keqe; dhe mos bëni asgjë me praktika të dëmshme.
7 Kryelartësia është e urryer përpara Perëndisë dhe njerëzve, dhe me të dyja njeriu kryen paudhësi.
8 Për shkak të veprimeve të padrejta, dëmtimeve dhe pasurive të marra me mashtrim, mbretëria përkthehet nga një popull te tjetri.
9 Pse toka dhe hiri janë krenarë? Nuk ka gjë më të keqe se një lakmues, sepse një i tillë vë në shitje shpirtin e tij; sepse sa është gjallë ai i hedh zorrët.
10 Mjeku pret një sëmundje të gjatë; dhe ai që do të jetë mbret nesër, do të vdesë.
11 Sepse, kur njeriu ka vdekur, do të trashëgojë rrëshqanorët, kafshët dhe krimbat.
12 Fillimi i krenarisë është kur dikush largohet nga Perëndia dhe zemra e tij largohet nga Krijuesi i tij.
13 Sepse kryelartësia është fillimi i mëkatit dhe ai që e ka do të derdhë neveri; prandaj Zoti solli mbi ta fatkeqësi të çuditshme dhe i përmbysi plotësisht.
14 Zoti ka rrëzuar fronet e princave krenarë dhe ka vendosur në vend të tyre të përulurit.
15 Zoti ka këputur rrënjët e kombeve krenarë dhe ka mbjellë në vend të tyre njerëzit e përulur.
16 Zoti përmbysi vendet e kombeve dhe i shkatërroi deri në themelet e tokës.
17 Ai mori disa prej tyre, i shkatërroi dhe bëri që kujtimi i tyre të hiqet nga toka.
18 Krenaria nuk u krijua për burrat, as zemërimi i furishëm për ata që lindin nga një grua.
19 Ata që kanë frikë nga Zoti janë një farë e sigurt dhe ata që e duan atë një bimë e nderuar; ata që shkelin urdhërimet janë një farë e mashtrueshme.
20 Midis vëllezërve ai që është i pari është i nderuar; kështu janë ata që kanë frikë nga Zoti në sytë e tij.
21 Frika e Zotit shkon përpara fitimit të autoritetit, por vrazhdësia dhe krenaria e humbin atë.
22 Qoftë i pasur, fisnik apo i varfër, lavdia e tyre është frika e Zotit.
23 Nuk është mirë të përbuzësh të varfërin që ka mend; as nuk është e leverdishme të madhërosh një njeri mëkatar.
24 Burrat e mëdhenj, gjykatësit dhe pushtetarët do të nderohen; megjithatë nuk ka asnjë prej tyre më të madh se ai që ka frikë nga Zoti.
25 Të lirët do t'i shërbejnë shërbëtorit të urtë; dhe ai që ka njohuri nuk do të mërzihet kur të korrigjohet.
26 Mos ji i tepruar në kryerjen e biznesit tënd; dhe mos u mburr në kohën e fatkeqësisë sate.
27 Më i mirë është ai që mundohet dhe ka tepricë në çdo gjë se sa ai që mburret dhe ka nevojë për bukë.

28 Biri im, përlëvdoje shpirtin tënd me butësi dhe nderoje sipas dinjitetit të tij.
29 Kush do ta shfajësojë atë që mëkaton kundër vetes së tij? dhe kush do ta nderojë atë që çnderon jetën e tij?
30 I varfëri nderohet për mjeshtërinë e tij dhe i pasuri nderohet për pasurinë e tij.
31 Ai që nderohet në varfëri, aq më tepër në pasuri? dhe ai që është i pandershëm në pasuri, aq më tepër në varfëri?

**KAPITULLI 11**

1 Dituria ngre kokën e atij që është në shkallë të ulët dhe e bën të ulet midis njerëzve të mëdhenj.
2 Mos e lavdëroni njeriun për bukurinë e tij; as e urreni njeriun për pamjen e tij të jashtme.
3 Bleta është e vogël midis mizave; por fryti i saj është kryesori i gjërave të ëmbla.
4Mos u mburr me veshjet dhe veshjet e tua dhe mos u lartëso ditën e nderit, sepse veprat e Zotit janë të mrekullueshme dhe veprat e tij midis njerëzve janë të fshehura.
5 Shumë mbretër janë ulur për tokë; dhe ai që nuk mendohej kurrë ka mbajtur kurorën.
6 Shumë njerëz të fuqishëm janë turpëruar shumë; dhe i nderuari u dorëzua në duart e të tjerëve.
7 Mos fajëso para se të kesh shqyrtuar të vërtetën; më parë kupto dhe pastaj qorto.
8 Mos u përgjigj para se të kesh dëgjuar shkakun; mos i ndërprit njerëzit në mes të fjalës së tyre.
9 Mos u grind për një çështje që nuk të intereson; dhe mos u ulni në gjykim me mëkatarët.
10 Biri im, mos u ngatërro në shumë çështje, sepse po të përzihesh shumë, nuk do të jesh i pafaj; dhe nëse e ndjek, nuk do të fitosh, as nuk do të shpëtosh duke ikur.
11 Ka një që mundohet, vuan dhe nxiton dhe është aq më tepër prapa.
12 Përsëri, ka një tjetër që është i ngadalshëm dhe që ka nevojë për ndihmë, pa aftësi dhe plot varfëri; megjithatë syri i Zotit e shikoi për mirë dhe e ngriti nga gjendja e tij e ulët,
13 Dhe ngriti kokën nga mjerimi; aq sa shumë që e panë u mrekulluan me të.
14 Begatia dhe fatkeqësia, jeta dhe vdekja, varfëria dhe pasuria vijnë nga Zoti.
15 Dituria, njohuria dhe dituria e ligjit janë nga Zoti; dashuria dhe rruga e veprave të mira janë prej tij.
16 Gabimi dhe errësira filluan bashkë me mëkatarët dhe e keqja do të plaket bashkë me ata që mburren aty.
17 Dhurata e Zotit u mbetet njerëzve të perëndishëm dhe favori i tij sjell begati përjetë.
18 Ka ai që pasurohet nga kujdesi dhe shtrëngimi i tij, dhe kjo është pjesa e shpërblimit të tij.
19 Ndërsa ai thotë: "Kam gjetur prehje dhe tani do të ha vazhdimisht nga pasuria ime; dhe megjithatë ai nuk e di se çfarë kohe do t'i vijë dhe se ai duhet t'ua lërë ato gjëra të tjerëve dhe të vdesë.
20 Ji i palëkundur në besëlidhjen tënde, ji i njohur me të dhe bëhu i vjetër në punën tënde.
21 Mos u mrekulloni nga veprat e mëkatarëve; por ki besim te Zoti dhe qëndro në mundin tënd, sepse është një gjë e lehtë në sytë e Zotit të pasurosh papritur një të varfër.
22 Bekimi i Zotit është në shpërblimin e të perëndishmëve, dhe befas ai e bën bekimin e tij të lulëzojë.
23 Mos thuaj: Çfarë dobie kam nga shërbimi im? dhe çfarë të mira do të kem në të ardhmen?
24 Mos thuaj përsëri: "Kam mjaftueshëm dhe zotëroj shumë gjëra, dhe çfarë të keqe do të kem në të ardhmen?"
25 Ditën e begatisë harrohet fatkeqësia, dhe ditën e fatkeqësisë nuk kujtohet më begatia.
26 Sepse është një gjë e lehtë për Zotin në ditën e vdekjes të shpërblejë një njeri sipas rrugëve të tij.
27 Mundimi i një ore e harron njeriun kënaqësinë dhe në fund do të zbulohen veprat e tij.
28 Gjykoni asnjë të bekuar përpara vdekjes së tij, sepse njeriu do të njihet nga fëmijët e tij.
29 Mos e sillni çdo njeri në shtëpinë tuaj, sepse njeriu mashtrues ka shumë trena.
30 Ashtu si thëllëza e marrë dhe e mbajtur në kafaz, kështu është zemra e krenarit; dhe si një spiun, ai shikon për rënien tënde.
31 Sepse ai rri në pritë dhe e kthen të mirën në të keqe, dhe për gjërat e denjë do të të fajësohet lavdia.
32 Nga një shkëndijë zjarri ndizet një grumbull thëngjijsh dhe njeriu mëkatar ngre pritë për gjak.
33 Kini kujdes nga njeriu i keq, sepse ai kryen ligësi; që të mos të sjellë një njollë të përjetshme.
34 Merr një të huaj në shtëpinë tënde, që ai do të të shqetësojë dhe do të të largojë nga ty.

**KAPITULLI 12**

1 Kur do të bësh të mirën, dije kujt ia bën; kështu do të falënderohesh për përfitimet e tua.
2 Bëji të mirë njeriun e perëndishëm dhe do të gjesh një shpërblim; dhe nëse jo prej tij, megjithatë nga Shumë i Larti.
3 Asnjë e mirë nuk mund t'i vijë atij që është gjithmonë i zënë me të keqen, as atij që nuk jep lëmoshë.
4 Jepini njeriut të perëndishëm dhe mos e ndihmoni mëkatarin.
5 Bëji mirë atij që është i përulur, por mos i jep të pabesit; mbaje bukën tënde dhe mos ia jep atij, që të mos të të sundojë, sepse përndryshe do të marrësh dyfishin e të keqes për të gjitha të mirat që do të kesh. bërë atij.
6 Sepse Shumë i Larti i urren mëkatarët dhe do t'ua kthejë hakmarrjen të pabesëve dhe i ruan kundër ditës së madhe të ndëshkimit të tyre.
7 Jepini të mirëve dhe mos e ndihmoni mëkatarin.
8 Miku nuk njihet në begati, dhe armiku nuk mund të fshihet në fatkeqësi.
9 Në begatinë e njeriut, armiqtë do të hidhërohen, por në fatkeqësinë e tij edhe miku do të largohet.
10 Mos i beso kurrë armikut tënd, sepse ashtu si ndryshket hekuri, ashtu është ligësia e tij.
11 Edhe sikur të përulet dhe të përkulet, megjithatë kini kujdes dhe ruhuni prej tij dhe do të jeni me të sikur të kishit fshirë një xham shikimi dhe do ta dini se ndryshku i tij nuk është fshirë fare.
12 Mos e vendos pranë vetes, që, kur të të rrëzojë, të ngrihet në vendin tënd; as le të ulet në të djathtën tënde, që të mos kërkojë të zërë ndenjësen tënde dhe ti të kujtosh më në fund fjalët e mia dhe të goditet prej tyre.
13 Kush do t'i vijë keq për magjistarin që kafshohet nga gjarpëri ose ndonjë kafshë të tillë që i afrohet kafshëve të egra?

14 Pra, kush shkon te një mëkatar dhe ndotet me të në mëkatet e tij, kush do t'i vijë keq?
15 Ai do të qëndrojë me ty për pak kohë, por nëse ti fillon të biesh, ai nuk do të vonojë.
16 Armiku flet ëmbël me buzët e tij, por në zemër mendon se si të të hedhë në një gropë; do të qajë me sytë e tij, por po të gjejë rastin, nuk do të ngopet me gjak.
17 Nëse të godet fatkeqësia, do ta gjesh më parë atje; dhe megjithëse ai pretendon se të ndihmon, ai do të të minojë.
18 Ai do të tundë kokën, do të përplasë duart, do të pëshpërisë shumë dhe do të ndryshojë fytyrën.

**KAPITULLI 13**

1 Ai që prek katran do të ndotet me të; dhe ai që ka shoqërim me një njeri krenar do të jetë si ai.
2 Mos e ngarko veten përtej fuqisë sate sa je gjallë; dhe mos kini bashkësi me atë që është më i fuqishëm dhe më i pasur se ju; sepse nëse goditet njëri kundër tjetrit, do të thyhet.
3 I pasuri ka bërë keq, por kërcënon me të; i varfëri është i padrejtë dhe ai duhet të lutet gjithashtu.
4 Nëse je për përfitimin e tij, ai do të të përdorë, por nëse nuk ke asgjë, ai do të të braktisë.
5 Nëse ke ndonjë gjë, ai do të jetojë me ty; po, do të të zhveshë dhe nuk do t'i vijë keq për këtë.
6 Në rast se ka nevojë për ty, do të të mashtrojë, do të të buzëqeshë dhe do të të japë shpresë; ai do të të flasë mirë dhe do të thotë: "Çfarë do?".
7 Dhe ai do të të turpërojë me ushqimet e tij, derisa të të ketë tharë dy ose tre herë, dhe më në fund do të përqesh me ty me përbuzje, pasi do të të shohë, do të të braktisë dhe do të tundë kokën kundër teje.
8 Kini kujdes që të mos mashtroheni dhe të përuleni në gëzimin tuaj.
9 Nëse je i ftuar nga një njeri i fuqishëm, tërhiqe veten dhe aq më tepër ai do të të ftojë.
10 Mos e shtyp, që të mos të tërhiqen; mos qëndro larg, që të mos harrohesh.
11 Mos ndiko që të barazohesh me të në të folur dhe mos u beso fjalëve të tij të shumta, sepse ai do të të tundojë me shumë komunikim dhe duke të qeshur do të nxjerrë sekretet e tua.
12 Por ai do t'i pranojë fjalët e tua mizorisht dhe nuk do të kursejë të të lëndojë dhe të të futë në burg.
13 Vëzhgo dhe ki kujdes, sepse ecën në rrezik përmbysjeje; kur të dëgjosh këto gjëra, zgjohu në gjumë.
14 Duaje Zotin gjithë jetën tënde dhe lute për shpëtimin tënd.
15 Çdo kafshë do të ngjashmin e saj dhe çdo njeri e do të afërmin e tij.
16 Çdo mish bashkohet sipas llojit, dhe njeriu do të ngjitet pas të ngjashmit të tij.
17 Çfarë shoqërie ka ujku me qengjin? pra mëkatari me të perëndishmit.
18 Çfarë marrëveshje ka midis hienës dhe qenit? dhe çfarë paqeje mes të pasurve dhe të varfërve?
19 Ashtu si gomari i egër është pre e luanit në shkretëtirë, kështu i pasuri ha të varfërit.
20 Ashtu si krenari urren përulësinë, kështu i pasuri urren të varfërin.
21 Një i pasur që fillon të bjerë, mbahet nga miqtë e tij, por një i varfër që është i rënduar, e përzënë miqtë e tij.
22 Kur një i pasur bie, ai ka shumë ndihmës; ai flet gjëra që nuk duhen thënë, por njerëzit e justifikojnë; i varfëri rrëshqiti, por edhe ata e qortuan; ai foli me mençuri dhe nuk mund të kishte vend.
23 Kur flet një i pasur, secili mban gjuhën e tij dhe, ja, çfarë thotë, e lartësojnë deri në retë; dhe nëse pengohet, do ta ndihmojnë për ta rrëzuar.
24 Pasuria është e mirë për atë që nuk ka mëkat, dhe varfëria është e keqe në gojën e të pabesit.
25 Zemra e njeriut ndryshon pamjen e tij, qoftë për të mirë apo për të keqe, dhe zemra e gëzuar e bën fytyrën të gëzuar.
26 Fytyra e gëzuar është një shenjë e një zemre të begatë; dhe gjetja e shëmbëlltyrave është një punë e lodhshme e mendjes.

**KAPITULLI 14**

1 Lum ai njeri që nuk i ka rrëshqitur goja dhe nuk është ngopur nga moria e mëkateve.
2 Lum ai, ndërgjegjja e të cilit nuk e ka dënuar dhe që nuk ka rënë nga shpresa e tij te Zoti.
3 Pasuria nuk është e bukur për kopracin; dhe çfarë duhet të bëjë njeriu ziliqar me paratë?
4 Ai që mbledh duke mashtruar shpirtin e tij, mbledh për të tjerët, që do ta shpenzojnë pasurinë e tij me trazira.
5 Kush është i keq për veten e tij, me kë do të jetë i mirë? ai nuk do të kënaqet me të mirat e tij.
6 Nuk ka më keq se ai që ka zili për veten e tij; dhe ky është një shpërblim për ligësinë e tij.
7 Dhe nëse bën mirë, e bën pa dëshirë; dhe më në fund ai do të shpallë ligësinë e tij.
8 Ziliqari ka një sy të lig; ai e kthen fytyrën dhe i përçmon njerëzit.
9 Syri i lakmuesit nuk ngopet me pjesën e tij; dhe paudhësia e të pabesit ia thanë shpirtin.
10 Syri i keq e ka zili bukën e tij dhe ai është koprraci në tryezën e tij.
11 Biri im, bëji të mirën tënde sipas mundësive të tua dhe jepi Zotit ofertën e duhur.
12 Mbaje mend se vdekja nuk do të vonojë dhe se besëlidhja e varrit nuk do të të tregohet.
13 Bëji mirë mikut tënd para se të vdesësh, shtrije dorën sipas mundësive tënde dhe jepja atij.
14 Mos e mashtro veten për ditën e mirë dhe mos lejo që pjesa e dëshirës së mirë të të kalojë.
15 A nuk do t'ia lesh mundimet e tua tjetrit? dhe mundet e tua të ndahen me short?
16 Jep, merr dhe shenjtëro shpirtin tënd; sepse nuk ka kërkim të shijeve në varr.
17 Çdo mish plaket si një rrobë, sepse besëlidhja që nga fillimi është: "Ti do të vdesësh me vdekje".
18 Si nga gjethet jeshile të një peme të trashë, disa bien dhe disa rriten; kështu është brezi i mishit dhe i gjakut; njëri merr fund dhe një tjetër lind.
19 Çdo punë kalbet dhe konsumohet, dhe punëtori i saj do të shkojë.
20 Lum ai njeri që mediton gjërat e mira me dituri dhe që arsyeton për gjërat e shenjta me zgjuarsinë e tij.
21 Kush i shqyrton në zemër rrugët e saj, do të ketë gjithashtu zgjuarsi në fshehtësitë e saj.
22 Shkoni pas saj si gjurmues dhe rrini në pritë në rrugët e saj.

23 Kush kryen priftëri në dritaret e saj do të dëgjojë edhe në dyert e saj.
24 Kush banon pranë shtëpisë së saj do të ngul gjithashtu një kunj në muret e saj.
25 Ai do të ngrejë çadrën e tij pranë saj dhe do të qëndrojë në një banesë ku ka të mira.
26 Ai do t'i lërë fëmijët e tij nën strehën e saj dhe do të qëndrojë nën degët e saj.
27 Prej saj ai do të mbulohet nga nxehtësia dhe do të banojë në lavdinë e saj.

**KAPITULLI 15**

1 Ai që ka frikë nga Zoti do të bëjë të mirën dhe ai që ka njohuri të ligjit do ta marrë atë.
2 Dhe si nënë do ta takojë dhe do ta pranojë si një grua të martuar me një virgjëreshë.
3 Ajo do ta ushqejë me bukën e diturisë dhe do t'i japë të pijë ujin e diturisë.
4 Ai do të qëndrojë mbi të dhe nuk do të lëvizet; dhe do të mbështetet tek ajo dhe nuk do të ngatërrohet.
5 Ajo do ta lartësojë mbi fqinjët e tij dhe do të hapë gojën e tij në mes të asamblesë.
6 Ai do të gjejë gëzim dhe një kurorë gëzimi dhe ajo do t'i bëjë të trashëgojë një emër të përjetshëm.
7 Por njerëzit e pamend nuk do ta arrijnë atë dhe mëkatarët nuk do ta shohin.
8 Sepse ajo është larg krenarisë dhe gënjeshtarët nuk mund ta kujtojnë atë.
9 Lavdia nuk është në gojën e mëkatarit, sepse nuk i është dërguar nga Zoti.
10 Sepse lëvdimi do të shqiptohet me dituri dhe Zoti do t'i bëjë të mbarë.
11 Mos thuaj: "Unë u largova nëpërmjet Zotit, sepse ti nuk duhet të bësh gjërat që ai urren".
12 Mos thuaj: "Ai më bëri të gaboj, sepse ai nuk ka nevojë për njeriun mëkatar".
13 Zoti urren çdo gjë të neveritshme; dhe ata që kanë frikë nga Perëndia nuk e duan atë.
14 Ai vetë krijoi njeriun që në fillim dhe e la në duart e këshillave të tij;
15 Nëse do, të zbatosh urdhërimet dhe të bësh besnikëri të pranueshme.
16 Ai ka vënë zjarrin dhe ujin para teje; shtrije dorën tënde nëse dëshiron.
17 Para njeriut është jeta dhe vdekja; dhe nëse do, do t'i jepet.
18 Sepse dituria e Zotit është e madhe dhe ai është i fuqishëm në fuqi dhe shikon të gjitha gjërat.
19 Dhe sytë e tij janë mbi ata që kanë frikë prej tij, dhe ai njeh çdo vepër të njeriut.
20 Ai nuk ka urdhëruar askënd të bëjë të keqen, as nuk i ka lejuar askujt të mëkatojë.

**KAPITULLI 16**

1 Mos dëshironi shumë fëmijë të padobishëm dhe mos kënaquni me bij të pabesë.
2 Edhe sikur të shumohen, mos u gëzoni me ta, po të mos jetë me ta frika e Zotit.
3 Mos ki besim në jetën e tyre dhe mos respekto turmën e tyre, sepse një i drejtë është më i mirë se një mijë; dhe është më mirë të vdesësh pa fëmijë, sesa të kesh të pabesë.
4 Sepse qyteti do të rimbushet nga ai që ka mend, por farefisi i të pabesëve do të shkretohet shpejt.
5 Shumë gjëra të tilla kam parë me sytë e mi dhe veshi im ka dëgjuar gjëra më të mëdha se këto.
6 Një zjarr do të ndizet në kuvendin e të pabesëve; dhe në një komb rebel i vihet zjarri zemërimit.
7 Ai nuk u qetësua me gjigantët e vjetër, të cilët u rrëzuan nga forca e marrëzisë së tyre.
8 Ai nuk kurseu as vendin ku Loti kishte banuar, por i urrente për shkak të krenarisë së tyre.
9 Ai nuk i erdhi keq për njerëzit e humbjes, të cilët u morën në mëkatet e tyre;
10 As gjashtëqind mijë këmbësorët që u mblodhën në ngurtësinë e zemrës së tyre.
11 Dhe në qoftë se ka një njeri kokëfortë midis popullit, është për t'u çuditur nëse ai shpëton pa u ndëshkuar, sepse mëshira dhe zemërimi janë me të; ai është i fuqishëm për të falur dhe për të derdhur pakënaqësi.
12 Ashtu si e madhe është mirësia e tij, aq është edhe korrigjimi i tij; ai e gjykon njeriun sipas veprave të tij
13 Mëkatari nuk do të shpëtojë me plaçkën e tij;
14 Hapni rrugën për çdo vepër mëshirë, sepse secili do të gjejë sipas veprave të tij.
15 Zoti e ngurtësoi Faraonin, që të mos e njihte, që veprat e tij të fuqishme të njiheshin në botë.
16 Mirësia e tij është e dukshme për çdo krijesë; dhe ai ka ndarë dritën e tij nga errësira me një këmbëngulës.
17 Mos thuaj: "Unë do t'i fshihem Zotit; a do të më kujtohet dikush nga lart?". Nuk do të kujtohem në mesin e kaq shumë njerëzve, sepse cili është shpirti im midis një numri kaq të pafund krijesash?
18 Vini re, qielli dhe qiejt e qiejve, thellësia dhe toka dhe gjithçka që ndodhet aty, do të lëkunden kur ai të vizitojë.
19 Edhe malet dhe themelet e tokës do të dridhen nga dridhja, kur Zoti i shikon.
20 Asnjë zemër nuk mund t'i mendojë denjësisht këto gjëra; dhe kush mund t'i konceptojë rrugët e tij?
21 Është një furtunë që askush nuk mund ta shohë, sepse pjesa më e madhe e veprave të tij janë të fshehura.
22 Kush mund të shpallë veprat e drejtësisë së tij? apo kush mund t'i durojë ato? sepse besëlidhja e tij është larg dhe sprova e të gjitha gjërave është në fund.
23 Kush nuk ka mend mendon për gjëra të kota, dhe budallai që gabon mendon marrëzi.
24 Biri im, më dëgjo dhe mëso njohuri dhe vlerëso fjalët e mia me zemrën tënde.
25 Unë do të tregoj doktrinën në peshë dhe do të shpall me saktësi njohurinë e tij.
26 Veprat e Zotit kryhen sipas gjykimit që nga fillimi; dhe që nga momenti i krijimit të tyre, ai ka hequr pjesët e tyre.
27 Ai i zbukuroi veprat e tij përjetë dhe në dorën e tij janë të parët e tyre brez pas brezi; ata nuk mundohen, nuk lodhen dhe nuk pushojnë së kryeri veprat e tyre.
28 Asnjë prej tyre nuk e pengon tjetrin dhe nuk do t'i binden kurrë fjalës së tij.
29 Pas kësaj Zoti shikoi tokën dhe e mbushi me bekimet e tij.
30 Ai e ka mbuluar fytyrën me të gjitha gjallesat; dhe ata do të kthehen përsëri në të.

**KAPITULLI 17**

1 Zoti krijoi njeriun nga dheu dhe e ktheu përsëri në të.

2 Ai u dha atyre pak ditë dhe një kohë të shkurtër, si dhe pushtet mbi gjërat e tyre.
3 Ai i dha me forcë vetëm dhe i bëri sipas shëmbëlltyrës së tij,
4 Dhe vuri frikën e njeriut mbi çdo mish dhe i dha atij sundim mbi kafshët dhe shpendët.
5 Ata morën përdorimin e pesë veprimeve të Zotit dhe në vendin e gjashtë ai u dha atyre kuptueshmëri dhe në fjalimin e shtatë, një interpretues i mendimeve të tyre.
6 Ai u dha atyre të kuptojnë këshilla, gjuhë, sy, veshë dhe zemër.
7 Me të, ai i mbushi me njohuri të zgjuarësisë dhe u tregoi të mirën dhe të keqen.
8 Ai vuri syrin e tij mbi zemrat e tyre, për t'u treguar atyre madhështinë e veprave të tij.
9 Ai u dha atyre lavdi në veprat e tij të mrekullueshme përgjithmonë, që ata të mund të shpallnin veprat e tij me zgjuarsi.
10 Dhe të zgjedhurit do të lëvdojnë emrin e tij të shenjtë.
11 Përveç kësaj ai u dha atyre njohuri dhe ligjin e jetës si trashëgimi.
12 Ai bëri një besëlidhje të përjetshme me ta dhe u tregoi dekretet e tij.
13 Sytë e tyre panë madhështinë e lavdisë së tij dhe veshët e tyre dëgjuan zërin e tij madhështor.
14 Dhe ai u tha atyre: "Ruhuni nga çdo paudhësi; dhe secilit i dha urdhër për të afërmin e tij.
15 Rrugët e tyre janë gjithmonë para tij dhe nuk do t'i fshihen syve të tij.
16 Çdo njeri që nga rinia i është dhënë pas të keqes; as nuk mund t'i bënin vetes zemra mishi për gurë.
17 Sepse në ndarjen e kombeve të gjithë tokës ai vendosi një sundimtar mbi çdo popull; por Izraeli është pjesa e Zotit:
18 Të cilin, duke qenë i parëlinduri i tij, e ushqen me disiplinë dhe duke i dhënë dritën e dashurisë së tij nuk e braktis.
19 Prandaj të gjitha veprat e tyre janë si dielli përpara tij dhe sytë e tij janë vazhdimisht mbi rrugët e tyre.
20 Asnjë nga veprat e tyre të padrejta nuk i fshihet atij, por të gjitha mëkatet e tyre janë përpara Zotit
21 Por Zoti, duke qenë i mëshirshëm dhe duke e ditur mjeshtërinë e tij, as i la dhe as nuk i braktisi, por i kurseu.
22 Lëmosha e njeriut është me të si një vulë, dhe ai do t'i ruajë veprat e mira të njeriut si bebja e syrit dhe do t'u japë pendim bijve dhe bijave të tij.
23 Pas kësaj ai do të ngrihet, do t'i shpërblejë dhe do të japë shpërblimin e tyre mbi kokat e tyre.
24 Por atyre që pendohen, ai u dha atyre kthim dhe ngushëlloi ata që dështuan në durim.
25 Kthehu te Zoti dhe lëri mëkatet e tua, bëj lutjen tënde përpara tij dhe fyej më pak.
26 Kthehu nga Shumë i Larti dhe largohu nga paudhësia, sepse ai do të të nxjerrë nga errësira në dritën e shëndetit dhe do të të urrejë ashpër neverinë.
27 Kush do të lëvdojë Shumë të Lartin në varr, në vend të atyre që jetojnë dhe falënderojnë?
28 Falënderimi humbet si nga i vdekuri; të gjallët dhe të shëndoshë në zemër do të lëvdojnë Zotin.
29 Sa e madhe është dashamirësia e Zotit, Perëndisë tonë, dhe dhembshuria e tij ndaj atyre që kthehen drejt tij në shenjtëri!
30 Sepse çdo gjë nuk mund të jetë te njerëzit, sepse biri i njeriut nuk është i pavdekshëm.
31 Çfarë është më e ndritshme se dielli? megjithatë drita e tij shuhet; dhe mishi dhe gjaku do të imagjinojnë të keqen.
32 Ai shikon fuqinë e lartësisë së qiellit; dhe të gjithë njerëzit janë vetëm dheu dhe hiri.

**KAPITULLI 18**

1 Ai që jeton përjetë, ka krijuar të gjitha gjërat në përgjithësi.
2 Vetëm Zoti është i drejtë dhe nuk ka tjetër veç tij,
3 Ai e drejton botën me pëllëmbën e dorës dhe çdo gjë i bindet vullnetit të tij, sepse ai është Mbreti i të gjithëve, duke i ndarë me fuqinë e tij gjërat e shenjta nga ato profane.
4 Kujt i ka dhënë pushtet të shpallë veprat e tij? dhe kush do t'i zbulojë veprat e tij fisnike?
5 Kush do të numërojë fuqinë e madhërisë së tij? dhe kush do të tregojë edhe mëshirën e tij?
6 Për sa u përket veprave të mrekullueshme të Zotit, atyre nuk do t'u hiqet asgjë, as nuk do t'u jepet asgjë, as nuk mund të zbulohet baza e tyre.
7 Kur njeriu ka bërë, fillon; e kur të largohet, atëherë do të jetë në dyshim.
8 Çfarë është njeriu dhe ku i shërben? cila është e mira e tij dhe cila është e keqja e tij?
9 Numri i ditëve të njeriut është maksimumi njëqind vjet.
10 Si një pikë uji në det dhe një gur zhavorri në krahasim me rërën; kështu janë një mijë vjet deri në ditët e përjetësisë.
11 Prandaj Perëndia është i durueshëm me ta dhe derdh mëshirën e tij mbi ta.
12 Ai e pa dhe e kuptoi se fundi i tyre ishte i keq; prandaj e shumëfishoi dhembshurinë e tij.
13 Mëshira e njeriut është për të afërmin e tij; por mëshira e Zotit është mbi çdo mish; ai qorton, ushqen, mëson dhe e rikthen si bariu kopenë e tij.
14 Ai ka mëshirë për ata që marrin disiplinën dhe që kërkojnë me zell gjykimet e tij.
15 Biri im, mos i njollo veprat e tua të mira dhe mos përdor fjalë të pakëndshme kur jep ndonjë gjë.
16 A nuk e shuan vallë vesa vapën? kështu është një fjalë më e mirë se një dhuratë.
17 Ja, a nuk është një fjalë më e mirë se një dhuratë? por të dy janë me një burrë të hirshëm.
18 Budallai do të qortojë me turp dhe dhurata e ziliqarit i konsumon sytë.
19 Mëso para se të flasësh dhe përdor fizikun ose ndonjëherë të jesh i sëmurë.
20 Para gjyqit, shqyrto veten dhe ditën e vizitës do të gjesh mëshirë.
21 Përulu veten para se të sëmuresh dhe në kohën e mëkateve trego pendim.
22 Asgjë të mos të pengojë të përmbushësh zotimin tënd në kohën e duhur dhe mos vono deri në vdekje për t'u shfajësuar.
23 Përpara se të lutesh, përgatitu; dhe mos jini si ai që tundon Zotin.
24 Mendoni për zemërimin që do të jetë në fund dhe për kohën e hakmarrjes, kur ai do të kthejë fytyrën.
25 Kur të kesh mjaftueshëm, kujto kohën e urisë; dhe kur të jesh i pasur, mendo për varfërinë dhe nevojën.

26 Nga mëngjesi deri në mbrëmje, ora ndryshon dhe të gjitha gjërat bëhen shpejt përpara Zotit.
27 Njeriu i urtë do të ketë frikë nga çdo gjë dhe ditën e mëkatit do të ruhet nga skandali, por budallai nuk do të respektojë kohën.
28 Çdo njeri me mend e njeh diturinë dhe do ta lëvdojë atë që e ka gjetur.
29 Ata që kishin mend në thëniet u bënë edhe vetë të urtë dhe shpërthyen shëmbëlltyra të shkëlqyera.
30 Mos shko pas epsheve të tua, por përmbahu nga dëshirat e tua.
31 Nëse i jep shpirtit tënd dëshirat që i pëlqejnë, ajo do të të bëjë tallje për armiqtë e tu që të shajnë.
32 Mos kënaquni me gëzimin e madh dhe mos u lidhni me shpenzimet e saj.
33 Mos u bë lypës duke bërë banket duke marrë hua, kur nuk ke asgjë në çantë, sepse do të rrish në pritë për jetën tënde dhe do të bisedosh me të.

**KAPITULLI 19**

1 Një punëtor që A është dhënë pas dehjes nuk do të pasurohet; dhe ai që përçmon gjërat e vogla do të bjerë pak e nga pak.
2 Vera dhe gratë do t'i bëjnë njerëzit me mend të rrëzohen, dhe ai që lidhet me prostitutat do të bëhet i paturpshëm.
3 Tenja dhe krimbat do ta kenë atë në trashëgim dhe një njeri i guximshëm do të hiqet.
4 Ai që nxiton të vlerësojë është mendjelehtë; dhe ai që mëkaton do të skandalizojë veten e tij.
5 Kush kënaqet me ligësinë do të dënohet, por ai që i kundërshton kënaqësitë kurorëzon jetën e tij.
6 Kush mund të sundojë gjuhën e tij do të jetojë pa grindje; dhe ai që urren llafazanin do të ketë më pak të keqe.
7 Mos ia përsërit dikujt atë që të thuhet dhe nuk do të kesh kurrë më keq.
8 Qoftë për mikun apo për armikun, mos fol për jetën e të tjerëve; dhe nëse mundesh pa ofendim, mos i zbulo ato.
9 Sepse ai të dëgjoi dhe të vëzhgoi dhe kur të vijë koha do të të urrejë.
10 Nëse ke dëgjuar një fjalë, le të vdesë bashkë me ty; dhe ji i guximshëm, nuk do të të shpërthejë.
11 Budallai rëndon me një fjalë, si një grua që lind një fëmijë.
12 Një fjalë në barkun e budallait është si një shigjetë që ngjitet në kofshën e njeriut.
13 Njoftoni një mik, mbase ai nuk e ka bërë; dhe nëse e ka bërë, mos ta bëjë më.
14 Këshillo mikun tënd, mbase nuk e ka thënë; dhe nëse e ka thënë, të mos e flasë më.
15 Njoftoni një mik, sepse shumë herë është një shpifje dhe mos i besoni çdo përrallë.
16 Ka një që rrëshqet në fjalën e tij, por jo nga zemra; dhe kush është ai që nuk ka fyer me gjuhën e tij?
17 Këshillo fqinjin tënd para se ta kërcënosh; dhe duke mos u zemëruar, jepini vend ligjit të Shumë të Lartit.
18 Frika e Zotit është hapi i parë për t'u pranuar prej tij dhe mençuria fiton dashurinë e tij.
19 Njohja e urdhërimeve të Zotit është doktrina e jetës; dhe ata që bëjnë gjëra që i pëlqejnë atij, do të marrin frytin e pemës së pavdekësisë.
20 Frika e Zotit është gjithë dituria; dhe në çdo urtësi është zbatimi i ligjit dhe njohja e plotfuqishmërisë së tij.
21 Në qoftë se një shërbëtor i thotë zotërisë së tij, nuk do të bëj si të duash; edhe pse më pas e bën këtë, zemëron atë që e ushqen.
22 Njohja e ligësisë nuk është dituri, as këshilla e mëkatarëve asnjëherë maturi.
23 Ka një ligësi dhe po atë një neveri; dhe një budalla nuk ka dituri.
24 Ai që ka mendje të vogël dhe ka frikë nga Perëndia, është më i mirë se ai që ka shumë dituri dhe shkel ligjin e Shumë të Lartit.
25 Ka një mendjemprehtësi të shkëlqyer dhe e njëjta është e padrejtë; dhe ka një që largohet për të treguar gjykimin; dhe ka një njeri të urtë që justifikon gjykimin.
26 Ka një të pabesë që ulet kokën me trishtim; por përbrenda është plot mashtrim,
27 Duke hedhur poshtë fytyrën e tij dhe duke bërë sikur nuk ka dëgjuar; aty ku nuk njihet, do të të bëjë të keqen para se ti të kuptosh.
28 Dhe nëse për mungesë fuqie ai pengohet të mëkatojë, por kur të gjejë mundësinë do të bëjë të keqen.
29 Njeriu mund të njihet nga pamja e tij dhe ai që ka mend nga fytyra e tij, kur ta takoni.
30 Veshja e njeriut, e qeshura e tepërt dhe ecja tregojnë se çfarë është ai.

**KAPITULLI 20**

1 Ka një qortim që nuk është i këndshëm; përsëri, dikush mban gjuhën e tij dhe ai është i urtë.
2 Është shumë më mirë të qortosh se sa të zemërohesh fshehurazi; dhe ai që pranon fajin e tij do të shpëtojë nga lëndimi.
3 Sa mirë është, kur të qortojnë, të shfaqësh pendim! sepse kështu do t'i shpëtosh mëkatit të qëllimshëm.
4 Ashtu siç është dëshira e një eunuku për të çrrënjosur një virgjëreshë; kështu është ai që gjykon me dhunë.
5 Ka njeri që hesht dhe gjendet i urtë, dhe tjetri nga llafazat e shumta bëhet i urryer.
6 Dikush e mban gjuhën, sepse nuk duhet të përgjigjet, dhe dikush hesht, duke ditur kohën e tij.
7 Njeriu i urtë do ta mbajë gjuhën deri sa të shohë rastin, por llafazani dhe budallai nuk do të mendojnë për kohën.
8 Ai që përdor shumë fjalë do të urrehet; dhe ai që merr për vete autoritet në të, do të urrehet.
9 Ka një mëkatar që ka sukses në të këqijat; dhe ka një fitim që kthehet në humbje.
10 Ka një dhuratë që nuk të bën dobi; dhe ka një dhuratë, shpërblimi i së cilës është i dyfishtë.
11 Ka një poshtërim për shkak të lavdisë; dhe ja që ngre kokën nga një vend i ulët.
12 Ka ai që blen shumë për pak dhe e kthen shtatëfish.
13 Njeriu i urtë e bën të dashur me fjalët e tij, por hiret e budallenjve do të derdhen.
14 Dhurata e budallait nuk do të të bëjë asnjë të mirë kur ta kesh; as nga ziliqarët për nevojën e tij, sepse ai kërkon të marrë shumë gjëra për një.
15 Ai jep pak dhe qorton shumë; ai hap gojën e tij si një bërtitës; sot ai jep hua dhe nesër do ta kërkojë përsëri: një i tillë është për t'u urryer nga Perëndia dhe nga njerëzit.
16 Budallai thotë: "Unë nuk kam miq, nuk kam falënderim për të gjitha veprat e mia të mira dhe ata që hanë bukën time flasin keq për mua".

17 Sa herë dhe sa të shumtë do të tallen me tallje! sepse ai nuk e di mirë se çfarë është të kesh; dhe gjithçka është një për të sikur të mos e kishte.
18 Është më mirë të rrëshqasësh mbi një trotuar sesa të rrëshqasësh me gjuhë; kështu rënia e të pabesëve do të vijë shpejt.
19 Një përrallë e papërshtatshme do të jetë gjithmonë në gojën e të pamendëve.
20 Një fjali e urtë do të hidhet poshtë kur del nga goja e budallait; sepse ai nuk do ta flasë në kohën e duhur.
21 Ka që pengohet të mëkatojë për shkak të mungesës; dhe kur të pushojë, nuk do të shqetësohet.
22 Ka ai që shkatërron shpirtin e tij me turp dhe duke pranuar njerëz, përmbys veten.
23 Ka që për turp i premton mikut të tij dhe e bën armik të tij për asgjë.
24 Gënjeshtra është një njollë e keqe për njeriun, por është vazhdimisht në gojën e të pamësuarve.
25 Vjedhësi është më i mirë se një njeri që është mësuar të gënjejë, por që të dy do të kenë një shkatërrim në trashëgimi.
26 Disponimi i një gënjeshtari është i turpshëm dhe turpi i tij është gjithnjë mbi të.
27 Njeriu i urtë do të nderohet me fjalët e tij, dhe ai që ka mend do t'u pëlqejë njerëzve të mëdhenj.
28 Kush punon tokën e tij do të shtojë grumbullin e tij dhe ai që u pëlqen njerëzve të mëdhenj do të falet për paudhësinë.
29 Dhuratat dhe dhuratat verbonin sytë e të urtit dhe ia mbyllin gojën që ai të mos e qortojë.
30 Dituria e fshehur dhe thesari i grumbulluar, çfarë dobie kanë të dyja?
31 Më i mirë është ai që fsheh marrëzinë e tij se sa një njeri që fsheh diturinë e tij.
32 Durimi i nevojshëm në kërkimin e Zotit është më i mirë se ai që e bën jetën e tij pa udhërrëfyes.

## KAPITULLI 21

1 Biri im, a ke mëkatuar? mos e bëj më këtë, por kërko falje për mëkatet e tua të mëparshme.
2 Ik nga mëkati si nga fytyra e një gjarpri, sepse nëse i afrohesh shumë, ai do të të kafshojë; dhëmbët e tij janë si dhëmbët e një luani që vret shpirtrat e njerëzve.
3 Çdo paudhësi është si një shpatë me dy tehe, plagët e së cilës nuk mund të shërohen.
4 Të tmerrosh dhe të bësh të padrejtë do të shkatërrosh pasurinë; kështu shtëpia e krenarëve do të shkretohet.
5 Një lutje nga goja e një të varfëri arrin në veshët e Perëndisë dhe gjykimi i tij vjen shpejt.
6 Ai që urren të qortohet është në rrugën e mëkatarëve, por ai që ka frikë nga Zoti do të pendohet nga zemra.
7 Njeriu orator njihet larg e afër; por njeriu me mend e di kur rrëshqet.
8 Ai që ndërton shtëpinë e tij me para të të tjerëve është si ai që mbledh gurë për varrin e varrimit të tij.
9 Asambleja e të pabesëve është si një tërheqje e mbështjellë, dhe fundi i tyre është një flakë zjarri për t'i shkatërruar.
10 Rruga e mëkatarëve është e sheshtë me gurë, por në fund është gropa e ferrit.
11 Kush respekton ligjin e Zotit fiton kuptimin e tij; dhe përsosmëria e frikës së Zotit është dituria.
12 Ai që nuk është i urtë nuk do të mësohet, por ka një dituri që e shton hidhërimin.
13 Njohuria e të urtit do të teprojë si një përmbytje, dhe këshilla e tij është si një burim i pastër jete.
14 Pjesa e brendshme e një budallai është si një enë e thyer dhe ai nuk do të mbajë asnjë dije deri sa të jetë gjallë.
15 Në qoftë se një njeri i zoti dëgjon një fjalë të urtë, do ta lavdërojë dhe do t'ia shtojë; por posa e dëgjon një njeri që nuk ka mend, kjo nuk i pëlqen dhe ai e hedh pas shpine.
16 Të folurit e budallait është si një barrë në rrugë, por hir do të gjendet në buzët e të urtëve.
17 Ata pyesin gojën e të urtit në asamble dhe do t'i mendojnë fjalët e tij në zemrën e tyre.
18 Ashtu si një shtëpi e shkatërruar, kështu është dituria për budallain; dhe njohja e të pamendit është si të folurit e pakuptimtë.
19 Doktrina për budallenjtë është si pranga në këmbë dhe si manakula në të djathtë.
20 Budallai e ngre zërin duke qeshur; por njeriu i mençur nuk buzëqesh pak.
21 Mësimi është për njeriun e urtë si një stoli ari dhe si një byzylyk në krahun e tij të djathtë.
22 Këmba e budallait është shpejt në shtëpinë e fqinjit të tij, por njeriu me përvojë turpërohet prej tij.
23 Budallai do të shikojë te dera e shtëpisë, por ai që është i ushqyer mirë do të qëndrojë jashtë.
24 Është vrazhdësi e njeriut të dëgjojë te dera, por njeriu i urtë do të hidhërohet nga turpi.
25 Buzët e atyre që flasin do të thonë gjëra që nuk u përkasin atyre, por fjalët e atyre që kanë mend peshohen në peshore.
26 Zemra e budallenjve është në gojën e tyre, por goja e të urtëve është në zemrën e tyre.
27 Kur i pabesi mallkon Satanin, ai mallkon edhe shpirtin e tij.
28 Një pëshpëritës ndot shpirtin e tij dhe urrehet kudo që banon.

## KAPITULLI 22

1 Një përtaci krahasohet me një gur të ndyrë dhe secili do ta fërshëllejë për turpin e tij.
2 Një përtaci krahasohet me papastërtinë e një plehjeje; kushdo që e ngre do t'i shtrëngojë dorën.
3 Njeriu i keq është turpi i atit të tij që e ka lindur, dhe një vajzë budallaqe i lindë për humbjen e tij.
4 Një vajzë e urtë do t'i sjellë një trashëgimi burrit të saj, por ajo që jeton e pandershme është vuajtja e atit të saj.
5 Ajo që është e guximshme çnderon të atin dhe burrin e saj, por të dy do ta përçmojnë.
6 Një përrallë jashtë stinë është si muzika në zi, por rripat dhe korrigjimet e diturisë nuk janë kurrë jashtë kohe.
7 Kush mëson një budalla është si ai që ngjis një enë qeramike dhe si ai që zgjon dikë nga një gjumë i thellë.
8 Kush i tregon një budalla një përrallë, i flet atij që është në gjumë; kur t'ia tregojë përrallën e tij, ai do të thotë: "Ç'është kjo?".
9 Nëse fëmijët jetojnë me ndershmëri dhe kanë mundësi, ata do të mbulojnë poshtërsinë e prindërve të tyre.
10 Por fëmijët, duke qenë mendjemëdhenj, për shkak të përçmimit dhe mungesës së edukimit, njollosin fisnikërinë e të afërmve të tyre.

11 Qani për të vdekurin, sepse e ka humbur dritën, qani për budallain, sepse nuk ka mend; qani pak për të vdekurin, sepse ai pushon; por jeta e budallait është më e keqe se vdekja.
12 Shtatë ditë njerëzit mbajnë zi për të vdekurin; por për një budalla dhe një të pabesë gjithë ditët e jetës së tij.
13 Mos fol shumë me budallain dhe mos shko te ai që nuk ka mend; ki kujdes prej tij që të mos kesh telashe dhe nuk do të ndotohesh kurrë me budallenjtë e tij; largohu prej tij dhe do të gjesh prehje dhe kurrë mos u i shqetësuar nga çmenduria.
14 Çfarë është më e rëndë se plumbi? dhe cili është emri i tij, veçse një budalla?
15 Është më e lehtë të mbash rërën, kripën dhe një masë hekuri se sa një njeri që nuk kupton.
16 Ashtu si druri i rrethuar dhe i lidhur në një ndërtesë nuk mund të zgjidhet me dridhje, kështu zemra që është e qëndrueshme me këshilla të këshilluara nuk do të ketë kurrë frikë.
17 Një zemër e vendosur në mendimin e të kuptuarit është si një suvatim i bukur në muret e një galerie.
18 Palët e ngritura në një vend të lartë nuk do t'i rezistojnë kurrë erës; kështu një zemër e frikshme në imagjinatën e budallait nuk mund t'i rezistojë asnjë frike.
19 Ai që shpon syrin nxjerr lot, dhe ai që theron zemrën e bën për të treguar njohurinë e saj.
20 Kush qëllon me gurë mbi zogjtë, i copëton; dhe ai që qorton mikun e tij e prish miqësinë.
21 Edhe pse ke tërhequr shpatën kundër mikut tënd, mos u dëshpëro, sepse mund të ketë një kthim në favor.
22 Nëse ke hapur gojën kundër mikut tënd, mos ki frikë; sepse mund të ketë një pajtim: përveç qortimit, krenarisë, zbulimit të sekreteve ose plagës së pabesë, sepse për këto gjëra çdo mik do të largohet.
23 Ji besnik të afërmit tënd në varfërinë e tij, që të mund të gëzohesh në begatinë e tij; qëndro i palëkundur ndaj tij në kohën e fatkeqësisë së tij, që të jesh trashëgimtar me të në trashëgiminë e tij, sepse një pasuri e keqe nuk është gjithmonë për t'u përbuzur. : as të pasurit që është budallaqe të kesh në admirim.
24 Ashtu si avulli dhe tymi i një furre shkon përpara zjarrit; aq sharje para gjakut.
25 Nuk do të kem turp të mbroj një mik; as unë nuk do t'i fshihem atij.
26 Dhe nëse me anë të tij më ndodh ndonjë e keqe, kushdo që e dëgjon do të ketë kujdes prej tij.
27 Kush do të vërë një roje para gojës sime dhe një vulë diturie mbi buzët e mia, që unë të mos bie papritur prej tyre dhe që gjuha ime të mos më shkatërrojë?

**KAPITULLI 23**

1 O Zot, Atë dhe Guvernator i gjithë jetës sime, mos më lër në këshillat e tyre dhe mos më lër të biem pas tyre.
2 Kush do të vërë fshikullim mbi mendimet e mia dhe disiplinën e diturisë mbi zemrën time? që të mos më kursejnë për injorancën time dhe të mos më kalojnë mëkatet e mia:
3 Që injoranca e mia të mos shtohet dhe mëkatet e mia të mos shtohen deri në shkatërrimin tim, dhe unë të rrëzohem para kundërshtarëve të mi dhe armiku im të mos gëzohet mbi mua, shpresa e të cilit është larg mëshirës sate.
4 O Zot, Atë dhe Perëndi i jetës sime, mos më shiko me krenari, por largohu nga shërbëtorët e tu gjithnjë me mendjemadhësi.
5 Largo nga unë shpresat e kota dhe mendjemadhësinë dhe do të mbash lart atë që dëshiron të të shërbejë gjithmonë.
6 Të mos më pushtojë lakmia e barkut, as lakmia e mishit; dhe mos ma lësho shërbëtorin tënd në mendje të paturpshme.
7 Dëgjoni, o bij, disiplinën e gojës; ai që e ruan nuk do të kapet kurrë në buzët e tij.
8 Mëkatari do të lihet në marrëzinë e tij; nga kjo do të bien si folësi i keq dhe krenari.
9 Mos e mëso gojën tënde të betohet; as mos përdor veten për emërtimin e të Shenjtit.
10 Sepse si një shërbëtor që rrihet vazhdimisht nuk do të jetë pa njollë blu, kështu ai që betohet dhe përmend vazhdimisht Perëndinë nuk do të jetë i patëmetë.
11 Njeriu që përdor shumë betim do të mbushet me paudhësi dhe murtaja nuk do të largohet kurrë nga shtëpia e tij; në qoftë se skandalizon, mëkati i tij do të jetë mbi të; nëse betohet kot, nuk do të jetë i pafajshëm, por shtëpia e tij do të jetë plot fatkeqësi.
12 Ka një fjalë që është e veshur me vdekje: Zoti dhëntë që të mos gjendet në trashëgiminë e Jakobit; sepse të gjitha këto gjëra do të jenë larg njerëzve të perëndishëm dhe nuk do të zhyten në mëkatet e tyre.
13 Mos përdor gojën tënde për betim të papërmbajtur, sepse aty është fjala e mëkatit.
14 Kujto atin tënd dhe nënën tënde, kur ulesh midis njerëzve të mëdhenj. Mos harro para tyre dhe kështu, sipas zakonit tënd, bëhesh budalla dhe do të doje që të mos kishe lindur dhe mallkoje ditën e lindjes sate.
15 Njeriu që është mësuar me fjalë të neveritshme nuk do të korrigjohet kurrë gjatë gjithë ditëve të jetës së tij.
16 Dy lloje njerëzish e shumëfishojnë mëkatin dhe i treti do të sjellë zemërim: një mendje e nxehtë është si një zjarr që digjet, nuk do të shuhet kurrë derisa të konsumohet; një kurvar në trupin e tij nuk do të pushojë kurrë derisa të ndezë një zjarrit.
17 Çdo bukë është e ëmbël për kurvërin, nuk do ta lërë deri sa të vdesë.
18 Një burrë që prish martesën, duke thënë kështu në zemër të tij: "Kush më sheh?". Unë jam i rrethuar nga errësira, muret më mbulojnë dhe asnjë trup nuk më sheh; cfare duhet te kem frike? Më i Larti nuk do t'i kujtojë mëkatet e mia:
19 Një njeri i tillë ka vetëm frikë nga sytë e njerëzve dhe nuk e di se sytë e Zotit janë dhjetë mijë herë më të shndritshëm se dielli, duke parë të gjitha rrugët e njerëzve dhe duke parë pjesët më të fshehta.
20 Ai i dinte të gjitha gjërat para se të krijoheshin; kështu edhe pasi u përsosën, ai i shikoi të gjithë.
21 Ky njeri do të dënohet në rrugët e qytetit dhe do të merret aty ku nuk dyshon.
22 Kështu do të ndodhë edhe me gruan që lë burrin e saj dhe sjell një trashëgimtar nga një tjetër.
23 Sepse së pari, ajo nuk i është bindur ligjit të Shumë të Lartit; dhe së dyti, ajo ka mëkatuar kundër burrit të saj; dhe së treti, ajo ka luajtur kurvë në tradhti bashkëshortore dhe ka sjellë fëmijë nga një burrë tjetër.
24 Ajo do të nxirret në asamble dhe do të bëhet inkuizicioni për fëmijët e saj.

25 Bijtë e saj nuk do të lëshojnë rrënjë dhe degët e saj nuk do të japin fryt.
26 Ajo do ta lërë kujtimin e saj të mallkuar dhe turpi i saj nuk do të fshihet.
27 Dhe ata që do të mbeten do të dinë se nuk ka asgjë më të mirë se frika e Zotit dhe se nuk ka asgjë më të ëmbël se t'u kushtohet vëmendje urdhërimeve të Zotit.
28 Është lavdi e madhe të ndjekësh Zotin dhe të pranohesh prej tij është jetë e gjatë.

**KAPITULLI 24**

1 Dituria do të lëvdohet dhe do të mburret në mes të popullit të saj.
2 Ajo do të hapë gojën e saj në kuvendin e Shumë të Lartit dhe do të triumfojë përpara fuqisë së tij.
3 Dola nga goja e Shumë të Lartit dhe e mbulova tokën si një re.
4 Unë banova në vende të larta dhe froni im është në një shtyllë reje.
5 Vetëm unë rrethova qarkun e qiellit dhe eca në fund të humnerës.
6 Në dallgët e detit dhe në të gjithë tokën, në çdo popull dhe komb, fitova një zotërim.
7 Me të gjitha këto kërkova paqen dhe në trashëgiminë e kujt do të qëndroj?
8 Kështu Krijuesi i të gjitha gjërave më dha një urdhër dhe ai që më bëri të pushonte tabernakullin tim, dhe tha: "Banesa jote të jetë në Jakob dhe trashëgimia jote në Izrael".
9 Ai më krijoi që nga fillimi përpara botës dhe nuk do të dështoj kurrë.
10 Në tabernakullin e shenjtë shërbeja përpara tij; dhe kështu u vendosa në Sion.
11 Po kështu në qytetin e dashur më dha prehje dhe fuqia ime ishte në Jeruzalem.
12 Dhe unë hodha rrënjë në një popull të nderuar, në pjesën e trashëgimisë së Zotit.
13 U ngrita si kedri në Liban dhe si një selvi mbi malet e Hermonit.
14 U ngrita si një palmë në En-Gadi, si një trëndafil në Jeriko, si një ulli i bukur në një fushë të këndshme dhe u rrita si një rrapi pranë ujit.
15 I dhashë një erë të këndshme si kanellë dhe aspalathus dhe lëshova një erë të këndshme si mirra më e mirë, si galbanumi, oniksi, storaksi i ëmbël dhe si tymi i temjanit në tabernakull.
16 I zgjas degët e mia si terpentina, dhe degët e mia janë degë nderi dhe hiri.
17 Ashtu si hardhia nxori një erë të këndshme dhe lulet e mia janë fryt nderi dhe pasurie.
18 Unë jam nëna e dashurisë së mirë, frikës, njohjes dhe shpresës së shenjtë; prandaj, duke qenë i përjetshëm, u jam dhënë të gjithë bijve të mi që quhen prej tij.
19 Ejani tek unë, të gjithë ju që më dëshironi dhe mbusheni me frytet e mia.
20 Sepse kujtimi im është më i ëmbël se mjalti dhe trashëgimia ime është më e ëmbël se huall mjalti.
21 Ata që më hanë do të jenë akoma të uritur dhe ata që më pinë do të kenë akoma etje.
22 Kush më bindet nuk do të turpërohet kurrë dhe ata që punojnë me mua nuk do të bëjnë keq.
23 Të gjitha këto gjëra janë libri i besëlidhjes së Perëndisë Shumë të Lartit, madje ligji që Moisiu urdhëroi si një trashëgimi për kongregacionet e Jakobit.
24 Të mos jesh i fortë në Zotin; që ai t'ju mbështesë, lidhuni me të, sepse Zoti i Plotfuqishëm është vetëm Perëndia dhe përveç tij nuk ka asnjë Shpëtimtar tjetër.
25 Ai i mbush të gjitha gjërat me diturinë e tij, si Fisoni dhe si Tigri në kohën e fryteve të reja.
26 Ai e mbush mendjen si Eufrati dhe si Jordani në kohën e korrjes.
27 Ai e bën doktrinën e dijes të shfaqet si drita dhe si Geon në kohën e vjeljes.
28 Burri i parë nuk e njohu plotësisht; nuk do ta gjejë më i fundit.
29 Sepse mendimet e saj janë më të mëdha se deti dhe këshillat e saj janë më të thella se humnera e madhe.
30 Edhe unë dola si një përrua nga një lumë dhe si një kanal në kopsht.
31 Unë thashë: "Unë do të ujit kopshtin tim më të mirë dhe do të ujit me bollëk shtratin tim të kopshtit; dhe ja, përroi im u bë lumë dhe lumi im u bë det".
32 Unë do të bëj që doktrina të shkëlqejë si mëngjesi dhe do të dërgoj dritën e saj larg.
33 Unë do ta përhap akoma doktrinën si profeci dhe do ta lë në shekuj përgjithmonë.
34 Vini re se unë nuk jam munduar vetëm për veten time, por për të gjithë ata që kërkojnë dituri.

**KAPITULLI 25**

1 Në tre gjëra u zbukurova dhe u ngrita i bukur para Perëndisë dhe njerëzve: uniteti i vëllezërve, dashuria për fqinjët, një burrë dhe një grua që pajtohen së bashku.
2 Shpirti im urren tre lloje njerëzish dhe jam shumë i skandalizuar për jetën e tyre: një të varfër krenar, një të pasur që është gënjeshtar dhe një shkelës bashkëshortor plak që bën.
3 Nëse nuk ke mbledhur asgjë në rininë tënde, si mund të gjesh ndonjë gjë në moshën tënde?
4 Sa e bukur është gjykimi për flokët e thinjur dhe për njerëzit e lashtë njohja e këshillave!
5 Sa e bukur është dituria e pleqve, zgjuarsia dhe këshilla për njerëzit e nderuar.
6 Shumë përvojë është kurora e pleqve dhe frika e Perëndisë është lavdia e tyre.
7 Janë nëntë gjëra që i kam gjykuar në zemrën time si të lumtura dhe të dhjetat do t'i them me gjuhën time: një njeri që gëzon fëmijët e tij; dhe ai që jeton për të parë rënien e armikut të tij:
8 Mirë është ai që banon me një grua me mend, që nuk i ka rrëshqitur gjuha dhe që nuk i ka shërbyer një njeriu më të padenjë se ai.
9 Mirë është ai që ka gjetur maturi dhe ai që flet në veshët e atyre që do të dëgjojnë.
10 O sa i madh është ai që gjen diturinë! megjithatë nuk ka asnjë mbi atë që ka frikë nga Zoti.
11 Por dashuria e Zotit i kalon çdo gjë për ndriçim;
12 Frika e Zotit është fillimi i dashurisë së tij dhe besimi është fillimi i lidhjes me të.
13 Më jep çdo plagë, përveç plagës së zemrës, dhe çdo ligësi, përveç ligësisë së gruas.
14 dhe çdo pikëllim, përveç pikëllimit nga ata që më urrejnë, dhe çdo hakmarrje, por hakmarrje ndaj armiqve.

15 Nuk ka kokë mbi kokën e gjarprit; dhe nuk ka zemërim mbi zemërimin e një armiku.
16 Më mirë të banoja me një luan dhe një dragua se sa të banoja me një grua të keqe.
17 Ligësia e gruas ia ndryshon fytyrën dhe e errëson fytyrën e saj si një thes.
18 Burri i saj do të ulet midis fqinjëve të tij; dhe kur të dëgjojë do të psherëtin hidhur.
19 Çdo ligësi është vetëm pak për ligësinë e një gruaje; pjesa e një mëkatare le të bjerë mbi të.
20 Ashtu si ngjitja në një rrugë me rërë është deri te këmbët e të moshuarve, kështu është një grua plot fjalë për një njeri të qetë.
21 Mos u pengoni në bukurinë e një gruaje dhe mos e dëshironi për kënaqësi.
22 Një grua, në qoftë se e mban burrin e saj, është plot zemërim, paturpësi dhe shumë qortim.
23 Gruaja e keqe ul guximin, rëndon fytyrën dhe zemrën e lënduar; gruaja që nuk e ngushëllon burrin e saj në ankth, dobëson duart dhe gjunjët e dobët.
24 Nga gruaja erdhi fillimi i mëkatit dhe nëpërmjet saj të gjithë vdesim.
25 Mos e lini ujin të kalojë; as një grua e keqe nuk ka liri të gad jashtë.
26 Nëse ajo nuk shkon ashtu siç do ta kishe dashur, hiqe nga mishi yt, jepi një fletë divorci dhe lëre të shkojë.

**KAPITULLI 26**

1 Lum njeriu që ka një grua të virtytshme, sepse numri i ditëve të tij do të jetë dyfish.
2 Gruaja e virtytshme gëzon burrin e saj dhe ai do t'i kalojë në paqe vitet e jetës së tij.
3 Një grua e mirë është një pjesë e mirë që do t'u jepet atyre që kanë frikë nga Zoti.
4 Qoftë i pasur apo i varfër, nëse ka një zemër të mirë ndaj Zotit, ai do të gëzohet në çdo kohë me një fytyrë të gëzuar.
5 Janë tri gjëra nga të cilat zemra ime ka frikë; dhe për të katërtin pata një frikë të madhe: shpifja e një qyteti, grumbullimi i një turme të padisiplinuar dhe një akuzë e rreme; të gjitha këto janë më të këqija se vdekja.
6 Por pikëllimi i zemrës dhe hidhërimi është një grua xheloze për një grua tjetër dhe një kamzhik i gjuhës që komunikon me të gjithë.
7 Gruaja e keqe është një zgjedhë e tundur; ai që e ka në dorë është si një akrep.
8 Gruaja e dehur dhe një gjizë shkakton zemërim të madh dhe nuk e mbulon turpin e saj.
9 Kurvëria e një gruaje mund të dallohet nga vështrimet dhe qepallat e saj fodulle.
10 Në qoftë se vajza jote është e paturpshme, mbaje me shtrëngim, që të mos abuzojë me veten me liri të madhe.
11 Kini kujdes nga syri i paturpshëm dhe mos u mrekulloni nëse ai të mëkaton.
12 Ajo do të hapë gojën e saj si një udhëtar i etur kur të gjejë një burim dhe do të pijë nga çdo ujë pranë saj; pranë çdo gardhi do të ulet dhe do të hapë kukurën e saj kundër çdo shigjete.
13 Hiri i gruas e gëzon burrin e saj dhe maturia e saj do t'i majmërojë kockat e tij.
14 Një grua e heshtur dhe e dashur është një dhuratë nga Zoti; dhe nuk ka asgjë aq të vlefshme sa një mendje e udhëzuar mirë.
15 Një grua e turpëruar dhe besnike është një hir i dyfishtë dhe mendja e saj kontinentale nuk mund të vlerësohet.
16 Si dielli kur lind në qiellin e lartë; kështu është bukuria e një gruaje të mirë në rregullimin e shtëpisë së saj.
17 Ashtu si drita e qartë është mbi shandanin e shenjtë; kështu është bukuria e fytyrës në moshë të pjekur.
18 Ashtu si shtyllat prej ari janë mbi bazat prej argjendi; kështu janë këmbët e bukura me zemër të vazhdueshme.
19 Biri im, ruaje të shëndoshë lulen e epokës sate; dhe mos ua jep forcën tënde të huajve.
20 Kur të kesh marrë një pasuri të frytshme në gjithë arën, mbille atë me farën tënde, duke pasur besim në mirësinë e bagëtisë sate.
21 Kështu raca jote që ke lënë do të madhërohet, duke pasur besimin e prejardhjes së tyre të mirë.
22 Një prostitutë do të konsiderohet si pështymën; por një grua e martuar është një kullë kundër vdekjes për burrin e saj.
23 Gruaja e keqe i jepet si pjesë të pabesit, por gruaja e perëndishme i jepet atij që ka frikë nga Zoti.
24 Gruaja e pandershme e përçmon turpin, por gruaja e ndershme ka frikë nga burri i saj.
25 Gruaja e paturpshme do të konsiderohet si qen; por ajo që ka turp do të ketë frikë nga Zoti.
26 Një grua që nderon burrin e saj do të gjykohet e mençur nga të gjithë; por ajo që e çnderon për krenarinë e saj, do të konsiderohet e paperëndishme nga të gjithë.
27 Do të kërkohet një grua që bërtet dhe një qortim për të dëbuar armiqtë.
28 Dy janë gjërat që më brengosin zemrën; dhe i treti më zemëron: një luftëtar që vuan nga varfëria; dhe njerëz me mend që nuk janë të vendosur nga; dhe ai që kthehet nga drejtësia në mëkat; Zoti e përgatit një të tillë për shpatën.
29 Vështirë se një tregtar ruhet nga keqbërja; dhe një hackster nuk do të çlirohet nga mëkati.

**KAPITULLI 27**

1 Shumë kanë mëkatuar për një çështje të vogël; dhe ai që kërkon bollëk do t'i kthejë sytë.
2 Ashtu si një gozhdë ngjitet fort midis bashkimeve të gurëve; kështu që mëkati qëndron afër mes blerjes dhe shitjes.
3 Në qoftë se një njeri nuk qëndron me zell në frikën e Zotit, shtëpia e tij do të shkatërrohet shpejt.
4 Ashtu si kur shoshet me sitë, mbeturinat mbeten; pra fëlliqësia e njeriut në bisedën e tij.
5 Furra provon enët e poçarit; pra sprova e njeriut është në arsyetimin e tij.
6 Fruti tregon nëse pema është veshur; kështu është shprehja e një mendjemadhësie në zemrën e njeriut.
7 Mos lëvdo askënd para se ta dëgjosh të flasë; sepse ky është sprova e njerëzve.
8 Në rast se ndjek drejtësinë, do ta marrësh dhe do ta veshësh si një mantel të gjatë të lavdishëm.
9 Zogjtë do t'u drejtohen atyre të ngjashme; kështu do t'u kthehet e vërteta atyre që praktikojnë në të.
10 Ashtu si luani rri në pritë për gjahun; kështu mëkatoni për ata që bëjnë paudhësi.
11 Fjalimi i një njeriu të perëndishëm është gjithmonë me dituri; por budallai ndryshon si hëna.
12 Nëse je ndër të pamendët, respekto kohën; por jini vazhdimisht mes njerëzve me mend.

13 Fjalimi i budallenjve është i bezdisshëm dhe sporti i tyre është skandali i mëkatit.
14 Fjala e atij që betohet shumë i bën flokët drejt; dhe grindjet e tyre i ndalin veshët.
15 Grindjet e krenarëve janë gjakderdhje dhe sharjet e tyre janë të rënda për veshin.
16 Kushdo që zbulon sekretet humbet meritën e tij; dhe nuk do të gjejë kurrë mik në mendjen e tij.
17 Duaje mikun tënd dhe ji besnik ndaj tij; por nëse i tradhton sekretet e tij, mos e ndiq më.
18 Sepse ashtu si njeriu ka shkatërruar armikun e tij; kështu ke humbur dashurinë për të afërmin tënd.
19 Ashtu si dikush që lë një zog të ikë nga dora e tij, kështu do ta lësh fqinjin tënd të shkojë dhe nuk do ta marrësh më.
20 Mos e ndiqni më, sepse është shumë larg; ai është si kaprolli i shpëtuar nga kurthi.
21 Sa për plagën, ajo mund të jetë e lidhur; dhe pas sharjes mund të ketë pajtim, por ai që tradhton sekretet është pa shpresë.
22 Kush i shkel syrin bën të keqen, dhe ai që e njeh do të largohet prej tij.
23 Kur të jesh i pranishëm, ai do të flasë ëmbël dhe do t'i admirojë fjalët e tua, por në fund do të shtrëngojë gojën e tij dhe do të shpifë për fjalët e tua.
24 Kam urryer shumë gjëra, por asgjë si ai; sepse Zoti do ta urrejë.
25 Kush hedh një gur lart, e hedh mbi kokën e tij; dhe një goditje mashtruese do të shkaktojë plagë.
26 Kush hap një gropë do të bjerë në të dhe kush ngre një kurth do të kapet në të.
27 Ai që bën të keqen, do të bjerë mbi të dhe ai nuk do ta dijë nga vjen.
28 Tallja dhe turpi janë nga krenarët; por hakmarrja do t'i zërë pritë si një luan.
29 Ata që gëzohen për rënien e të drejtëve do të kapen në lak; dhe ankthi do t'i konsumojë para se të vdesin.
30 Liria dhe zemërimi, madje këto janë gjëra të neveritshme; dhe njeriu mëkatar do t'i ketë të dyja.

**KAPITULLI 28**

1 Ai që hakmerret do të marrë hak nga Zoti dhe do të kujtojë me siguri mëkatet e tij.
2 Fale të afërmit tënd të keqen që të ka bërë, kështu do të falen edhe mëkatet e tua kur të lutesh.
3 Një njeri urren një tjetër dhe a kërkon falje nga Zoti?
4 Ai nuk tregon mëshirë për një njeri që i ngjan vetes; dhe a kërkon falje për mëkatet e tij?
5 Nëse ai që është veç mish ushqen urrejtjen, kush do të lutet për faljen e mëkateve të tij?
6 Kujto fundin tënd dhe le të pushojë armiqësia; kujtoni korrupsionin dhe vdekjen dhe qëndroni në urdhërimet.
7 Mbaji mend urdhërimet dhe mos ki keqardhje me të afërmin tënd; kujto besëlidhjen e Shumë të Lartit dhe bëji syrin paditurisë.
8 Largohu nga grindjet dhe do të pakësosh mëkatet e tua, sepse njeriu i furishëm do të ndezë grindje,
9 Njeriu mëkatar shqetëson miqtë dhe debaton mes atyre që janë në paqe.
10 Ashtu siç është çështja e zjarrit, ashtu digjet; ashtu si është forca e njeriut, ashtu është zemërimi i tij; dhe sipas pasurisë së tij zemërimi i tij ngrihet; dhe sa më të fortë të jenë ata që luftojnë, aq më shumë do të jenë të ndezur.
11 Një grindje e nxituar ndez një zjarr dhe një luftë e nxituar derdh gjak.
12 Nëse i fryn shkëndijës, ajo do të digjet; nëse e pështyn, ajo do të shuhet; dhe të dyja këto do të dalin nga goja jote.
13 Mallko pëshpëritësin dhe dygjuhën, sepse të tillë kanë shkatërruar shumë që ishin në paqe.
14 Një gjuhë përgojuese ka shqetësuar shumë dhe i ka përzënë nga kombi në komb; qytete të forta ka shembur dhe ka shembur shtëpitë e njerëzve të mëdhenj.
15 Gjuha përgojuese i dëbon gratë e virtytshme dhe i ka privuar nga mundi i tyre.
16 Kushdo që e dëgjon nuk do të gjejë kurrë prehje dhe nuk do të banojë kurrë i qetë.
17 Goditja e kamxhikut bën shenja në mish, por goditja e gjuhës thyen kockat.
18 Shumë kanë rënë nga tehu i shpatës, por jo aq sa kanë rënë nga gjuha.
19 Mirë është ai që mbrohet nga helmi i tij; që nuk ka tërhequr zgjedhën e saj dhe nuk është lidhur në brezat e saj.
20 Sepse zgjedha e saj është një zgjedhë prej hekuri dhe brezat e saj janë breza prej bronzi.
21 Vdekja e tij është një vdekje e keqe, varri ishte më i mirë se ai.
22 Nuk do të sundojë mbi ata që kanë frikë nga Perëndia dhe nuk do të digjen nga flaka e tij.
23 Ata që braktisin Zotin do të bien në të; do të digjet në to dhe nuk do të shuhet; do t'u dërgohet si një luan dhe do t'i gllabërojë si një leopard.
24 Shiko se do ta mbrosh pronën tënde me gjemba dhe do të lidhësh argjendin dhe arin tënd,
25 Peshoji fjalët e tua me një peshore dhe bëj një derë dhe një shufër për gojën tënde.
26 Kini kujdes, mos rrëshqisni prej tij, që të mos bini para atij që rri në pritë.

**KAPITULLI 29**

1 Ai që është i mëshirshëm do t'i japë hua fqinjit të tij; dhe ai që forcon dorën e tij i zbaton urdhërimet.
2 Jepi hua fqinjit tënd në kohën e nevojës së tij dhe paguaje fqinjin tënd në kohën e duhur.
3 Mbaje fjalën tënde dhe vepro me besnikëri me të, dhe do të gjesh gjithmonë atë që të nevojitet.
4 Shumë veta, kur u jepej hua, e konsideronin si të gjetur dhe i vunë në telashe që i ndihmonte.
5 Derisa të ketë marrë, do t'i puthë dorën e një njeriu; dhe për paratë e fqinjit të tij do të flasë me përulësi; por kur të paguajë, do të zgjasë kohën, do të kthejë fjalët e pikëllimit dhe do të ankohet për kohën.
6 Nëse fiton, vështirë se do të marrë gjysmën dhe do të llogarisë sikur ta kishte gjetur; përndryshe, ai ia ka hequr paratë dhe e ka bërë armik pa shkak; e paguan me mallkime dhe kangjella; dhe për nder do t'i paguajë turpin.
7 Prandaj shumë kanë refuzuar të japin hua për keqbërje të njerëzve të tjerë, nga frika se mos u mashtrojnë.
8 Megjithatë, ki durim me një njeri në gjendje të keqe dhe mos vono t'i tregosh mëshirë.
9 Ndihmo të varfërin për hir të urdhërimit dhe mos e largo për shkak të varfërisë së tij.
10 Humb paratë e tua për vëllanë tënd dhe për mikun tënd dhe mos lejo që ato të ndryshken nën një gur për të humbur.
11 Mblidh thesarin tënd sipas urdhërimeve të Shumë të Lartit dhe ai do të të sjellë më shumë fitim se ari.

12 Mbylle lëmoshën në magazinat e tua dhe ajo do të të çlirojë nga çdo fatkeqësi.
13 Ai do të luftojë për ty kundër armiqve të tu më mirë se një mburojë e fuqishme dhe një shtizë e fortë.
14 Njeriu i ndershëm është garanci për të afërmin e tij, por ai që është i pafytyrë do ta braktisë.
15 Mos harro miqësinë e garancisë sate, sepse ai ka dhënë jetën e tij për ty.
16 Një mëkatar do të rrëzojë pasurinë e mirë të garancisë së tij:
17 Dhe ai që nuk është mirënjohës do ta lërë atë në rrezik që e ka shpëtuar.
18 Siguria ka zhbërë shumë pasuri dhe i ka tronditur si një dallgë deti; trimat i ka dëbuar nga shtëpitë e tyre dhe ata enden midis kombeve të huaja.
19 I pabesi që shkel urdhërimet e Zotit do të bjerë në garanci;
20 Ndihmo fqinjin tënd sipas fuqisë sate dhe ki kujdes që të mos biesh në të njëjtën gjë.
21 Gjëja kryesore për jetën është uji, buka, rrobat dhe një shtëpi për të mbuluar turpin.
22 Është më mirë të jetosh një të varfër në një vilë të keqe, se sa ushqime delikate në shtëpinë e një njeriu tjetër.
23 Qoftë pak apo shumë, ji i kënaqur që të mos dëgjosh fyerjet e shtëpisë sate.
24 Sepse është një jetë e mjerë të shkosh shtëpi më shtëpi, sepse aty ku je i huaj, nuk guxon ta hapësh gojën.
25 Do të argëtosh, do të festosh dhe nuk do të falënderosh; për më tepër do të dëgjosh fjalë të hidhura:
26 Eja, o i huaj, shtroj një tryezë dhe më ushqe me atë që ke gati.
27 I huaj, lëri vend një njeriu të nderuar; vëllai im vjen për të fjetur dhe unë kam nevojë për shtëpinë time.
28 Këto gjëra janë të rënda për njeriun me mend; qortimi i dhomës së shtëpisë dhe qortimi i huadhënësit.

## KAPITULLI 30

1 Ai që e do të birin e bën të ndiejë shpesh bastunin, që në fund të gëzohet prej tij.
2 Ai që dënon birin e tij do të gëzohet me të dhe do të gëzohet për të në të njohurit e tij.
3 Ai që mëson të birin e hidhëron armikun dhe do të gëzohet për të përpara miqve të tij.
4 Edhe sikur i ati të vdesë, ai është sikur të mos kishte vdekur, sepse ka lënë pas vetes një të ngjashëm me veten e tij.
5 Ndërsa ishte gjallë, e pa dhe u gëzua për të; dhe kur vdiq, nuk u pikëllua.
6 Ai la pas vetes një hakmarrës kundër armiqve të tij dhe një që do të shpërblejë mirësinë ndaj miqve të tij.
7 Ai që dënon shumë birin e tij, do t'i lidhë plagët; dhe zorrët e tij do të trazohen në çdo britmë.
8 Kali që nuk thyhet bëhet kokëfortë, dhe fëmija i lënë për vete do të jetë i lakmi.
9 Rri fëmijën tënd dhe ai do të të trembë; luaj me të dhe ai do të të rëndojë.
10 Mos qesh me të, që të mos kesh trishtim me të dhe në fund të mos kërcëllish dhëmbët.
11 Mos i jep liri në rininë e tij dhe mos i bëj syrin marrëzisë së tij.
12 Përkulni qafën kur është i ri dhe rrihni në ijë kur është fëmijë, që të mos tregohet kokëfortë dhe të mos bindet ndaj jush dhe kështu t'ju sjellë trishtim në zemrën tuaj.
13 Ndënoje birin tënd dhe mbaje të lindë, që sjellja e tij e neveritshme të mos të jetë një fyerje.
14 Është më mirë i varfëri, i shëndoshë dhe i fortë nga trupi, se sa një i pasur që është i munduar në trup.
15 Shëndeti dhe trupi i mirë janë mbi çdo flori, dhe trupi i fortë mbi pasurinë e pafund.
16 Nuk ka pasuri mbi një trup të shëndoshë dhe asnjë gëzim mbi gëzimin e zemrës.
17 Vdekja është më e mirë se një jetë e hidhur ose një sëmundje e vazhdueshme.
18 Gjërat e shijshme të derdhura mbi një gojë të mbyllur janë si rrëmuja e mishit të vendosur mbi një varr.
19 Çfarë dobie ka oferta për një idhull? sepse nuk mund të hajë dhe as të nuhasë; kështu është ai që përndiqet nga Zoti.
20 Ai sheh me sy dhe rënkon, si një eunuk që përqafon një virgjëreshë dhe psherëtin.
21 Mos ia lër mendjen vuajtjeve dhe mos e pikëllo veten për këshillën tënde.
22 Gëzimi i zemrës është jeta e njeriut dhe gëzimi i njeriut i zgjat ditët e tij.
23 Duaje shpirtin tënd dhe ngushëllo zemrën tënde, largoje dhimbjen larg teje, sepse trishtimi ka vrarë shumë njerëz dhe nuk ka asnjë dobi.
24 Zilia dhe zemërimi shkurtojnë jetën dhe kujdesi e sjell moshën para kohe.
25 Një zemër e gëzuar dhe e mirë do të kujdeset për mishin dhe dietën e tij.

## KAPITULLI 31

1 Kujdesi për pasuri konsumon mishin dhe kujdesi për të largon gjumin.
2 Kujdesi i kujdesshëm nuk do ta lërë njeriun të dremitë, ashtu si një sëmundje e rëndë e prish gjumin,
3 I pasuri ka një punë të madhe për të mbledhur së bashku pasuri; dhe kur pushon, mbushet me ushqimet e tij delikate.
4 I varfëri punon në pasurinë e tij të varfër; dhe kur largohet, është ende nevojtar.
5 Kush e do arin nuk do të shfajësohet dhe atij që ndjek prishjen do t'i mjaftojë.
6 Ari ka qenë rrënimi i shumë njerëzve dhe shkatërrimi i tyre ishte i pranishëm.
7 Është një pengesë për ata që i bëjnë flijime dhe çdo budalla do të kapet me të.
8 Lum i pasuri që gjendet pa të meta dhe nuk ka shkuar pas arit.
9 Kush është ai? dhe ne do ta quajmë të bekuar, sepse ai ka bërë gjëra të mrekullueshme midis popullit të tij.
10 Kush u sprovua prej tij dhe u gjet i përsosur? atëherë le të lavdërohet. Kush mund të ofendojë dhe nuk ka ofenduar? apo ka bërë të keqen dhe nuk e ka bërë?
11 Pasuritë e tij do të vendosen dhe asambleja do të deklarojë lëmoshën e tij.
12 Në qoftë se ulesh në një tryezë të bollshme, mos u lakmo mbi të dhe mos thuaj: "Ka shumë mish mbi të".
13 Mos harroni se syri i lig është një gjë e keqe; dhe çfarë është krijuar më i lig se syri? prandaj qan me çdo rast.
14 Mos e zgjat dorën ngado që të duket dhe mos e fut me të në enë.

15 Mos e gjyko vetë të afërmin tënd dhe tregohu i matur në çdo gjë.
16 Hani si t'i pëlqejë njeriut gjërat që të parashtrojnë; dhe haji vërejtjen, që të mos të urrejnë.
17 Largohu së pari për hir të sjelljes; dhe mos ji i pangopur, që të mos ofendosh.
18 Kur ulesh mes shumë njerëzve, mos e zgjat dorën para së gjithash.
19 Shumë pak i mjafton një njeriu të edukuar mirë dhe ai nuk e merr erën e tij shkurt mbi shtratin e tij.
20 Gjumi i shëndoshë vjen nga ushqimi i moderuar; ai ngrihet herët dhe zgjuarsia e tij është me të, por dhimbja e shikimit, sëmundja dhe dhembjet e barkut janë me një njeri të pangopur.
21 Dhe nëse të detyrojnë të hash, ngrihu, dil, vjell dhe do të kesh pushim.
22 Biri im, më dëgjo dhe mos më përbuz, dhe më në fund do të gjesh siç të thashë; tregohu i shpejtë në të gjitha veprat e tua, që të mos të të vijë asnjë sëmundje.
23 Kush është i lirë në ushqimin e tij, do të flasin mirë për të; dhe do t'i besohet raportit të mirëmbajtjes së tij.
24 Por kundër atij që do të hajë kopenë, i gjithë qyteti do të murmurisë; dhe dëshmitë e koprracisë së tij nuk do të vihen në dyshim.
25 Mos e trego trimërinë tënde në verë; sepse vera ka shkatërruar shumë veta.
26 Furra provon buzën duke u zhytur, kështu i bën verë zemrat e krenarëve nga dehja.
27 Vera është po aq e mirë për njeriun, nëse pihet me maturi; çfarë është, pra, jeta për njeriun që është pa verë? sepse është bërë për të gëzuar njerëzit.
28 Vera e dehur në masë dhe në stinën e saj sjell gëzimin e zemrës dhe gëzimin e mendjes.
29 Por vera e dehur nga teprica shkakton hidhërim në mendje, me grindje dhe grindje.
30 Dehja e shton tërbimin e budallait deri sa të fyejë; e pakëson forcën dhe i bën plagë.
31 Mos e qorto të afërmin tënd për verën dhe mos e përçmo në gëzimin e tij; mos i thuaj fjalë të neveritshme dhe mos e shtyp duke e nxitur të pijë.

**KAPITULLI 32**

1 Nëse je bërë mjeshtër i një gostie, mos ngrihu lart, por ji mes tyre si një nga të tjerët; kujdesuni me zell për ta dhe kështu uluni.
2 Dhe kur të kesh kryer të gjithë detyrën tënde, merr vendin tënd, që të jesh i gëzuar me ta dhe të marrësh një kurorë për mirësinë tënde të festës.
3 Fol, ti që je plaku, sepse të takon, por me gjykim të shëndoshë; dhe pengojnë jo muzikën.
4 Mos derdhni fjalë atje ku ka një muzikant dhe mos tregoni dituri jashtë kohe.
5 Një koncert muzikor në një banket me verë është si një vulë prej karbunklesh të vendosur në ar.
6 Si një vulë smeraldi e vendosur në një vepër prej ari, kështu është melodia e muzikës me verë të këndshme.
7 Fol, djalosh, nëse ke nevojë, por mezi kur të pyesin dy herë.
8 Fjala jote le të jetë e shkurtër, e kuptueshme me pak fjalë; bëhu si ai që njeh dhe mban gjuhën e tij.
9 Nëse je mes njerëzve të mëdhenj, mos u bëj i barabartë me ta; dhe kur njerëzit e lashtë janë në vend, mos përdorni shumë fjalë.
10 Para bubullimës bien vetëtima; dhe përpara një njeriu të turpëruar do të ketë favor.
11 Çohu herë pas here dhe mos ji i fundit; por kthehu në shtëpi pa vonesë.
12 Atje merr argëtimin tënd dhe bëj çfarë të duash, por mos mëkato me fjalë krenare.
13 Dhe për këto gjëra bekoje atë që të ka bërë dhe që të ka mbushur me të mirat e tij.
14 Kush ka frikë nga Zoti do të marrë disiplinën e tij; dhe ata që e kërkojnë herët do të gjejnë hir.
15 Kush kërkon ligjin do të ngopet me të, por hipokriti do të skandalizohet.
16 Ata që kanë frikë nga Zoti do të gjejnë drejtësinë dhe do të ndezin drejtësinë si një dritë.
17 Njeriu mëkatar nuk do të qortohet, por gjen një justifikim sipas vullnetit të tij.
18 Këshilltari do të jetë i kujdesshëm; por një njeri i çuditshëm dhe krenar nuk trembet nga frika, edhe kur e ka bërë veten pa këshillë.
19 Mos bëni asgjë pa këshilla; dhe kur ta kesh bërë një herë, mos u pendo.
20 Mos shko në rrugën ku mund të biesh dhe mos u pengo ndër gurë.
21 Mos jini të sigurt në mënyrë të qartë.
22 Dhe ki kujdes nga fëmijët e tu.
23 Ki besim tek shpirti yt në çdo vepër të mirë; sepse kjo është zbatimi i urdhërimeve.
24 Ai që beson në Zotin i kushton vëmendje urdhërimit; dhe ai që beson tek ai nuk do të ketë kurrë më keq.

**KAPITULLI 33**

1 Asnjë e keqe nuk do t'i ndodhë atij që ka frikë nga Zoti; por në tundim do ta çlirojë përsëri.
2 Njeriu i urtë nuk e urren ligjin; por ai që është hipokrit në të është si një anije në furtunë.
3 Njeriu me mend ka besim te ligji; dhe ligji është besnik ndaj tij, si një orakull.
4 Përgatit çfarë të thuash dhe kështu do të dëgjohesh; lidh udhëzime dhe pastaj përgjigju.
5 Zemra e budallait është si një rrotë qerre; dhe mendimet e tij janë si një bosht që rrotullohet.
6 Kali i hamshorit është si një mik tallës; ai afrohet nën të gjithë ata që ulet mbi të.
7 Pse një ditë ia kalon një dite tjetër, kur e gjithë drita e çdo dite të vitit është nga dielli?
8 Nga njohja e Zotit ata u dalluan dhe ai ndryshoi stinët dhe festat.
9 Disa prej tyre i bëri ditë të larta dhe i shenjtëroi, dhe disa prej tyre i bëri ditë të zakonshme.
10 Dhe të gjithë njerëzit janë nga toka dhe Adami u krijua nga dheu:
11 Me shumë njohuri Zoti i ka ndarë dhe i ka bërë të ndryshme rrugët e tyre.
12 Disa prej tyre i bekoi dhe i lartësoi dhe disa i shenjtëroi dhe i afroi; por disa i mallkoi, i përuli dhe u largua nga vendet e tyre.
13 Ashtu si argjila është në dorën e poçarit për ta modeluar sipas dëshirës së tij, kështu njeriu është në dorën e atij që e ka bërë për t'u dhënë atyre si më të mirën.

14 E mira vihet kundër së keqes dhe jeta kundër vdekjes; kështu është i perëndishmi kundër mëkatarit dhe mëkatari kundër të perëndishmit.
15 Shikoni, pra, të gjitha veprat e Shumë të Lartit; dhe janë dy dhe dy, njëri kundër tjetrit.
16 U zgjova i fundit si ai që mbledh pas vjelësit; nga bekimi i Zotit përfitova dhe e trajtova vreshtin tim si një vjelës rrushi.
17 Kini parasysh se nuk jam munduar vetëm për veten time, por për të gjithë ata që kërkojnë të mësojnë.
18 Më dëgjoni, o burra të mëdhenj të popullit, dhe dëgjoni me veshët tuaj, o krerë të asamblesë.
19 Mos i jep pushtet mbi ty djalit dhe gruas tënde, vëllait dhe mikut tënd, sa je gjallë dhe mos ia jep pasurinë tënde një tjetri, që të mos pendohet dhe të lutesh përsëri për të njëjtën gjë.
20 Për sa kohë rron dhe ke frymë në ty, mos ia dorëzo askujt.
21 Sepse është më mirë që fëmijët e tu të të kërkojnë ty, se sa ti të tregosh mirësjelljen e tyre.
22 Mbaje epërsinë në të gjitha veprat e tua; mos le asnjë njollë në nderin tënd.
23 Në kohën kur do të mbarosh ditët e tua dhe do të mbarosh jetën tënde, shpërndaje trashëgiminë tënde.
24 Foragjere, një shkop dhe barrë janë për gomarin; dhe bukë, korrigjim dhe punë, për një shërbëtor.
25 Nëse e vë në punë shërbëtorin tënd, do të gjesh prehje; por nëse e lë të shkojë përtaci, ai do të kërkojë lirinë.
26 Një zgjedhë dhe një qafore e përkulin qafën; kështu janë torturat dhe mundimet për një shërbëtor të keq.
27 Dërgoje të lindë, që të mos jetë përtaci; sepse përtacia mëson shumë të këqija.
28 Vëreni të punojë ashtu siç i takon; nëse nuk është i bindur, vishni pranga më të rënda.
29 Por mos u teproni me asnjë; dhe pa maturi nuk bëni asgjë.
30 Nëse ke një shërbëtor, le të jetë për ty si ti, sepse e ke blerë me një çmim.
31 Në qoftë se ke një shërbëtor, lute si vëlla, sepse e ke nevojë për shpirtin tënd; në qoftë se i përgjërohesh keq dhe ai ikë prej teje, nga ku do të shkosh për ta kërkuar?

**KAPITULLI 34**

1 Shpresat e njeriut pa mend janë të kota dhe të rreme, dhe ëndrrat i ngrenë budallenjtë.
2 Kush shikon ëndrrat i ngjan atij që kap nga hija dhe ndjek erën.
3 Vegimi i ëndrrave është ngjashmëria e një gjëje me një tjetër, ashtu si ngjashmëria e një fytyre me një fytyrë.
4 Çfarë mund të pastrohet nga një gjë e papastër? dhe nga ajo gjë që është e rreme, çfarë e vërtete mund të vijë?
5 Parashikimet, fallet dhe ëndrrat janë të kota, dhe zemra mashtron si zemra e një gruaje gjatë lindjes.
6 Në qoftë se nuk janë dërguar nga Shumë i Larti në vizitën tënde, mos ia kushto zemrën.
7 Sepse ëndrrat kanë mashtruar shumë dhe kanë dështuar ata që kanë besim tek ata.
8 Ligji do të jetë i përsosur pa gënjeshtra, dhe dituria është përsosmëri për një gojë besnike.
9 Një njeri që ka udhëtuar di shumë gjëra; dhe ai që ka shumë përvojë do të shpallë dituri.
10 Ai që nuk ka përvojë di pak, por ai që ka udhëtuar është plot maturi.
11 Kur udhëtova, pashë shumë gjëra; dhe kuptoj më shumë se sa mund të shpreh.
12 Shpesh isha në rrezik të vdekjes, por u çlirova për shkak të këtyre gjërave.
13 Fryma e atyre që kanë frikë nga Zoti do të jetojë; sepse shpresa e tyre është tek ai që i shpëton.
14 Kush ka frikë nga Zoti nuk do të ketë frikë dhe nuk do të ketë frikë; sepse ai është shpresa e tij.
15 Lum shpirti i atij që ka frikë nga Zoti; kujt i drejtohet? dhe kush është forca e tij?
16Sepse sytë e Zotit janë mbi ata që e duan; ai është mbrojtja e tyre e fuqishme dhe qëndrimi i fortë, mbrojtje nga vapa, mbulesë nga dielli në mesditë, mbrojtje nga pengesat dhe ndihmë nga rënia.
17 Ai ngre shpirtin dhe ndriçon sytë; jep shëndet, jetë dhe bekim.
18 Kush bën flijime një gjë të fituar padrejtësisht, oferta e tij është qesharake; dhe dhuratat e njerëzve të padrejtë nuk pranohen.
19 Shumë i Larti nuk kënaqet me ofertat e të pabesëve; as nuk qetësohet për mëkatin me sakrificat e shumta.
20 Kushdo që ofron një ofertë të pasurisë së të varfërit vepron si ai që vret të birin para syve të atit të tij.
21 Buka e nevojtarit është jeta e tyre; ai që e mashtron është një njeri gjaku.
22 Kush i merr të afërmit e tij të gjallë, e vret; dhe ai që mashtron punëtorin me pagesën e tij është gjakderdhës.
23 Kur njëri ndërton dhe tjetri rrëzon, çfarë përfitimi kanë atëherë veç punës?
24 Kur dikush lutet dhe tjetri mallkon, zëri i kujt do të dëgjojë Zoti?
25 Kush lahet pas prekjes së një trupi të vdekur, nëse e prek përsëri, çfarë dobie ka larja e tij?
26 Kështu ndodh me një njeri që agjëron për mëkatet e tij dhe kthehet përsëri dhe bën të njëjtën gjë; kush do ta dëgjojë lutjen e tij? apo çfarë dobie ka përulja e tij?

**KAPITULLI 35**

1 Kush respekton ligjin ofron oferta të mjaftueshme; kush respekton urdhërimin ofron një flijim falenderimi.
2 Ai që shpërblen një shpërblim të mirë ofron miell të mirë; dhe ai që jep lëmoshë bën flijime lavdërimi.
3 Të largohesh nga ligësia është një gjë e pëlqyeshme për Zotin; dhe të braktisësh padrejtësinë është një shlyerje.
4 Nuk do të dukesh bosh përpara Zotit.
5 Sepse të gjitha këto gjëra duhen bërë për shkak të urdhërimit.
6 Oferta e të drejtëve e bën altarin të shëndoshë dhe aroma e këndshme e tij është përpara Shumë të Lartit.
7 Flijimi i një njeriu të drejtë është i pranueshëm. dhe përkujtimi i tij nuk do të harrohet kurrë.
8 Jepini Zotit nderin e tij me sy të mirë dhe mos i pakësoni frytet e para të duarve tuaja.
9 Në të gjitha dhuratat e tua trego një fytyrë të gëzuar dhe kushtoji të dhjetat me gëzim.
10 Jepi Shumë të Lartit siç të ka pasuruar; dhe siç ke marrë, jep me një sy të gëzuar.
11 Sepse Zoti të shpërblen dhe do të të japë shtatë herë më shumë.

12 Mos mendoni të korruptoni me dhurata; për të tillë ai nuk do të marrë; dhe mos ki besim te flijimet e padrejta; sepse Zoti është gjykatës dhe tek ai nuk ka asnjë respekt.
13 Ai nuk do të pranojë asnjë kundër të varfërit, por do të dëgjojë lutjen e të shtypurit.
14 Ai nuk do të përçmojë lutjen e jetimit; as gruaja e ve, kur ajo parashtron ankesën e saj.
15 A nuk rrjedhin lotët mbi faqet e vejushës? dhe a nuk është ajo britma kundër atij që i bën ata të rrëzohen?
16 Ai që i shërben Zotit do të pranohet me hir dhe lutja e tij do të arrijë deri në retë.
17 Lutja e të përulurve shpon retë dhe derisa të afrohet, ai nuk do të ngushëllohet; dhe nuk do të largohet, derisa Shumë i Larti të shohë për të gjykuar me drejtësi dhe për të ekzekutuar gjykimin.
18 Sepse Zoti nuk do të jetë i plogësht dhe i Fuqishmi nuk do të jetë i durueshëm me ta, deri sa t'i ketë copëtuar ijët e pamëshirshmëve dhe t'ia kthejë hakmarrjen kombeve; derisa të ketë hequr turmën e krenarëve dhe të thyejë skeptrin e të padrejtëve;
19 Derisa t'i ketë dhënë secilit sipas veprave të tij dhe veprave të njerëzve sipas planeve të tyre; derisa të ketë gjykuar çështjen e popullit të tij dhe t'i bëjë ata të gëzohen në mëshirën e tij.
20 Mëshira është e kalueshme në kohë fatkeqësie, si retë e shiut në kohën e thatësirës.

**KAPITULLI 36**

1 Ki mëshirë për ne, o Zot, Perëndi i të gjithëve, dhe na shiko:
2 Dhe dërgo frikën tënde mbi të gjitha kombet që nuk të kërkojnë.
3 Ngri dorën kundër kombeve të huaja dhe le të shohin fuqinë tënde.
4 Ashtu si je shenjtëruar në ne para tyre, kështu bëhu i madhëruar midis tyre para nesh.
5 Dhe le të të njohin, siç të kemi njohur ne, se nuk ka Perëndi veç teje, o Perëndi.
6 Trego shenja të reja dhe bëj mrekulli të tjera të çuditshme; përlëvdo dorën tënde dhe krahun tënd të djathtë, që të tregojnë mrekullitë e tua.
7 Ngrini indinjatën dhe derdhni zemërimin, largoni kundërshtarin dhe shkatërroni armikun.
8 Për hir të kohës së shkurtër, kujto besëlidhjen dhe le të shpallin mrekullitë e tua.
9 Ai që shpëton le të përpihet nga tërbimi i zjarrit; dhe të humbasin ata që shtypin popullin.
10 Goditni kokat e krerëve të kombeve që thonë: "Nuk ka tjetër veç nesh".
11 Mblidh të gjitha fiset e Jakobit dhe trashëgoji ato, si nga fillimi.
12 O Zot, ki mëshirë për popullin që quhet me emrin tënd dhe për Izraelin, të cilit i vure emrin të parëlindurit tënd.
13 Ki mëshirë për Jeruzalemin, qytetin tënd të shenjtë, vendin e prehjes sate.
14 Mbushe Sionin me orakujt e tu të papërshkrueshëm dhe popullin tënd me lavdinë tënde.
15 Jepu dëshmi atyre që ke zotëruar që nga fillimi dhe nxirr profetë që kanë qenë në emrin tënd.
16 Shpërbleji ata që presin te ti, dhe profetët e tu le të gjenden besnikë.
17 O Zot, dëgjo lutjen e shërbëtorëve të tu, sipas bekimit të Aaronit mbi popullin tënd, që të gjithë banorët e tokës të dinë se ti je Zoti, Perëndia i përjetshëm.
18 Barku ha çdo mish, por një mish është më i mirë se tjetri.
19 Ashtu si qiellza shijon lloje të ndryshme mishi të gjahut, kështu shijon zemra që kupton fjalë të rreme.
20 Zemra e çoroditur të shkakton hidhërim, por njeriu me përvojë do ta shpërblejë.
21 Një grua do të pranojë çdo burrë, por një vajzë është më e mirë se një tjetër.
22 Bukuria e gruas gëzon fytyrën dhe burrit nuk i pëlqen asgjë më mirë.
23 Nëse në gjuhën e saj ka mirësi, butësi dhe ngushëllim, atëherë burri i saj nuk është si njerëzit e tjerë.
24 Ai që merr një grua fillon një pronë, një ndihmë si ai dhe një shtyllë pushimi.
25 Aty ku nuk ka gardh, aty plaçkitet pasuria; dhe ai që nuk ka grua do të endet lart e poshtë duke mbajtur zi.
26 Kush do t'i besojë një hajduti të emëruar, që kalon nga qyteti në qytet? Pra, kush do t'i besojë një njeriu që nuk ka shtëpi dhe banon kudo që ta pushojë nata?

**KAPITULLI 37**

1 Çdo mik thotë: "Edhe unë jam miku i tij", por ka një mik që është vetëm mik në emër.
2 A nuk është pikëllim deri në vdekje, kur shoku dhe miku kthehet në armik?
3 O imagjinatë e keqe, nga ke ardhur për të mbuluar tokën me mashtrim?
4 Ka një shok që gëzohet për begatinë e një miku, por në kohën e fatkeqësisë do të jetë kundër tij.
5 Ka një shok që ndihmon mikun e tij për barkun dhe ngre mburojën kundër armikut.
6 Mos harro mikun tënd në mendjen tënde dhe mos u trego i pavëmendshëm ndaj tij në pasuritë e tua.
7 Çdo këshilltar lartëson këshillën; por ka disa që këshillojnë për vete.
8 Ruhuni nga këshilltari dhe dijeni më parë se çfarë nevoje ka; sepse ai do të këshillojë për veten e tij; që të mos të hedhë shortin,
9 Dhe të thuash: "Rruga jote është e mirë", pastaj ai qëndron në anën tjetër për të parë se çfarë do të të ndodhë.
10 Mos u këshillo me atë që dyshon për ty dhe fshihe këshillën tënde nga ata që të kanë zili.
11 Mos u konsultoni me një grua për të cilën ajo është xheloze; as me një frikacak në çështjet e luftës; as me një tregtar në lidhje me shkëmbimin; as me një blerës të shitjes; as me një njeri ziliqar falënderues; as me një njeri të pamëshirshëm që prek mirësinë; as me përtacin për ndonjë punë; as me një rrogëtar për një vit punë mbarimi; as me një shërbëtor përtace që ka shumë punë; mos i dëgjoni këta në asnjë çështje këshillë.
12 Por ji vazhdimisht me një njeri të perëndishëm, të cilin e di të zbatojë urdhërimet e Zotit, mendja e të cilit është sipas mendjes sate dhe do të trishtohet me ty, në rast se dështon.
13 Dhe le të qëndrojë këshilla e zemrës sate, sepse nuk ka njeri më besnik ndaj teje se ajo.
14 Sepse mendja e njeriut ndonjëherë është e zakontë t'i thotë më shumë se shtatë roje, që ulen lart në një kullë të lartë.
15 Dhe mbi të gjitha lutju Shumë të Lartit që të drejtojë rrugën tënde në të vërtetë.

16 Lëreni arsyen të shkojë përpara çdo sipërmarrjeje dhe këshillën përpara çdo veprimi.
17 Fytyra është një shenjë e ndryshimit të zemrës.
18 Katër gjëra duken: e mira dhe e keqja, jeta dhe vdekja; por gjuha sundon mbi to vazhdimisht.
19 Ka një që është i urtë dhe që mëson shumë veta, por është i padobishëm për veten e tij.
20 Ka një që tregon dituri me fjalë dhe është i urryer; ai do të jetë i varfër nga çdo ushqim.
21 Sepse atij nuk i është dhënë hir nga Zoti, sepse i është hequr çdo dituri.
22 Një tjetër është i urtë për veten e tij; dhe frytet e mendjes janë të lavdërueshme në gojën e tij.
23 Njeriu i urtë mëson popullin e tij; dhe frytet e zgjuarsisë së tij nuk dështojnë.
24 Njeriu i urtë do të mbushet me bekim; dhe të gjithë ata që do ta shohin do ta konsiderojnë të lumtur.
25 Ditët e jetës së njeriut mund të numërohen, por ditët e Izraelit janë të panumërta.
26 Njeriu i urtë do të trashëgojë lavdinë midis popullit të tij dhe emri i tij do të jetë i përjetshëm.
27 Biri im, provoje shpirtin tënd në jetën tënde dhe shiko çfarë është e keqe për të dhe mos ia jep atë.
28 Sepse të gjitha gjërat nuk janë të dobishme për të gjithë, as çdo shpirt nuk kënaqet në çdo gjë.
29 Mos ji i pangopur në asnjë gjë të shijshme dhe mos u lakmoni shumë pas ushqimeve;
30 Sepse teprica e mishit sjell sëmundje dhe të ngrënit e tepërt do të kthehet në sëmundje.
31 Shumë veta humbën jetën duke u tejkaluar; por ai që kujdeset e zgjat jetën e tij.

**KAPITULLI 38**

1 Nderoni një mjek me nderin që i takon për përdorimet që mund të keni prej tij, sepse Zoti e ka krijuar.
2 Sepse Shumë i Larti vjen shërimi dhe ai do të nderohet nga mbreti.
3 Shkathtësia e mjekut do të ngrejë kokën lart dhe në sytë e njerëzve të mëdhenj ai do të jetë i admiruar.
4 Zoti ka krijuar ilaçet nga toka; dhe ai që është i urtë nuk do t'i urrejë.
5 A nuk u ëmbëlsua uji me dru, që të njihet mirësia e tij?
6 Dhe ai u ka dhënë njerëzve aftësi, që të mund të nderohet në veprat e tij të mrekullueshme.
7 Me të tilla ai i shëron njerëzit dhe ua lehtëson dhembjet.
8 Nga të tilla farmacisti bën një ëmbëlsirë; dhe veprat e tij nuk kanë fund; dhe prej tij vjen paqja mbi gjithë tokën,
9 Biri im, në sëmundjen tënde mos ji pakujdesi, por lutju Zotit dhe ai do të të shërojë.
10 Largohu nga mëkati, rregullo duart e tua dhe pastro zemrën tënde nga çdo ligësi.
11 Jep një erë të këndshme dhe një kujtim mielli të mirë; dhe bëni një ofertë të majme, sikur të mos jeni.
12 Atëherë jepi vendin mjekut, sepse Zoti e ka krijuar; mos e lër të largohet prej teje, sepse ke nevojë për të.
13 Ka një kohë kur në duart e tyre ka sukses të mirë.
14 Pasi ata gjithashtu do t'i luten Zotit që ai të përparojë atë që ata japin për lehtësi dhe ilaç për të zgjatur jetën.
15 Kush mëkaton përpara Krijuesit të tij, le të bjerë në duart e mjekut.
16 Biri im, le të bien lot mbi të vdekurit dhe fillo të vajtosh, sikur të kishe pësuar një dëm të madh; dhe pastaj mbuloje trupin e tij sipas zakonit dhe mos e lini pas dore varrimin e tij.
17 Qani me hidhërim, rënkoni fort dhe përdorni vajtimin, ashtu siç është i denjë, dhe atë një ose dy ditë, që të mos të flasin keq; pastaj ngushëllohu për hidhërimin tënd.
18 Sepse nga rëndimi vjen vdekja dhe rëndimi i zemrës e thyen forcën.
19 Në pikëllim mbetet edhe trishtimi, dhe jeta e të varfërit është mallkimi i zemrës.
20 Mos u rëndoni në zemër: përzënë atë dhe ndani fundin e fundit.
21 Mos e harro, sepse nuk ka më kthim; nuk do t'i bësh të mirë, por do të lëndosh veten.
22 Kujto gjykimin tim, sepse kështu do të jetë edhe e jotja; dje për mua dhe sot për ty.
23 Kur i vdekuri pushon, kujtimi i tij le të pushojë; dhe ngushëllohuni për të, kur Fryma e tij të jetë larguar prej tij.
24 Dituria e njeriut të ditur vjen nga rasti i kohës së lirë, dhe ai që ka pak punë do të bëhet i urtë.
25 Si mund të fitojë dituri ai që mban parmendën, që mburret në lopë, që drejton qetë dhe merret me mundin e tyre dhe që flet për dema?
26 Ai e bën mendjen të bëjë brazda; dhe është i zellshëm për t'i dhënë ushqim lopëve.
27 Kështu çdo marangoz dhe mjeshtër, që punon natë e ditë, dhe ata që presin dhe varrosin vulat, që përpiqen të bëjnë një shumëllojshmëri të madhe, t'u jepen shëmbëlltyrave të falsifikuara dhe të rrinë zgjuar për të përfunduar një punë.
28 Edhe kovaçi i ulur pranë kudhës dhe duke parë punën e hekurit, avujt e zjarrit ia prishin mishin dhe lufton me nxehtësinë e furrës; zhurma e çekiçit dhe e kudhërit është gjithnjë në veshët e tij dhe sytë shikojnë ende në modelin e sendit që ai bën; ai e vendos mendjen të përfundojë punën e tij dhe kujdeset për ta lustruar në mënyrë të përsosur:
29 Kështu vepron poçari që ulet në punën e tij dhe rrotullon timonin me këmbët e tij;
30 Ai krijon argjilën me krahun e tij dhe e përkul forcën e tij para këmbëve të tij; ai aplikon veten për ta udhëhequr atë; dhe ai është i zellshëm për të pastruar furrën:
31 Tërë këta kanë besim në duart e tyre dhe secili është i urtë në punën e tij.
32 Pa këta nuk mund të banohet një qytet; dhe ata nuk do të banojnë ku të duan, as nuk do të shkojnë lart e poshtë.
33 Ata nuk do të kërkohen në këshilla publike, nuk do të ulen më lart në asamble; nuk do të ulen në fronin e gjykatësve dhe nuk do të kuptojnë vendimin e gjykimit; nuk do të shpallin drejtësi dhe gjykim; dhe nuk do të gjenden aty ku fliten shëmbëlltyra.
34 Por ata do të ruajnë gjendjen e botës dhe e gjithë dëshira e tyre është në veprën e zanatit të tyre.

**KAPITULLI 39**

1 Por ai që ia kushton mendjen ligjit të Shumë të Lartit dhe merret me meditimin e tij, do të kërkojë diturinë e të gjithë të lashtëve dhe do të merret me profecitë.
2 Ai do të respektojë fjalët e njerëzve të famshëm; dhe ku ka shëmbëlltyra të hollësishme, do të jetë edhe ai.
3 Ai do të kërkojë sekretet e dënimeve të rënda dhe do të jetë njohës i shëmbëlltyrave të errëta.

4 Ai do të shërbejë midis njerëzve të mëdhenj dhe do të dalë përpara princave; do të udhëtojë nëpër vende të huaja; sepse ai ka provuar të mirën dhe të keqen mes njerëzve.
5 Ai do t'i japë zemrën e tij që t'i drejtohet herët Zotit që e ka krijuar, do të lutet përpara Shumë të Lartit, do të hapë gojën e tij në lutje dhe do të përgjërohet për mëkatet e tij.
6 Kur të dojë Zoti i madh, ai do të mbushet me frymën e zgjuarsisë; do të japë fjalë të urta dhe do të falënderojë Zotin në lutjen e tij.
7 Ai do të drejtojë këshillat dhe njohuritë e tij dhe do të meditojë në fshehtësitë e tij.
8 Ai do të tregojë atë që ka mësuar dhe do të mburret në ligjin e besëlidhjes së Zotit.
9 Shumë do të lëvdojnë zgjuarsinë e tij; dhe për sa kohë bota do të vazhdojë, ajo nuk do të fshihet; kujtimi i tij nuk do të largohet dhe emri i tij do të jetojë brez pas brezi.
10 Kombet do të shpallin diturinë e tij dhe asambleja do të shpallë lëvdimin e tij.
11 Në rast se vdes, do të lërë një emër më të madh se një mijë; dhe në rast se rron, do ta shtojë.
12 Megjithatë kam më shumë për të thënë, për të cilat kam menduar; sepse jam mbushur si hëna e plotë.
13 Më dëgjoni, o bij të shenjtë, dhe mbini si një trëndafil që rritet pranë përroit të fushës.
14 Dhe jepni një erë të këndshme si temjani, lulëzoni si zambaku, lëshoni një erë dhe këndoni një këngë lëvdimi, bekoni Zotin në të gjitha veprat e tij.
15 Lavdëroni emrin e tij dhe shpallni lavdinë e tij me këngët e buzëve tuaja dhe me qeste, dhe duke e lëvduar do të thoni në këtë mënyrë:
16 Të gjitha veprat e Zotit janë jashtëzakonisht të mira dhe çdo gjë që ai urdhëron do të kryhet në kohën e duhur.
17 Dhe askush nuk mund të thotë: "Çfarë është kjo?". pse është kjo? sepse të gjithë do të kërkohen në kohën e përshtatshme; me urdhër të tij ujërat u ngritën si një grumbull dhe sipas fjalëve të gojës së tij enët e ujit.
18 Me urdhër të tij bëhet çdo gjë që i pëlqen; dhe askush nuk mund të pengojë, kur ai do të shpëtojë.
19 Veprat e çdo mishi janë para tij dhe asgjë nuk mund t'i fshihet syve të tij.
20 Ai shikon nga përjetësia në përjetësi; dhe nuk ka asgjë të mrekullueshme para tij.
21 Një burrë nuk duhet të thotë: "Çfarë është kjo?". pse është kjo? sepse ai i ka bërë të gjitha gjërat për përdorimin e tyre.
22 Bekimi i tij e mbuloi tokën e thatë si një lumë dhe e ujiti si një përmbytje.
23 Ashtu si i ka kthyer ujërat në kripë, kështu kombet do të trashëgojnë zemërimin e tij.
24 Ashtu si rrugët e tij janë të qarta për të shenjtën; po kështu ato janë pengesë për të pabesët.
25 Sepse të mirat janë të krijuara që nga fillimi, po kështu të këqijat për mëkatarët.
26 Gjërat kryesore për të gjithë jetën e njeriut janë uji, zjarri, hekuri dhe kripa, mielli i grurit, mjalti, qumështi dhe gjaku i rrushit, vaji dhe veshja.
27 Të gjitha këto janë për të mirën e të perëndishmëve; kështu për mëkatarët shndërrohen në të këqij.
28 Ka shpirtra që janë krijuar për hakmarrje, që në tërbimin e tyre shtrihen në goditje të rënda; në kohën e shkatërrimit ata derdhin forcën e tyre dhe qetësojnë zemërimin e atij që i ka bërë.
29 Zjarri, breshri, uria dhe vdekja, të gjitha këto janë krijuar për hakmarrje;
30 Dhëmbët e kafshëve të egra, akrepat, gjarpërinjtë dhe shpata që dënojnë të pabesët deri në shkatërrim.
31 Ata do të gëzohen për urdhërimin e tij dhe do të jenë gati mbi tokë kur të jetë nevoja; dhe kur të vijë koha e tyre, ata nuk do ta shkelin fjalën e tij.
32 Prandaj që në fillim isha i vendosur dhe i mendoja këto gjëra dhe i lashë me shkrim.
33 Të gjitha veprat e Zotit janë të mira dhe ai do të japë çdo gjë të nevojshme në kohën e duhur.
34 Kështu që njeriu nuk mund të thotë: "Kjo është më keq se kaq, sepse me kalimin e kohës të gjithë do të miratohen".
35 Prandaj lëvdojeni Zotin me gjithë zemër dhe gojë dhe bekoni emrin e Zotit.

**KAPITULLI 40**

1 Për çdo njeri është krijuar një mundim i madh dhe një zgjedhë e rëndë është mbi bijtë e Adamit, që nga dita që dalin nga barku i nënës së tyre deri në ditën kur kthehen te nëna e të gjitha gjërave.
2 Përfytyrimi i tyre për gjërat që do të vijnë dhe për ditën e vdekjes, i shqetëson mendimet e tyre dhe i shkakton frikë në zemër;
3 Nga ai që ulet mbi një fron lavdie, deri tek ai që është i përulur në tokë dhe hi;
4 Nga ai që mban të purpurt dhe një kurorë, deri tek ai që ka veshur një fustan prej liri.
5 Zemërimi dhe zilia, telashet dhe paqëndrueshmëria, frika nga vdekja, zemërimi dhe grindjet, dhe në kohën e pushimit në shtratin e tij, gjumi i natës, e ndryshojnë njohurinë e tij.
6 Është pak ose aspak prehje e tij, dhe më pas ai është në gjumë, si në një ditë vigjilence, i trazuar në vegimin e zemrës së tij, sikur të kishte shpëtuar nga një betejë.
7 Kur gjithçka është e sigurt, ai zgjohet dhe mrekullohet që frika nuk ishte asgjë.
8 Gjëra të tilla i ndodhin çdo mishi, si njeriut ashtu edhe kafshëve, dhe kjo është shtatë herë më shumë për mëkatarët.
9 Vdekja dhe gjakderdhja, grindjet dhe shpata, fatkeqësitë, zia e bukës, shtrëngimi dhe kamxhiku;
10 Këto gjëra janë krijuar për të pabesët dhe për hir të tyre erdhi përmbytja.
11 Të gjitha gjërat që janë nga toka do të kthehen përsëri në tokë, dhe ato që janë nga ujërat do të kthehen në det.
12 Çdo ryshfet dhe padrejtësi do të fshihen, por vepra e vërtetë do të jetë përjetë.
13 Pasuritë e të padrejtëve do të thahen si një lumë dhe do të zhduken nga zhurma, si një bubullimë e madhe në shi.
14 Ndërsa ai hap dorën e tij, do të gëzohet; kështu shkelësit do të asgjësohen.
15 Bijtë e të pabesëve nuk do të nxjerrin shumë degë, por janë si rrënjët e papastra mbi një shkëmb të fortë.
16 Barërat e këqija që mbijnë në çdo ujë dhe në çdo breg të lumit do të tërhiqen përpara çdo bari.
17 Bujaria është si një kopsht shumë frytdhënës dhe mëshira vazhdon përjetë.
18 Të punosh dhe të kënaqesh me atë që ka njeriu është një jetë e ëmbël, por ai që gjen një thesar është mbi të dy.
19 Fëmijët dhe ndërtimi i një qyteti mbajnë emrin e një burri, por një grua e paqortueshme llogaritet mbi të dy.

20 Vera dhe muzika gëzojnë zemrën, por dashuria për diturinë është mbi të dyja.
21 Fylli dhe psalteri bëjnë këngë të këndshme, por mbi të dyja është një gjuhë e këndshme.
22 Syri yt dëshiron hirin dhe bukurinë, por më shumë se gruri, ndërsa është i gjelbër.
23 Miku dhe shoku nuk takohen kurrë keq, por mbi të dy është gruaja me burrin e saj.
24 Vëllezër dhe ndihma janë kundër kohës së fatkeqësisë, por lëmosha do të çlirojë më shumë se të dy.
25 Ari dhe argjendi e bëjnë këmbën të qëndrueshme, por këshilla vlerësohet mbi të dyja.
26 Pasuria dhe forca e lartësojnë zemrën, por frika e Zotit është mbi të dyja; frika e Zotit nuk ka mungesë dhe nuk ka nevojë të kërkosh ndihmë.
27 Frika e Zotit është një kopsht i frytshëm dhe e mbulon atë mbi çdo lavdi.
28 Biri im, mos bëj jetën si lypës; më mirë është të vdesësh sesa të lypësh.
29 Jeta e atij që varet në tryezën e dikujt tjetër nuk duhet të llogaritet për një jetë; sepse ai ndotet veten me ushqimin e të tjerëve, por njeriu i urtë, i ushqyer mirë, do të ruhet prej tij.
30 Lypja është e ëmbël në gojën e të paturpit, por në barkun e tij do të djegë një zjarr.

**KAPITULLI 41**

1 O vdekje, sa i hidhur është kujtimi yt për një njeri që jeton i qetë në zotërimet e tij, për njeriun që nuk ka asgjë që ta shqetësojë dhe që ka begati në të gjitha gjërat: po, për atë që është ende në gjendje të marrë Mish!
2 O vdekje, i pranueshëm është dënimi yt për nevojtarin dhe për atë që forca e tij dobësohet, që është tani në epokën e fundit dhe është i shqetësuar me të gjitha gjërat, dhe për atë që dëshpëron dhe e ka humbur durimin!
3 Mos ki frikë nga dënimi me vdekje, kujto ata që kanë qenë para teje dhe që do të vijnë më pas; sepse ky është vendimi i Zotit mbi çdo mish.
4 Dhe pse je kundër kënaqësisë së Shumë të Lartit? nuk ka asnjë inkuizicioni në varr, nëse ke jetuar dhjetë, njëqind, apo një mijë vjet.
5 Bijtë e mëkatarëve janë fëmijë të neveritshëm dhe ata që dinë në banesën e të pabesëve.
6 Trashëgimia e bijve të mëkatarëve do të humbasë dhe pasardhësit e tyre do të kenë një turp të përjetshëm.
7 Bijtë do të ankohen për një baba të pabesë, sepse do të shahen për hir të tij.
8 Mjerë ju, njerëz të pabesë, që keni braktisur ligjin e Perëndisë Shumë të Larti! sepse nëse rriteni, do të jetë në shkatërrimin tuaj:
9 Dhe nëse lindni, do të lindni për një mallkim; dhe nëse vdisni, mallkimi do të jetë pjesa juaj.
10 Tërë ata që janë nga dheu do të kthehen përsëri në tokë; kështu të pabesët do të shkojnë nga një mallkim në shkatërrim.
11 Vajtimi i njerëzve është për trupat e tyre, por emri i keq i mëkatarëve do të fshihet.
12 Ki parasysh emrin tënd; sepse ajo do të vazhdojë me ty mbi një mijë thesare të mëdha ari.
13 Një jetë e mirë ka vetëm pak ditë, por emri i mirë vazhdon përjetë.
14 Bijtë e mi, ruani disiplinën në paqe, sepse dituria e fshehur dhe thesari që nuk shihet, çfarë dobie kanë të dyja?
15 Një njeri që fsheh marrëzinë e tij është më i mirë se ai që fsheh diturinë e tij.
16 Prandaj jini të turpëruar sipas fjalës sime, sepse nuk është mirë të ruash çdo turp; as nuk miratohet tërësisht në çdo gjë.
17 Kini turp për kurvërinë përpara atit dhe nënës, dhe për gënjeshtrën përpara një princi dhe të trimit;
18 për një shkelje para gjykatësit dhe kryetarit; të paudhësisë përpara një asambleje dhe një populli; sjellje të padrejtë para partnerit dhe mikut tuaj;
19 dhe vjedhje në lidhje me vendin ku banon dhe në lidhje me të vërtetën e Perëndisë dhe të besëlidhjes së tij; dhe të mbështetesh me bërrylin tënd mbi mish; dhe të përbuzjes për të dhënë e marrë;
20 Dhe në heshtje përpara atyre që të përshëndesin; dhe të shikosh një prostitutë;
21 Dhe për të larguar fytyrën tënde nga i afërmi yt; ose për të hequr një pjesë ose një dhuratë; ose të shikosh gruan e një burri tjetër.
22 Ose të jetë shumë i zënë me shërbëtoren e tij dhe të mos i afrohet shtratit të saj; ose të fjalimeve qortuese para miqve; dhe pasi të kesh dhënë, mos qorto;
23 Ose për të përsëritur dhe thënë përsëri atë që ke dëgjuar; dhe të zbulimit të sekreteve.
24 Kështu do të jesh me të vërtetë i turpëruar dhe do të gjesh hir përpara gjithë njerëzve.

**KAPITULLI 42**

1 Për këto gjëra mos u turpëro dhe mos prano asnjë të mëkatojë me këtë:
2 nga ligji i Shumë të Lartit dhe nga besëlidhja e tij; dhe të gjykimit për të shfajësuar të paudhët;
3 Për llogari me ortakët dhe udhëtarët e tu; ose të dhuratës së trashëgimisë së miqve;
4 Për saktësinë e ekuilibrit dhe peshave; ose për të marrë shumë ose pak;
5 dhe nga shitja indiferente e tregtarëve; e shumë korrigjimit të fëmijëve; dhe për të bërë të rrjedh gjak nga ana e një shërbëtori të keq.
Ruajtja është e mirë, ku është gruaja e keqe; dhe hesht ku ka shumë duar.
7 Trego çdo gjë në numër dhe peshë; dhe shkruani të gjitha me shkrim që jep ose merr.
8 Mos ki turp të njoftosh të pamendët, budallenjtë dhe të moshuarit që luftojnë me të rinjtë; kështu do të jesh vërtet i mësuar dhe i miratuar nga të gjithë njerëzit e gjallë.
9 Babai zgjohet për të bijën, kur askush nuk e di; dhe kujdesi për të ia heq gjumin; kur ajo është e re, që të mos vdesë lulja e moshës së saj; dhe duke qenë e martuar, që të mos urrehej:
10 Në virgjërinë e saj, që të mos ndotet dhe të lindë në shtëpinë e atit të saj; dhe të ketë një burrë, që ajo të mos sillet keq; dhe kur të martohet, që të mos jetë shterpë.
11 Ruaje me kujdes një bijë të paturpshme, që ajo të mos të bëjë tallje të armiqve të tu, tallje në qytet dhe turp midis popullit dhe të mos të bëjë të turpëruar përpara turmës.
12 Mos shikoni bukurinë e çdo trupi dhe mos u ulni në mes të grave.
13 Sepse nga rrobat vjen tenja dhe nga gratë ligësia.

14 Më mirë turpërimi i një burri sesa një grua e sjellshme, një grua, them unë, që sjell turp dhe fyerje.
15 Tani do të kujtoj veprat e Zotit dhe do të tregoj ato që kam parë: sipas fjalëve të Zotit janë veprat e tij.
16 Dielli që jep dritë shikon të gjitha gjërat dhe vepra e tij është plot me lavdinë e Zotit.
17 Zoti nuk u ka dhënë pushtet shenjtorëve për të shpallur të gjitha veprat e tij të mrekullueshme, të cilat Zoti i Plotfuqishëm i vendosi me vendosmëri, që çdo gjë që është të mund të vendoset për lavdinë e tij.
18 Ai kërkon thellësitë dhe zemrën dhe shqyrton planet e tyre dinake, sepse Zoti di gjithçka që mund të njihet dhe shikon shenjat e botës.
19 Ai shpall gjërat që kanë kaluar dhe ato që do të vijnë dhe zbulon hapat e gjërave të fshehura.
20 Asnjë mendim nuk i shpëton dhe asnjë fjalë nuk i fshihet.
21 Ai ka zbukuruar veprat e shkëlqyera të diturisë së tij dhe është nga përjetësia në përjetësi; atij nuk i shtohet asgjë, as nuk mund të pakësohet dhe nuk ka nevojë për asnjë këshilltar.
22 Sa të dëshirueshme janë të gjitha veprat e tij! dhe që njeriu të shohë deri në një shkëndijë.
23 Të gjitha këto gjëra jetojnë dhe mbeten përgjithmonë për çdo përdorim, dhe të gjitha janë të bindura.
24 Të gjitha gjërat janë të dyfishta njëra me tjetrën, dhe ai nuk ka bërë asgjë të papërsosur.
25 Një gjë e vendos të mirën ose një tjetër; dhe kush do të mbushet duke parë lavdinë e tij?

## KAPITULLI 43

1 Krenaria e lartësisë, kupa qiellore e pastër, bukuria e qiellit, me shfaqjen e tij të lavdishme;
2 Dielli kur shfaqet, duke shpallur në lindjen e tij një vegël të mrekullueshme, vepër e Shumë të Lartit.
3 Në mesditë ai e pjek vendin dhe kush mund t'i rezistojë vapës së tij?
4 Njeriu që i fryn furrës është në nxehtësi, por dielli i djeg malet tri herë më shumë; duke nxjerrë avujt e zjarrtë dhe duke lëshuar rreze të shndritshme, i zbeh sytë.
5 I madh është Zoti që e ka bërë; dhe sipas urdhrit të tij vrapon me nxitim.
6 Ai bëri që edhe hëna të shërbente në kohën e saj për shpalljen e kohërave dhe një shenjë të botës.
7 Nga hëna është shenja e festave, një dritë që pakëson përsosmërinë e saj.
8 Ky muaj quhet me emrin e tij, duke u rritur mrekullisht në ndryshimin e tij, duke qenë një mjet i ushtrive lart, që shkëlqen në kupë qiellore;
9 Bukuria e qiellit, lavdia e yjeve, një stoli që ndriçon në vendet më të larta të Zotit.
10 Me urdhër të të Shenjtit, ata do të qëndrojnë në rendin e tyre dhe nuk do të ligështohen në rojet e tyre.
11 Shiko ylberin dhe lëvdoje atë që e ka bërë; shumë e bukur është në shkëlqimin e saj.
12 Ai e rrethon qiellin me një rreth të lavdishëm dhe duart e Shumë të Lartit e kanë përkulur.
13 Me urdhërin e tij bën të bjerë bora dhe dërgon me shpejtësi vetëtimat e gjykimit të tij.
14 Nëpërmjet kësaj hapen thesaret dhe retë fluturojnë si shpendë.
15 Me fuqinë e tij të madhe ai i forcon retë dhe breshëritë thyhen.
16 Në sytë e tij malet dridhen dhe me vullnetin e tij fryn era e jugut.
17 Zhurma e bubullimave e bën tokën të dridhet; stuhia veriore dhe shakullina; ai shpërndan borën si zogjtë që fluturojnë dhe rënia e saj është si ndezja e karkalecave.
18 Syri mahnitet nga bukuria e bardhësisë së tij dhe zemra mahnitet nga shiu i tij.
19 Ngrirën e ngrirë e derdh mbi tokë si kripë dhe, e ngurtësuar, shtrihet mbi majën e shtyllave të mprehta.
20 Kur fryn era e ftohtë e veriut dhe uji ngjizet në akull, ai qëndron mbi çdo grumbull uji dhe e vesh ujin si një parzmore.
21 Gllabëron malet, djeg shkretëtirën dhe gllabëron barin si zjarr.
22 Ilaçi i tanishëm i të gjithëve është një mjegull që vjen me shpejtësi, një vesë që vjen pas freskimit të nxehtësisë.
23 Me këshillën e tij qetëson humnerën dhe mbjell ishuj në të.
24 Ata që lundrojnë në det tregojnë për rrezikun e tij; dhe kur e dëgjojmë me veshët tanë, mrekullohemi prej saj.
25 Sepse aty krijohen vepra të çuditshme dhe të mrekullueshme, llojllojshmëri kafshësh dhe balenash.
26 Me anë të tij fundi i tyre do të jetë i mbarë dhe nga fjala e tij të gjitha gjërat qëndrojnë.
27 Ne mund të flasim shumë, por megjithatë të shkurtojmë; prandaj, në përgjithësi, ai është gjithçka.
28 Si do të mund ta madhërojmë? sepse ai është i madh mbi të gjitha veprat e tij.
29 Zoti është i tmerrshëm dhe shumë i madh dhe e mrekullueshme është fuqia e tij.
30 Kur të përlëvdoni Zotin, lartësoni atë aq sa mundeni; dhe kur ta lartësoni, jepni gjithë forcën tuaj dhe mos u lodhni; sepse nuk mund të shkoni kurrë aq larg sa duhet.
31 Kush e pa që të na tregojë? dhe kush mund ta lartësojë atë siç është?
32 Ka ende gjëra të fshehura më të mëdha se këto, sepse ne kemi parë vetëm disa nga veprat e tij.
33 Sepse Zoti ka bërë të gjitha gjërat; dhe të perëndishmit i ka dhënë dituri.

## KAPITULLI 44

1 Le të lëvdojmë tani njerëzit e famshëm dhe etërit tanë që na kanë lindur.
2 Zoti ka bërë lavdi të madhe prej tyre me fuqinë e tij të madhe që nga fillimi.
3 Të tillët që sunduan në mbretëritë e tyre, njerëz të njohur për fuqinë e tyre, duke dhënë këshilla me zgjuarsinë e tyre dhe duke shpallur profeci:
4 Udhëheqësit e popullit me këshillat e tyre dhe me njohuritë e tyre të të mësuarit takohen për njerëzit, udhëzimet e tyre janë të mençura dhe elokuente.
5 Të tilla si gjetën melodi muzikore dhe recituan vargje me shkrim:
6 Të pasur të pajisur me aftësi, që jetojnë në paqe në banesat e tyre:
7 Të gjithë këta u nderuan në brezat e tyre dhe ishin lavdia e kohërave të tyre.
8 Ka prej tyre që kanë lënë pas vetes një emër, që të lavdërohen.

9 Ka edhe disa që nuk kanë asnjë kujtim; të cilët janë zhdukur, sikur të mos kishin qenë kurrë; dhe bëhen sikur të mos kishin lindur kurrë; dhe pas tyre fëmijët e tyre.
10 Por këta ishin njerëz të mëshirshëm, drejtësia e të cilëve nuk u harrua.
11 Me pasardhësit e tyre do të mbetet një trashëgimi e mirë dhe bijtë e tyre janë brenda besëlidhjes.
12 Pasardhësit e tyre qëndrojnë të patundur dhe bijtë e tyre për hir të tyre.
13 Fara e tyre do të mbetet përjetë dhe lavdia e tyre nuk do të fshihet.
14 Kufomat e tyre janë varrosur në paqe; por emri i tyre rron përjetë.
15 Populli do të tregojë diturinë e tij dhe asambleja do të shpallë lavdinë e tij.
16 Enoku i pëlqeu Zotit dhe u përkthye, duke qenë një shembull pendimi për të gjithë brezat.
17 Noeu u gjet i përsosur dhe i drejtë; në kohën e zemërimit ai u kap në këmbim të botës; prandaj ai u la si një mbetje në tokë, kur erdhi përmbytja.
18 Me të u bë një besëlidhje e përjetshme që çdo mish të mos humbasë më nga përmbytja.
19 Abrahami ishte një baba i madh i shumë njerëzve; në lavdi nuk kishte asnjë të ngjashëm me të;
20 Ai e respektoi ligjin e Shumë të Lartit dhe lidhi besëlidhje me të; ai e vendosi besëlidhjen në mishin e tij; dhe kur u provua, u gjet besnik.
21Prandaj ai e siguroi me një betim se do të bekonte kombet në farën e tij dhe se do ta shumonte si pluhuri i tokës, do t'i lartësonte farën e tij si yjet dhe do t'i bënte të trashëgojnë nga deti në det, dhe nga lumi deri në skajin e tokës.
22 Me Isakun vendosi gjithashtu bekimin e të gjithë njerëzve dhe besëlidhjen për hir të Abrahamit, atit të tij, dhe e vendosi atë mbi kokën e Jakobit. Ai e njohu atë në bekimin e tij, i dha një trashëgimi dhe i ndau pjesët; ai i ndau midis dymbëdhjetë fiseve.

**KAPITULLI 45**

1 Dhe nxori prej tij një njeri të mëshirshëm, që gjeti hir në sytë e çdo mishi, Moisiun, të dashur nga Perëndia dhe nga njerëzit, kujtimi i të cilit është i bekuar.
2 E bëri të ngjashëm me shenjtorët e lavdishëm dhe e madhëroi, aq sa armiqtë e tij u trembën prej tij.
3 Me fjalët e tij ai bëri që të pushonin mrekullitë, e bëri të lavdishëm në sytë e mbretërve, i dha një urdhër për popullin e tij dhe i tregoi një pjesë të lavdisë së tij.
4 Ai e shenjtëroi me besnikëri dhe zemërbutësinë e tij dhe e zgjodhi nga të gjithë njerëzit.
5 Ai e bëri të dëgjonte zërin e tij, e çoi në renë e errët dhe i dha urdhërime përpara tij, ligjin e jetës dhe të njohurisë, që t'i mësonte Jakobit besëlidhjet e tij dhe Izraelit gjykimet e tij.
6 Ai e lartësoi Aaronin, një njeri të shenjtë si ai, vëllanë e tij, nga fisi i Levit.
7 Ai bëri një besëlidhje të përjetshme me të dhe i dha priftërinë midis popullit; e zbukuroi me stoli të bukura dhe e veshi me një mantel lavdie.
8 Ai i dha lavdi të përsosur; dhe e forcoi me rroba të pasura, me pantallona, me një mantel të gjatë dhe me efodin.
9 Dhe e rrethoi me shegë dhe me shumë zile ari rreth e qark, që ndërsa ai po shkonte, të bëhej një zhurmë dhe një zhurmë që të dëgjohej në tempull, në kujtim të bijve të popullit të tij;
10 Me një mantel të shenjtë, me ar, mëndafshi blu dhe të purpurt, të punuar me qëndisje, me parzmoren e gjykimit, me Urim dhe Thumim;
11 Me skarlatin e përdredhur, vepër e mjeshtrit dinak, me gurë të çmuar të gdhendur si vula dhe të mbështjella me ar, vepër e argjendarit, me një shkrim të gdhendur si kujtim, sipas numrit të fiseve të Izraelit.
12 Ai vendosi një kurorë ari mbi çadër, ku ishte gdhendur Shenjtëria, një stoli nderi, një vepër e kushtueshme, dëshirat e syve, të bukura dhe të bukura.
13 Para tij nuk kishte asnjë të tillë dhe nuk i kishte veshur asnjë i huaj, por vetëm fëmijët e tij dhe fëmijët e bijve të tij përgjithmonë.
14 Flijimet e tyre do të konsumohen çdo ditë dy herë vazhdimisht.
15 Moisiu e shenjtëroi dhe e vajosi me vaj të shenjtë; kjo iu caktua atij me një besëlidhje të përjetshme dhe pasardhësve të tij, për aq kohë sa qiejt do të mbeten, që t'i shërbejnë atij dhe të kryejnë detyrën e priftërisë, dhe beko popullin në emrin e tij.
16 Ai e zgjodhi nga të gjithë njerëzit e gjallë për t'i ofruar flijime Zotit, temjan dhe erë të këndshme, si kujtim, për të bërë pajtimin për popullin e tij.
17 Ai i dha urdhërimet e tij dhe autoritetin në statutet e gjykimeve, që t'i mësonte Jakobit dëshmitë dhe t'i tregonte Izraelit ligjet e tij.
18 Të huajt komplotuan bashkë kundër tij dhe e shanë në shkretëtirë, me tërbim dhe tërbim edhe njerëzit e Dathanit dhe të Abironit dhe nga asambleja e Korit.
19 Zoti e pa këtë dhe nuk i pëlqeu; dhe në indinjatën e tij të tërbuar ata u konsumuan; ai bëri mrekulli mbi ta, për t'i djegur me flakën e zjarrit.
20 Por ai e bëri Aaronin më të nderuar, i dha një trashëgimi dhe i ndau prodhimet e para të rritjes; veçanërisht ai përgatiti bukë me bollëk:
21 Sepse ata hanë nga flijimet e Zotit që ai i dha atij dhe pasardhësve të tij.
22 Por ai nuk pati asnjë trashëgimi në vendin e popullit dhe nuk pati asnjë pjesë midis popullit, sepse vetë Zoti është pjesa dhe trashëgimia e tij.
23 I treti për nga lavdia është Fineesi, bir i Eleazarit, sepse kishte zell në frikën e Zotit dhe u ngrit me zemër të fortë, kur populli u kthye prapa dhe bëri pajtimin për Izraelin.
24 Prandaj u bë një besëlidhje paqeje me të, që ai të ishte kreu i shenjtërores dhe i popullit të tij dhe që ai dhe pasardhësit e tij të kishin dinjitetin e priftërisë përgjithmonë:
25 Sipas besëlidhjes së lidhur me Davidin, birin e Isait, nga fisi i Judës, që trashëgimia e mbretit t'u takonte vetëm pasardhësve të tij; kështu trashëgimia e Aaronit do t'i takonte edhe pasardhësve të tij.
26 Perëndia të jep dituri në zemrën tënde për të gjykuar popullin e tij me drejtësi, me qëllim që të mirat e tyre të mos zhduken dhe lavdia e tyre të vazhdojë përjetë.

**KAPITULLI 46**

1Jezusi, bir i Nave, ishte trim në luftëra dhe ishte pasuesi i Moisiut në profecitë, i cili sipas emrit të tij u bë i madh për shpëtimin e të zgjedhurve të Perëndisë dhe për të marrë hak

ndaj armiqve që u ngritën kundër tyre, që të vinte Izraelin në trashëgiminë e tyre.
2 Sa lavdi e madhe pati ai, kur ngriti duart dhe shtriu shpatën e tij kundër qyteteve!
3 Kush para tij i qëndroi kështu? sepse vetë Zoti i solli armiqtë e tij tek ai.
4 A nuk u kthye dielli me mjetet e tij? dhe nuk ishte një ditë sa dy?
5 Ai thirri Zotin Shumë të Larti, kur armiqtë e sulmuan nga çdo anë; dhe Zoti i madh e dëgjoi.
6 Dhe me breshër të fuqisë së madhe ai bëri betejën të bjerë me dhunë mbi kombet dhe në zbritjen e Beth-Horonit shkatërroi ata që rezistonin, që kombet të njihnin gjithë forcën e tyre, sepse ai luftoi në sytë e Zotit , dhe ai ndoqi të Fuqishmit.
7 Edhe në kohën e Moisiut, ai bëri një vepër mëshirë, ai dhe Kalebi, birin e Jefunesë, duke qenë se ata i rezistuan asamblesë, e ndaluan popullin nga mëkati dhe qetësuan të pabesët që murmuritnin.
8 Dhe nga gjashtëqind mijë njerëz në këmbë, ata dy u ruajtën për t'i sjellë në trashëgimi, madje në vendin ku rrjedh qumësht dhe mjaltë.
9 Zoti i dha forcë edhe Kalebit, i cili mbeti me të deri në pleqërinë e tij, kështu që ai hyri në vendet e larta të vendit dhe pasardhësit e tij e morën atë si trashëgimi.
10 që të gjithë bijtë e Izraelit të kuptojnë se është mirë të ndjekësh Zotin.
11 Për sa u përket gjyqtarëve, kujtdo qoftë me emër, zemra e të cilëve nuk u kurvërua dhe nuk u largua nga Zoti, qoftë i bekuar kujtimi i tyre.
12 Le të lulëzojnë kockat e tyre nga vendi i tyre dhe emri i atyre që u nderuan le të qëndrojë mbi bijtë e tyre.
13 Samueli, profeti i Zotit, i dashur nga Zoti i tij, krijoi një mbretëri dhe vajosi princa mbi popullin e tij.
14 Me ligjin e Zotit ai gjykoi asamblenë dhe Zoti kishte respekt për Jakobin.
15 Me besnikërinë e tij ai u gjet një profet i vërtetë dhe nga fjala e tij u njoh se ishte besnik në vegim.
16 Ai iu lut Zotit të fuqishëm, kur armiqtë e tij e shtypnin nga çdo anë, kur ai ofronte qengjin thithës.
17 Dhe Zoti gjëmoi nga qielli dhe bëri që zëri i tij të dëgjohej me një zhurmë të madhe.
18 Ai shkatërroi princat e Tiros dhe tërë princat e Filistejve.
19 Para gjumit të tij të gjatë, ai u kundërshtua përpara Zotit dhe të vajosurit të tij; unë nuk mora pasurinë e askujt, aq sa një këpucë, dhe askush nuk e paditi.
20 Mbas vdekjes së tij, ai profetizoi dhe i tregoi mbretit fundin e tij dhe ngriti zërin e tij nga toka në profeci, për të shuar ligësinë e popullit.

**KAPITULLI 47**

1 Mbas tij u ngrit Nathani për të profetizuar në kohën e Davidit.
2 Ashtu si u hoq dhjami i flijimit të falënderimit, kështu u zgjodh Davidi nga bijtë e Izraelit.
3 Luante me luanët si me kecat dhe me arinjtë si me qengja.
4 A nuk vrau një gjigant, kur ishte ende i ri? dhe a nuk e hoqi turpin nga populli, kur ngriti dorën me gurin në hobe dhe rrëzoi mburrjen e Goliathit?
5 Sepse ai thirri Zotin Shumë të Lartit; dhe i dha forcë në dorën e tij të djathtë për të vrarë atë luftëtar të fuqishëm dhe për të ngritur fuqinë e popullit të tij.
6 Kështu populli e nderoi me dhjetë mijë dhe e lavdëroi në bekimet e Zotit, duke i dhënë një kurorë lavdie.
7 Sepse ai shkatërroi armiqtë nga çdo anë, shkatërroi Filistejtë kundërshtarët e tij dhe ndau fuqinë e tyre deri në ditën e sotme.
8 Në të gjitha veprat e tij ai lavdëroi të Shenjtin Shumë të Lartin me fjalë lavdie; me gjithë zemër ai këndoi këngë dhe e donte atë që e bëri.
9 Vuri edhe këngëtarë përpara altarit, që me zërin e tyre të bënin këngë të këndshme dhe të këndonin çdo ditë lavde në këngët e tyre.
10 Ai ua zbukuroi festat e tyre dhe caktoi orët solemne deri në fund, me qëllim që ata të lëvdojnë emrin e tij të shenjtë dhe që tempulli të dëgjohet nga mëngjesi.
11 Zoti hoqi mëkatet e tij dhe e lartësoi fuqinë e tij përjetë; i dha një besëlidhje mbretërish dhe një fron lavdie në Izrael.
12 Mbas tij doli një djalë i urtë dhe për hir të tij ai banoi i lirë.
13 Salomoni mbretëroi në një kohë paqeje dhe u nderua; sepse Perëndia heshti rreth tij, që të ndërtonte një shtëpi në emër të tij dhe të përgatiste shenjtëroren e tij përjetë.
14 Sa i urtë ishe në rininë tënde dhe i mbushur me zgjuarsi si një përmbytje!
15 Shpirti yt mbuloi tërë tokën dhe e mbushe me shëmbëlltyra të errëta.
16 Emri yt arriti deri në ishuj; dhe për paqen tënde ishe i dashur.
17 Vendet u mrekulluan me ty për këngët e tua, për fjalët e urta, për shëmbëlltyrat dhe për interpretimet e tua.
18 Në emër të Zotit Perëndi, që quhet Zoti, Perëndia i Izraelit, ti mblodhe arin si kallaj dhe shumëzove argjendin si plumb.
19 Ti je përkulur ijët para grave dhe me anë të trupit tënd je nënshtruar.
20 Ti e njollove nderin tënd dhe e ndotët farën tënde, aq sa shkaktove zemërimin mbi fëmijët e tu dhe u hidhërove për marrëzinë tënde.
21 Kështu mbretëria u nda dhe nga Efraimi sundoi një mbretëri rebele.
22 Por Zoti nuk do ta lërë kurrë mëshirën e tij dhe asnjë nga veprat e tij nuk do të humbasë, as nuk do të shfuqizojë pasardhësit e të zgjedhurve të tij dhe nuk do ta heqë farën e atij që e do; prandaj ai i dha një mbetje Jakobit dhe prej tij një rrënjë për Davidin.
23 Kështu Salomoni e pushoi me etërit e tij dhe la Roboamin nga pasardhësit e tij, marrëzinë e popullit dhe atë që nuk kishte mend, që e largoi popullin me këshillën e tij. Aty ishte edhe Jeroboami, bir i Nebatit, që e bëri Izraelin të mëkatonte dhe i tregoi Efraimit rrugën e mëkatit.
24 Dhe mëkatet e tyre u shumuan jashtëzakonisht, sa u dëbuan nga vendi.
25 Sepse ata kërkuan çdo ligësi, derisa hakmarrja i ra mbi ta.

**KAPITULLI 48**

1 Atëherë profeti Elia u ngrit si zjarr dhe fjala e tij u ndez si një llambë.
2 Ai solli mbi ta një zi të madhe buke dhe me zellin e tij pakësoi numrin e tyre.
3 Me fjalën e Zotit ai mbylli qiellin dhe tri herë zbriti zjarr.
4 O Elia, sa i nderuar je në mrekullitë e tua! dhe kush mund të mburret si ti!

5 I cili e ringjalli një të vdekur nga vdekja dhe shpirtin e tij nga vendi i të vdekurit, me fjalën e Shumë të Lartit.
6 Që çuan në shkatërrim mbretër dhe njerëz të nderuar nga shtrati i tyre;
7 Kush e dëgjoi qortimin e Zotit në Sinai dhe në Horeb gjykimin e hakmarrjes;
8 që vajosi mbretërit për hakmarrje dhe profetët për të pasuar pas tij.
9 I cili u kap në një vorbull zjarri dhe në një karrocë kuajsh të zjarrtë;
10 që u shuguruan për qortime në kohën e tyre, për të qetësuar zemërimin e gjykimit të Zotit, përpara se ai të shpërthejë në tërbim, dhe për të kthyer zemrën e atit te i biri dhe për të rivendosur fiset e Jakobit.
11 Lum ata që të panë dhe fjetën në dashuri; sepse me siguri do të jetojmë.
12 Ishte Elia, i cili u mbulua nga një shakullimë; dhe Eliseu u mbush me frymën e tij; gjatë jetës së tij, nuk u prek nga prania e asnjë princi dhe askush nuk mund ta nënshtronte.
13 Asnjë fjalë nuk mund ta mundte; dhe pas vdekjes së tij trupi i tij profetizoi.
14 Ai bëri mrekulli në jetën e tij dhe veprat e tij ishin të mrekullueshme kur vdiq.
15 Për të gjithë këtë populli nuk u pendua dhe nuk u largua nga mëkatet e tij, derisa u plaçkit, u morën nga vendi i tyre dhe u shpërndanë në mbarë dheun; megjithatë mbeti një popull i vogël dhe një sundimtar në shtëpinë e Davidit. :
16 Prej të cilëve disa bënë atë që i pëlqente Perëndisë dhe disa shumëfishuan mëkatet.
17 Ezekia fortifikoi qytetin e tij dhe futi ujë në mes të tij; gërmoi shkëmbin e fortë me hekur dhe bëri puse uji.
18 Në kohën e tij Senakeribi doli dhe dërgoi Rabsaksin, ngriti dorën kundër Sionit dhe u mburr me krenari.
19 Atëherë u drodhën zemrat dhe duart e tyre dhe u vuajtën si gratë në lindje.
20 Por ata iu lutën Zotit që është i mëshirshëm dhe i shtrinë duart e tyre drejt tij; dhe i Shenjti i dëgjoi menjëherë nga qielli dhe i çliroi me anë të shërbimit të Esait.
21 Ai goditi ushtrinë e Asirianëve dhe engjëlli i tij i shkatërroi.
22 Sepse Ezekia kishte bërë atë që i pëlqente Zotit dhe ishte i fortë në rrugët e Davidit, atit të tij, ashtu si e kishte urdhëruar profeti Esay, i madh dhe besnik në vegimin e tij.
23 Në kohën e tij dielli u kthye prapa dhe ai i zgjati jetën mbretit.
24 Ai pa me një frymë të shkëlqyer atë që do të ndodhte më në fund dhe ngushëlloi ata që mbanin zi në Sion.
25 Ai tregoi atë që do të ndodhte përgjithmonë, dhe gjërat e fshehta ose ndonjëherë do të vinin.

## KAPITULLI 49

1 Kujtimi i Josias është si kompozimi i parfumit të bërë me artin farmacist: është i ëmbël si mjalti në të gjitha gojët dhe si muzika e një gosti me verë.
2 Ai u soll me drejtësi në kthimin e popullit dhe hoqi veprimet e neveritshme të paudhësisë.
3 Ai ia drejtoi zemrën e tij Zotit dhe në kohën e të paudhëve vendosi adhurimin e Perëndisë.
4 Të gjithë, përveç Davidit, Ezekias dhe Josias, ishin të dëmtuar, sepse braktisën ligjin e Shumë të Lartit, madje edhe mbretërit e Judës dështuan.
5 Prandaj ai ua dha fuqinë e tyre të tjerëve dhe lavdinë e tyre një kombi të huaj.
6 Ata dogjën qytetin e zgjedhur të shenjtërores dhe i shkretuan rrugët, sipas profecisë së Jeremias.
7 Sepse ata iu lutën atij të keq, i cili megjithatë ishte një profet, i shenjtëruar në barkun e nënës së tij, që të mund të çrrënjoste, të mundonte dhe të shkatërronte; dhe që edhe ai të ndërtonte e të mbillte.
8 Ishte Ezekieli ai që pa vegimin e lavdishëm që iu shfaq mbi qerren e kerubinëve.
9 Sepse ai përmendi armiqtë nën figurën e shiut dhe i drejtoi ata që shkonin djathtas.
10 Dhe nga të dymbëdhjetë profetët le të bekohet përkujtimi dhe kockat e tyre të lulëzojnë përsëri nga vendi i tyre, sepse ata e ngushëlluan Jakobin dhe i çliruan me shpresë të sigurt.
11 Si ta zmadhojmë Zorobabelin? edhe ai ishte si një vulë në të djathtë:
12 Kështu ishte edhe Jezusi, bir i Josedekut, i cili në kohën e tyre ndërtoi shtëpinë dhe ngriti një tempull të shenjtë për Zotin, i cili ishte përgatitur për lavdinë e përjetshme.
13 Ndër të zgjedhurit ishte Neemia, fama e të cilit është e madhe, që ngriti për ne muret e rrënuara, ngriti portat dhe shufrat dhe ngriti përsëri rrënojat tona.
14 Por mbi tokë nuk u krijua asnjë njeri si Enoku; sepse ai u hoq nga toka.
15 Nuk ka lindur as një i ri si Jozefi, guvernator i vëllezërve të tij, banues i popullit, kockat e të cilit konsideroheshin nga Zoti.
16 Semi dhe Sethi ishin në nder të madh mes njerëzve, dhe po ashtu Adami ishte mbi çdo gjallesë në krijim.

## KAPITULLI 50

1 Kryeprifti Simon, biri i Onias, i cili gjatë jetës së tij riparoi shtëpinë dhe në ditët e tij fortifikoi tempullin;
2 Dhe me anë të tij u ndërtua nga themeli një lartësi e dyfishtë, fortesa e lartë e murit rreth tempullit.
3 Në ditët e tij, sterna për të marrë ujë, që ishte në busull si deti, ishte e mbuluar me pjata prej bronzi.
4 Ai u kujdes për tempullin që të mos rrëzohej dhe e fortifikoi qytetin kundër rrethimit.
5 Sa u nderua ai në mes të popullit kur doli nga shenjtërorja!
6 Ai ishte si ylli i mëngjesit në mes të një reje dhe si hëna e plotë;
7 Si dielli që shkëlqen mbi tempullin e Shumë të Lartit dhe si ylberi që ndriçon në retë e shndritshme.
8 Dhe si lulja e trëndafilave në pranverën e vitit, si zambakët pranë lumenjve të ujërave dhe si degët e temjanit në kohën e verës.
9 Si zjarr dhe temjan në temjanicë dhe si një enë prej ari të rrahur, e vendosur me gurë të çmuar të çdo lloji.
10 Dhe si një ulli i bukur që lëshon fryt dhe si një selvi që rritet deri në re.
11 Kur veshi mantelin e nderit dhe u vesh me përsosmërinë e lavdisë, kur u ngjit në altarin e shenjtë, bëri të nderuar rrobën e shenjtërisë.
12 Kur mori racionet nga duart e priftërinjve, ai qëndroi pranë vatrës së altarit, i rrethuar, si një kedër i ri në Liban; dhe si palma e rrethonin rreth e qark.
13 Kështu të gjithë bijtë e Aaronit ishin në lavdinë e tyre dhe ofertat e Zotit në duart e tyre, përpara gjithë asamblesë së Izraelit.

14 Dhe duke përfunduar shërbimin në altar, për të stolisur ofertën e Shumë të Plotfuqishmit,
15 Ai shtriu dorën e tij drejt kupës, derdhi gjakun e rrushit dhe derdhi në këmbët e altarit një erë të këndshme për Mbretin më të lartë të të gjithëve.
16 Atëherë bijtë e Aaronit bërtitën, u binin borive prej argjendi dhe bënë një zhurmë të madhe për t'u mbajtur mend përpara Shumë të Lartit.
17 Atëherë tërë populli u nxitua dhe ra me fytyrë për tokë për të adhuruar Zotin e tyre, Perëndinë e Plotfuqishëm, Më të Lartin.
18 Këngëtarët gjithashtu kënduan lavde me zërin e tyre, me një larmi të madhe tingujsh ku bëhej melodi e ëmbël.
19 Dhe populli iu lut Zotit, Shumë të Lartit, me lutje përpara atij që ishte i mëshirshëm, deri sa mbaroi solemniteti i Zotit dhe mbaroi shërbimin e tij.
20 Pastaj zbriti dhe ngriti duart mbi tërë asamblenë e bijve të Izraelit, për të bekuar Zotin me buzët e tij dhe për t'u gëzuar në emrin e tij.
21 Dhe ata u përkulën për të adhuruar herën e dytë, që të merrnin bekimin nga Shumë i Larti.
22 Tani bekoni, pra, Perëndinë e të gjithëve, që bën vetëm mrekulli kudo, që i lartëson ditët tona që në barkun e nënës dhe që sillet me ne sipas mëshirës së tij.
23 Ai na jep gëzim në zemër dhe që paqja të jetë përjetë në ditët tona në Izrael.
24 me qëllim që ai të na konfirmojë mëshirën e tij dhe të na çlirojë në kohën e tij.
25 Janë dy kombe që zemra ime i urren, dhe i treti nuk është asnjë komb.
26 Ata që ulen në malin e Samarisë, ata që banojnë në mes të Filistejve dhe populli budalla që banon në Sikem.
27 Jezusi, biri i Sirakut nga Jeruzalemi, ka shkruar në këtë libër mësimin e zgjuarësisë dhe të diturisë, i cili nga zemra e tij ka nxjerrë dituri.
28 Lum ai që do të ushtrohet në këto gjëra; dhe ai që i vendos në zemrën e tij do të bëhet i urtë.
29 Sepse, po t'i bëjë, do të jetë i fortë për çdo gjë, sepse drita e Zotit e udhëheq atë që u jep dituri të perëndishmëve. I bekuar qoftë emri i Zotit përjetë. Amen, Amen.

## KAPITULLI 51

1 Një lutje e Jezusit, birit të Sirakut. Unë do të të falënderoj, o Zot dhe Mbret, dhe do të të kremtoj, o Perëndi, Shpëtimtari im; do të kremtoj emrin tënd.
2 Sepse ti je mbrojtësi dhe ndihmësi im, dhe ke ruajtur trupin tim nga shkatërrimi, nga laku i gjuhës shpifëse dhe nga buzët që trillojnë gënjeshtra, dhe ke qenë ndihma ime kundër kundërshtarëve të mi.
3 Dhe më çlirove, sipas numrit të tyre të mëshirës dhe madhështisë së emrit tënd, nga dhëmbët e atyre që ishin gati të më gllabëronin dhe nga duart e atyre që kërkonin jetën time dhe nga mundimet e shumta që kisha;
4 Nga mbytja e zjarrit nga çdo anë dhe nga mesi i zjarrit që nuk e ndeza;
5 Nga thellësia e barkut të ferrit, nga një gjuhë e papastër dhe nga fjalët gënjeshtare.
6 Me një padi ndaj mbretit nga një gjuhë e padrejtë, shpirti im u afrua deri në vdekje, jeta ime ishte afër ferrit poshtë.
7 Më kishin rrethuar nga të gjitha anët dhe nuk kishte njeri që të më ndihmonte; kërkova ndihmën e njerëzve, por nuk kishte.
8 Atëherë mendova për mëshirën tënde, o Zot, dhe për veprat e tua të lashta, si i çliron ata që të presin dhe i shpëton nga duart e armiqve.
9 Atëherë i ngrita nga toka lutjet e mia dhe u luta për çlirimin nga vdekja.
10 I kërkova Zotit, Atit të Zotit tim, që të mos më linte në ditët e fatkeqësisë sime dhe në kohën e krenarëve, kur nuk kishte ndihmë.
11 Unë do të kremtoj vazhdimisht emrin tënd dhe do të këndoj lavde me falenderim; dhe kështu lutja ime u dëgjua:
12 Sepse ti më shpëtove nga shkatërrimi dhe më çlirove nga koha e keqe; prandaj unë do të të kremtoj, do të të kremtoj dhe do të bekoj emrin e tyre, o Zot.
13 Kur isha ende i ri ose shkova ndonjëherë jashtë vendit, dëshiroja haptazi diturinë në lutjen time.
14 Unë u luta për të përpara tempullit dhe do ta kërkoj deri në fund.
15 Zemra ime kënaqet me të që nga lulja deri në momentin e pjekurisë së rrushit; këmba ime shkoi në rrugën e drejtë, që në rini e kërkova.
16 E përkula pak veshin, e pranova dhe mësova shumë.
17 Përfitova prej tij, prandaj do t'i jap lavdi atij që më jep dituri.
18 Sepse kisha vendosur të bëja pas saj dhe ndoqa me zell atë që është e mirë; kështu nuk do të turpërohem.
19 Shpirti im ka luftuar me të dhe kam qenë i saktë në veprimet e mia; i shtriva duart drejt qiellit lart dhe vajtova për injorancën time për të.
20 E drejtova shpirtin tim drejt saj dhe e gjeta në pastërti; zemra ime ishte e lidhur me të që nga fillimi, prandaj nuk do të paraprihem.
21 Zemra ime u trondit në kërkim të saj; prandaj fitova një pasuri të mirë.
22 Zoti më ka dhënë një gjuhë për shpërblimin tim dhe me të do ta lëvdoj.
23 Afrohuni pranë meje, o të pamësuar, dhe banoni në shtëpinë e diturisë.
24 Pse jeni të ngadaltë dhe çfarë thoni për këto gjëra, duke qenë se shpirtrat tuaj janë shumë të etur?
25 Hapa gojën dhe thashë: Blini për vete pa para.
26 Vë qafën nën zgjedhën dhe shpirti yt le të mësojë; ajo është e vështirë për t'u gjetur.
27 Shikoni me sytë tuaj se si kam vetëm pak mundim dhe kam arritur shumë pushim për mua.
28 Mësoni me një shumë të madhe parash dhe merrni shumë ar prej saj.
29 Le të gëzohet shpirti juaj në mirësinë e tij dhe mos u turpëroftë për lëvdimin e tij.
30 Punoni në kohën e duhur dhe ai do t'ju japë shpërblimin tuaj në kohën e tij.

# Book of Baruch

# Libri i Barukut

## KAPITULLI 1

1 Dhe këto janë fjalët e librit që shkroi në Babiloni Baruku, biri i Nerias, bir i Masias, bir i Sedekias, bir i Asadias, birit të Kelkias,
2 Në vitin e pestë dhe në ditën e shtatë të muajit, në kohën kur Kaldeasit pushtuan Jeruzalemin dhe e dogjën në zjarr.
3 Dhe Baruku i lexoi fjalët e këtij libri në veshët e Jekonias, birit të Joakimit, mbretit të Judës, dhe në veshët e gjithë popullit që kishte ardhur për të dëgjuar librin,
4 Në dëgjim të fisnikëve dhe të bijve të mbretit, në dëgjim të pleqve dhe të gjithë popullit, nga më i ulëti deri te më i larti, të gjithë banorët e Babilonisë, pranë lumit Sud.
5 Pas kësaj ata qanë, agjëruan dhe u lutën përpara Zotit.
6 Ata bënë gjithashtu një koleksion parash sipas fuqisë së çdo njeriu;
7 Dhe ia dërguan në Jeruzalem kryepriftit Joakim, birit të Kelkias, birit të Salomit, dhe priftërinjve dhe gjithë popullit që gjendej me të në Jeruzalem,
8 Në të njëjtën kohë, kur ai mori enët e shtëpisë së Zotit, që ishin marrë nga tempulli, për t'i kthyer në tokën e Judës, ditën e dhjetë të muajit Sivan, domethënë enë argjendi, të cilat Sedekia i biri i Josias, mbretit të Jadës, kishte bërë,
9 Mbas kësaj Nabukodonosori, mbreti i Babilonisë, internoi nga Jeruzalemi Jekoninë, princat, robërit, trimat dhe popullin e vendit dhe i çoi në Babiloni.
10 Ata thanë: "Ja, ne ju dërguam para për të blerë olokauste, flijime për mëkatin dhe temjan, për të përgatitur manën dhe për të ofruar mbi altarin e Zotit, Perëndisë tonë".
11 Dhe lutuni për jetën e Nabukodonosorit, mbretit të Babilonisë, dhe për jetën e Balthasarit, birit të tij, që ditët e tyre të jenë mbi tokë si ditët e qiellit.
12 Dhe Zoti do të na japë forcë dhe do të na ndriçojë sytë, dhe ne do të jetojmë nën hijen e Nabukodonosorit, mbretit të Babilonisë dhe nën hijen e Balthasarit, birit të tij, dhe do t'u shërbejmë atyre shumë ditë dhe do të gjejmë hir në sytë e tyre .
13 Lutuni edhe për ne Zotit, Perëndisë tonë, sepse ne kemi mëkatuar kundër Zotit, Perëndisë tonë; dhe deri më sot zemërimi i Zotit dhe zemërimi i tij nuk janë larguar nga ne.
14 Dhe ju do të lexoni këtë libër që ne ju kemi dërguar, për të rrëfyer në shtëpinë e Zotit, gjatë festave dhe ditëve solemne.
15 Dhe ju do të thoni: "Zotit, Perëndisë tonë, i përket drejtësia, por turbullimi i fytyrave për ne, siç ka ndodhur sot, për ata të Judës dhe për banorët e Jeruzalemit,
16 Dhe mbretërve tanë, dhe princave tanë, dhe priftërinjve tanë, dhe profetëve tanë dhe etërve tanë;
17 Sepse ne kemi mëkatuar përpara Zotit,
18 Dhe nuk iu bindën dhe nuk e dëgjuan zërin e Zotit, Perëndisë tonë, për të ecur sipas urdhërimeve që ai na dha haptas:
19 Që nga dita që Zoti i nxori paraardhësit tanë nga vendi i Egjiptit, e deri më sot, ne kemi qenë të pabindur ndaj Zotit, Perëndisë tonë, dhe kemi qenë të pakujdesshëm duke mos dëgjuar zërin e tij.
20 Prandaj të këqijat na u kapën dhe mallkimi që Zoti caktoi nga Moisiu, shërbëtori i tij në kohën që i nxori etërit tanë nga vendi i Egjiptit, për të na dhënë një tokë që rrjedh qumësht dhe mjaltë, si ajo është për të parë këtë ditë.
21 Megjithatë ne nuk i kemi dëgjuar zërit të Zotit, Perëndisë tonë, sipas të gjitha fjalëve të profetëve që ai na dërgoi:
22 Por secili ndoqi imagjinatën e zemrës së tij të ligë, për t'u shërbyer perëndive të huaja dhe për të bërë atë që është e keqe në sytë e Zotit, Perëndisë tonë.

## KAPITULLI 2

1Prandaj Zoti e bëri të mirë fjalën e tij që shpalli kundër nesh dhe kundër gjykatësve tanë që gjykonin Izraelin, kundër mbretërve tanë, kundër princave tanë dhe kundër njerëzve të Izraelit dhe të Judës,
2 Për të sjellë mbi ne plagë të mëdha, të tilla që nuk kanë ndodhur kurrë nën gjithë qiellin, siç ndodhi në Jeruzalem, sipas gjërave të shkruara në ligjin e Moisiut;
3 që njeriu të hajë mishin e birit të vet dhe mishin e bijës së vet.
4 Për më tepër, ai i dorëzoi që t'u nënshtrohen të gjitha mbretërive që na rrethojnë, me qëllim që të jenë një turp dhe një shkretim për të gjithë popujt përreth, ku Zoti i ka shpërndarë.
5 Kështu ne u përulëm dhe nuk u lartësuam, sepse kemi mëkatuar kundër Zotit, Perëndisë tonë, dhe nuk i jemi bindur zërit të tij.
6 Zotit, Perëndisë tonë, i takon drejtësia, por neve dhe etërve tanë turpi i hapur, siç duket sot.
7 Sepse të gjitha këto plagë që Zoti ka shqiptuar kundër nesh kanë rënë mbi ne
8 Megjithatë ne nuk jemi lutur përpara Zotit, që secili të largohet nga përfytyrimet e zemrës së tij të ligë.

9 Prandaj Zoti na ruajti për të keqen dhe Zoti e solli mbi ne, sepse Zoti është i drejtë në të gjitha veprat e tij që na ka urdhëruar.
10 Megjithatë ne nuk e dëgjuam zërin e tij për të ecur sipas urdhërimeve të Zotit që ai na ka vënë përpara.
11 Dhe tani, o Zot, Perëndia i Izraelit, që e nxore popullin tënd nga vendi i Egjiptit me dorë të fuqishme dhe krah të lartë, me shenja, me mrekulli dhe me fuqi të madhe, dhe ke marrë një emër për vete, siç duket sot:
12 O Zot, Perëndia ynë, ne kemi mëkatuar, kemi vepruar paudhësi, kemi vepruar në mënyrë të padrejtë në të gjitha dekretet e tua.
13 Le të largohet nga ne zemërimi yt, sepse kemi mbetur pak nga kombet ku na ke shpërndarë.
14 Dëgjo, o Zot, lutjet tona dhe kërkesat tona, na çliro për hir të vetvetes dhe na jep hir në sytë e atyre që na kanë larguar.
15 me qëllim që gjithë dheu të njohë që ti je Zoti, Perëndia ynë, sepse emri yt quhet Izraeli dhe pasardhësit e tij.
16 O Zot, shiko nga shtëpia jote e shenjtë dhe na shiko; përkul veshin, o Zot, për të na dëgjuar.
17 Hapi sytë dhe shiko; sepse të vdekurit që janë në varre, shpirtrat e të cilëve janë hequr nga trupat e tyre, nuk do t'i japin Zotit as lavdërim as drejtësi.
18 Por shpirti që është shumë i mërzitur, i përkulur dhe i dobët, sytë që ligështohen dhe shpirti i uritur, do të të japin lavdi dhe drejtësi, o Zot.
19 Prandaj ne nuk bëjmë lutjet tona të përulura përpara teje, o Zot, Perëndia ynë, për drejtësinë e etërve tanë dhe të mbretërve tanë.
20 Sepse ti ke dërguar mbi ne zemërimin dhe indinjatën tënde, ashtu siç ke thënë me anë të shërbëtorëve të tu, profetëve, duke thënë:
21 Kështu thotë Zoti: Përkulni supet për t'i shërbyer mbretit të Babilonisë; kështu do të qëndroni në vendin që u dhashë etërve tuaj.
22 Por në qoftë se nuk e dëgjoni zërin e Zotit për t'i shërbyer mbretit të Babilonisë,
23 Do të bëj të pushojnë nga qytetet e Judës dhe nga jashtë Jeruzalemit zëri i gëzimit, zëri i gëzimit, zëri i dhëndrit dhe zëri i nuses; dhe i gjithë vendi do të shkretohet nga banorët.
24 Por ne nuk e dëgjuam zërin tënd për t'i shërbyer mbretit të Babilonisë; prandaj ti i ke bërë të mira fjalët që shqiptove me anë të shërbëtorëve të tu, profetëve, domethënë që kockat e mbretërve tanë dhe eshtrave të etërve tanë të të hiqen nga vendi i tyre.
25 Dhe ja, ata janë dëbuar në vapën e ditës dhe në ngricat e natës dhe kanë vdekur në mjerim të madh nga uria, nga shpata dhe nga murtaja.
26 Dhe shtëpinë që quhet me emrin tënd e ke shkatërruar, siç duket sot, për ligësinë e shtëpisë së Izraelit dhe të shtëpisë së Judës.
27 O Zot, Perëndia ynë, ti ke vepruar me ne sipas gjithë mirësisë sate dhe sipas gjithë mëshirës sate të madhe,
28 Ashtu siç i ke thënë Moisiut, shërbëtorit tënd, ditën kur e urdhëroje të shkruante ligjin përpara bijve të Izraelit, duke thënë:
29 Nëse nuk e dëgjoni zërin tim, me siguri kjo turmë e madhe do të shndërrohet në një numër të vogël midis kombeve, ku unë do t'i shpërndaj.
30 Sepse e dija që nuk do të më dëgjonin, sepse është një popull kokëfortë, por në vendin e robërisë së tyre do të kujtohen për veten e tyre.
31 Dhe do të pranojnë që unë jam Zoti, Perëndia i tyre, sepse do t'u jap atyre një zemër dhe veshë për të dëgjuar.
32 Dhe ata do të më lavdërojnë në vendin e robërisë së tyre dhe do të mendojnë për emrin tim,
33 Dhe kthehuni nga qafa e tyre e fortë dhe nga veprat e tyre të liga, sepse do të kujtojnë rrugën e etërve të tyre që mëkatuan përpara Zotit.
34 Dhe unë do t'i kthej në tokën që u premtova me betim etërve të tyre, Abrahamit, Isakut dhe Jakobit, dhe ata do të jenë zotër të saj; dhe unë do t'i shumoj dhe nuk do të pakësohen.
35 Do të bëj një besëlidhje të përjetshme me ta për të qenë Perëndia i tyre, dhe ata do të jenë populli im; dhe nuk do ta dëboj më popullin tim të Izraelit nga vendi që u kam dhënë.

**KAPITULLI 3**

1 O Zot i Plotfuqishëm, Perëndia i Izraelit, shpirti në ankth, shpirti i trazuar, të thërret ty.
2 Dëgjo, o Zot, dhe ki mëshirë; sepse ti je i mëshirshëm dhe ki mëshirë për ne, sepse kemi mëkatuar para teje.
3 Sepse ti do të ngulmon përjetë, dhe ne po vdesim plotësisht.
4 O Zot i Plotfuqishëm, ti Perëndia i Izraelit, dëgjo tani lutjet e izraelitëve të vdekur dhe të bijve të tyre, që kanë mëkatuar para teje dhe nuk e kanë dëgjuar zërin tënd, Perëndisë të tyre, sepse shkaku i këtyre plagëve na është ngjitur .
5 Mos i kujto paudhësitë e etërve tanë, por mendo për fuqinë tënde dhe emrin tënd tani në këtë kohë.

6 Sepse ti je Zoti, Perëndia ynë, dhe ty, o Zot, ne do të të kremtojmë.
7 Dhe për këtë na ke vënë frikën tënde në zemrat tona, me qëllim që ne të thërrasim emrin tënd dhe të të lëvdojmë në robërinë tonë, sepse kemi kujtuar gjithë paudhësinë e etërve tanë që kanë mëkatuar para teje.
8 Ja, ne jemi ende sot në robërinë tonë, ku ti na ke shpërndarë, si turp, mallkim dhe për t'u nënshtruar pagesave, sipas të gjitha paudhësive të etërve tanë, që u larguan nga Zoti, Perëndia ynë.
9 Dëgjo, Izrael, urdhërimet e jetës; dëgjo për të kuptuar diturinë.
10 Si ndodh që Izraeli je në vendin e armiqve të tu, je plakur në një vend të huaj, je ndotur me të vdekurit,
11 A je numëruar me ata që zbresin në varr?
12 Ti ke braktisur burimin e diturisë.
13 Sepse, po të kishe ecur në rrugën e Perëndisë, do të kishe banuar në paqe përjetë.
14 Mësoni ku është dituria, ku është forca, ku është zgjuarsia; që të dish edhe ku është gjatësia e ditëve dhe jeta, ku është drita e syve dhe paqja.
15 Kush e zbuloi vendin e saj? ose kush ka hyrë në thesaret e saj?
16 Ku janë bërë princat e kombeve dhe ata që sundojnë kafshët mbi tokë;
17 Ata që dëfreheshin me shpendët e qiellit dhe ata që grumbullonin argjend dhe arin tek të cilët njerëzit kishin besim dhe nuk mbaruan së paku?
18 Sepse ata që punonin me argjend dhe ishin aq të kujdesshëm dhe veprat e të cilëve janë të pahetueshme,
19 Ata u zhdukën dhe zbritën në varr dhe në vend të tyre u ngjitën të tjerë.
20 Të rinjtë kanë parë dritë dhe kanë banuar mbi tokë, por nuk e kanë njohur rrugën e diturisë,
21 As nuk i kuptonin shtigjet e tij dhe nuk e kapnin; bijtë e tyre ishin larg nga ajo rrugë.
22 Nuk është dëgjuar as në Kanaan, as në Theman.
23 Agarenët që kërkojnë dituri mbi tokë, tregtarët e Meranit dhe të Themanit, autorët e përrallave dhe kërkuesit pa mend; asnjë prej tyre nuk e ka njohur rrugën e diturisë dhe nuk i kujton shtigjet e saj.
24 O Izrael, sa e madhe është shtëpia e Perëndisë! dhe sa i madh është vendi i zotërimit të tij!
25 I madh dhe pa fund; e lartë dhe e pamatshme.
26 Ishin gjigantë të famshëm që në fillim, që ishin aq të shtatshëm dhe aq të zotë në luftë.
27 Ata nuk i zgjodhi Zoti dhe nuk u dha atyre rrugën e dijes;
28 Por ata u shkatërruan, sepse nuk kishin dituri dhe u shkatërruan nga marrëzia e tyre.
29 Kush u ngjit në qiell, e mori dhe e zbriti nga retë?
30 Kush e ka kaluar detin, e ka gjetur dhe do ta sjellë për ar safi?
31 Askush nuk e njeh rrugën e saj dhe nuk mendon për rrugën e saj.
32 Por ai që di gjithçka e njeh atë dhe e ka gjetur me zgjuarsinë e tij; ai që ka përgatitur tokën përjetë, e ka mbushur me kafshë katërkëmbëshe.
33 Ai që lëshon dritën dhe ajo shkon, e thërret përsëri dhe ajo i bindet me frikë.
34 Yjet shkëlqenin në rojet e tyre dhe u gëzuan; kur ai i thërret, ata thonë: "Ja ku jemi; dhe kështu me gëzim ata i treguan dritë atij që i bëri.
35 Ky është Perëndia ynë dhe askush tjetër nuk do të konsiderohet në krahasim me të
36 Ai ka zbuluar tërë udhën e diturisë dhe ia ka dhënë shërbëtorit të tij Jakobit dhe Izraelit të dashurit të tij.
37 Më pas ai u shfaq në tokë dhe bisedoi me njerëzit.

**KAPITULLI 4**

1 Ky është libri i urdhërimeve të Perëndisë dhe ligji që vazhdon përjetë; të gjithë ata që e respektojnë do të ringjallen; por ai që largohet do të vdesë.
2 Kthehu, o Jakob, dhe kape; ec në prani të dritës së tij, që të ndriçohesh.
3 Mos ia jep nderimin tënd një tjetri, as gjërat e dobishme për ty një kombi të huaj.
4 O Izrael, të lumtur jemi ne, sepse gjërat që i pëlqejnë Perëndisë na janë bërë të njohura.
5 Gëzohu, o populli im, përkujtim i Izraelit.
6 Ju u shitët kombeve jo për shkatërrimin tuaj, por sepse nxitët zemërimin e Perëndisë, ju u dorëzuat në duart e armiqve.
7 Sepse ju provokuat atë që ju bëri duke u bërë flijime demonëve dhe jo Perëndisë.
8 Keni harruar Perëndinë e përjetshme që ju rriti; dhe ju keni pikëlluar Jeruzalemin, që ju ka ushqyer.
9 Sepse ajo, duke parë zemërimin e Perëndisë që po vinte mbi ju, tha: "Dëgjoni, o banorë të Sionit; Perëndia ka sjellë mbi mua një zi të madhe;
10 Sepse pashë robërinë e bijve dhe të bijave të mia, që i solli përjetësia.
11 I ushqeva me gëzim; por i nisi me të qara dhe me zi.
12 Askush të mos gëzohet për mua, një e ve dhe e braktisur nga shumë njerëz, që kam mbetur e shkretë për mëkatet e bijve të mi; sepse ata u larguan nga ligji i Perëndisë.

13 Ata nuk i njohën statutet e tij, nuk ecën në rrugët e urdhërimeve të tij dhe nuk shkelën në shtigjet e disiplinës në drejtësinë e tij.
14 Le të vijnë ata që banojnë rreth Sionit dhe të kujtojnë robërinë e bijve dhe të bijave të mia, që përjetësia solli mbi ta.
15 Sepse ai ka sjellë mbi ta një komb nga larg, një komb të paturpshëm dhe me gjuhë të huaj, që nuk e nderon plakun dhe nuk i vjen keq.
16 Këta morën me vete fëmijët e dashur të gruas së ve dhe e lanë të vetmuar të shkretë pa vajza.
17 Por çfarë mund të të ndihmoj?
18 Sepse ai që të ka sjellë këto plagë do të të çlirojë nga duart e armiqve të tu.
19 Shkoni, bijtë e mi, shkoni në rrugën tuaj, sepse kam mbetur i shkretë.
20 Kam hequr rrobat e paqes dhe kam veshur thesin e lutjes sime; në ditët e mia do t'i thërras përjetësisë.
21 Jini të gëzuar, o fëmijët e mi, thirrni Zotit dhe ai do t'ju çlirojë nga fuqia dhe dora e armiqve.
22 Sepse shpresa ime është te përjetësia, se ai do t'ju shpëtojë; dhe gëzimi erdhi tek unë nga i Shenjti, për shkak të mëshirës që do t'ju vijë së shpejti nga Shpëtimtari ynë i Përjetshëm.
23 Sepse unë ju dërgova me zi dhe të qara, por Perëndia do t'ju japë përsëri me gëzim dhe hare përjetë.
24 Ashtu si tani fqinjët e Sionit panë robërinë tënde; kështu do të shohin së shpejti shpëtimin tënd nga Perëndia ynë, që do të bjerë mbi ty me lavdi të madhe dhe me shkëlqimin e përjetësisë.
25 Bijtë e mi, duroni zemërimin që ju ka rënë nga Perëndia, sepse armiku juaj ju ka përndjekur; por së shpejti do të shohësh shkatërrimin e tij dhe do të shkelësh në qafë.
26 Të këqinjtë e mi kanë ecur rrugëve të vështira dhe janë marrë si një kope e kapur nga armiqtë.
27 Ngushëllohuni, bijtë e mi, dhe thirrni Perëndisë, sepse do t'ju kujtohet ai që i solli këto gjëra mbi ju.
28 Sepse ashtu siç kishit ndërmend të largoheshit nga Perëndia; kështu, duke u kthyer, kërkoni atë dhjetë herë më shumë.
29 Sepse ai që ka sjellë mbi ju këto plagë, do t'ju sjellë gëzim të përjetshëm me shpëtimin tuaj.
30 Merr zemër të mirë, o Jeruzalem, sepse ai që të ka vënë këtë emër do të të ngushëllojë.
31 Të mjerë janë ata që të munduan dhe u gëzuan për rënien tënde.
32 Të mjerueshme janë qytetet të cilave u shërbyen bijtë e tu; e mjerë ajo që priti bijtë e tu.
33 Sepse, ashtu si ajo u gëzua për shkatërrimin tënd dhe u gëzua për rënien tënde, kështu do të jetë e trishtuar për vetë shkretimën e saj.
34 Sepse unë do të heq gëzimin e turmës së saj të madhe dhe krenaria e saj do të kthehet në zi.
35 Sepse një zjarr do të bjerë mbi të nga përjetësia; dhe ajo do të jetë e banuar nga djajtë për një kohë të madhe.
36 O Jeruzalem, shiko nga lindja rreth teje dhe shiko gëzimin që të vjen nga Perëndia.
37 Ja, bijtë e tu, që ti i ke larguar, vijnë të mbledhur nga lindja në perëndim me fjalën e të Shenjtit, duke u gëzuar në lavdinë e Perëndisë.

**KAPITULLI 5**

1 Hiq, o Jeruzalem, rrobën e zisë dhe të pikëllimit dhe vish përgjithmonë bukurinë e lavdisë që vjen nga Perëndia.
2 Hidhe rreth vetes një rrobë të dyfishtë të drejtësisë që vjen nga Perëndia; dhe vendos një diademë mbi kokën tënde të lavdisë së përjetësisë.
3 Sepse Perëndia do t'i tregojë shkëlqimin tënd çdo vendi nën qiell.
4 Sepse emri yt do të quhet përjetë nga Perëndia, paqja e drejtësisë dhe lavdia e adhurimit të Perëndisë.
5 Çohu, o Jeruzalem, dhe qëndro lart dhe shiko nga lindja, dhe ja bijtë e tu të mbledhur nga perëndimi në lindje me anë të fjalës së të Shenjtit, duke u gëzuar në kujtimin e Perëndisë.
6 Sepse ata u larguan prej teje në këmbë dhe u larguan nga armiqtë e tyre, por Perëndia i bën te ti të lartësuar me lavdi, si bij të mbretërisë.
7 Sepse Perëndia caktoi që çdo kodër e lartë dhe brigjet e një vazhdimësie të gjatë, të shemben dhe të mbushen luginat, për të ndërtuar tokën, që Izraeli të mund të ecë i sigurt në lavdinë e Perëndisë,
8 Edhe pyjet dhe çdo pemë erëmirë do ta mbulojnë Izraelin me urdhër të Perëndisë.
9 Sepse Perëndia do ta udhëheqë Izraelin me gëzim në dritën e lavdisë së tij me mëshirën dhe drejtësinë që vjen prej tij.

# Letter of Jeremiah

## Letra e Jeremisë

**KAPITULLI 1**

1 Një kopje e një letre, të cilën Jeremy ua dërgoi atyre që do t'i çonte robër në Babiloni nga mbreti i babilonasve, për t'i vërtetuar ata, siç ishte urdhëruar nga Perëndia.
2 Për shkak të mëkateve që keni kryer përpara Perëndisë, Nabukodonosori, mbreti i babilonasve, do t'ju çojë robër në Babiloni.
3 Kështu, kur të vini në Babiloni, do të qëndroni atje shumë vite dhe për një kohë të gjatë, domethënë shtatë breza; dhe pas kësaj unë do t'ju largoj në paqe që andej.
4 Tani do të shihni në Babiloni perëndi prej argjendi, prej ari dhe prej druri, të mbajtur mbi supe, që i trembin kombet.
5 Kini kujdes, pra, që në asnjë mënyrë të mos u bëni si të huajt, as mos u bëni ju dhe prej tyre, kur shihni turmën para tyre dhe pas tyre duke i adhuruar.
6 Por thoni në zemrat tuaja: O Zot, ne duhet të të adhurojmë.
7 Sepse engjëlli im është me ju dhe unë kujdesem për shpirtrat tuaj.
8 Gjuha e tyre është e lëmuar nga punëtori, dhe ata janë të praruar dhe të veshur me argjend; megjithatë janë të rremë dhe nuk mund të flasin.
9 Dhe duke marrë arin, si për një virgjëreshë që pëlqen të bëhet homoseksual, bëjnë kurora për kokat e perëndive të tyre.
10 Ndonjëherë edhe priftërinjtë përçojnë nga perënditë e tyre ar dhe argjend dhe i japin vetes.
11 Po, ata do t'ua japin prostitutave të zakonshme dhe do t'i stolisin si burra me rroba, duke qenë perëndi prej argjendi, perëndi prej ari dhe druri.
12 Megjithatë, këta perëndi nuk mund ta shpëtojnë veten nga ndryshku dhe mola, edhe pse janë të mbuluara me rroba të purpurta.
13 Ata fshijnë fytyrat e tyre për shkak të pluhurit të tempullit, kur ka shumë mbi ta.
14 Dhe ai që nuk mund të vrasë atë që e fyen, mban një skeptër, sikur të ishte gjykatës i vendit.
15 Ai ka gjithashtu në dorën e tij të djathtë një kamë dhe një sëpatë, por nuk mund të shpëtojë nga lufta dhe nga hajdutët.
16 Me anë të të cilave dihet se nuk janë perëndi; prandaj mos kini frikë prej tyre.
17 Sepse si një enë që përdor njeriu nuk vlen kur thyhet; kështu është edhe me perënditë e tyre: kur ngrihen në tempull, sytë e tyre mbushen me pluhur nga këmbët e atyre që hyjnë.
18 Dhe ashtu si janë rregulluar dyert nga çdo anë mbi atë që fyen mbretin, si i dënuar me vdekje, kështu priftërinjtë i fiksojnë tempujt e tyre me dyer, me brava dhe hekura, që perënditë e tyre të mos plaçkiten nga kusarët.
19 Ata i ndezin qirinj, po, më shumë se për veten e tyre, nga të cilët nuk mund të shohin një.
20 Ata janë si një nga trarët e tempullit, por thonë se zemrat e tyre janë gërvishtur nga gjërat që zvarriten nga toka; dhe kur i hanë ato dhe rrobat e tyre, nuk e ndiejnë atë.
21 Fytyrat e tyre janë nxirë nga tymi që del nga tempulli.
22 Mbi trupat dhe kokat e tyre ulen lakuriqët e natës, dallëndyshet, zogjtë dhe macet gjithashtu.
23 Nga kjo mund të dini se ata nuk janë perëndi; prandaj mos kini frikë prej tyre.
24 Megjithë arin që është rreth tyre për t'i bërë ato të bukura, nëse nuk e fshijnë ndryshkun, ata nuk do të shkëlqejnë, sepse as kur ishin shkrirë nuk e ndjenë atë.
25 Gjërat në të cilat nuk ka frymë blihen me një çmim shumë të lartë.
26 Ata mbahen mbi supe, pa pasur këmbë me të cilat u shpallin njerëzve se nuk vlejnë asgjë.
27 Edhe ata që u shërbejnë janë të turpëruar, sepse, në rast se bien për tokë në çdo kohë, nuk mund të ngrihen nga vetja; a mund të ndreqin veten, por u japin dhurata si të vdekurve.
28 Sa për gjërat që u flijohen, priftërinjtë e tyre shesin dhe abuzojnë; në të njëjtën mënyrë gratë e tyre vendosin një pjesë të saj në kripë; por të varfërve dhe të pafuqishmit nuk u japin asgjë prej saj.
29 Gratë me menstruacione dhe gratë në fëmijëri hanë flijimet e tyre; nga këto mund të dini se nuk janë perëndi; mos kini frikë prej tyre.
30 Sepse si mund të quhen perëndi? sepse gratë vendosin mishin përpara perëndive të argjendit, të arit dhe të drurit.
31 Priftërinjtë ulen në tempujt e tyre, me rrobat e grisura, me kokën dhe mjekrën e rruar dhe me asgjë mbi kokat e tyre.
32 Ata vrumbullojnë dhe bërtasin përpara perëndive të tyre, ashtu si bëjnë njerëzit në festën kur dikush ka vdekur.
33 Priftërinjtë gjithashtu i heqin rrobat e tyre dhe i veshin gratë dhe fëmijët e tyre.
34 Të keqen ose të mirën që dikush u bën, ata nuk mund ta shpërblejnë; nuk mund të caktojnë një mbret dhe as ta rrëzojnë.
35 Në të njëjtën mënyrë, ata nuk mund të japin as pasuri, as para; edhe sikur një njeri t'u bëjë një zotim dhe të mos e mbajë, ata nuk do ta kërkojnë.
36 Ata nuk mund të shpëtojnë askënd nga vdekja, as të çlirojnë të dobëtin nga të fuqishmit.
37 Ata nuk mund t'i kthejnë shikimin të verbrit dhe nuk mund të ndihmojnë askënd në fatkeqësinë e tij.
38 Ata nuk mund të tregojnë mëshirë për gruan e ve dhe nuk mund t'i bëjnë të mirë jetimit.

39 Perënditë e tyre prej druri, të veshura me ar dhe argjend, janë si gurët e gdhendur nga mali; ata që i adhurojnë do të turpërohen.
40 Si duhet të mendojë atëherë njeriu dhe të thotë se janë perëndi, kur edhe vetë Kaldeasit i çnderojnë?
41 Të cilët, nëse shohin një memec që nuk flet, e sjellin dhe i luten Belit që të flasë, sikur të ishte në gjendje të kuptonte.
42 Por ata vetë nuk mund ta kuptojnë këtë dhe t'i lënë ata, sepse nuk kanë njohuri.
43 Edhe gratë me litar rreth tyre, të ulura nëpër rrugë, djegin krunde për parfum; por nëse ndonjë prej tyre, e tërhequr nga ndonjë kalimtar, bie me të, ajo qorton shokun e saj se nuk e konsideronte të denjë si ajo. , as kordoni i saj i thyer.
44 Çdo gjë që bëhet midis tyre është e rreme; si mund të mendohet apo të thuhet se ata janë perëndi?
45 Ata janë bërë prej marangozësh dhe argjendarish; nuk mund të jenë asgjë tjetër veçse punëtorët duan të jenë.
46 Dhe ata që i krijuan nuk mund të vazhdojnë kurrë; atëherë si duhet të jenë perëndi gjërat që janë bërë prej tyre?
47 Sepse lanë gënjeshtra dhe fyerje pasardhësve.
48 Sepse kur u vjen ndonjë luftë ose fatkeqësi, priftërinjtë këshillohen me veten e tyre ku mund të fshihen me ta.
49 Si nuk mund ta kuptojnë, pra, njerëzit se nuk janë perëndi, që nuk mund të shpëtojnë as nga lufta as nga murtaja?
50 Sepse, duke qenë se nuk janë veçse prej druri dhe të veshura me argjend e ar, do të dihet që këtej e tutje se janë të rreme.
51 Dhe do t'u duket qartë të gjitha kombeve dhe mbretërve se ata nuk janë perëndi, por vepra të duarve të njerëzve dhe se nuk ka asnjë vepër të Perëndisë në to.
52 Kush mund të mos e dijë, pra, se nuk janë perëndi?
53 Sepse ata nuk mund të ngrenë një mbret në vend, as t'u japin shi njerëzve.
54 Ata nuk mund të gjykojnë çështjen e tyre, as të korrigjojnë të keqen, duke qenë të paaftë, sepse janë si sorrat midis qiellit dhe tokës.
55 Kur zjarri të bjerë mbi shtëpinë e perëndive prej druri ose të mbulohet me ar ose argjend, priftërinjtë e tyre do të ikin dhe do të shpëtojnë; por ata vetë do të digjen si trarë.
56 Për më tepër, ata nuk mund t'i rezistojnë asnjë mbreti ose armiqsh; si mund të mendohet ose të thuhet se janë perëndi?
57 As ata perëndi prej druri, të veshur me argjend ose me ar, nuk mund të shpëtojnë as nga hajdutët as nga kusarët.
58 Të fortët i marrin arin, argjendin dhe rrobat me të cilat janë veshur dhe ikin me vete;
59 Prandaj është më mirë të jesh një mbret që tregon fuqinë e tij, ose përndryshe një enë fitimprurëse në një shtëpi, të cilën pronari do ta përdorë, sesa perëndi të tilla të rreme; ose të jesh një derë në një shtëpi, për të mbajtur gjëra të tilla në të, sesa perëndi të tilla të rreme. ose një shtyllë druri në një pallat, sesa perëndi të tilla të rreme.
60 Sepse dielli, hëna dhe yjet, duke qenë të ndritshëm dhe të dërguar për të kryer detyrat e tyre, janë të bindur.
61 Në të njëjtën mënyrë, vetëtima kur shpërthen është e lehtë për t'u parë; dhe në të njëjtën mënyrë fryn era në çdo vend.
62 Dhe kur Perëndia urdhëron retë të kalojnë mbi gjithë botën, ato bëjnë ashtu siç janë urdhëruar.
63 Dhe zjarri i dërguar nga lart për të gllabëruar kodrat dhe pyjet bën ashtu siç është urdhëruar; por këta nuk u ngjajnë atyre as nga shfaqja e as nga fuqia.
64 Prandaj nuk duhet të supozohet e as të thuhet se ata janë perëndi, duke parë, ata nuk janë në gjendje as të gjykojnë shkaqet, as t'u bëjnë mirë njerëzve.
65 Duke ditur, pra, se ata nuk janë perëndi, mos kini frikë prej tyre,
66 Sepse ata nuk mund të mallkojnë as të bekojnë mbretërit;
67 Ata nuk mund të bëjnë shenja në qiej midis kombeve, as nuk mund të shkëlqejnë si dielli, as të japin dritë si hëna.
68 Kafshët janë më të mira se ato, sepse mund të futen nën mbulesë dhe të ndihmojnë veten.
69 Atëherë nuk na është bërë e qartë se ata janë perëndi; prandaj mos kini frikë prej tyre.
70 Sepse si një dordolec në një kopsht kastravecash nuk ruan asgjë, kështu janë perënditë e tyre prej druri, të veshura me argjend dhe ar.
71 Po kështu perënditë e tyre prej druri, të veshura me argjend dhe me ar, janë si një gjemb i bardhë në një kopsht frutor, mbi të cilin ulet çdo zog; si edhe për një trup të vdekur, që është nga lindja në errësirë.
72 Dhe do t'i njihni se nuk janë perëndi nga vjollca e ndezur që kalbet mbi ta; dhe ata vetë do të hahen më pas dhe do të jenë një turp në vend.
73 Më mirë, pra, njeriu i drejtë është që nuk ka idhuj, sepse ai do të jetë larg fyerjes.



# Lutja e Azariahut

**KAPITULLI 1**

1 Dhe ata ecnin në mes të zjarrit, duke lavdëruar Perëndinë dhe duke bekuar Zotin.
2 Atëherë Azarias u ngrit dhe u lut në këtë mënyrë; dhe hapi gojën në mes të zjarrit tha:
3 I bekuar je ti, o Zot, Perëndia i etërve tanë; emri yt është i denjë të lëvdohet dhe të përlëvdohet përjetë.
4 Sepse ti je i drejtë në të gjitha gjërat që na ke bërë; po, të gjitha veprat e tua janë të vërteta, rrugët e tua janë të drejta dhe të gjitha gjykimet e tua të vërteta.
5 Në të gjitha gjërat që ke sjellë mbi ne dhe mbi qytetin e shenjtë të etërve tanë, Jeruzalemin, ke zbatuar gjykimin e vërtetë, sepse të gjitha këto gjëra ti i ke sjellë mbi ne sipas së vërtetës dhe gjykimit për shkak të mëkateve tona.
6 Sepse ne kemi mëkatuar dhe kemi kryer paudhësi, duke u larguar nga ti.
7 Ne kemi mëkatuar në çdo gjë, nuk kemi zbatuar urdhërimet e tua, nuk i kemi zbatuar, nuk kemi bërë ashtu siç na ke urdhëruar, që të na dalë mirë.
8 Prandaj të gjitha ato që na solle dhe çdo gjë që na ke bërë, i ke bërë me gjykim të vërtetë.
9 Dhe ti na dorëzove në duart e armiqve të paligjshëm, të braktisësve më të urryer të Perëndisë dhe te një mbreti i padrejtë dhe më i ligu në gjithë botën.
10 Dhe tani nuk mund ta hapim gojën, jemi bërë turpi dhe turpi për shërbëtorët e tu; dhe atyre që të adhurojnë.
11 Megjithatë mos na dorëzo plotësisht për hir të emrit tënd dhe mos e prish besëlidhjen tënde.
12 Dhe mos e largo mëshirën tënde prej nesh për hir të Abrahamit tënd të dashur, për hir të shërbëtorit tënd Isak dhe për hir të Izraelit tënd të shenjtë;
13 të cilëve u ke folur dhe u ke premtuar se do t'u shumosh farën e tyre si yjet e qiellit dhe si rëra që shtrihet në breg të detit.
14 Sepse ne, o Zot, jemi bërë më pak se çdo komb dhe mbahemi nën këtë ditë në mbarë botën për shkak të mëkateve tona.
15 Në këtë kohë nuk ka as princ, as profet, as prijës, as olokaust, as flijim, as blatim, as temjan, as vend për të ofruar flijime para teje dhe për të gjetur mëshirë.
16 Megjithatë, me zemër të penduar dhe me shpirt të përulur le të jemi të pranuar.
17 Ashtu si në olokaustet e deshve dhe demave dhe si në dhjetë mijë qengja të majme; kështu flijimi ynë le të jetë sot në sytë e tu dhe na lejo që të të ndjekim plotësisht, sepse nuk do të turpërohen nga kjo. besojnë te ti.
18 Dhe tani ne të ndjekim me gjithë zemër, kemi frikë prej teje dhe kërkojmë fytyrën tënde.
19 Mos na turpëro, por trajto me ne sipas dashamirësisë sate dhe sipas numrit të madh të mëshirës sate.
20 Na çliro sipas veprave të tua të mrekullueshme dhe jepi lavdi emrit tënd, o Zot;
21 Dhe le të turpërohen me gjithë fuqinë dhe fuqinë e tyre dhe le të thyhet forca e tyre;
22 Dhe le ta dinë se ti je Perëndia, i vetmi Perëndi dhe i lavdishëm mbi gjithë botën.
23 Shërbëtorët e mbretit që i futën nuk pushuan së nxehuri furrën me kolofon, katran, tërheqje dhe dru të vegjël;
24 Kështu flaka u përhap mbi furrën dyzet e nëntë kubitë.
25 Pastaj kaloi dhe dogji kaldeasit që gjeti pranë furrës.
26 Por engjëlli i Zotit zbriti në furrë bashkë me Azariahun dhe shokët e tij dhe e doli flakën e zjarrit nga furra;
27 Dhe e bëri në mes të furrës si një erë e lagësht fishkëllimë, kështu që zjarri nuk i preku fare, nuk i lëndoi as i shqetësoi.
28 Atëherë të tre, si me një gojë, lavdëruan, përlëvdonin dhe bekuan Perëndinë në furrë, duke thënë:
29 I bekuar je ti, o Zot, Perëndia i etërve tanë, i lavdëruar dhe i lartësuar përjetë mbi të gjithë.

30 I bekuar qoftë emri yt i lavdishëm dhe i shenjtë, dhe i lavdëruar dhe i lartësuar mbi të gjithë përjetë.
31 I bekuar je ti në tempullin e lavdisë sate të shenjtë, dhe do të jesh i lëvduar dhe i përlëvduar mbi të gjithë përjetë.
32 I bekuar je ti që shikon thellësitë dhe ulesh mbi kerubinët dhe që je i lëvduar dhe i lartësuar mbi të gjithë përjetë.
33 I bekuar je ti në fronin e lavdishëm të mbretërisë sate, dhe do të jesh i lavdëruar dhe i përlëvduar mbi të gjithë përjetë.
34 I bekuar je ti në kupën qiellore dhe mbi të gjitha për t'u lëvduar dhe përlëvduar përjetë.
35 O të gjitha veprat e Zotit, bekojeni Zotin, lëvdojeni mbi të gjithë përjetë,
36 O qiej, bekojeni Zotin, lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
37 O engjëj të Zotit, bekojeni Zotin, lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
38 O të gjitha ujërat që jeni mbi qiejtë, bekoni Zotin; lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
39 O të gjitha fuqitë e Zotit, bekoni Zotin, lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
40 O diell dhe hënë, bekojeni Zotin, lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
41 O ju yje të qiellit, bekoni Zotin, lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
42 O çdo shi dhe vesë, bekojeni Zotin; lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
43 Të gjitha erërat, bekoni Zotin, lëvdojeni mbi të gjithë përjetë,
44 O zjarr dhe vapë, bekojeni Zotin; lëvdojeni dhe lartësoni atë i kemi të gjitha përgjithmonë.
45 O dimër dhe verë, bekojeni Zotin, lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
46 O vesa dhe stuhi bore, bekojeni Zotin; lëvdojeni dhe lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
47 O ju netë dhe ditë, bekoni Zotin, bekoni dhe lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
48 O dritë dhe errësirë, bekojeni Zotin; lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
49 O akull dhe i ftohtë, bekojeni Zotin; lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
50 O ngrica dhe bora, bekojeni Zotin; lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
51 O vetëtima dhe re, bekojeni Zotin; lëvdojeni dhe lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
52 Le të bekojë toka Zotin; lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
53 O male dhe kodra të vogla, bekoni Zotin; lëvdojeni dhe lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
54 O ju të gjitha që rriteni mbi tokë, bekojeni Zotin; lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
55 O male, bekojeni Zotin, lëvdojeni dhe lartësoni përjetë mbi të gjithë.
56 O dete dhe lumenj, bekojeni Zotin, lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
57 O balena dhe të gjithë ata që lëvizin nëpër ujëra, bekojeni Zotin; lëvdojeni dhe lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
58 O të gjithë shpendët e qiellit, bekoni Zotin, lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
59 O të gjitha kafshët dhe kafshët, bekoni Zotin; lëvdojeni mbi të gjitha përjetë.
60 O bij të njerëzve, bekoni Zotin, lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
61 O Izrael, bekoje Zotin; lëvdoje dhe lëvdoje mbi të gjithë përjetë.
62 O priftërinj të Zotit, bekoni Zotin, lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
63 O shërbëtorë të Zotit, bekojeni Zotin, lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
64 O shpirtra dhe shpirtra të të drejtëve, bekojeni Zotin; lëvdojeni mbi të gjithë përjetë.
65 O ju njerëz të shenjtë dhe të përulur me zemër, bekojeni Zotin; lëvdojeni dhe lartësoni mbi të gjithë përjetë.
66 O Anania, Azarias dhe Misael, bekojeni Zotin; lëvdojeni mbi të gjithë përjetë, sepse ai na çliroi nga ferri, na shpëtoi nga dora e vdekjes dhe na çliroi nga mesi i furrës dhe flakë djegëse: ai na çliroi edhe nga mesi i zjarrit.
67 Kremtoni Zotin, sepse ai është i mëshirshëm, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.
68 O ju të gjithë që adhuroni Zotin, bekoni Perëndinë e perëndive, lëvdojeni dhe lëvdojeni, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.



# SUSANNA

**KAPITULLI 1**

1Në Babiloni banonte një njeri i quajtur Joacim:
2 Ai mori një grua, që quhej Suzana, e bija e Kelkias, një grua shumë e bukur dhe që kishte frikë nga Zoti.
3 Edhe prindërit e saj ishin të drejtë dhe e mësonin vajzën e tyre sipas ligjit të Moisiut.
4 Joacimi ishte një pasanik i madh dhe kishte një kopsht të bukur me shtëpinë e tij; sepse ishte më i nderuar se gjithë të tjerët.
5 Në të njëjtin vit u emëruan gjyqtarë dy nga pleqtë e popullit, siç foli Zoti, që ligësia vinte nga Babilonia nga gjykatësit e lashtë, të cilët dukej se qeverisnin popullin.
6 Këta ruanin shumë në shtëpinë e Joakimit dhe të gjithë ata që kishin ndonjë padi erdhën tek ata.
7 Kur njerëzit u larguan në mesditë, Suzana shkoi në kopshtin e burrit të saj për të ecur.
8 Dy pleqtë e shihnin çdo ditë duke hyrë brenda dhe duke ecur; kështu që epshi i tyre ishte ndezur ndaj saj.
9 Dhe ata shtrembëruan mendjen e tyre dhe i kthyen sytë, që të mos shikojnë nga qielli dhe të mos kujtojnë gjykimet e drejta.
10 Dhe megjithëse të dy u plagosën nga dashuria e saj, megjithatë askush nuk guxoi t'i tregonte tjetrit pikëllimin e tij.
11 Sepse atyre u vinte turp të shpallnin lakminë e tyre, se donin të kishin lidhje me të.
12 Por ata e shikonin me zell nga dita në ditë për ta parë.
13 Dhe njëri i tha tjetrit: "Tani le të shkojmë në shtëpi, sepse është ora e darkës".
14 Kur dolën, e ndanë njërën nga tjetra dhe, kur u kthyen, erdhën në të njëjtin vend; dhe pasi pyetën njëri-tjetrin për shkakun, ata e pranuan epshin e tyre, pastaj i caktuan të dy një kohë kur ta gjenin të vetme.
15 Dhe ajo ra jashtë, ndërsa ata panë një kohë të përshtatshme, ajo hyri si më parë me vetëm dy shërbëtore dhe donte të lahej në kopsht, sepse ishte vapë.
16 Dhe aty nuk kishte asnjë trup përveç dy pleqve që ishin fshehur dhe e ruanin.
17 Atëherë ajo u tha shërbëtoreve të saj: "Më sillni vaj dhe copa larës dhe mbyllni dyert e kopshtit që të më laj".
18 Dhe ata vepruan ashtu siç i urdhëroi ajo, mbyllën dyert e kopshtit dhe dolën në dyer të fshehta për të marrë gjërat që ajo u kishte urdhëruar; por nuk i panë pleqtë, sepse ishin fshehur.
19 Kur dolën shërbëtoret, dy pleqtë u ngritën dhe vrapuan drejt saj duke i thënë:
20 Ja, dyert e kopshtit janë të mbyllura, që askush nuk mund të na shohë, dhe ne jemi të dashuruar me ty; prandaj prano me ne dhe shtrihu me ne.
21 Po të mos duash, do të dëshmojmë kundër teje se me ty ishte një djalë i ri; prandaj i largove shërbëtoret e tua.
22 Atëherë Suzana psherëtiu dhe tha: "Jam i ngushtë nga të gjitha anët, sepse nëse e bëj këtë gjë, është vdekje për mua; dhe nëse nuk e bëj, nuk mund t'i shpëtoj duart tuaja".
23 Është më mirë për mua të bie në duart tuaja dhe të mos e bëj, sesa të mëkatoj në sytë e Zotit.
24 Atëherë Suzana thirri me zë të lartë dhe dy pleqtë bërtitën kundër saj.
25 Pastaj ai vrapoi dhe hapi derën e kopshtit.
26 Kur shërbëtorët e shtëpisë dëgjuan britmën në kopsht, u vërsulën te dera e fshehtë për të parë se çfarë i kishin bërë asaj.
27 Por, kur pleqtë treguan çështjen e tyre, shërbëtorët u turpëruan shumë, sepse nuk u raportua kurrë për Suzanën.
28 Të nesërmen, kur njerëzit u mblodhën te burri i saj Joakimi, edhe dy pleqtë erdhën plot imagjinatë djallëzore kundër Suzanës për ta vrarë;
29 Dhe para popullit tha: "Dërgoni të marrin Suzanën, të bijën e Kelkias, gruaja e Joakimit". Dhe kështu ata dërguan.
30 Kështu ajo erdhi me babanë dhe nënën e saj, fëmijët e saj dhe gjithë farefisin e saj.
31 Tani Suzana ishte një grua shumë delikate dhe e bukur për t'u parë.
32 Dhe këta njerëz të ligj urdhëruan t'i zbulonin fytyrën (sepse ajo ishte e mbuluar) që të mbusheshin me bukurinë e saj.
33 Prandaj miqtë e saj dhe të gjithë ata që e panë qanë.

34 Atëherë dy pleqtë u ngritën në mes të popullit dhe vunë duart mbi kokën e saj.
35 Dhe ajo duke qarë ngriti sytë nga qielli, sepse zemra e saj kishte besim te Zoti.
36 Dhe pleqtë thanë: "Ndërsa ecnim vetëm në kopsht, hyri kjo grua me dy shërbëtore, mbylli dyert e kopshtit dhe i nisi shërbëtoret".
37 Atëherë një i ri, që ishte fshehur aty, iu afrua dhe u shtri me të.
38 Atëherë ne që qëndronim në një cep të kopshtit, duke parë këtë ligësi, vrapuam drejt tyre.
39 Dhe, kur i pamë bashkë, njeriun nuk mundëm ta mbanim, sepse ishte më i fortë se ne, hapi derën dhe doli jashtë.
40 Por ne, mbasi e morëm këtë grua, pyetëm se kush ishte i riu, por ajo nuk deshi të na thoshte; këto dëshmojmë.
41 Atëherë asambleja u besoi atyre si pleqtë dhe gjykatësit e popullit; prandaj e dënuan me vdekje.
42 Atëherë Suzana bërtiti me zë të lartë dhe tha: "O Perëndi i përjetshëm, që i di të fshehtat dhe i di të gjitha gjërat para se të ndodhin.
43 Ti e di që ata kanë dhënë dëshmi të rreme kundër meje dhe ja, unë duhet të vdes; ndërsa unë kurrë nuk kam bërë gjëra të tilla që këta njerëz kanë shpikur me keqdashje kundër meje.
44 Dhe Zoti e dëgjoi zërin e saj.
45 Prandaj, kur e çuan në vdekje, Zoti ringjalli frymën e shenjtë të një të riu që quhej Daniel:
46 Ai që bërtiti me zë të lartë, jam i pastër nga gjaku i kësaj gruaje.
47 Atëherë gjithë populli i ktheu nga ai dhe tha: "Ç'kuptim kanë këto fjalë që the?".
48 Dhe ai, duke qëndruar në mes të tyre, tha: "A jeni kaq budallenj, o bij të Izraelit, saqë dënoni një bijë të Izraelit, pa u shqyrtuar dhe pa ditur të vërtetën?".
49 Kthehuni përsëri në vendin e gjyqit, sepse kanë dhënë dëshmi të rreme kundër saj.
50 Prandaj gjithë populli u kthye me nxitim dhe pleqtë i thanë: "Eja, ulu mes nesh dhe na trego, sepse Perëndia të ka dhënë nderin e një plaku".
51 Atëherë Danieli u tha atyre: "Lërini këta të dy larg njëri-tjetrit dhe unë do t'i shqyrtoj".
52 Kështu, kur ata u ndanë nga njëri-tjetri, ai thirri njërin prej tyre dhe i tha: "O ti që je plakur në ligësi, tani mëkatet e tua që ke kryer më parë kanë dalë në dritë".
53 Sepse ti ke shpallur një gjykim të rremë, ke dënuar të pafajshmin dhe ke lënë të lirë fajtorin; megjithëse Zoti thotë: "Mos vrit të pafajshmin dhe të drejtën".
54 Tani, pra, në qoftë se e ke parë, më thuaj: Nën çfarë peme i pe të mblidheshin bashkë? Kush u përgjigj: Nën një pemë mastike.
55 Dhe Danieli tha: "Shumë mirë; ti ke gënjyer kundër kokës sate; sepse edhe tani engjëlli i Perëndisë ka marrë dënimin e Perëndisë për të të ndarë në dysh.
56 Kështu ai e la mënjanë, urdhëroi të sillnin tjetrin dhe i tha: "O farë e Kanaanit dhe jo e Judës, bukuria të ka mashtruar dhe epshi të ka shtrembëruar zemrën".
57 Kështu keni vepruar me bijat e Izraelit, dhe ato nga frika u shoqëruan me ju, por bija e Judës nuk deshi t'i rezistojë ligësisë suaj.
58 Tani më thuaj, nën çfarë peme i ke marrë bashkë? Kush u përgjigj: Nën një holmë.
59 Atëherë Danieli i tha: "Mirë; edhe ti ke gënjyer kundër kokës sate, sepse engjëlli i Perëndisë pret me shpatë të të ndajë në dysh dhe të të shkatërrojë.
60 Atëherë gjithë asambleja bërtiti me zë të lartë dhe lavdëroi Perëndinë, që shpëton ata që kanë besim tek ai.
61 Dhe ata u ngritën kundër dy pleqve, sepse Danieli i kishte dënuar me gojën e tyre për dëshmi të rreme.
62 Dhe, sipas ligjit të Moisiut, ata vepruan me ta në atë mënyrë që kishin dashur t'i bënin fqinjit të tyre; dhe i vranë. Kështu gjaku i pafajshëm u shpëtua në të njëjtën ditë.
63 Prandaj Kelkia dhe gruaja e tij lavdëruan Perëndinë për të bijën Suzanën, me burrin e saj Joacimin dhe gjithë farefisin, sepse nuk kishte asnjë pandershmëri tek ajo.
64 Që nga ajo ditë Danieli pati një emër të madh në sytë e popullit.

# Bel and the Dragon




# Beli dhe Dragoi

**KAPITULLI 1**

1 Mbreti Astiage u mblodh me etërit e tij dhe Kiri i Persisë mori mbretërinë e tij.
2 Danieli bisedoi me mbretin dhe u nderua nga të gjithë miqtë e tij.
3 Dhe Babilonasit kishin një idhull, të quajtur Bel, dhe shpenzonin për të çdo ditë dymbëdhjetë masa të mëdha mielli, dyzet dele dhe gjashtë enë verë.
4 Mbreti e adhuroi dhe shkonte çdo ditë për ta adhuruar, por Danieli adhuronte Perëndinë e tij. Mbreti i tha: "Pse nuk adhuron Belin?".
5 Ai u përgjigj dhe tha: "Sepse unë nuk mund të adhuroj idhujt e bërë me dorë, por Perëndinë e gjallë, që ka krijuar qiejt dhe tokën dhe ka sovranitet mbi çdo mish".
6 Atëherë mbreti i tha: "A nuk mendon se Beli është një Perëndi i gjallë?". a nuk e sheh sa ha dhe pi çdo ditë?
7 Atëherë Danieli buzëqeshi dhe tha: "O mbret, mos u gënje, sepse kjo është vetëm argjilë përbrenda dhe bronz jashtë, dhe nuk hëngri as piu asgjë".
8 Mbreti u zemërua, thirri priftërinjtë e tij dhe u tha atyre: "Nëse nuk më thoni kush është ky që i ha këto shpenzime, do të vdisni".
9 Por në qoftë se mund të më vërtetoni se Beli i gllabëron, atëherë Danieli do të vdesë, sepse ai ka blasfemuar kundër Belit. Dhe Danieli i tha mbretit: "Le të bëhet sipas fjalës sate".
10 Priftërinjtë e Belit ishin gjashtëdhjetë e dhjetë, pa llogaritur gratë dhe fëmijët e tyre. Mbreti shkoi me Danielin në tempullin e Belit.
11 Priftërinjtë e Belit thanë: "Ja, ne po dalim; por ti, o mbret, vër mishin dhe përgatit verën, mbylle derën shpejt dhe vulose me vulën tënde;
12 Dhe nesër, kur të hysh, nëse nuk zbulon se Beli i ka ngrënë të gjitha, ne do të vuajmë vdekjen; përndryshe, Danieli që flet gënjeshtra kundër nesh.
13 Dhe ata pak e morën parasysh, sepse nën tryezë kishin bërë një hyrje të fshehtë, ku hynin vazhdimisht dhe i hanin ato gjëra.
14 Kur ata dolën, mbreti i shtroi ushqimet Belit. Tani Danieli i kishte urdhëruar shërbëtorët e tij të sillnin hi, dhe ata i shpërndanë në të gjithë tempullin vetëm në prani të mbretit; pastaj dolën, mbyllën derën, e vulosën me vulën e mbretit dhe kështu u larguan.
15 Dhe natën erdhën priftërinjtë me gratë dhe fëmijët e tyre, siç e kishin zakon, dhe hëngrën e pinë të gjithë.
16 Në mëngjes, në mëngjes, mbreti u ngrit dhe Danieli ishte me të.
17 Mbreti tha: "Daniel, a janë të shëndetshme vulat?". Ai tha: "Po, o mbret, ata janë të shëndetshëm".
18 Sapo hapi derën, mbreti shikoi tryezën dhe thirri me zë të lartë: "Ti je i madh, o Bel, dhe me ty nuk ka asnjë mashtrim".
19 Atëherë Danieli qeshi, e mbajti mbretin që të mos hynte, dhe tha: "Ja, trotuari dhe shëno këmbët e kujt janë këto".
20 Mbreti tha: "Unë shoh gjurmët e burrave, grave dhe fëmijëve". Dhe pastaj mbreti u zemërua,
21 Pastaj morën priftërinjtë me gratë dhe fëmijët e tyre, të cilët i treguan dyert ku hynë dhe hëngrën gjërat që ishin mbi tryezë.
22 Prandaj mbreti i vrau dhe e dorëzoi Belin në duart e Danielit, i cili e shkatërroi atë dhe tempullin e tij.
23 Dhe në atë vend ishte një dragua i madh, të cilin ata nga Babilonia e adhuronin.
24 Mbreti i tha Danielit: "A thua edhe ti se ky është prej bronzi?". ja, ai jeton, ha dhe pi; nuk mund të thuash se ai nuk është zot i gjallë; prandaj adhuroje atë.
25 Atëherë Danieli i tha mbretit: "Unë do të adhuroj Zotin, Perëndinë tim, sepse ai është Perëndia i gjallë".
26 Por më lejo, o mbret, dhe unë do ta vras këtë dragua pa shpatë dhe pa shkop. Mbreti tha: "Të jap leje".
27 Atëherë Danieli mori katranin, dhjamin dhe flokët, i pa ato së bashku dhe i bëri gunga; e vuri në gojën e dragoit dhe kështu dragoi shpërtheu; dhe Danieli tha: "Ja, këta janë perënditë që ju adhurimi.
28 Kur ata nga Babilonia e dëgjuan këtë, u indinjuan shumë dhe kurdisën një komplot kundër mbretit, duke thënë: "Mbreti u bë Jude dhe shkatërroi Belin, vrau dragoin dhe vrau priftërinjtë".
29 Kështu erdhën te mbreti dhe i thanë: "Na çliro Danielin, përndryshe do të shkatërrojmë ty dhe shtëpinë tënde".
30 Mbreti, kur pa që ata e shtypnin shumë, i shtrënguar, ua dorëzoi Danielin:
31 që e hodhi në gropën e luanëve, ku ishte gjashtë ditë.
32 Dhe në gropë ishin shtatë luanë, të cilëve u jepnin çdo ditë dy kufoma dhe dy dele, të cilat nuk ua jepnin më me qëllim që të hanin Danielin.
33 Por në Jude ishte një profet, i quajtur Habakuk, i cili kishte bërë një supë, kishte thyer bukën në një tas dhe po shkonte në arë për t'ua çuar korrësve.
34 Por engjëlli i Zotit i tha Habakukut: "Shko, çoje darkën që ke në Babiloni te Danieli, që është në gropën e luanëve".
35 Dhe Habakuku tha: "Zot, nuk e kam parë kurrë Babiloninë; as unë nuk e di ku është strofka.
36Atëherë engjëlli i Zotit e kapi nga kurora, e barti nga flokët e kokës dhe me forcën e frymës së tij e vendosi në Babiloni mbi gropën.
37 Atëherë Habakuku bërtiti duke thënë: "O Daniel, Daniel, merr darkën që të ka dërguar Perëndia".
38 Dhe Danieli tha: "Ti më kujtove, o Perëndi, dhe nuk i braktise ata që të kërkojnë dhe të duan".
39 Kështu Danieli u ngrit dhe hëngri; dhe Engjëlli i Zotit e vendosi përsëri Habakukun në vendin e tij menjëherë.
40 Ditën e shtatë mbreti shkoi të vajtojë Danielin; dhe, kur arriti në gropë, shikoi brenda dhe ja, Danieli ishte ulur.
41 Atëherë mbreti thirri me zë të lartë, duke thënë: "Arritje e madhe, Zot, Perëndi i Danielit, dhe nuk ka asnjë tjetër veç teje".
42 Dhe ai e tërhoqi jashtë dhe i hodhi në gropë ata që ishin shkaku i shkatërrimit të tij;



# Prayer of Manasseh

## Lutja e Manasit

O Zot, Perëndi i Plotfuqishëm i etërve tanë, Abrahamit, Isakut dhe Jakobit, dhe i pasardhësve të tyre të drejtë; që ka bërë qiellin dhe tokën me gjithë stolitë e tyre; që e ka lidhur detin me fjalën e urdhërimit tënd; që e mbylle thellësin dhe e vulos me emrin tënd të tmerrshëm e të lavdishëm; të cilit të gjithë kanë frikë dhe dridhen para fuqisë sate; sepse madhështia e lavdisë sate nuk mund të durohet dhe kërcënimi yt i zemërimit kundër mëkatarëve është i rëndësishëm; por premtimi yt i mëshirshëm është i pamatshëm dhe i pahetueshëm; sepse ti je Zoti më i lartë, i dhembshur i madh, shpirtgjerë, shumë i mëshirshëm dhe i penduar për të këqijat e njerëzve. Ti, o Zot, sipas mirësisë sate të madhe u ke premtuar pendim dhe falje atyre që kanë mëkatuar kundër teje; dhe nga mëshirat e tua të pafundme u ke caktuar pendimin mëkatarëve, që ata të mund të shpëtohen. Ti, pra, o Zot, që je Perëndia i të drejtëve, nuk ia ke caktuar pendimin të drejtëve, ashtu si Abrahamit, Isakut dhe Jakobit, që nuk kanë mëkatuar kundër teje; por ti caktove pendimin për mua që jam mëkatar, sepse kam mëkatuar më shumë se sa rëra e detit. Shkeljet e mia, o Zot, janë shumuar; shkeljet e mia janë shumuar dhe unë nuk jam i denjë të shoh e të shoh lartësinë e qiellit për numrin e madh të paudhësive të mia. Unë jam përkulur me shumë shirita hekuri, sa nuk mund të ngre kokën, as të kem asnjë çlirim; sepse kam provokuar zemërimin tënd dhe kam bërë të keqen para teje; kryejnë veprime të neveritshme dhe kanë shumëfishuar fyerjet. Prandaj tani përkul gjurin e zemrës sime, duke të përgjëruar hir. Kam mëkatuar, o Zot, kam mëkatuar dhe i pranoj paudhësitë e mia; prandaj, me përulësi të lutem, më fal, o Zot, më fal dhe mos më shkatërro me paudhësitë e mia. Mos u zemëro me mua përjetë, duke më rezervuar të keqen; as mos më dënoni në pjesët më të ulëta të tokës. Sepse ti je Perëndia, madje Perëndia i atyre që pendohen; dhe në mua do të tregosh gjithë mirësinë tënde, sepse do të më shpëtosh mua, që jam i padenjë, sipas mëshirës sate të madhe. Prandaj unë do të të kremtoj përjetë, në të gjitha ditët e jetës sime, sepse të gjitha fuqitë e qiejve do të të lëvdojnë dhe jotja është lavdia në shekuj të shekujve. Amen.



# Makabejtë e parë

**KAPITULLI 1**

1 Dhe ndodhi që mbasi Aleksandri, biri i Filipit, maqedonas, që doli nga vendi i Ketiimit, mundi Darin, mbretin e persëve dhe të medëve, që ai mbretëroi në vend të tij, i pari mbi Greqinë,
2Bëri shumë luftëra, fitoi fortesa të shumta dhe vrau mbretërit e dheut,
3 Dhe shkoi deri në skajet e tokës dhe mori plaçkën e shumë kombeve, aq sa toka ishte e qetë para tij; atëherë ai u lartësua dhe zemra e tij u ngrit lart.
4 Dhe ai mblodhi një ushtri të fuqishme dhe të fuqishme dhe sundoi mbi vende, kombe dhe mbretër, të cilët u bënë detyrime të tij.
5 Pas këtyre gjërave, ai u sëmur dhe e kuptoi se do të vdiste.
6 Prandaj ai thirri shërbëtorët e tij, ata që ishin të nderuar dhe që ishin rritur me të që në rini, dhe e ndau mbretërinë e tij midis tyre, ndërsa ai ishte ende gjallë.
7 Kështu Aleksandri mbretëroi dymbëdhjetë vjet dhe pastaj vdiq.
8 Dhe shërbëtorët e tij sunduan secili në vendin e tij.
9 Dhe pas vdekjes së tij, të gjithë vendosën kurora mbi veten e tyre; kështu vepruan bijtë e tyre pas tyre shumë vite dhe të këqijat u shumuan në tokë.
10 Dhe prej tyre doli një rrënjë e keqe Antiokus, i mbiquajtur Epifan, bir i mbretit Antiok, i cili kishte qenë peng në Romë, dhe ai mbretëroi në vitin e njëqind e tridhjetë e shtatë të mbretërisë së grekëve.
11 Në ato ditë nga Izraeli dolën njerëz të këqij, të cilët bindën shumë veta, duke thënë: "Të shkojmë të bëjmë një besëlidhje me kombet që na rrethojnë, sepse që kur u larguam prej tyre kemi pasur shumë dhembje".
12 Pra, kjo pajisje i kënaqi ata.
13Atëherë disa nga populli ishin kaq të hapur këtu, saqë shkuan te mbreti, i cili u dha leje të vepronin sipas dekreteve të kombeve:
14 Pas kësaj ata ndërtuan një vend stërvitje në Jeruzalem, sipas zakoneve të kombeve:
15 Dhe u bënë të parrethprerë, braktisën besëlidhjen e shenjtë dhe u bashkuan me kombet dhe u shitën për të bërë të keqen.
16 Tani, kur mbretëria u vendos përpara Antiokut, ai mendoi të mbretëronte mbi Egjiptin që të kishte sundimin e dy mbretërive.
17 Prandaj ai hyri në Egjipt me një turmë të madhe, me qerre, elefantë, kalorës dhe një marinë të madhe,
18 Ai bëri luftë kundër Ptolemeut, mbretit të Egjiptit, por Ptolemeu pati frikë prej tij dhe iku; dhe shumë u plagosën për vdekje.
19 Kështu ata morën qytetet e forta në vendin e Egjiptit dhe ai mori plaçkën e tyre.
20 Dhe pasi Antiokusi mundi Egjiptin, u kthye përsëri në vitin e njëqind e dyzet e tretë dhe doli kundër Izraelit dhe Jeruzalemit me një turmë të madhe,
21 Dhe hyri me krenari në shenjtërore dhe mori altarin prej ari, shandanin e dritës dhe të gjitha veglat e tij,
22 tryezën e bukës së paraqitjes, enët e derdhjes dhe kupat. dhe temjanicat prej ari, velin, kurorën dhe stolitë prej ari që ishin përpara tempullit, të gjitha ato që ai i hoqi.
23 Mori gjithashtu argjendin, arin dhe sendet e çmuara; mori edhe thesaret e fshehura që gjeti.
24 Dhe, mbasi i mori të gjitha, shkoi në vendin e tij, pasi bëri një masakër të madhe dhe foli me krenari.
25 Prandaj ishte një zi e madhe në Izrael, kudo ku ndodheshin;
26 Kështu princat dhe pleqtë vajtuan, virgjëreshat dhe të rinjtë u dobësuan dhe bukuria e grave ndryshoi.
27 Çdo dhëndër ngriti vajtimin dhe ajo që rrinte në dhomën e dasmës ishte e rënduar,
28 Edhe toka u shpërngul për banorët e saj dhe e gjithë shtëpia e Jakobit u mbulua nga rrëmuja.
29 Dhe pas skadimit të plotë të dy vjetëve, mbreti dërgoi në qytetet e Judës kryembledhësin e haraçit, i cili erdhi në Jeruzalem me një turmë të madhe,
30 Dhe u foli atyre fjalë paqësore, por gjithçka ishte mashtrim, sepse, mbasi ata e besuan, ai ra befas mbi qytetin, e goditi shumë dhe shkatërroi shumë njerëz të Izraelit.
31 Mbasi mori plaçkën e qytetit, i vuri zjarrin dhe rrëzoi shtëpitë dhe muret e tij nga të gjitha anët.
32 Por gratë dhe fëmijët i zunë robër dhe pushtuan bagëtinë.
33 Pastaj ndërtuan qytetin e Davidit me një mur të madh e të fortë dhe me kulla të fuqishme dhe e bënë një fortesë për ta.
34 Dhe futën në të një komb mëkatar, njerëz të ligj dhe u forcuan në të.
35 E ruajtën gjithashtu bashkë me armaturat dhe ushqimet, dhe, mbasi mblodhën plaçkën e Jeruzalemit, i vendosën atje, dhe kështu u bënë një lak i hidhur.
36 Sepse ishte një pritë kundër shenjtërores dhe një kundërshtar i keq për Izraelin.
37 Kështu ata derdhën gjak të pafajshëm në çdo anë të shenjtërores dhe e ndotën;
38 Aq sa banorët e Jeruzalemit ia mbathën për shkak të tyre; dhe qyteti u bë vendbanim i të huajve dhe u bë i huaj për ata që kishin lindur në të; dhe fëmijët e saj e lanë atë.
39 Shenjtërorja e saj u shkretua si një shkretëtirë, festat e saj u shndërruan në zi, të shtunat e saj në turp, nderimi i saj në përbuzje.
40 Ashtu siç ishte lavdia e saj, po aq shtohej çnderimi i saj dhe madhështia e saj u shndërrua në zi.
41 Gjithashtu mbreti Antiok i shkroi gjithë mbretërisë së tij që të gjithë të ishin një popull i vetëm,
42 Dhe secili duhet të lërë ligjet e tij; kështu të gjitha kombet ranë dakord sipas urdhrit të mbretit.
43 Po, edhe shumë nga izraelitët pranuan fenë e tij dhe u bënë flijime idhujve dhe përdhosën të shtunën.
44 Sepse mbreti i kishte dërguar letra Jerusalemit dhe qyteteve të Judës me anë të lajmëtarëve që të ndiqnin ligjet e çuditshme të vendit,
45 Dhe ndaloni në tempull olokaustet, flijimet dhe libacionet; dhe që të përdhosin të shtunat dhe ditët e festave,
46 Dhe ndotini shenjtëroren dhe njerëzit e shenjtë;
47 Ngritni altarë, Asherime dhe kapela idhujsh dhe flijoni mish derri dhe kafshë të papastra;
48 që edhe ata t'i lënë fëmijët e tyre të parrethprerë dhe t'i bëjnë shpirtrat e tyre të neveritshëm me çdo papastërti dhe përdhosje;
49 Deri në fund ata mund të harrojnë ligjin dhe të ndryshojnë të gjitha dekretet.
50 Dhe kushdo që nuk donte të vepronte sipas urdhrit të mbretit, ai tha: "Duhet të vdiste".
51 Në të njëjtën mënyrë ai i shkroi tërë mbretërisë së tij dhe caktoi mbikëqyrës mbi gjithë popullin, duke urdhëruar qytetet e Judës të bënin flijime, qytet për qytet.

52 Atëherë shumë nga populli u mblodhën rreth tyre për të parë të gjithë ata që braktisnin ligjin; dhe kështu ata bënë të këqija në tokë;
53 Dhe i dëboi bijtë e Izraelit në vende të fshehta, kudo që të mund të iknin për ndihmë.
54 Ditën e pesëmbëdhjetë të muajit Casleu, në vitin e njëqind e dyzet e pestë, ngritën mbi altar gjërat e neveritshme të shkretimit dhe ndërtuan altarë idhujsh në të gjitha qytetet e Judës nga çdo anë;
55 dhe digjnin temjan në portat e shtëpive të tyre dhe nëpër rrugë.
56 Dhe, mbasi i grisën librat e ligjit që gjetën, i dogjën me zjarr.
57 Dhe kujtdo që gjendej me ndonjë libër të testamentit ose në qoftë se dikush ishte i lidhur me ligjin, urdhri i mbretit ishte që ta vrisnin.
58 Kështu vepruan me autoritetin e tyre ndaj bijve të Izraelit çdo muaj, për ata që gjendeshin në qytete.
59 Ditën e njëzetepesë të muajit ata ofruan flijime mbi altarin e idhujve, që ishte mbi altarin e Perëndisë.
60 Në atë kohë, sipas urdhrit, vranë disa gra që i kishin bërë fëmijët e tyre rrethprerë.
61 Dhe ua varën në qafë foshnjat, pushkatuan shtëpitë e tyre dhe vranë ata që i kishin rrethprerë.
62 Por shumë njerëz në Izrael ishin plotësisht të vendosur dhe u vendosën të mos hanin asgjë të papastër.
63 Prandaj më mirë të vdesin, që të mos ndoten me ushqime dhe të mos përdhosin besëlidhjen e shenjtë; kështu ata vdiqën.
64 Dhe mbi Izraelin ra një zemërim shumë i madh.

**KAPITULLI 2**

1 Në ato ditë Matatia, bir i Gjonit, bir i Simeonit, prift i bijve të Joaribit, doli nga Jeruzalemi dhe banoi në Modin.
2 Dhe ai pati pesë djem, Joanan, të quajtur Kadis:
3 Simon; i quajtur Thassi:
4 Juda, i cili quhej Makabe:
5 Eleazari, i quajtur Avaran, dhe Jonathani, që quhej Afus.
6 Dhe kur pa blasfemitë që bëheshin në Judë dhe në Jeruzalem,
7 Ai tha: "Mjerë unë!" Pse linda unë për të parë këtë mjerim të popullit tim dhe të qytetit të shenjtë dhe të banoj atje, kur ai u dorëzua në duart e armikut dhe shenjtërorja në duart e të huajve?
8 Tempulli i saj është bërë si një njeri pa lavdi.
9 Enët e saj të lavdishme çohen në robëri, foshnjat e saj vriten në rrugë, të rinjtë e saj me shpatën e armikut.
10 Cili komb nuk ka marrë pjesë në mbretërinë e tij dhe nuk ka marrë nga plaçkat e tij?
11 Të gjitha stolitë e saj janë hequr; e një gruaje të lirë ajo është bërë skllave.
12 Dhe ja, shenjtërorja jonë, madje bukuria dhe lavdia jonë, janë shkatërruar dhe johebrenjtë e kanë përdhosur.
13 Për çfarë do të jetojmë, pra, më?
14 Atëherë Matatia dhe bijtë e tij grisën rrobat e tyre, u veshën me thasë dhe mbajtën zi.
15 Ndërkohë oficerët e mbretit, të cilët e detyruan popullin të rebelohej, erdhën në qytetin e Modinit për t'i bërë flijime.
16 Dhe kur shumë nga Izraeli erdhën tek ata, u mblodhën edhe Matatia dhe bijtë e tij.
17 Atëherë oficerët e mbretit u përgjigjën dhe i thanë Matathias: "Ti je një sundimtar, një njeri i nderuar dhe i madh në këtë qytet dhe i forcuar me bij dhe vëllezër;
18 Tani, pra, eja i pari dhe zbato urdhrin e mbretit, ashtu si kanë bërë të gjitha kombet, po dhe njerëzit e Judës dhe ata që kanë mbetur në Jeruzalem; kështu ti dhe shtëpia jote do të jeni në numrin e mbretit. miq, dhe ti dhe fëmijët e tu do të nderoheni me argjend e ar dhe me shumë shpërblime.
19Atëherë Matatia u përgjigj dhe foli me zë të lartë: "Edhe sikur të gjitha kombet që janë nën sundimin e mbretit t'i binden atij dhe të largohen secili nga feja e etërve të tyre dhe të pranojnë urdhërimet e tij;
20 Megjithatë unë, bijtë e mi dhe vëllezërit e mi do të ecim sipas besëlidhjes së etërve tanë.
21 Zoti na ruajtë që ne të braktisim ligjin dhe dekretet.
22 Ne nuk do t'i dëgjojmë fjalët e mbretit për të ikur nga feja jonë, as në të djathtë, as në të majtë.
23 Kur ai mbaroi së foluri këto fjalë, një nga Judenjtë erdhi në sy të të gjithëve për të ofruar flijime mbi altarin që ishte në Modin, sipas urdhrit të mbretit.
24Këtë gjë, kur Matatia e pa, u ndez nga zelli dhe iu drodhën frerët, dhe nuk mundi të duronte të shfaqte zemërimin e tij sipas gjykimit; prandaj vrapoi dhe e vrau mbi altar.
25 Në atë kohë ai vrau edhe komandantin e mbretit, i cili i detyronte njerëzit të ofronin flijime dhe e rrëzoi altarin.
26 Kështu ai veproi me zell për ligjin e Perëndisë, ashtu si Fineesi bëri me Zambrin, birin e Salomit.
27 Dhe Matatia bërtiti në të gjithë qytetin me zë të lartë, duke thënë: "Kushdo që është i zellshëm për ligjin dhe respekton besëlidhjen, le të më ndjekë".
28 Kështu ai dhe bijtë e tij ikën në male dhe lanë gjithçka që kishin në qytet.
29 Atëherë shumë nga ata që kërkonin drejtësinë dhe drejtësinë zbritën në shkretëtirë për të banuar atje.
30 Ata, fëmijët e tyre dhe gratë e tyre; dhe bagëtitë e tyre; sepse mbi ta u shtuan mundimet.
31 Kur u njoftua shërbëtorëve të mbretit dhe ushtrisë që ndodhej në Jeruzalem, në qytetin e Davidit, se disa njerëz, që kishin shkelur urdhrin e mbretit, kishin zbritur në vendet e fshehta të shkretëtirës,
32 Ata i ndoqën një numër të madh, dhe, pasi i arritën, fushuan kundër tyre dhe bënë luftë kundër tyre ditën e shtunë.
33 Dhe ata u thanë atyre: Le të mjaftojë ajo që keni bërë deri më tani; dilni dhe veproni sipas urdhrit të mbretit dhe do të jetoni.
34 Por ata thanë: "Nuk do të dalim dhe nuk do të zbatojmë urdhrin e mbretit për të përdhosur ditën e shtunë".
35 Atëherë ata i dhanë betejën me shpejtësi.
36 Por ata nuk iu përgjigjën, nuk hodhën gurë kundër tyre dhe nuk ndaluan vendet ku ishin fshehur;
37 Por tha: "Le të vdesim të gjithë në pafajësinë tonë; qielli dhe toka do të dëshmojnë për ne që ju të na vdisni padrejtësisht".
38 Kështu ata u ngritën kundër tyre në betejë ditën e shtunë dhe i vranë me gratë, fëmijët dhe bagëtinë e tyre deri në një mijë veta.
39 Tani, kur Matatia dhe miqtë e tij e kuptuan këtë, vajtuan për ta.
40 Dhe njëri prej tyre i tha tjetrit: "Nëse ne të gjithë bëjmë ashtu siç kanë bërë vëllezërit tanë dhe nuk luftojmë për

jetën dhe ligjet tona kundër kombeve, ata tani do të na çrrënjosin shpejt nga dheu".
41 Në atë kohë ata dekretuan duke thënë: "Kushdo që do të vijë të luftojë kundër nesh ditën e shtunë, ne do të luftojmë kundër tij". as nuk do të vdesim të gjithë, si vëllezërit tanë që u vranë në vende të fshehta.
42 Atëherë iu afrua një grup asijanasish, burra të fuqishëm të Izraelit, madje të gjithë ata që ishin të përkushtuar vullnetarisht ndaj ligjit.
43 Edhe të gjithë ata që ia mbathën për përndjekje u bashkuan me ta dhe ishin strehim për ta.
44 Kështu ata bashkuan forcat e tyre dhe goditën në zemërimin e tyre njerëzit mëkatarë dhe të pabesët në zemërimin e tyre; por të tjerët ikën te kombet për ndihmë.
45 Atëherë Matatia dhe miqtë e tij u kthyen rreth e qark dhe i rrëzuan altarët.
46 Fëmijët që gjetën të parrethprerë në bregun e Izraelit, i rrethprenë me trimëri.
47 Ata ndoqën edhe njerëzit krenarë dhe puna në duart e tyre përparoi.
48 Kështu ata e morën ligjin nga duart e johebrenjve dhe nga duart e mbretërve dhe nuk e lanë të triumfojë mëkatari.
49 Tani, kur u afrua koha që Matatia do të vdiste, ai u tha bijve të tij: "Tani krenaria dhe qortimi janë forcuar, koha e shkatërrimit dhe zemërimi i indinjatës".
50 Tani, pra, bijtë e mi, jini të zellshëm për ligjin dhe jepni jetën tuaj për besëlidhjen e etërve tuaj.
51 Thirrni për të kujtuar atë që etërit tanë bënë në kohën e tyre; kështu do të merrni një nder të madh dhe një emër të përjetshëm.
52 A nuk u gjet Abrahami besnik në tundim dhe kjo iu numërua për drejtësi?
53 Në kohën e fatkeqësisë së tij Jozefi e respektoi urdhërimin dhe u bë zot i Egjiptit.
54 Finesi, ati ynë, duke qenë i zellshëm dhe i zjarrtë, mori besëlidhjen e një priftërie të përjetshme.
55 Jezusi, për përmbushjen e fjalës, u bë gjykatës në Izrael.
56 Kalebi për të dhënë dëshmi përpara asamblesë mori trashëgiminë e vendit.
57 Davidi, ngaqë ishte i mëshirshëm, zotëroi fronin e një mbretërie të përjetshme.
58 Elia, sepse ishte i zellshëm dhe i zjarrtë për ligjin, u ngrit në qiell.
59 Ananias, Azarias dhe Misaeli, duke besuar u shpëtuan nga flaka.
60 Danieli, për shkak të pafajësisë së tij, u çlirua nga goja e luanëve.
61 Dhe kështu, ju merrni parasysh gjatë gjithë epokave, se asnjë nga ata që kanë besim tek ai nuk do të mposhtet.
62 Mos kini frikë, pra, nga fjalët e një njeriu mëkatar, sepse lavdia e tij do të jetë pleh dhe krimba.
63 Sot ai do të ngrihet dhe nesër nuk do të gjendet, sepse është kthyer në pluhurin e tij dhe mendimi i tij ka humbur.
64 Prandaj, ju bijtë e mi, jini të guximshëm dhe tregohuni burra në emër të ligjit; sepse me anë të saj do të fitoni lavdi.
65 Dhe vini re, unë e di që vëllai yt Simoni është një këshilltar, dëgjojeni gjithmonë; ai do të jetë një baba për ju.
66 Sa i përket Judës Makabeut, ai ka qenë i fuqishëm dhe i fortë që nga rinia e tij; le të jetë komandanti juaj dhe të luftojë në betejën e popullit.
67 Merrni edhe ju të gjithë ata që respektojnë ligjin dhe merrni hak për të keqen e popullit tuaj.
68 Shpërbleji plotësisht kombet dhe ki parasysh urdhërimet e ligjit.
69 Kështu ai i bekoi dhe u bashkua me etërit e tij.
70 Ai vdiq në vitin e njëqind e dyzet e gjashtë dhe bijtë e tij e varrosën në varret e etërve të tij në Modin, dhe tërë Izraeli bëri një vajtim të madh për të.

## KAPITULLI 3

1 Në vend të tij u ngrit i biri Juda, i quajtur Makabe.
2 Tërë vëllezërit e tij e ndihmuan dhe të gjithë ata që ishin me atin e tij, dhe luftuan me gëzim betejën e Izraelit.
3 Kështu ai i dha popullit të tij një nder të madh, veshi një parzmore si një gjigant dhe rrethoi parzmoren e tij luftarake, dhe bëri beteja, duke mbrojtur ushtrinë me shpatën e tij.
4 Në veprat e tij ai ishte si një luan dhe si një luan i vogël që vrumbullon për gjahun e tij.
5 Sepse ai i ndoqi të ligjtë, i kërkonte dhe dogji ata që shqetësonin popullin e tij.
6 Prandaj të pabesët u tkurrën nga frika e tij dhe të gjithë ata që kryenin paudhësi u shqetësuan, sepse shpëtimi përparoi në duart e tij.
7 Trishtoi edhe shumë mbretër dhe gëzoi Jakobin me veprat e tij, dhe kujtimi i tij është i bekuar përjetë.
8 Për më tepër ai përshkoi qytetet e Judës, duke shkatërruar të pabesët prej tyre dhe duke larguar zemërimin e Izraelit.
9 Kështu që ai u bë i njohur deri në skajin e tokës dhe ai priti tek ai ata që ishin gati të vdisnin.
10 Atëherë Apolloni mblodhi johebrenjtë dhe një ushtri të madhe nga Samaria për të luftuar kundër Izraelit.
11 Këtë gjë, kur Juda e kuptoi, doli për ta takuar, e goditi dhe e vrau; edhe shumë ranë të vrarë, por të tjerët ikën.
12 Prandaj Juda mori plaçkën e tyre dhe shpatën e Apolonit, dhe me të luftoi gjatë gjithë jetës së tij.
13 Tani kur Seroni, një princ i ushtrisë së Sirisë, dëgjoi të thuhej se Juda kishte mbledhur rreth tij një turmë dhe grup besimtarësh për të dalë me të në luftë;
14 Ai tha: "Do të kem emër dhe nder në mbretëri; sepse unë do të shkoj të luftoj kundër Judës dhe atyre që janë me të, që përçmojnë urdhërimin e mbretit.
15 Kështu ai e bëri gati të ngjitej dhe shkoi me të një ushtri e madhe e të pabesëve për ta ndihmuar dhe për t'u hakmarrë ndaj bijve të Izraelit.
16 Dhe kur iu afrua ngjitjes së Bethhoronit, Juda doli për ta takuar me një grup të vogël;
17 Të cilët, kur panë ushtrinë që po vinte për t'i takuar, i tha Judës: "Si do të mundemi ne, që jemi kaq të paktë, të luftojmë kundër një turme kaq të madhe dhe kaq të fortë, duke qenë se jemi gati të ligështojmë me agjërimin gjatë gjithë kësaj dite?".
18 Të cilit Juda iu përgjigj: "Nuk është e vështirë për shumë njerëz të mbyllen në duart e një pakice; dhe me Perëndinë e qiellit është e gjitha një, të çlirosh me një turmë të madhe ose me një grup të vogël:
19 Sepse fitorja e betejës nuk qëndron në numrin e madh të ushtrisë; por forca vjen nga qielli.
20 Ata vijnë kundër nesh me shumë krenari dhe paudhësi për të na shkatërruar ne, gratë dhe fëmijët tanë dhe për të na plaçkitur.
21 Por ne luftojmë për jetën dhe ligjet tona.
22 Prandaj vetë Zoti do t'i rrëzojë para nesh; dhe ju, mos kini frikë prej tyre.

23 Sapo mbaroi së foluri, u hodh papritmas mbi ta dhe kështu Seroni dhe ushtria e tij u rrëzuan para tij.
24 Dhe ata i ndoqën nga zbritja e Bethhoronit deri në fushë, ku u vranë rreth tetëqind prej tyre; dhe mbetja iku në vendin e Filistejve.
25Atëherë filloi frika e Judës dhe e vëllezërve të tij dhe një tmerr jashtëzakonisht i madh mbi kombet përreth tyre.
26 Aq sa fama e tij i erdhi mbretit dhe të gjitha kombet folën për betejat e Judës.
27 Mbreti Antiokus, kur i dëgjoi këto, u zemërua plot indinjatë; prandaj dërgoi dhe mblodhi të gjitha forcat e mbretërisë së tij, madje një ushtri shumë të fortë.
28 Ai hapi gjithashtu thesarin e tij dhe u dha ushtarëve të tij pagën për një vit, duke i urdhëruar që të ishin gati sa herë që t'i duheshin.
29 Megjithatë, kur ai pa që paratë e thesareve të tij dështuan dhe se taksat në vend ishin të vogla, për shkak të mosmarrëveshjes dhe murtajës që ai kishte sjellë mbi tokë duke hequr ligjet që kishin qenë të kohëve të vjetra;
30 Ai kishte frikë se nuk do të ishte në gjendje të përballonte më akuzat dhe të mos kishte dhurata të tilla për t'u dhënë me kaq bujari si më parë, sepse kishte pasur më tepër se mbretërit që ishin para tij.
31 Prandaj, duke qenë shumë i hutuar në mendjen e tij, vendosi të shkonte në Persi, atje për të marrë haraçet e vendeve dhe për të mbledhur shumë para.
32 Kështu ai la Lisias, një fisnik dhe një nga fisnikët mbretërorë, për të mbikëqyrur punët e mbretit nga lumi Eufrat deri në kufijtë e Egjiptit.
33 Dhe për të rritur birin e tij Antiokun, derisa ai të kthehej përsëri.
34 Për më tepër, ai i dorëzoi gjysmën e forcave të tij dhe elefantët dhe i dha përgjegjësi për të gjitha gjërat që do të kishte bërë, si edhe për ata që banonin në Judë dhe në Jeruzalem.
35 Me qëllim që ai të dërgonte kundër tyre një ushtri për të shkatërruar dhe për të çrrënjosur fuqinë e Izraelit dhe mbetjen e Jeruzalemit, dhe për t'u hequr kujtimet e tyre nga ai vend;
36 Dhe të vendoste të huajt në të gjitha vendet e tyre dhe të ndante tokën e tyre me short.
37 Kështu mbreti mori gjysmën e trupave që kishin mbetur dhe u nis nga Antiokia, qyteti i tij mbretëror, vitin e njëqind e dyzet e shtatë; dhe, pasi kaloi lumin Eufrat, kaloi nëpër vendet e larta.
38Atëherë Lisia zgjodhi Ptolemeun, birin e Dorymenes, Nikanorit dhe Gorgias, burra të fortë nga miqtë e mbretit.
39 Dhe me ta dërgoi dyzet mijë këmbësorë dhe shtatë mijë kalorës për të shkuar në vendin e Judës dhe për ta shkatërruar, ashtu si kishte urdhëruar mbreti.
40 Kështu ata dolën me gjithë fuqinë e tyre dhe erdhën dhe fushuan pranë Emausit në fushë.
41 Tregtarët e vendit, kur dëgjuan famën e tyre, morën argjendin dhe arin shumë, bashkë me shërbëtorët dhe erdhën në kamp për të blerë bijtë e Izraelit për skllevër, një fuqi edhe e Sirisë dhe e vendit të Filistejve. u bashkuan me ta.
42 Kur Juda dhe vëllezërit e tij panë që vuajtjet u shtuan dhe që forcat u vendosën në kufijtë e tyre, sepse e dinin se si mbreti kishte urdhëruar të shkatërrohej populli dhe të shfarosej plotësisht;
43 Ata i thanë njëri-tjetrit: "Le të rivendosim pasurinë e kalbur të popullit tonë dhe të luftojmë për popullin tonë dhe për shenjtëroren".
44 Atëherë asambleja u mblodh që të bëheshin gati për betejë, që të luteshin dhe të kërkonin mëshirë dhe dhembshuri.
45 Por Jeruzalemi ishte i zbrazët si një shkretëtirë; asnjë nga bijtë e tij nuk hynte apo dilte; edhe shenjtërorja ishte shkelur dhe të huajt ruanin fortesën; paganët kishin vendbanimin e tyre në atë vend; Jakobit iu hoq gëzimi dhe fyeti me harpë pushoi.
46 Kështu bijtë e Izraelit u mblodhën dhe arritën në Masfa, përballë Jeruzalemit; sepse në Masfa ishte vendi ku ata luteshin më parë në Izrael.
47 Pastaj agjëruan atë ditë, u veshën me thasë, hodhën hi mbi kokat e tyre dhe grisën rrobat e tyre,
48 Dhe hapën librin e ligjit, në të cilin kombet kërkonin të pikturonin shëmbëlltyrën e shëmbëlltyrave të tyre.
49 Ata sollën gjithashtu rrobat e priftërinjve, prodhimet e para dhe të dhjetat dhe nxitën Nazarejtë, të cilët i kishin mbushur ditët e tyre.
50 Atëherë ata bërtitën me zë të lartë drejt qiellit, duke thënë: "Çfarë të bëjmë me këta dhe ku t'i çojmë?".
51 Sepse shenjtërorja jote është e shkelur dhe e përdhosur, dhe priftërinjtë e tu janë të hidhëruar dhe të përulur.
52 Dhe ja, kombet janë mbledhur kundër nesh për të na shkatërruar; ti e di se çfarë mendojnë kundër nesh.
53 Si do të mund t'u rezistojmë atyre, nëse ti, o Perëndi, nuk do të jesh ndihma jonë?
54 Atëherë ata i binin borive dhe bërtitën me zë të lartë.
55 Dhe pas kësaj Juda caktoi komandantë të popullit, kapiten të mijërave, të qindrave, të pesëdhjetëve dhe të dhjetëshëve.
56 Por ata që ndërtonin shtëpi ose kishin gra të fejuara, mbillnin vreshta ose kishin frikë, ai urdhëroi që të ktheheshin secili në shtëpinë e vet, sipas ligjit.
57 Kështu kampi u nis dhe u vendos në krahun jugor të Emausit.
58 Dhe Juda tha: Armatosuni dhe jini trima dhe shikoni që të jeni gati në mëngjes, që të mund të luftoni kundër këtyre kombeve që janë mbledhur kundër nesh për të na shkatërruar ne dhe shenjtëroren tonë.
59 Sepse është më mirë për ne të vdesim në betejë se sa të shohim fatkeqësitë e popullit tonë dhe të shenjtërores sonë.
60 Megjithatë, ashtu si vullneti i Perëndisë është në qiell, kështu le të veprojë.

**KAPITULLI 4**

1 Pastaj Gorgiahu mori pesë mijë këmbësorë dhe një mijë kalorës më të mirë dhe u nis nga kampi natën;
2 Deri në fund ai mund të hynte me turmë mbi kampin e judenjve dhe t'i godiste papritmas. Dhe njerëzit e kalasë ishin udhërrëfyesit e tij.
3 Kur Juda e dëgjoi këtë, ai vetë u largua dhe trima me të, që të mundte ushtrinë e mbretit që ndodhej në Emaus,
4 Ndërsa forcat ishin shpërndarë ende nga kampi.
5 Në mes të kohës, Gorgjia erdhi natën në kampin e Judës; dhe, mbasi nuk gjeti njeri atje, i kërkoi në male, sepse tha: "Këta ikin prej nesh".
6 Por, sapo zbardhi dita, Juda u shfaq në fushë me tre mijë burra, të cilët megjithatë nuk kishin në mendje as armaturë as shpata.

7 Dhe ata panë kampin e kombeve që ishte i fortë dhe i armatosur mirë dhe i rrethuar nga kalorës; dhe këta ishin ekspertë të luftës.
8 Atëherë Juda u tha njerëzve që ishin me të: "Mos kini frikë nga turma e tyre dhe mos kini frikë nga sulmi i tyre".
9 Mbani mend se si etërit tanë u çliruan në Detin e Kuq, kur Faraoni i ndoqi me ushtri.
10 Tani le të thërrasim deri në qiell, në rast se Zoti do të ketë mëshirë për ne dhe do të kujtojë besëlidhjen e etërve tanë dhe do ta shkatërrojë këtë ushtri përpara fytyrës sonë sot.
11 që të gjithë kombet të dinë se ka një që e çliron dhe e shpëton Izraelin.
12 Atëherë të huajt ngritën sytë dhe i panë të vinin kundër tyre.
13 Prandaj ata dolën nga kampi për të luftuar; por ata që ishin me Judën i binin borive.
14 Kështu ata u bashkuan me betejën dhe kombet, të hutuar, ikën në fushë.
15 Megjithatë, të gjithë të pasmet e tyre u vranë nga shpata, sepse i ndoqën deri në Gazera, deri në fushat e Idumeas, në Azotus dhe në Jamnia, aq sa u vranë mbi tre mijë njerëz.
16 Kështu, Juda u kthye përsëri me ushtrinë e tij nga ndjekja e tyre,
17 Dhe i tha popullit: Mos u lakmoni nga plaçka, sepse kemi një betejë përpara,
18 Dhe Gorgia dhe ushtria e tij janë këtu pranë nesh në mal; por qëndroni tani kundër armiqve tanë dhe mundi ata, dhe pas kësaj ju mund të merrni me guxim plaçkën.
19 Ndërsa Juda po i thoshte akoma këto fjalë, një pjesë e tyre u shfaq që shikonte nga mali:
20 Të cilët, kur e kuptuan se Judenjtë kishin ikur ushtrinë e tyre dhe po digjnin çadrat; për tymin që u pa deklaroi atë që ishte bërë:
21 Kur i kuptuan këto gjëra, u trembën shumë dhe panë gjithashtu ushtrinë e Judës në fushë gati për të luftuar,
22 Të gjithë ikën në vendin e të huajve.
23 Atëherë Juda u kthye për të plaçkitur çadrat, ku morën shumë ar, argjend, mëndafshi blu dhe të purpurt të detit dhe pasuri të mëdha.
24 Pas kësaj ata shkuan në shtëpi, kënduan një këngë falënderimi dhe lëvduan Zotin në qiej, sepse është e mirë, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë.
25 Kështu Izraeli pati një çlirim të madh atë ditë.
26 Tani të gjithë të huajt që kishin shpëtuar erdhën dhe i treguan Lisias çfarë kishte ndodhur:
27 I cili, kur e dëgjoi, u turpërua dhe u dëshpërua, sepse Izraelit nuk iu bënë gjëra të tilla që ai donte, as gjëra që mbreti i kishte urdhëruar.
28 Vitin tjetër, që pasoi Lisia, mblodhi gjashtëdhjetë mijë këmbësorë të zgjedhur dhe pesë mijë kalorës për t'i nënshtruar.
29 Kështu arritën në Idume dhe ngritën çadrat e tyre në Bethsura; dhe Juda i doli përpara me dhjetë mijë burra.
30 Dhe, kur pa atë ushtri të fuqishme, u lut dhe tha: "I bekuar je, o Shpëtimtar i Izraelit, që shfarose dhunën e të fuqishmit me anë të shërbëtorit tënd David dhe ia dorëzove ushtrinë e të huajve. Jonathani, bir i Saulit, dhe shqyrtari i tij;
31 Mbylle këtë ushtri në duart e popullit tënd të Izraelit dhe le të turpërohen në fuqinë dhe kalorësit e tyre.
32 Bëj që të mos kenë guxim, bëj që të humbasë guximi i forcës së tyre dhe le të dridhen në shkatërrimin e tyre.
33 Përmbys me shpatën e atyre që të duan dhe le të të lëvdojnë me falenderim të gjithë ata që e njohin emrin tënd.
34 Kështu ata u bashkuan me betejën; dhe nga ushtria e Lisias u vranë rreth pesë mijë burra, madje edhe para tyre.
35 Tani, kur Lisia pa ushtrinë e tij të arratisur dhe burrërinë e ushtarëve të Judës dhe se si ata ishin gati të jetonin ose të vdisnin trimërisht, ai shkoi në Antioki, mblodhi një grup të huajsh dhe e bëri ushtrinë e tij më të madhe. se sa ishte, ai vendosi të kthehej përsëri në Jude.
36 Atëherë Juda dhe vëllezërit e tij thanë: "Ja, armiqtë tanë janë turpëruar; le të ngjitemi për të pastruar dhe për të shenjtëruar shenjtëroren".
37 Mbi këtë u mblodh gjithë ushtria dhe u ngjit në malin e Sionit.
38 Dhe, kur panë shenjtëroren e shkretuar dhe altarin të përdhosur, portat të djegura dhe shkurre që rriteshin në oborre si në një pyll ose në një nga malet, po, dhe dhomat e priftërinjve të shembur;
39 I grisën rrobat e tyre, bënë vajtime të mëdha dhe hodhën hi mbi kokat e tyre,
40 Dhe ranë përtokë me fytyrë për tokë, u ranë alarmit me boritë dhe bërtitën drejt qiellit.
41 Atëherë Juda caktoi disa njerëz për të luftuar kundër atyre që ishin në fortesë, deri sa të pastronte shenjtëroren.
42 Kështu ai zgjodhi priftërinj me biseda të paqortueshme, që kënaqeshin me ligjin.
43 që pastroi shenjtëroren dhe i nxori gurët e ndotur në një vend të papastër.
44 Dhe, duke u këshilluar se çfarë të bënin me altarin e olokausteve, i cili ishte përdhosur;
45 Ata menduan se ishte më mirë ta rrëzonin, që të mos ishte një turp për ta, sepse kombet e kishin ndotur; prandaj e rrëzuan.
46 Dhe i vendosi gurët në malin e tempullit në një vend të përshtatshëm, derisa të vinte një profet për të treguar se çfarë duhet bërë me ta.
47 Pastaj morën gurë të tërë sipas ligjit dhe ndërtuan një altar të ri sipas të parës;
48 Ndërtoi shenjtëroren dhe gjërat që ishin brenda tempullit dhe shenjtëroi oborret.
49 Bënë gjithashtu sende të reja të shenjta dhe sollën në tempull shandanin, altarin e olokausteve, temjanin dhe tryezën.
50 Mbi altar digjnin temjan dhe ndezën llambat që ishin mbi shandanin për të ndriçuar tempullin.
51 Pastaj i vunë bukët mbi tryezë, i shtrinë perdet dhe përfunduan të gjitha veprat që kishin filluar të bënin.
52 Tani, ditën e njëzetepesë të muajit të nëntë, që quhet muaji Casleu, në vitin e njëqind e dyzet e tetë, ata u ngritën herët në mëngjes,
53 dhe ofruan flijime sipas ligjit mbi altarin e ri të olokausteve që kishin bërë.
54 Shikoni, në çfarë kohe dhe në çfarë dite kombet e kishin përdhosur atë, dhe në atë kohë ishte kushtuar këngë, qypa, harpa dhe cembale.
55 Atëherë tërë populli ra përmbys me fytyrën përmbys përpara dhe lëvdonte Perëndinë e qiellit, që i kishte dhënë sukses.
56 Kështu e kremtuan kushtimin e altarit tetë ditë, ofruan olokauste me gëzim dhe flijuan flijimin e çlirimit dhe të lëvdimit.

57 Ata zbukuruan edhe pjesën e përparme të tempullit me kurora ari dhe me mburoja; i rinovuan portat dhe dhomat dhe i varën dyert.
58 Kështu pati një gëzim shumë të madh në popull, sepse turpi i kombeve u hoq.
59 Për më tepër, Juda dhe vëllezërit e tij me gjithë asamblenë e Izraelit urdhëruan që ditët e kushtimit të altarit të mbaheshin në stinën e tyre nga viti në vit për tetë ditë, nga dita e njëzetepesë e muajit Casleu. , me hare dhe hare.
60 Në atë kohë ata ndërtuan edhe malin e Sionit me mure të larta dhe kulla të forta rreth e qark, që të mos vinin johebrenjtë dhe ta shkelnin, siç kishin bërë më parë.
61 Vendosën aty një garnizon për ta ruajtur dhe fortifikuan Bethsurën për ta ruajtur; që populli të kishte një mbrojtje kundër Idumesë.

**KAPITULLI 5**

1 Kur kombet përreth dëgjuan që altari u ndërtua dhe se shenjtërorja u rinovua si më parë, nuk i pëlqeu shumë.
2 Prandaj ata menduan të shkatërronin brezin e Jakobit që ishte mes tyre, dhe pas kësaj ata filluan të vrasin dhe të shkatërrojnë popullin.
3Pastaj Juda luftoi kundër bijve të Esaut në Idumea, në Arabatinë, sepse ata kishin rrethuar Gaelin; dhe i mundi të madh, ua pakësoi guximin dhe u mori plaçkën.
4 Atij iu kujtua gjithashtu plagosja e bijve të Bean-it, të cilët kishin qenë një lak dhe një skandal për popullin, sepse i zinin pritë rrugës.
5 I mbylli, pra, në kulla, fushoi kundër tyre, i shkatërroi plotësisht dhe dogji në zjarr kullat e atij vendi dhe gjithçka që ndodhej aty.
6 Më pas ai kaloi te bijtë e Amonit, ku gjeti një fuqi të fuqishme dhe një numër të madh njerëzish, me Timoteun, kapitenin e tyre.
7 Kështu ai bëri shumë beteja me ta, deri sa ata u turpëruan përpara tij; dhe i goditi.
8 Mbasi pushtoi Jazarin me qytetet që i përkisnin, u kthye në Jude.
9 Atëherë kombet që ishin në Galaad u mblodhën kundër bijve të Izraelit që ishin në shtëpitë e tyre për t'i shkatërruar; por ata ikën në kalanë e Dathemës.
10 Dhe i dërgoi letra Judës dhe vëllezërve të tij: "Paganet që janë rreth nesh janë mbledhur kundër nesh për të na shkatërruar;
11 Dhe ata po përgatiten të vijnë të marrin kështjellën ku kemi ikur, duke qenë Timoteu kapiten i ushtrisë së tyre.
12 Ejani, pra, dhe na çliro nga duart e tyre, sepse shumë prej nesh janë vrarë.
13 Po, të gjithë vëllezërit tanë që ishin në vendet e Tobie u vranë; dhe aty kanë shkatërruar rreth një mijë burra.
14 Ndërsa këto letra po lexoheshin akoma, ja, erdhën lajmëtarë të tjerë nga Galilea me rroba të grisura, të cilët raportuan kështu,
15 Dhe thanë: "Ata nga Ptolemaida, nga Tiros, dhe nga Sidoni dhe nga gjithë Galilea e johebrenjve janë mbledhur kundër nesh për të na shfarosur.
16 Kur Juda dhe populli dëgjuan këto fjalë, mblodhën një asamble të madhe për t'u këshilluar se çfarë të bënin për vëllezërit e tyre që ishin në vështirësi dhe i sulmuan.
17 Atëherë Juda i tha vëllait të tij Simonit: "Zgjidh njerëz dhe shko dhe çliro vëllezërit e tu që janë në Galile, sepse unë dhe vëllai im Jonathani do të shkojmë në vendin e Galaadit".
18 Kështu ai la Jozefin, birin e Zakarias, dhe Azariahun, kapitenët e popullit, me mbetjen e ushtrisë në Jude për ta ruajtur.
19 të cilit ai i urdhëroi, duke thënë: "Merrni përgjegjësinë e këtij populli dhe kini kujdes që të mos bëni luftë kundër kombeve deri në kohën që ne të kthehemi".
20 Tani Simonit iu dhanë tre mijë burra për të shkuar në Galile dhe Judës tetë mijë burra për vendin e Galaadit.
21 Atëherë Simoni shkoi në Galile, ku zhvilloi shumë beteja me kombet, aq sa kombet u mërzitën prej tij.
22 Dhe ai i ndoqi deri në portën e Ptolemaidës; dhe u vranë nga kombet rreth tre mijë njerëz, të cilëve ai mori plaçkën.
23 Dhe ata që ishin në Galile dhe në Arbatis, me gratë e tyre, me fëmijët e tyre dhe me gjithçka kishin, i mori me vete dhe i solli në Jude me gëzim të madh.
24 Edhe Juda Makabeu dhe vëllai i tij Jonathani kaluan Jordanin dhe udhëtuan tre ditë në shkretëtirë,
25 Kur u takuan me Nabatitët, të cilët erdhën tek ata në mënyrë paqësore dhe u treguan gjithçka që u kishte ndodhur vëllezërve të tyre në vendin e Galaadit:
26 Dhe sa shumë prej tyre u mbyllën në Bosora, në Bosor, në Alema, në Kasfor, në Maked dhe në Karnaim; të gjitha këto qytete janë të forta dhe të mëdha:
27 Dhe që u mbyllën në qytetet e tjera të vendit të Galaadit dhe që nesër ata kishin caktuar që të sillnin ushtrinë e tyre kundër fortesave, t'i pushtonin dhe t'i shkatërronin të gjitha brenda një dite.
28 Atëherë Juda dhe ushtria e tij u kthyen befas nga rruga e shkretëtirës për në Bosora; dhe, mbasi pushtoi qytetin, vrau me shpatë të gjithë meshkujt, mori gjithë plaçkën e tyre dhe dogji qytetin me zjarr,
29 Prej andej u nis natën dhe shkoi derisa arriti në fortesë.
30 Dhe herët në mëngjes ata ngritën sytë dhe ja, ishte një popull i panumërt që mbanin shkallë dhe motorë të tjerë luftarakë për të marrë fortesën, sepse ata i sulmuan.
31 Kur Juda pa, pra, se beteja kishte filluar dhe britma e qytetit u ngjit në qiell me bori dhe me zhurmë të madhe,
32 Ai i tha ushtrisë së tij: "Luftoni sot për vëllezërit tuaj".
33 Dhe ai doli pas tyre në tre grupe, të cilët u binin borive dhe bërtisnin me lutje.
34 Atëherë ushtria e Timoteut, duke ditur se ishte Makabe, iku prej tij; prandaj ai i goditi me një kërdi të madhe; kështu që atë ditë u vranë rreth tetë mijë burra.
35 Kështu, Juda u largua nga Masfa; dhe pasi e sulmoi, mori dhe vrau të gjithë meshkujt që ndodheshin aty, mori plaçkën e tyre dhe e dogji me zjarr.
36 Që andej ai shkoi dhe pushtoi Kasfonin, Magedin, Bosorin dhe qytetet e tjera të vendit të Galaadit.
37 Mbas këtyre gjërave, Timoteu mblodhi një ushtri tjetër dhe fushoi kundër Rafonit, matanë përroit.
38 Atëherë Juda dërgoi njerëz për të vëzhguar ushtrinë, të cilët e lajmëruan duke thënë: "Të gjitha kombet që na rrethojnë janë mbledhur rreth tyre, një ushtri shumë e madhe".
39 Rekrutoi gjithashtu arabët për t'i ndihmuar dhe ata kanë ngritur çadrat e tyre përtej përroit, gati të vijnë të luftojnë kundër teje. Pas kësaj Juda shkoi t'i takonte.
40 Atëherë Timoteu u tha kapitenëve të ushtrisë së tij: "Kur Juda dhe ushtria e tij t'i afrohen përroit, po të kalonte më parë tek ne, ne nuk do të mund t'i rezistojmë; sepse ai do të na mbizotërojë fuqishëm:

41 Por në qoftë se ai ka frikë dhe fushon matanë lumit, ne do të shkojmë drejt tij dhe do ta mundim.
42 Kur Juda iu afrua përroit, bëri që të qëndrojnë pranë përroit skribët e popullit; të cilëve u dha këtë urdhër, duke thënë: "Mos lini asnjë të qëndrojë në kamp, por le të vijnë të gjithë në betejë".
43 Kështu ai shkoi i pari tek ata dhe gjithë populli pas tij; pastaj të gjitha kombet, të mërzitur para tij, hodhën armët e tyre dhe ikën në tempullin që ishte në Karnaim.
44 Por ata pushtuan qytetin dhe dogjën tempullin me gjithë ata që ndodheshin aty. Kështu Karnaimi u nënshtrua dhe ata nuk mund të qëndronin më përpara Judës.
45 Atëherë Juda mblodhi të gjithë izraelitët që ishin në vendin e Galaadit, nga më i vogli tek më i madhi, madje gratë e tyre, fëmijët e tyre dhe gjërat e tyre, një ushtri shumë e madhe, deri në fund që të mund të arrinin në tokën e Judea.
46 Tani kur arritën te Efroni, (ky ishte një qytet i madh në rrugën që duhej të shkonin, i fortifikuar shumë mirë) nuk mund të largoheshin prej tij, as në të djathtë as në të majtë, por duhej të kalonin në mes të atë.
47 Atëherë banorët e qytetit i mbyllën dhe i mbyllën portat me gurë.
48 Atëherë Juda u dërgoi atyre në mënyrë paqësore për t'u thënë: "Le të kalojmë nëpër vendin tuaj për të shkuar në vendin tonë dhe askush nuk do t'ju bëjë asnjë të keqe; do të kalojmë vetëm në këmbë, por ata nuk deshën t'i hapen.
49 Prandaj Juda urdhëroi që të shpallej në gjithë ushtrinë, që secili të ngrejë çadrën e tij në vendin ku ndodhej.
50 Kështu ushtarët ngritën kampin dhe e sulmuan qytetin gjithë atë ditë dhe gjithë atë natë, derisa qyteti iu dorëzua në duart e tij.
51 Ai vrau pastaj të gjithë meshkujt me tehun e shpatës, pushtoi qytetin, mori plaçkën e tij dhe kaloi nëpër qytet mbi ata që ishin vrarë.
52 Mbas kësaj kaluan Jordanin në fushën e madhe përballë Bethsanit.
53 Dhe Juda mblodhi ata që erdhën prapa dhe e nxiti popullin gjatë gjithë rrugës, derisa arriti në tokën e Judesë.
54 Kështu ata u ngjitën në malin Sion me gëzim dhe hare, ku ofruan olokauste, sepse asnjë prej tyre nuk u vra deri sa të ktheheshin në paqe.
55 Në kohën kur Juda dhe Jonathani ishin në tokën e Galaadit dhe Simoni, vëllai i tij në Galile, përpara Ptolemaidit,
56 Jozefi, bir i Zakarias, dhe Azarias, komandantë të garnizoneve, dëgjuan për trimëritë dhe për luftërat që kishin bërë.
57 Prandaj ata thanë: "Le të marrim edhe ne një emër dhe të shkojmë të luftojmë kundër kombeve që na rrethojnë".
58 Kështu, mbasi i dhanë përgjegjësi garnizonit që ishte me ta, shkuan në drejtim të Jamnias.
59 Pastaj Gorgiahu dhe njerëzit e tij dolën nga qyteti për të luftuar kundër tyre.
60 Dhe kështu ndodhi që Jozefi dhe Azarasi u larguan dhe u ndoqën deri në kufijtë e Judesë; dhe populli i Izraelit u vra atë ditë rreth dy mijë burra.
61 Kështu ndodhi një përmbysje e madhe midis bijve të Izraelit, sepse ata nuk ishin të bindur ndaj Judës dhe vëllezërve të tij, por menduan të bënin një veprim të guximshëm.
62 Për më tepër, këta njerëz nuk erdhën nga fara e atyre, me anë të të cilëve çlirimi iu dha Izraelit.
63 Por njeriu Juda dhe vëllezërit e tij ishin shumë të njohur në sytë e gjithë Izraelit dhe të gjithë kombeve, kudo që emri i tyre dëgjohej;
64 Aq sa njerëzit u mblodhën me ta me brohoritje gëzimi.
65 Më pas Juda doli me vëllezërit e tij dhe luftoi kundër bijve të Esaut në vendin në jug, ku goditi Hebronin dhe qytetet e tij, rrëzoi fortesën e tij dhe dogji kullat rreth e qark.
66 Që andej u nis për të shkuar në vendin e Filistejve dhe kaloi nëpër Samari.
67 Në atë kohë disa priftërinj, që donin të tregonin trimërinë e tyre, u vranë në betejë, sepse dolën të luftojnë pa qëllim.
68 Kështu Juda iu drejtua Azotusit në vendin e Filistejve, mbasi rrëzoi altarët e tyre, dogji në zjarr shëmbëlltyrat e tyre të gdhendura dhe plaçkiti qytetet e tyre dhe u kthye në vendin e Judesë.

**KAPITULLI 6**

1 Në atë kohë mbreti Antiok, duke udhëtuar nëpër vendet e larta, dëgjoi të thuhet se Elimais në vendin e Persisë ishte një qytet shumë i njohur për pasuri, argjend dhe ar;
2 Dhe se në të ishte një tempull shumë i pasur, ku kishte mbulesa ari, parzmore dhe mburoja, që i kishte lënë aty Aleksandri, biri i Filipit, mbretit maqedonas, i cili mbretëroi i pari midis grekëve.
3 Prandaj ai erdhi dhe kërkoi të merrte qytetin dhe ta plaçkiste; por ai nuk mundi, sepse banorët e qytetit, pasi kishin paralajmëruar për këtë,
4 U ngrit kundër tij në betejë; kështu ai iku, u largua prej andej me një hidhërim të madh dhe u kthye në Babiloni.
5 Erdhi edhe një që e çoi lajmin në Persi se ushtritë që shkuan kundër vendit të Judesë u vranë.
6 Dhe Lisia, i cili doli i pari me një fuqi të madhe, u dëbua nga Judenjtë; dhe se ata u forcuan nga armatura, fuqia dhe depoja e plaçkës që kishin marrë nga ushtritë që i kishin shkatërruar:
7 Ata kishin rrëzuar gjithashtu gjërat e neveritshme që ai kishte ngritur mbi altarin në Jeruzalem dhe kishin rrethuar shenjtëroren me mure të larta, si më parë, dhe qytetin e tij Bethsura.
8 Mbreti, kur dëgjoi këto fjalë, mbeti i habitur dhe i tronditur; dhe e shtriu në shtratin e tij dhe u sëmur nga pikëllimi, sepse nuk i kishte ndodhur ashtu siç priste.
9 Dhe ai qëndroi atje shumë ditë, sepse hidhërimi i tij ishte gjithnjë e më i madh dhe ai jepte llogari se do të vdiste.
10 Prandaj ai thirri të gjithë miqtë e tij dhe u tha atyre: Gjumi më është zhdukur nga sytë dhe zemra ime ligështohet për shumë kujdes.
11 Dhe mendoja me veten time: "Në ç'mundim jam duke ardhur dhe sa e madhe është një përmbytje mjerimi, në të cilën jam tani!". sepse isha bujar dhe i dashur në fuqinë time.
12 Por tani më kujtohen të këqijat që bëra në Jeruzalem, që mora të gjitha veglat prej ari dhe argjendi që ndodheshin aty dhe dërgova të shkatërroj pa shkak banorët e Judesë.
13 Prandaj e kuptoj se për këtë arsye më kanë rënë këto telashe dhe, ja, po vdes nga pikëllimi i madh në një tokë të huaj.
14Atëherë thirri Filipin, një nga miqtë e tij, të cilin e bëri sundimtar mbi gjithë mbretërinë e tij,

15 Dhe i dha kurorën, mantelin e tij dhe vulën e tij, që në fund të rritë birin e tij Antiokun dhe ta ushqejë për mbretërinë.
16 Kështu mbreti Antiok vdiq atje në vitin e njëqind e dyzet e nëntë.
17 Kur Lisia kuptoi që mbreti kishte vdekur, vendosi në vend të tij të mbretërojë birin e tij Antiok, të cilin ai e kishte rritur që i vogël, dhe e quajti Eupator.
18 Në atë kohë ata që ishin në kullë i mbyllën izraelitët rreth e qark shenjtërores dhe kërkonin gjithnjë dëmin e tyre dhe forcimin e kombeve.
19 Prandaj Juda, duke dashur t'i shkatërronte, mblodhi tërë popullin për t'i rrethuar.
20 Kështu ata u mblodhën dhe i rrethuan në vitin e njëqind e pesëdhjetë; dhe ai bëri kundër tyre montime për të shtënë dhe motorë të tjerë.
21 Por dolën disa nga të rrethuarit, me të cilët u bashkuan disa të pabesë të Izraelit;
22 Ata shkuan te mbreti dhe i thanë: "Deri kur do të kesh gjykimin dhe do të marrësh hak për vëllezërit tanë?".
23 Ne kemi qenë të gatshëm t'i shërbejmë atit tënd dhe të bëjmë atë që ai do të na donte dhe t'u bindemi urdhërimeve të tij;
24 Për këtë arsye ata nga kombi ynë rrethojnë kullën dhe janë larguar prej nesh; për më tepër ata nga ne vranë dhe na plaçkitën trashëgiminë, sa mundën të ndiznin.
25 Ata nuk e kanë shtrirë dorën e tyre vetëm kundër nesh, por edhe kundër kufijve të tyre.
26 Dhe ja, sot po rrethojnë kullën në Jeruzalem për ta pushtuar; gjithashtu e kanë fortifikuar shenjtëroren dhe Bethsurën.
27 Prandaj, nëse nuk i pengon ata shpejt, ata do të bëjnë gjërat më të mëdha se këto, as ti nuk do të jesh në gjendje t'i sundosh ata.
28 Mbreti, kur i dëgjoi këto, u zemërua dhe mblodhi të gjithë miqtë e tij, komandantët e ushtrisë së tij dhe ata që ishin në krye të kuajve.
29 I erdhën tek ai edhe nga mbretëri të tjera dhe nga ishujt e detit, grupe ushtarësh me pagesë.
30 Kështu numri i ushtrisë së tij ishte njëqind mijë këmbësorë, njëzet mijë kalorës dhe tridhjetë e dy elefantë që bënin luftë.
31 Këta kaluan nëpër Idumea dhe fushuan kundër Bethsurës, të cilën e sulmuan për shumë ditë duke bërë makina luftarake; por ata nga Bethsura dolën, i dogjën me zjarr dhe luftuan trimërisht.
32 Pas kësaj Juda u largua nga kulla dhe fushoi në Bathzakarias, përballë kampit të mbretit.
33 Atëherë mbreti, që u ngrit shumë herët, marshoi me forcë me ushtrinë e tij drejt Bathzakarias, ku ushtria e tij i bëri gati për të luftuar dhe u ra borive.
34 Dhe deri në fund ata mund t'i provokonin elefantët për të luftuar, u treguan atyre gjakun e rrushit dhe të manit.
35 Përveç kësaj, ata i ndanë kafshët midis ushtrive dhe për çdo elefant caktuan një mijë burra, të armatosur me parzmore dhe me helmeta prej bronzi mbi kokat e tyre; dhe përveç kësaj, për çdo kafshë u shuguruan pesëqind kalorës nga më të mirët.
36 Këta ishin gati në çdo rast; kudo që ishte bisha dhe kudo që shkonte bisha, shkonin edhe ata dhe nuk u larguan prej tij.
37 Dhe mbi kafshët kishte kulla të forta druri, të cilat mbulonin secilën prej tyre dhe ishin të lidhura me to me mjete; kishte gjithashtu mbi çdo një tridhjetë e dy burra të fortë që luftuan kundër tyre, përveç indianit që sundonte atij.
38 Sa për mbetjen e kalorësve, ata i vunë nga një anë dhe nga tjetra në të dy pjesët e ushtrisë, duke u dhënë shenja se çfarë të bënin dhe duke u shfrytëzuar nga të gjithë në mes të radhëve.
39 Tani kur dielli shkëlqeu mbi mburojat prej ari dhe prej bronzi, malet shkëlqenin prej tyre dhe shkëlqenin si llamba zjarri.
40 Kështu, një pjesë e ushtrisë së mbretit, e shtrirë në malet e larta dhe një pjesë në luginat poshtë, marshuan me siguri dhe rregull.
41 Prandaj të gjithë ata që dëgjuan zhurmën e turmës së tyre, marshimin e grupit dhe kërcitjen e parzmoreve, u tronditën, sepse ushtria ishte shumë e madhe dhe e fuqishme.
42 Atëherë Juda dhe ushtria e tij u afruan dhe u nisën për të luftuar; dhe gjashtëqind veta nga ushtria e mbretit u vranë.
43 Edhe Eleazari, i mbiquajtur Savaran, duke kuptuar që një nga kafshët, e armatosur me parzmore mbretërore, ishte më e lartë se të gjithë të tjerët, dhe duke menduar se mbreti ishte mbi të,
44 Vëre veten në rrezik, deri në fund mund të çlirojë popullin e tij dhe t'i marrë një emër të përjetshëm.
45 Prandaj ai vrapoi kundër tij me guxim në mes të betejës, duke vrarë në të djathtë dhe në të majtë, kështu që ata u ndanë prej tij nga të dy anët.
46 Dhe ai u fut nën elefantin, e futi poshtë dhe e vrau; dhe elefanti ra mbi të dhe ai vdiq.
47 Por pjesa tjetër e Judenjve, duke parë fuqinë e mbretit dhe dhunën e forcave të tij, u larguan prej tyre.
48 Atëherë ushtria e mbretit u ngjit në Jeruzalem për t'i takuar; dhe mbreti ngriti çadrat e tij kundër Judesë dhe kundër malit Sion.
49 Por ai bëri paqe me ata që ishin në Bethsura, sepse ata dolën nga qyteti, sepse aty nuk kishin ushqime për të duruar rrethimin, sepse ky ishte një vit pushimi për vendin.
50 Kështu mbreti mori Bethsurën dhe vendosi një garnizon për ta ruajtur.
51 Sa për shenjtëroren, ai e rrethoi shumë ditë; dhe vendosi aty artileri me motorë dhe vegla për të hedhur zjarr dhe gurë dhe copa për të hedhur shigjeta dhe hobe.
52 Kështu ata bënë edhe motorë kundër motorëve të tyre dhe i bënë të luftojnë një kohë të gjatë.
53 Por më në fund, enët e tyre ishin pa ushqime (sepse ishte viti i shtatë dhe ata në Jude, që u çliruan nga johebrenjtë, kishin ngrënë mbetjet e depove);
54 Kishin mbetur vetëm pak në shenjtërore, sepse zia e bukës i pushtoi aq shumë saqë nuk mundën të shpërndaheshin, secili në vendin e vet.
55 Në atë kohë Lisia dëgjoi të thoshte se Filipi, të cilin mbreti Antiok, sa ishte gjallë, e kishte caktuar të rritë birin e tij Antiokun, që të bëhej mbret,
56 U kthyen nga Persia dhe nga Media dhe ushtria e mbretit që shkoi me të, dhe ai kërkoi t'i merrte atij qeverisjen e punëve.
57 Prandaj ai shkoi me nxitim dhe i tha mbretit, kapitenëve të ushtrisë dhe grupit: "Ne kalbejmë çdo ditë dhe ushqimet tona janë të vogla dhe vendi ku kemi rrethuar është i fortë dhe punët e mbretërisë shtrihu mbi ne:
58 Tani le të jemi miq me këta njerëz dhe të bëjmë paqe me ta dhe me gjithë kombin e tyre;

59 Dhe lidhni besëlidhje me ta se do të jetojnë sipas ligjeve të tyre, ashtu si kanë bërë më parë, sepse ata janë të pakënaqur dhe kanë bërë të gjitha këto gjëra, sepse ne i kemi hequr ligjet e tyre.
60 Kështu mbreti dhe princat ishin të kënaqur; prandaj ai dërgoi te ata për të bërë paqe; dhe ata e pranuan atë.
61 Mbreti dhe princat u betuan gjithashtu me ta, dhe ata dolën nga fortesa.
62 Pastaj mbreti hyri në malin Sion; por, kur pa fuqinë e vendit, theu betimin që kishte bërë dhe urdhëroi të rrëzonte murin rreth e qark.
63 Më pas u largua me nxitim dhe u kthye në Antioki, ku gjeti Filipin si zot të qytetit; kështu ai luftoi kundër tij dhe pushtoi qytetin me dhunë.

**KAPITULLI 7**

1 Në vitin e pesëdhjetë e njëqind e një Demetrius, biri i Seleukut, u nis nga Roma dhe me disa njerëz doli në një qytet të detit dhe mbretëroi atje.
2 Dhe kur ai hyri në pallatin e etërve të tij, forcat e tij zunë Antiokun dhe Lisinë për t'i çuar tek ai.
3 Prandaj, kur e kuptoi, tha: "Më lër të mos i shoh fytyrat e tyre".
4 Kështu ushtria e tij i vrau. Tani kur Dhimitri u ul në fronin e mbretërisë së tij,
5Aty erdhën tek ai të gjithë njerëzit e këqij dhe të pabesë të Izraelit, me kryepriftin e tyre Alkimin, i cili donte të bëhej kryeprift.
6 Ata e paditën popullin para mbretit, duke thënë: "Juda dhe vëllezërit e tij kanë vrarë të gjithë miqtë e tu dhe na kanë dëbuar nga vendi ynë".
7 Dërgo, pra, një njeri tek i cili ke besim dhe le të shkojë të shohë çfarë fatkeqësie ka bërë midis nesh dhe në vendin e mbretit, dhe le t'i ndëshkojë me të gjithë ata që i ndihmojnë.
8 Atëherë mbreti zgjodhi Bakhidin, një mik të mbretit, i cili sundonte përtej përmbytjes dhe ishte një njeri i madh në mbretëri dhe besnik i mbretit,
9 Dhe e dërgoi me atë Alkimin e lig, të cilin e bëri kryeprift, dhe e urdhëroi që të hakmerrej me bijtë e Izraelit.
10 Kështu ata u nisën dhe erdhën me një fuqi të madhe në tokën e Judesë, ku i dërguan lajmëtarë Judës dhe vëllezërve të tij me fjalë paqësore, me mashtrim.
11 Por ata nuk ia vunë veshin fjalëve të tyre; sepse panë se kishin ardhur me një fuqi të madhe.
12 Atëherë u mblodhën pranë Alkimit dhe Bakides një grup skribësh për të kërkuar drejtësi.
13 Tani Assideasit ishin të parët ndër bijtë e Izraelit që kërkuan paqe prej tyre:
14 Sepse ata thanë: "Një prift i pasardhësve të Aaronit ka ardhur me këtë ushtri dhe ai nuk do të na bëjë asnjë të keqe".
15 Kështu ai u foli atyre në mënyrë paqësore dhe u betua atyre, duke thënë: "Ne nuk do të bëjmë dëm as për ju, as për miqtë tuaj".
16 Prandaj ata i besuan; por ai mori prej tyre gjashtëdhjetë burra dhe i vrau brenda një dite, sipas fjalëve që kishte shkruar,
17 E kanë hedhur jashtë mishin e shenjtorëve të tu dhe gjakun e tyre e kanë derdhur rreth e qark Jeruzalemit, dhe nuk kishte njeri që t'i varroste.
18 Prandaj frika dhe tmerri i tyre ra mbi të gjithë njerëzit, të cilët thoshin: "Nuk ka në ta as të vërtetë as drejtësi; sepse ata kanë thyer besëlidhjen dhe betimin që kanë bërë.
19 Pas kësaj, i largoi Bakides nga Jeruzalemi dhe i ngriti çadrat e tij në Bezeth, ku dërgoi dhe mori shumë nga njerëzit që e kishin braktisur, si dhe disa nga populli, dhe, pasi i vrau, i hodhi në të madhin. gropë.
20 Pastaj ia besoi vendin Alkimit dhe i la një pushtet për ta ndihmuar; kështu Bakidi shkoi te mbreti.
21 Por Alkimi u grind për kryepriftërinë.
22 Dhe tek ai u kthyen të gjithë njerëzit e shqetësuar, të cilët, pasi morën në dorë vendin e Judës, bënë shumë të këqija në Izrael.
23 Kur Juda pa gjithë të keqen që Alkimi dhe grupi i tij kishin bërë midis bijve të Izraelit, madje edhe mbi kombet,
24 Ai doli në të gjitha krahinat e Judesë rreth e qark dhe u hakmor me ata që ishin rebeluar prej tij, që të mos guxonin më të dilnin në krahinë.
25 Nga ana tjetër, kur Alkimi pa që Juda dhe grupi i tij kishin marrë epërsi dhe e kuptoi se ai nuk ishte në gjendje t'i rezistonte forcës së tyre, shkoi përsëri te mbreti dhe tha të gjitha më të këqijat që mundi.
26 Atëherë mbreti dërgoi Nikanorin, një nga princat e tij të nderuar, një njeri me urrejtje vdekjeprurëse ndaj Izraelit, me urdhër të shkatërronte popullin.
27 Kështu Nikanori erdhi në Jeruzalem me një forcë të madhe; dhe dërgoi te Juda dhe vëllezërit e tij me mashtrim me fjalë miqësore, duke thënë:
28 Le të mos ketë asnjë betejë midis meje dhe teje; Unë do të vij me disa burra, që t'ju shoh në paqe.
29 Atëherë ai erdhi te Juda dhe ata përshëndetën njëri-tjetrin paqësisht. Por armiqtë u përgatitën të merrnin Judën me dhunë.
30 Kjo gjë, pasi Juda e kuptoi se iu afrua me mashtrim, pati një frikë të madhe prej tij dhe nuk do ta shihte më fytyrën.
31 Edhe Nikanori, kur pa që këshilla e tij u zbulua, doli të luftojë kundër Judës pranë Kafarsalamës.
32 Aty ku u vranë nga ana e Nikanorit rreth pesë mijë njerëz, të tjerët ikën në qytetin e Davidit.
33 Pas kësaj Nikanori u ngjit në malin e Sionit dhe dolën nga shenjtërorja disa nga priftërinjtë dhe disa nga pleqtë e popullit për ta përshëndetur në mënyrë paqësore dhe për t'i treguar olokaustin që ishte ofruar për mbretin.
34Por ai i tallej, qeshte me ta, i shante me turp dhe foli me krenari,
35 Dhe u betua në zemërimin e tij, duke thënë: "Nëse Juda dhe ushtria e tij nuk më dorëzohen tani në duart e mia, në rast se do të kthehem i sigurt, do ta djeg këtë shtëpi".
36 Pastaj hynë priftërinjtë dhe u ndalën përpara altarit dhe tempullit, duke qarë dhe duke thënë:
37 Ti, o Zot, zgjodhe këtë shtëpi që të quhet me emrin tënd dhe të jetë një shtëpi lutjeje dhe përgjërimi për popullin tënd.
38 Merrni hak ndaj këtij njeriu dhe ushtrisë së tij dhe le të bien nga shpata; mbani mend blasfemitë e tyre dhe lërini të mos vazhdojnë më.
39 Kështu Nikanori doli nga Jeruzalemi dhe ngriti çadrat e tij në Bethhoron, ku i doli përpara një ushtri nga Siria.
40 Por Juda fushoi në Adasa me tre mijë burra dhe atje u lut duke thënë:
41 O Zot, kur ata që ishin dërguar nga mbreti i Asirianëve blasfemuan, engjëlli yt doli dhe goditi njëqind e tetëdhjetë e pesë mijë prej tyre.

42 Kështu shkatërroje sot këtë ushtri para nesh, që të tjerët të dinë që ai ka folur blasfemisht kundër shenjtërores sate dhe ta gjykosh sipas ligësisë së tij.
43 Kështu, ditën e trembëdhjetë të muajit të Adarit, ushtritë u bashkuan me betejën, por ushtria e Nikanorit u trondit dhe ai u vra i pari në betejë.
44 Kur ushtria e Nikanorit pa që ai ishte vrarë, i hodhën armët dhe ikën.
45 Pastaj ata i ndoqën një ditë udhëtim, nga Adasa në Gazera, duke i rënë alarmit pas tyre me boritë e tyre.
46 Atëherë ata dolën nga të gjitha qytetet e Judesë përreth dhe i mbyllën; kështu që ata, duke u kthyer kundër atyre që i ndoqën, u vranë të gjithë nga shpata dhe nuk mbeti asnjë prej tyre.
47 Më pas ata morën plaçkën dhe gjahun, i prenë kokën dhe dorën e djathtë të Nikanorit, të cilat ai i shtriu me krenari, i sollën dhe i varën në drejtim të Jeruzalemit.
48 Për këtë populli u gëzua shumë dhe e kremtoi atë ditë një ditë gëzimi të madh.
49 Ata caktuan gjithashtu që të kremtohet çdo vit kjo ditë, e trembëdhjetë e Adarit.
50 Kështu vendi i Judës u qetësua për pak kohë.

**KAPITULLI 8**

1 Tani Juda kishte dëgjuar për Romakët, se ata ishin burra të fuqishëm dhe trima, dhe të tillë që do të pranonin me dashuri të gjithë ata që u bashkuan me ta dhe të bënin një aleancë miqësie me të gjithë ata që u vinin;
2 Dhe se ata ishin burra me trima të mëdha. Atij iu tregua gjithashtu për luftërat dhe veprat e tyre fisnike që kishin bërë midis Galatasve dhe se si i kishin pushtuar dhe i kishin vënë nën haraç;
3 Dhe atë që kishin bërë në vendin e Spanjës, për të fituar minierat e argjendit dhe të arit që është atje;
4 Dhe se me politikën dhe durimin e tyre ata kishin pushtuar të gjithë vendin, megjithëse ishte shumë larg tyre; dhe mbretërit që erdhën kundër tyre nga skaji i dheut, derisa i turpëruan dhe u bënë një përmbysje të madhe, kështu që të tjerët u jepnin haraç çdo vit.
5 Veç kësaj, si ishin turpëruar në betejë Filipi dhe Perseu, mbreti i Citimëve, me të tjerët që u ngritën kundër tyre dhe i kishin mundur;
6 Edhe Antioku, mbreti i madh i Azisë, që doli kundër tyre në betejë, me njëqind e njëzet elefantë, me kalorës, me qerre dhe një ushtri shumë të madhe, u turpërua prej tyre;
7 Dhe si e zunë të gjallë dhe lidhën besëlidhje që ai dhe ata që mbretëruan pas tij të paguanin një haraç të madh dhe të jepnin pengje dhe atë që ishte rënë dakord,
8 Dhe vendi i Indisë, Media, Lidia dhe vendet më të mira, që morën prej tij dhe ia dhanë mbretit Eumen.
9 Për më tepër, si kishin vendosur Grekët të vinin dhe t'i shkatërronin;
10 Dhe ata, duke e ditur këtë, dërguan kundër tyre një kapiten dhe duke luftuar me ta, vranë shumë prej tyre, morën robër gratë dhe fëmijët e tyre, i plaçkitën, pushtuan tokat e tyre dhe rrëzuan forcat e tyre. mban dhe i solli ata të jenë shërbëtorë të tyre deri më sot:
11 Përveç kësaj, iu tregua se si ata shkatërruan dhe vunë nën sundimin e tyre të gjitha mbretëritë dhe ishujt e tjerë që u rezistuan në çdo kohë;
12 Por me miqtë e tyre dhe me ata që mbështeteshin tek ata, ata ruanin miqësi dhe se kishin pushtuar mbretëritë e largëta dhe të afërta, aq sa të gjithë ata që dëgjuan për emrin e tyre kishin frikë prej tyre.
13 Edhe ata që donin të ndihmonin në një mbretëri, të mbretërojnë; dhe ata që duan përsëri, ata i zhvendosin: më në fund, u lartësuan shumë.
14 Megjithatë, për gjithë këtë, asnjëri prej tyre nuk mbante një kurorë ose nuk ishte veshur me të purpurta, që të madhërohej me të.
15 Për më tepër, si kishin bërë për vete një shtëpi senati, ku treqind e njëzet burra uleshin çdo ditë në këshill, duke u konsultuar vazhdimisht për popullin, deri në fund ata mund të urdhëroheshin mirë.
16 Dhe se ata ia besonin qeverinë e tyre një njeriu çdo vit, i cili sundonte mbi të gjithë vendin e tyre, dhe se të gjithë ishin të bindur ndaj atij njërit dhe se mes tyre nuk kishte as smirë as imitim.
17 Duke marrë parasysh këto gjëra, Juda zgjodhi Eupolemin, birin e Gjonit, birin e Akos, dhe Jasonin, birin e Eleazarit, dhe i dërgoi në Romë për të bërë një aleancë miqësie dhe bashkimi me ta,
18 dhe për t'u lutur që t'ua heqin zgjedhën; sepse ata panë që mbretëria e grekëve e shtypte Izraelin me skllavëri.
19 Ata, pra, shkuan në Romë, që ishte një udhëtim shumë i madh, dhe hynë në senat, ku folën dhe thanë.
20 Juda Makabeu me vëllezërit e tij dhe populli i judenjve na dërguan te ju për të bërë një konfederatë dhe paqe
me ju, dhe që ne të mund të regjistroheshim konfederatat dhe miqtë tuaj.
21 Kështu kjo gjë u pëlqeu Romakëve.
22 Dhe kjo është kopja e letrës që senati e shkroi përsëri në tavolina prej bronzi dhe e dërgoi në Jeruzalem, që aty të kishin pranë vetes një kujtim paqeje dhe konfederate:
23 Suksesi i madh i romakëve dhe i popullit të Judenjve, nga deti dhe nga toka përjetë; edhe shpata dhe armiku qofshin larg tyre,
24 Nëse do të ndodhë më parë ndonjë luftë kundër romakëve ose ndonjë nga konfederatat e tyre në të gjithë sundimin e tyre,
25 Populli i Judenjve do t'i ndihmojë me gjithë zemër sipas kohës së caktuar.
26 Ata as nuk do t'u japin asgjë atyre që bëjnë luftë kundër tyre, ose nuk do t'i ndihmojnë me ushqime, armë, para ose anije, siç u është dukur mirë Romakëve; por ata do t'i respektojnë besëlidhjet e tyre, pra, pa marrë asgjë.
27 Në të njëjtën mënyrë, nëse lufta vjen së pari mbi kombin e Judenjve, Romakët do t'i ndihmojnë me gjithë zemër, sipas kohës që do t'u caktohet:
28 Nuk do t'u jepet as ushqime atyre që marrin pjesë kundër tyre, as armë, as para, as anije, siç u është dukur mirë Romakëve; por ata do të respektojnë besëlidhjet e tyre dhe këtë pa mashtrim.
29 Sipas këtyre neneve, romakët bënë një besëlidhje me popullin e judenjve.
30 Megjithatë, nëse më pas njëra palë ose tjetra do të mendojnë të takohen për të shtuar ose pakësuar ndonjë gjë, ata mund ta bëjnë atë sipas qejfit të tyre dhe çdo gjë që do të shtojnë ose heqin do të ratifikohet.
31 Dhe për sa u përket të këqijave që Dhimitri u bën Judenjve, ne i shkruam duke i thënë: "Pse e vure zgjedhën tënde të rëndë mbi miqtë tanë dhe aleatët e Judenjve?".
32 Prandaj, nëse ankohen më kundër teje, ne do t'i vëmë drejtësinë dhe do të luftojmë me ty në det dhe në tokë.

**KAPITULLI 9**

1 Për më tepër, kur Dhimitri dëgjoi se Nikanori dhe ushtria e tij u vranë në betejë, dërgoi Bakhidin dhe Alkimin në tokën e Judesë për herë të dytë, dhe bashkë me ta forcën kryesore të ushtrisë së tij:
2 Të cilët dolën nga rruga që të çon në Galgala dhe ngritën çadrat e tyre përpara Masalothit, që është në Arbela, dhe pasi e fituan, vranë shumë njerëz.
3 Edhe në muajin e parë të vitit të njëqind e pesëdhjetë e dytë fushuan përpara Jeruzalemit.
4 Që andej u nisën dhe shkuan në Berea me njëzet mijë këmbësorë dhe dy mijë kalorës.
5 Juda kishte ngritur çadrat e tij në Eleasa dhe me të tre mijë burra të zgjedhur.
6 Të cilët, duke parë numrin e madh të ushtrisë tjetër të tij, u trembën shumë; pas së cilës shumë veta u larguan nga ushtria, aq sa mbetën jo më shumë se tetëqind burra.
7 Juda, pra, kur pa që ushtria e tij u largua dhe që beteja e pushtoi, ai ishte shumë i shqetësuar në mendje dhe shumë i shqetësuar, sepse nuk kishte kohë t'i mblidhte bashkë.
8 Megjithatë, atyre që mbetën, ai u tha: "Le të ngrihemi dhe të dalim kundër armiqve tanë, nëse ndoshta mund të luftojmë kundër tyre".
9 Por ata e demoralizuan duke thënë: "Nuk do të mundemi kurrë; le të shpëtojmë më mirë tani jetën tonë dhe tani do të kthehemi bashkë me vëllezërit tanë dhe do të luftojmë kundër tyre, sepse jemi të paktë".
10 Atëherë Juda tha: "Perëndia të mos e bëj këtë gjë dhe të ik prej tyre; në qoftë se ka ardhur koha, le të vdesim burrërisht për vëllezërit tanë dhe të mos njollosim nderin tonë".
11 Pastaj ushtria e Bakhidëve u largua nga çadrat e tyre dhe u ndal përballë tyre, kalorësit e tyre u ndanë në dy trupa, hobetarët dhe harkëtarët e tyre shkonin përpara ushtrisë dhe ata që marshonin përpara ishin të gjithë njerëz të fortë.
12 Sa për Bakidin, ai ishte në krahun e djathtë; ushtria u afrua në të dy pjesët dhe u ra borive.
13 Edhe ata nga ana e Judës, i binin borive, aq sa toka u drodh nga zhurma e ushtrive dhe beteja vazhdoi nga mëngjesi deri në mbrëmje.
14 Kur Juda e kuptoi që Bakidi dhe forca e ushtrisë së tij ishin në krahun e djathtë, mori me vete të gjithë njerëzit e guximshëm,
15 Ai e turpëroi krahun e djathtë dhe i ndoqi deri në malin Azotus.
16 Por ata të krahut të majtë, kur panë se ata të krahut të djathtë ishin të shqetësuar, ndoqën Judën dhe ata që ishin me të fort nga thembrat nga prapa.
17 Pas kësaj pati një betejë të ashpër, aq sa u vranë shumë nga të dyja palët.
18 Edhe Juda u vra dhe mbetja iku.
19 Atëherë Jonathani dhe Simoni morën vëllanë e tyre Judën dhe e varrosën në varrin e etërve të tij në Modin.
20 Përveç kësaj ata e vajtuan dhe i gjithë Izraeli bëri një vajtim të madh për të dhe mbajti zi për shumë ditë, duke thënë:
21 Si ra njeriu trim që e çliroi Izraelin?
22 Të tjerat për Judën, për luftërat e tij, për veprat fisnike që bëri dhe për madhështinë e tij, nuk janë të shkruara, sepse ishin shumë të shumta.
23 Mbas vdekjes së Judës, të pabesët filluan të ngrenë kokat e tyre në të gjitha brigjet e Izraelit dhe u ngritën të gjithë ata që kryenin paudhësi.
24 Në ato ditë pati edhe një zi buke shumë të madhe, për shkak të së cilës vendi u rebelua dhe shkoi me ta.
25 Pastaj Bakhidi zgjodhi njerëzit e ligj dhe i bëri zot të vendit.
26 Ata kërkuan dhe kërkuan miqtë e Judës dhe i çuan te Bakhidi, i cili u hakmor me ta dhe i keqtrajtoi.
27 Kështu pati një pikëllim i madh në Izrael, i ngjashëm me të cilin nuk ishte që nga koha kur nuk u pa në mes tyre një profet.
28 Për këtë arsye të gjithë miqtë e Judës u mblodhën dhe i thanë Jonathanit:
29 Që kur vdiq vëllai yt Juda, nuk kemi asnjë si ai që të dalë kundër armiqve tanë, Bakhidëve dhe kundër atyre të kombit tonë që janë kundërshtarë të ne.
30 Prandaj tani ne të zgjodhëm ty që të jesh princi dhe kapiteni ynë në vend të tij, që ti të mund të luftosh betejat tona.
31 Në atë kohë Jonathani mori qeverisjen mbi të dhe u ngrit në vend të vëllait të tij Judës.
32 Por, kur Bakidi e mori vesh, kërkoi ta vriste
33 Atëherë Jonathani dhe vëllai i tij Simoni dhe të gjithë ata që ishin me të, kur e kuptuan këtë, ikën në shkretëtirën e Tekoes dhe ngritën çadrat e tyre pranë ujit të pellgut të Asfarit.
34 Kur Bakidi e kuptoi, iu afrua Jordanit me gjithë ushtrinë e tij ditën e shtunë.
35 Por Jonathani dërgoi vëllanë e tij Gjonin, komandant populli, për t'u lutur miqve të tij Nabatejtë, që të linin me ta karrocën e tyre, e cila ishte e madhe.
36 Por bijtë e Jambrit dolën nga Medaba, morën Gjonin dhe gjithçka kishte dhe u nisën me të.
37 Pas kësaj, Jonatanit dhe vëllait të tij Simonit i thanë se bijtë e Jambrit kishin bërë një martesë të madhe dhe po e sillnin nusen nga Nadabatha me një tren të madh, si e bija e njërit prej princave të mëdhenj të Kanaanit.
38 Prandaj iu kujtuan Gjoni, vëllai i tyre, u ngjitën dhe u fshehën nën mbulesën e malit.
39 Kur ata ngritën sytë dhe shikuan, dhe ja, pati shumë zhurmë dhe karrocë të madhe; dhe dhëndri dolën me miqtë dhe vëllezërit e tij për t'i takuar me daulle, me vegla muzikore dhe me shumë armë.
40 Atëherë Jonathani dhe ata që ishin me të u ngritën kundër tyre nga vendi ku ishin në pritë dhe i vranë në një mënyrë të tillë, pasi shumë ranë të vdekur, dhe mbetja iku në mal dhe ata i morën të gjithë. plaçkat e tyre.
41 Kështu martesa u shndërrua në zi dhe zhurma e melodisë së tyre në vajtim.
42 Kështu, mbasi morën plotësisht hak për gjakun e vëllait të tyre, u kthyen përsëri në kënetën e Jordanit.
43 Kur Bakidi e dëgjoi këtë, erdhi të shtunën në brigjet e Jordanit me një fuqi të madhe.
44Atëherë Jonathani i tha grupit të tij: "Le të ngjitemi tani dhe të luftojmë për jetën tonë, sepse ajo sot nuk është me ne si dikur.
45 Sepse, ja, beteja është para nesh dhe mbrapa nesh, dhe uji i Jordanit nga kjo anë dhe nga ajo anë, këneta po ashtu dhe druri, dhe nuk ka vend ku të largohemi.
46 Prandaj thirrni tani në qiell, që të mund të çliroheni nga duart e armiqve tuaj.

47 Me këtë ata u bashkuan me betejën dhe Jonathani shtriu dorën për të goditur Bakhidin, por ai u kthye nga ai.
48 Atëherë Jonathani dhe ata që ishin me të u hodhën në Jordan dhe notuan në bregun tjetër; por tjetri nuk kaloi Jordanin tek ata.
49 Atë ditë, pra, nga ana e Bakides u vranë rreth një mijë burra.
50 Pastaj Bakidi u kthye në Jeruzalem dhe riparoi qytetet e fortifikuara në Jude; fortesën në Jeriko, Emausin, Bethhoronin, Bethelin, Thamnatha, Faratonin dhe Tafonin, i forcoi me mure të larta, me porta dhe me shufra.
51 Dhe në to vendosi një garnizon për të bërë keq kundër Izraelit.
52 Ai fortifikoi gjithashtu qytetin Bethsura, Gazerën dhe kullën, vendosi forca në to dhe furnizoi me ushqime.
53 Përveç kësaj, ai mori peng bijtë e krerëve në fshat dhe i futi në kullën e Jerusalemit për t'i mbajtur.
54 Veç kësaj, në vitin e njëqind e pesëdhjetë e tretë, në muajin e dytë, Alkimi urdhëroi që të rrëzohej muri i oborrit të brendshëm të shenjtërores; ai rrëzoi edhe veprat e profetëve
55 Dhe ndërsa ai filloi të tërhiqej, edhe në atë kohë Alkimi u godit dhe sipërmarrja e tij u pengua, sepse goja e tij ishte mbyllur dhe e kapën me paralizë, saqë nuk mund të fliste më asgjë dhe as të urdhëronte më për shtëpinë e tij.
56 Kështu Alkimi vdiq në atë kohë me mundime të mëdha.
57 Kur Bakidi pa që Alkimi kishte vdekur, u kthye te mbreti dhe vendi i Judesë pushoi dy vjet.
58 Atëherë të gjithë njerëzit e këqij mblodhën një sined dhe thanë: "Ja, Jonathani dhe grupi i tij janë të qetë dhe banojnë pa kujdes; tani do t'i çojmë këtu Bakidin, i cili do t'i marrë të gjithë brenda një nate".
59 Kështu ata shkuan dhe u këshilluan me të.
60 Atëherë ai u largua, erdhi me një ushtri të madhe dhe u dërgoi letra fshehtas pasuesve të tij në Jude, që të merrnin Jonathanin dhe ata që ishin me të; por nuk mundën, sepse u ishte njohur këshilla e tyre.
61 Prandaj ata morën nga njerëzit e vendit, që ishin autorë të asaj fatkeqësie, rreth pesëdhjetë veta dhe i vranë.
62 Më pas, Jonathani, Simoni dhe ata që ishin me të, i çuan në Bethbasi, që është në shkretëtirë, dhe e riparuan prishjen e tij dhe e bënë të fortë.
63 Këtë gjë, kur Bakidi e mori vesh, mblodhi gjithë ushtrinë e tij dhe u dërgoi lajme atyre që ishin nga Judeja.
64 Pastaj shkoi dhe rrethoi Bethbasin; dhe ata luftuan kundër tij një sezon të gjatë dhe bënë motorë lufte.
65 Por Jonathani e la në qytet vëllanë e tij Simonin, doli vetë në fshat dhe doli me një numër të caktuar.
66 Ai goditi Odonarkesin, vëllezërit e tij dhe bijtë e Fasironit në çadrën e tyre.
67 Kur ai filloi t'i godasë dhe doli me forcat e tij, Simoni dhe grupi i tij dolën nga qyteti dhe dogjën motorët e luftës,
68 Dhe luftoi kundër Bakhidit, i mërzitur prej tyre dhe e goditën rëndë, sepse këshilla dhe mundi i tij ishin të kota.
69 Prandaj ai ishte shumë i zemëruar me njerëzit e ligj që e këshilluan të vinte në fshat, pasi ai vrau shumë prej tyre dhe synoi të kthehej në vendin e tij.
70 Jonathani, kur e mori vesh, i dërgoi ambasadorë që të bënte paqe me të dhe t'u dorëzonte të burgosurit.
71 Gjë që ai e pranoi dhe e bëri sipas kërkesave të tij dhe iu betua se nuk do t'i bënte kurrë dëm gjatë gjithë ditëve të jetës së tij.
72 Mbasi i ktheu të burgosurit që kishte marrë më parë nga vendi i Judesë, ai u kthye dhe shkoi në vendin e tij dhe nuk hyri më në kufijtë e tyre.
73 Kështu shpata i ra Izraelit; por Jonathani banoi në Makmas dhe filloi të qeverisë popullin; dhe shfarosi të pabesët nga Izraeli.

**KAPITULLI 10**

1 Në vitin e njëqind e gjashtëdhjetë, Aleksandri, biri i Antiokut, i mbiquajtur Epifan, doli dhe mori Ptolemaidin, sepse populli e kishte pranuar, me anë të të cilit ai mbretëroi atje,
2 Mbreti Dhimitër, kur e dëgjoi këtë, mblodhi një ushtri të madhe dhe doli kundër tij për të luftuar.
3 Për më tepër, Dhimitri i dërgoi letra Jonathanit me fjalë dashurie, duke e madhëruar.
4 Sepse ai tha: Le të bëjmë paqe më parë me të, para se ai të bashkohet me Aleksandrin kundër nesh.
5 Përndryshe ai do të kujtojë të gjitha ligësitë që kemi bërë kundër tij, kundër vëllezërve të tij dhe kundër popullit të tij.
6 Prandaj ai i dha autoritet të mblidhte një ushtri dhe të siguronte armë që ta ndihmonte në betejë; ai urdhëroi gjithashtu që pengjet që ishin në kullë t'i jepeshin.
7 Atëherë Jonathani shkoi në Jeruzalem dhe lexoi letrat në prani të të gjithë popullit dhe të atyre që ishin në kullë:
8 Të cilët patën një frikë të madhe kur dëgjuan që mbreti i kishte dhënë autoritet për të mbledhur një ushtri.
9 Pas kësaj ata nga kulla ia dorëzuan pengjet e tyre Jonathanit dhe ai ua dorëzoi prindërve të tyre.
10 Kështu, Jonathani u vendos në Jeruzalem dhe filloi të ndërtojë dhe të riparojë qytetin.
11 Dhe urdhëroi punëtorët të ndërtonin muret dhe malin Sion dhe përreth me gurë katrorë për fortifikim; dhe ashtu bënë.
12 Atëherë të huajt që ndodheshin në fortesat që Bakidi kishte ndërtuar ikën;
13 Aq sa secili la vendin e vet dhe shkoi në atdheun e vet.
14 Vetëm në Bethsura disa nga ata që kishin braktisur ligjin dhe urdhërimet mbetën të qetë, sepse ishte vendi i tyre i strehimit.
15 Tani, kur mbreti Aleksandër dëgjoi se çfarë premtimesh i kishte dërguar Demetri Jonathanit, kur i treguan gjithashtu betejat dhe veprat fisnike që ai dhe vëllezërit e tij kishin bërë dhe dhembjet që kishin duruar,
16 Ai tha: "A do të gjejmë një njeri të tillë?". tani prandaj ne do ta bëjmë atë mik dhe konfederatë.
17 Mbi këtë ai shkroi një letër dhe ia dërgoi, sipas këtyre fjalëve, duke thënë:
18 Mbreti Aleksandër i dërgon përshëndetje vëllait të tij Jonathan:
19 Kemi dëgjuar për ty që je një njeri me fuqi të madhe dhe që na pëlqen të jesh miku ynë.
20 Prandaj sot të caktojmë të jesh kryeprift i kombit tënd dhe të quhesh mik i mbretit; (dhe pas kësaj i dërgoi një mantel të purpurt dhe një kurorë ari:) dhe të kërkoj që të marrësh pjesën tonë dhe të ruash miqësinë me ne.
21 Kështu në muajin e shtatë të vitit të njëqind e gjashtëdhjetë, në festën e Kasolleve, Jonathani veshi mantelin e shenjtë, mblodhi forcat dhe siguroi shumë armaturë.
22 Dhe Dhimitri, kur e dëgjoi, u pendua shumë dhe tha:

23 Çfarë kemi bërë që Aleksandri na ka penguar të bëjmë miqësi me Judenjtë për t'u forcuar?
24 Unë gjithashtu do t'u shkruaj atyre fjalë inkurajimi dhe do t'u premtoj dinjitete dhe dhurata, që të mund të kem ndihmën e tyre.
25 Prandaj ai u dërgoi atyre: Mbreti Dhimitër u dërgon përshëndetje popullit të Judenjve:
26 Ndërsa ju keni mbajtur besëlidhjet me ne dhe keni vazhduar miqësinë tonë, duke mos u bashkuar me armiqtë tanë, ne kemi dëgjuar për këtë dhe jemi të kënaqur.
27 Prandaj tani vazhdoni të jeni akoma besnikë ndaj nesh dhe ne do t'ju shpërblejmë mirë për gjërat që bëni për ne,
28 Dhe do t'ju japë shumë imunitete dhe do t'ju japë shpërblime.
29 Dhe tani do t'ju liroj dhe për hirin tuaj do t'i liroj të gjithë Judenjtë, nga taksat, nga doganat e kripës dhe nga taksat e kurorës,
30 Dhe nga ajo që më takon të marr për pjesën e tretë ose farën dhe gjysmën e frutave të pemëve, unë e liroj që nga sot e tutje, në mënyrë që ato të mos merren nga toka e Judesë, as nga tre qeveritë që i janë shtuar nga vendi i Samarisë dhe i Galilesë, që nga sot e tutje në përjetësi.
31 Le të jetë edhe Jeruzalemi i shenjtë dhe i lirë, me kufijtë e tij, nga të dhjetat dhe nga taksat.
32 Sa për kullën që është në Jeruzalem, unë jap autoritet mbi të dhe i jap kryepriftit që të vendosë në të njerëz që do të zgjedhë për ta ruajtur.
33 Për më tepër, liroj lirisht secilin nga Judenjtë që u çuan rob nga vendi i Judesë në çdo pjesë të mbretërisë sime dhe dua që të gjithë oficerët e mi të paguajnë haraçin edhe për bagëtinë e tyre.
34 Për më tepër, dua që të gjitha festat, të shtunat, dhe hënat e reja, dhe ditët solemne, dhe tri ditët para festës dhe tri ditët pas festës, të jenë të gjitha imuniteti dhe liria për të gjithë Judenjtë në mbretërinë time.
35 Gjithashtu, askush nuk do të ketë autoritet të ndërhyjë ose të ngacmojë ndonjë prej tyre në asnjë çështje.
36 Më tej, unë dua që të regjistrohen në ushtrinë e mbretit rreth tridhjetë mijë judenj, të cilëve do t'u jepet pagesa që u takon të gjitha forcave të mbretit.
37 Dhe disa prej tyre do të vendosen në fortesat e mbretit, disa prej të cilëve do të caktohen edhe për punët e mbretërisë, të cilat janë të besueshme; dhe unë dua që mbikëqyrësit dhe guvernatorët e tyre të jenë nga vetja ligjet e tyre, ashtu siç ka urdhëruar mbreti në tokën e Judesë.
38 Dhe për sa u përket tri qeverive që i janë shtuar Judesë nga vendi i Samarisë, le të bashkohen me Judenë, që të llogariten se janë nën një dhe as të detyruar t'i binden një autoriteti tjetër përveç atij të kryepriftit.
39 Sa për Ptolemaidën dhe tokën që i përket, unë ia jap si dhuratë shenjtërores në Jeruzalem për shpenzimet e nevojshme të shenjtërores.
40 Për më tepër unë jap çdo vit pesëmbëdhjetë mijë sikla argjendi nga llogaritë e mbretit nga vendet që i takojnë.
41 Dhe gjithë teprica, që oficerët nuk paguanin si në kohën e mëparshme, tani e tutje do të jepen për punët e tempullit.
42 Përveç kësaj, pesë mijë sikla argjendi, që ata morën nga llogaritë e tempullit çdo vit, do të lirohen edhe këto gjëra, sepse u përkasin priftërinjve që shërbejnë.
43 Dhe kushdo që të jetë ata që ikin në tempullin e Jerusalemit ose janë brenda lirive të tij, duke qenë borxhli ndaj mbretit ose për ndonjë çështje tjetër, le të jenë të lirë dhe gjithçka që kanë në mbretërinë time.
44 Për ndërtimin dhe riparimin e punimeve të shenjtërores, shpenzimet do të bëhen nga llogaritë e mbretit.
45 Po, dhe për ndërtimin e mureve të Jeruzalemit dhe fortifikimin e tij përreth, shpenzimet do të jepen nga llogaritë e mbretit, si edhe për ndërtimin e mureve në Jude.
46 Jonathani dhe populli, kur i dëgjuan këto fjalë, nuk u vlerësuan dhe nuk i pranuan, sepse kujtuan të keqen e madhe që kishte bërë në Izrael; sepse i kishte goditur shumë.
47 Por ata ishin të kënaqur me Aleksandrin, sepse ai ishte i pari që u lut për paqe të vërtetë me ta, dhe ata ishin gjithmonë në konfeksion me të.
48 Atëherë mbreti Aleksandër mblodhi forcat e mëdha dhe ngriti kampin kundër Dhimitrit.
49 Mbasi dy mbretërit u bashkuan me betejën, ushtria e Dhimitrit iku; por Aleksandri e ndoqi dhe i mundi.
50 Dhe vazhdoi betejën shumë të ashpër deri sa perëndoi dielli; dhe atë ditë Dhimitri u vra.
51 Më pas Aleksandri dërgoi ambasadorë te Ptolemeu, mbretit të Egjiptit, me një mesazh për këtë:
52 Meqenëse kam ardhur përsëri në mbretërinë time dhe jam vendosur në fronin e paraardhësve të mi, kam marrë sundimin dhe kam përmbysur Demetrin dhe kam rifituar vendin tonë;
53 Sepse, mbasi u futa në betejë me të, ai dhe ushtria e tij u turpëruan nga ne, saqë ne ulemi në fronin e mbretërisë së tij.
54 Tani le të lidhim një aleancë miqësie dhe më jep tani vajzën tënde për grua; dhe unë do të jem dhëndri yt dhe do të të jap ty dhe atë sipas dinjitetit tënd.
55 Atëherë mbreti Ptolemeu u përgjigj duke thënë: "Gëzuar qoftë dita kur u ktheve në vendin e etërve të tu dhe u ulët në fronin e mbretërisë së tyre!".
56 Dhe tani do të bëj me ty, siç ke shkruar: më takoni, pra, në Ptolemaid, që të shihemi; sepse do ta martohem me bijën time sipas dëshirës sate.
57 Kështu Ptolemeu doli nga Egjipti bashkë me bijën e tij Kleopatrën dhe erdhën në Ptolemais në vitin e njëqind e gjashtëdhjetë e dytë.
58 Aty ku mbreti Aleksandër e takoi, i dha të bijën Kleopatrën dhe e kremtoi martesën e saj në Ptolemaid me lavdi të madhe, siç është zakoni i mbretërve.
59 Mbreti Aleksandër i kishte shkruar Jonathanit që të vinte ta takonte.
60 Pastaj shkoi me nder në Ptolemais, ku takoi dy mbretërit, u dha atyre dhe miqve të tyre argjend, ar dhe shumë dhurata dhe gjeti hir në sytë e tyre.
61 Në atë kohë disa murtajë të Izraelit, njerëz të lig, u mblodhën kundër tij për ta paditur, por mbreti nuk i dëgjoi.
62 Më tepër se kaq, mbreti urdhëroi t'i hiqnin rrobat dhe t'i vishnin të purpurta; dhe ata vepruan ashtu.
63 Pastaj e vendosi të ulet vetëm dhe u tha princave të tij: "Shkoni me të në mes të qytetit dhe shpallni që askush të mos ankohet kundër tij për ndonjë çështje dhe të mos e shqetësojë për asnjë arsye". .
64 Kur paditësit e tij panë që ai ishte i nderuar sipas shpalljes dhe ishte i veshur me të purpurta, të gjithë ikën tutje.
65 Kështu mbreti e nderoi dhe e shkroi midis miqve të tij kryesorë dhe e bëri dukë dhe pjesëmarrës në sundimin e tij.
66 Pastaj Jonathani u kthye në Jeruzalem me paqe dhe gëzim.

67 Për më tepër në; Vitin e njëqind e gjashtëdhjetë e pestë Dhimitri, bir i Dhimitrit, doli nga Kreta në vendin e etërve të tij.
68 Mbreti Aleksandër, kur dëgjoi lajmin, i erdhi keq dhe u kthye në Antioki.
69 Atëherë Dhimitri caktoi gjeneralin e tij Apollonin guvernator të Celosirisë, i cili mblodhi një ushtri të madhe dhe fushoi në Jamnia dhe dërgoi te kryeprifti Jonathan, duke i thënë:
70 Vetëm ti ngrihesh kundër nesh, dhe unë jam përbuzur për shkakun tënd dhe më fyejnë; pse lavdërohesh kundër nesh në male?
71 Tani, pra, në qoftë se ke besim në forcën tënde, zbrit te ne në fushë dhe atje le ta shqyrtojmë së bashku çështjen, sepse me mua është pushteti i qyteteve.
72 Pyet dhe mëso kush jam unë dhe të tjerët që marrin pjesë në to, dhe ata do të të thonë se këmba jote nuk mund të fluturojë në tokën e tyre.
73 Prandaj tani nuk do të jesh në gjendje t'i qëndrosh kalorësve dhe një fuqie kaq të madhe në fushë, ku nuk ka as gur, as strall, as vend ku të ikësh.
74 Kur Jonathani dëgjoi këto fjalë të Apolonit, u trondit në mendjen e tij dhe, duke zgjedhur dhjetë mijë burra, doli nga Jeruzalemi, ku e takoi vëllai i tij Simoni për ta ndihmuar.
75 Ai ngriti çadrat e tij kundër Jopës; ata nga Jopë e mbyllën jashtë qytetit, sepse Apolloni kishte një garnizon atje.
76 Atëherë Jonathani e rrethoi dhe banorët e qytetit e lanë të hyjë nga frika. Kështu Jonathani fitoi Jopën.
77 Kur Apollonius e mësoi, mori tre mijë kalorës me një mori këmbësorë dhe shkoi në Azotus si një udhëtar dhe me të e tërhoqi në fushë. sepse kishte një numër të madh kalorësish, tek të cilët kishte besim.
78 Pastaj Jonathani e ndoqi në Azotus, ku ushtritë u bashkuan me betejën.
79 Tani Apollonius kishte lënë një mijë kalorës në pritë.
80 Jonathani e kuptoi që pas tij kishte një pritë; sepse ata ishin rrethuar në ushtrinë e tij dhe kishin hedhur shigjeta kundër popullit, nga mëngjesi deri në mbrëmje.
81 Por populli ndaloi, ashtu si i kishte urdhëruar Jonathani, dhe kuajt e armiqve u lodhën.
82 Atëherë Simoni nxori ushtrinë e tij dhe i vuri kundër këmbësorëve (sepse kalorësit ishin harxhuar), të cilët ishin mërzitur prej tij dhe ikën.
83 Edhe kalorësit, të shpërndarë në fushë, ia mbathën në Azotus dhe shkuan në Bethdagon, në tempullin e idhullit të tyre, për siguri.
84 Por Jonathani i vuri zjarrin Azotusit dhe qyteteve përreth tij dhe mori plaçkën e tyre; dhe tempullin e Dagonit, bashkë me ata që kishin ikur në të, dogji me zjarr.
85 Kështu u dogjën dhe u vranë nga shpata, rreth tetë mijë burra.
86 Që andej Jonathani e largoi ushtrinë e tij dhe fushoi kundër Askalonit, ku dolën njerëzit e qytetit dhe e takuan me madhështi.
87 Pas kësaj, Jonathani dhe ushtria e tij u kthyen në Jeruzalem, duke pasur ndonjë plaçkë.
88 Mbreti Aleksandër, kur i dëgjoi këto, e nderoi edhe më shumë Jonathanin.
89 Dhe i dërgoi një kopsë ari, për t'u përdorur për ata që janë nga gjaku i mbretit; ai i dha në zotërim edhe Akaronin me kufijtë e tij.

**KAPITULLI 11**

1 Mbreti i Egjiptit mblodhi një ushtri të madhe, si rëra që shtrihet në bregun e detit, dhe shumë anije, dhe shkoi me mashtrim për të marrë mbretërinë e Aleksandrit dhe për ta bashkuar atë me të tijën.
2 Pas kësaj ai u nis për në Spanjë në mënyrë paqësore, ashtu siç i hapën qytetet dhe e takuan, sepse kështu i kishte urdhëruar mbreti Aleksandër, sepse ishte kunati i tij.
3 Ndërsa Ptolemeu hyri në qytete, vendosi në secilën prej tyre një garnizon ushtarësh për ta ruajtur.
4 Kur iu afrua Azotusit, ata i treguan tempullin e Dagonit që ishte djegur, Azotin dhe tokat e tij për kullotë që ishin shkatërruar, kufomat që ishin hedhur jashtë dhe ato që ai kishte djegur gjatë betejës; sepse kishin bërë një grumbull me ta gjatë rrugës ku do të kalonte.
5 Ata i treguan gjithashtu mbretit të gjitha ato që kishte bërë Jonathani, me qëllim që ta fajësonte; por mbreti heshti.
6 Atëherë Jonathani takoi mbretin me madhështi në Jopë, ku u përshëndetën me njëri-tjetrin dhe e kaluan natën.
7 Pas kësaj, Jonathani, kur shkoi me mbretin në lumin e quajtur Eleutherus, u kthye përsëri në Jeruzalem.
8 Mbreti Ptolemee, pra, pasi mori sundimin e qyteteve buzë detit deri në Seleuki në bregun e detit, mendoi këshilla të liga kundër Aleksandrit.
9Pastaj i dërgoi ambasadorë mbretit Dhimitër për t'i thënë: "Eja, të bëjmë një aleancë midis nesh dhe unë do të të jap vajzën time që ka Aleksandri dhe ti do të mbretërosh në mbretërinë e atit tënd.
10 Pasi pendohem që i dhashë vajzën time, sepse ai kërkoi të më vriste.
11 Kështu ai e shpifi, sepse donte mbretërinë e tij.
12 Prandaj i mori të bijën, ia dha Dhimitrit dhe e braktisi Aleksandrin, me qëllim që urrejtja e tyre u bë e ditur.
13 Atëherë Ptolemeu hyri në Antioki, ku vuri mbi kokë dy kurora, kurorën e Azisë dhe të Egjiptit.
14 Në mes të kohës Aleksandri ishte mbreti në Kiliki, sepse banorët e atyre anëve ishin rebeluar kundër tij.
15 Por, kur Aleksandri dëgjoi këtë, hyri në luftë kundër tij; dhe mbreti Ptolemee nxori ushtrinë e tij, e takoi me një fuqi të madhe dhe e vrau.
16 Kështu Aleksandri iku në Arabi për t'u mbrojtur; por mbreti Ptolemee u lartësua:
17 Sepse Zabdieli, Arabi, i hoqi kokën Aleksandrit dhe ia dërgoi Ptolemeut.
18 Edhe mbreti Ptolemeu vdiq të tretën ditë më pas, dhe ata që ishin në fortesë u vranë njëri me tjetrin.
19 Në këtë mënyrë Dhimitri mbretëroi në vitin e njëqind e gjashtëdhjetë e shtatë.
20 Në atë kohë Jonathani mblodhi ata që ishin në Jude për të marrë kullën që ishte në Jeruzalem; dhe bëri shumë makina luftarake kundër saj.
21 Atëherë erdhën njerëz të pabesë, që urrenin popullin e tyre, shkuan te mbreti dhe i thanë që Jonathani kishte rrethuar kullën,
22 Kur e dëgjoi këtë, u zemërua dhe u tërhoq menjëherë, shkoi në Ptolemais dhe i shkroi Jonathanit që të mos e rrethonte kullën, por të vinte e të fliste me të në Ptolemaid me nxitim të madh.
23 Por Jonathani, kur i dëgjoi këto, urdhëroi që ta rrethonin akoma; dhe zgjodhi disa nga pleqtë e Izraelit dhe priftërinjtë dhe u vu në rrezik;

24 Pastaj mori argjend, ar, rroba dhe dhurata të ndryshme dhe shkoi te mbreti në Ptolemais, ku gjeti hir në sytë e tij.
25 Edhe pse disa njerëz të paperëndishëm të popullit kishin ankuar kundër tij,
26 Megjithatë mbreti iu lut ashtu si kishin bërë më parë paraardhësit e tij dhe e ngriti në sy të gjithë miqve të tij,
27 Dhe e konfirmoi atë në kryepriftërinë dhe në të gjitha nderimet që kishte më parë, dhe i dha përparësi midis miqve të tij kryesorë.
28 Atëherë Jonathani i kërkoi mbretit që të lironte Judenë nga taksat, si edhe tri qeveritë, me vendin e Samarisë; dhe ai i premtoi treqind talenta.
29 Kështu mbreti pranoi dhe i shkroi letra Jonathanit për të gjitha këto gjëra në këtë mënyrë:
30 Mbreti Dhimitër i përshëndet vëllait të tij Jonatanit dhe kombit të Judenjve:
31 Ne ju dërgojmë këtu një kopje të letrës që i shkruam kushëririt tonë Lasthenes në lidhje me ju, që ta shihni.
32 Mbreti Dhimitër i përshëndet atit të tij Lastenit:
33 Ne jemi të vendosur t'i bëjmë mirë popullit të Judenjve, që janë miqtë tanë dhe të mbajmë besëlidhjet me ne, për shkak të vullnetit të tyre të mirë ndaj nesh.
34 Prandaj, ne u ratifikuam atyre kufijtë e Judesë, me tri qeveritë e Aferemasë, të Lidës dhe të Ramathemit, që iu shtuan Judesë nga vendi i Samarisë, dhe të gjitha gjërat që u përkasin atyre, për të gjithë ata që bëjnë flijime në Jeruzalem, në vend të pagesave që mbreti merrte prej tyre çdo vit nga frutat e tokës dhe të pemëve.
35 Dhe për sa u përket gjërave të tjera që na përkasin, të dhjetave dhe zakoneve që na përkasin, si edhe kriprat dhe taksat e kurorës, që na takojnë, ne i shkarkojmë të gjitha për lehtësimin e tyre.
36 Dhe asgjë prej kësaj nuk do të revokohet tani e tutje përgjithmonë.
37 Tani shiko që të bësh një kopje të këtyre gjërave dhe t'ia dorëzosh Jonathanit dhe ta vendosësh në malin e shenjtë në një vend të dukshëm.
38 Pas kësaj, kur mbreti Dhimitër pa që vendi ishte i qetë para tij dhe se nuk iu bë asnjë rezistencë, dërgoi të gjitha forcat e tij, secili në vendin e vet, me përjashtim të disa grupeve të të huajve që i kishte mbledhur Ishujt e kombeve, prandaj të gjitha forcat e etërve të tij e urrenin.
39 Ishte edhe një Trifon, që kishte qenë më parë nga ana e Aleksandrit, i cili, duke parë që gjithë ushtria murmuriste kundër Dhimitrit, shkoi te Simalkue, Arabi që kishte rritur Antiokun, birin e vogël të Aleksandrit,
40 Dhe e vuajti atë që t'ia dorëzonte këtë të ri Antiokun, që ai të mund të mbretëronte në vend të të atit; prandaj ai i tregoi të gjitha ato që kishte bërë Dhimitri dhe se si luftëtarët e tij ishin në armiqësi me të, dhe ai qëndroi atje për një kohë të gjatë. sezoni.
41 Ndërkaq Jonathani dërgoi te mbreti Dhimitër që të dëbonte nga Jeruzalemi ata të kullës dhe ata që ishin në fortesa, sepse kishin luftuar kundër Izraelit.
42 Kështu Dhimitri i dërgoi Jonathanit për t'i thënë: "Këtë nuk do ta bëj vetëm për ty dhe për popullin tënd, por do të të nderoj shumë ty dhe kombin tënd, nëse do të jetë rasti".
43 Tani, pra, do të bësh mirë, nëse më dërgon njerëz të më ndihmojnë; sepse të gjitha forcat e mia janë larguar prej meje.
44 Pas kësaj Jonathani i dërgoi tre mijë burra të fortë në Antioki; dhe kur arritën te mbreti, mbreti u gëzua shumë për ardhjen e tyre.
45 Por ata që ishin nga qyteti u mblodhën në mes të qytetit, në një numër prej njëqind e njëzet mijë burrash, dhe deshën të vrisnin mbretin.
46 Prandaj mbreti iku në oborr, por banorët e qytetit ruajtën kalimet e qytetit dhe filluan të luftojnë.
47 Atëherë mbreti thirri për ndihmë Judenjtë, të cilët erdhën tek ai menjëherë dhe, duke u shpërndarë nëpër qytet, vranë atë ditë në qytet në numrin e njëqind mijë.
48 Po atë ditë i vunë zjarrin qytetit dhe morën shumë plaçkë dhe e çliruan mbretin.
49Kështu, kur banorët e qytetit panë që Judenjtë e kishin marrë qytetin ashtu siç dëshironin, guximi i tyre u dobësua; prandaj ata iu lutën mbretit dhe i thirrën duke thënë:
50 Na jep paqe dhe le të pushojnë Judenjtë që të sulmojnë ne dhe qytetin.
51 Me këtë i hodhën armët dhe bënë paqe; Judenjtë ishin të nderuar në sytë e mbretit dhe të gjithë atyre që ishin në mbretërinë e tij; dhe u kthyen në Jeruzalem, duke pasur një plaçkë të madhe.
52 Kështu mbreti Dhimitër u ul në fronin e mbretërisë së tij dhe vendi ishte i qetë para tij.
53 Megjithatë ai u shtir në të gjitha ato që fliste dhe u largua nga Jonathani dhe nuk e shpërbleu sipas përfitimeve që kishte marrë prej tij, por e shqetësoi shumë.
54 Pas kësaj u kthye Trifoni dhe bashkë me të djali i vogël Antioku, i cili mbretëroi dhe u kurorëzua.
55 Atëherë u mblodhën pranë tij të gjithë luftëtarët që Dhimitri i kishte larguar dhe luftuan kundër Dhimitrit, i cili ktheu shpinën dhe iku.
56 Edhe Trifoni mori elefantët dhe fitoi Antiokinë.
57 Në atë kohë, Antiokusi i ri i shkroi Jonathanit, duke i thënë: "Unë të konfirmoj kryepriftërinë dhe të caktoj kryetar të katër qeverive dhe të jesh një nga miqtë e mbretit".
58 Pas kësaj, ai i dërgoi enë ari për t'i shërbyer, dhe i dha leje të pinte ar, të vishej me të purpurta dhe të mbante një kops ari.
59 Edhe vëllanë e tij Simonin e bëri kapiten nga vendi i quajtur Shkallët e Tiros deri në kufijtë e Egjiptit.
60 Atëherë Jonathani doli dhe kaloi nëpër qytetet matanë ujërave dhe tërë forcat e Sirisë u mblodhën pranë tij për ta ndihmuar; dhe kur arriti në Askalon, banorët e qytetit e dolën përpara me nder.
61 Prej nga ai shkoi në Gaza, por ata nga Gaza e mbyllën; prandaj ai e rrethoi, dogji me zjarr zonat periferike dhe i plaçkiti.
62 Më pas, kur ata nga Gaza iu lutën Jonathanit, ai bëri paqe me ta, mori peng bijtë e krerëve të tyre, i dërgoi në Jeruzalem dhe kaloi nëpër krahinë deri në Damask.
63 Kur Jonathani dëgjoi se princat e Dhimitrit kishin ardhur me një fuqi të madhe në Kades, që është në Galile, për ta larguar nga vendi,
64 Ai shkoi për t'i takuar dhe e la në fshat, vëllanë e tij Simon.
65 Atëherë Simoni fushoi kundër Bethsuras, e luftoi një kohë të gjatë dhe e mbylli;
66 Por ata dëshiruan të kishin paqe me të, të cilën ai ua dha; pastaj i nxori që andej, pushtuan qytetin dhe vendosën një garnizon në të.
67 Sa për Jonathanin dhe ushtrinë e tij, fushuan në ujërat e Genesarit, nga ku në mëngjes i çuan në fushën e Nasorit.
68 Dhe ja, një mori të huajsh i doli përpara në fushë, të cilët, pasi i vunë në pritë në male, dolën kundër tij.

69 Kur ata që ishin në pritë u ngritën nga vendet e tyre dhe u bashkuan me betejën, të gjithë ata që ishin në krah të Jonathanit ia mbathën;
70 Meqë nuk mbeti asnjë prej tyre, përveç Matatias, birit të Absalomit, dhe Judës, birit të Kalfit, komandantët e ushtrisë.
71 Atëherë Jonathani grisi rrobat e tij, hodhi dheun mbi kokën e tij dhe u lut.
72 Pas kësaj, ai u kthye përsëri në betejë, i la të ikin dhe ata ikën.
73 Kur njerëzit e tij që kishin ikur e panë këtë, u kthyen përsëri tek ai dhe bashkë me të i ndoqën deri në Kades, deri në çadrat e tyre, dhe aty fushuan.
74 Kështu atë ditë nga kombet u vranë rreth tre mijë njerëz; por Jonathani u kthye në Jeruzalem.

**KAPITULLI 12**

1 Jonathani, kur pa se koha i shërbente, zgjodhi disa burra dhe i dërgoi në Romë, për të konfirmuar dhe rinovuar miqësinë që kishin me ta.
2 Ai u dërgoi letra edhe Lakedemonëve dhe vendeve të tjera për të njëjtin qëllim.
3 Kështu ata shkuan në Romë, hynë në senat dhe thanë: "Kryeprifti Jonathan dhe populli i Judenjve, na dërguan te ju, që të rinovoni miqësinë që kishit me ta dhe lidhja , si dikur.
4 Mbi këtë, romakët u dhanë atyre letra guvernatorëve të çdo vendi që t'i sillnin në tokën e Judesë në mënyrë paqësore.
5 Dhe kjo është kopja e letrave që Jonathani u shkroi lakedemoniasve:
6 Kryeprifti Jonathan, pleqtë e kombit, priftërinjtë dhe judenjtë e tjerë, vëllezërit e tyre Lakedemonianëve u dërgojnë të fala.
7 Në kohët e kaluara i ishin dërguar letra kryepriftit Onias nga Dari, i cili atëherë mbretëronte midis jush, për të treguar se jeni vëllezërit tanë, siç tregon kopja e shkruar këtu.
8 Në atë kohë Onias iu lut ambasadorit që ishte dërguar me nder dhe mori letrat, ku bëhej deklarata për lidhjen dhe miqësinë.
9 Prandaj edhe ne, ndonëse nuk kemi nevojë për asnjë nga këto gjëra, që të kemi në duart tona librat e shenjtë të shkrimeve të shenjta për të na ngushëlluar,
10 Gjithsesi u përpoqëm t'ju dërgoj për ripërtëritjen e vëllazërisë dhe miqësisë, që të mos bëhemi fare të huaj për ju, sepse ka kaluar shumë kohë që kur na dërguat.
11 Ne, pra, në çdo kohë, pa pushim, si në festat tona ashtu edhe në ditët e tjera të përshtatshme, ju kujtojmë në flijimet që ofrojmë dhe në lutjet tona, siç është arsyeja, dhe siç na duhet të mendojmë për vëllezërit tanë.
12 Dhe ne gëzohemi për nderin tuaj.
13 Sa për veten tonë, kemi pasur fatkeqësi të mëdha dhe luftëra nga çdo anë, sepse mbretërit që na rrethojnë kanë luftuar kundër nesh.
14 Megjithatë ne nuk do të ishim shqetësues për ju, as për të tjerët nga aleatët dhe miqtë tanë, në këto luftëra:
15 Sepse ne kemi një ndihmë nga qielli që na ndihmon, ashtu si çlirohemi nga armiqtë tanë dhe armiqtë tanë janë vënë nën këmbë.
16 Për këtë arsye ne zgjodhëm Numenin, birin e Antiokut, dhe Antipatrin, birin e Jasonit, dhe ua dërguam Romakëve, për të ripërtërirë miqësinë që kishim me ta dhe lidhja e mëparshme.
17 Ne i urdhëruam edhe ata që të shkonin tek ju, t'ju përshëndesin dhe t'ju dorëzojnë letrat tona për ripërtëritjen e vëllazërisë sonë.
18 Prandaj tani do të bëni mirë të na jepni një përgjigje për këtë.
19 Dhe kjo është kopja e letrave që Oniares dërgoi.
20 Areus, mbreti i Lakedemonianëve, kryepriftit Onias, duke i përshëndetur:
21 Me shkrim është gjetur se Lakedemonët dhe Judenjtë janë vëllezër dhe se janë nga brezi i Abrahamit;
22 Tani, pra, meqenëse kjo është në dijeni tonë, do të bëni mirë të na shkruani për begatinë tuaj.
23 Ne ju shkruajmë përsëri se bagëtia dhe pasuria juaj janë tonat dhe tona janë tuajat. Prandaj i urdhërojmë ambasadorët tanë t'ju raportojnë për këtë.
24 Kur Jonathani dëgjoi që princat e Demebiut kishin ardhur për të luftuar kundër tij me një ushtri më të madhe se më parë,
25 U nis nga Jeruzalemi dhe i takoi në vendin e Amathisit, sepse nuk u dha afat të hynin në vendin e tij.
26 Dërgoi edhe spiunë në çadrat e tyre, të cilët erdhën përsëri dhe i thanë se ishin caktuar të vinin kundër tyre gjatë natës.
27 Prandaj, sapo perëndoi dielli, Jonathani urdhëroi njerëzit e tij të rrinin zgjuar dhe të mbanin armë, që të ishin gati të luftonin gjithë natën; gjithashtu dërgoi centinelë rreth e qark ushtrisë.
28 Por kundërshtarët, kur dëgjuan që Jonathani dhe njerëzit e tij ishin gati për betejë, patën frikë dhe u drodhën në zemër dhe ndezën zjarr në kampin e tyre.
29 Por Jonathani dhe grupi i tij nuk e kuptuan deri në mëngjes, sepse panë dritat që digjeshin.
30 Atëherë Jonathani i ndoqi, por nuk i arriti, sepse kishin kaluar përtej lumit Eleutherus.
31 Prandaj Jonathani iu drejtua Arabëve, të quajtur Zabadeas, i goditi dhe u mori plaçkën.
32 Dhe, si u largua prej andej, shkoi në Damask dhe kaloi nëpër gjithë vendin,
33 Edhe Simoni doli dhe kaloi nëpër krahinën deri në Askalon dhe forcat ngjitur, prej nga u kthye në Jopë dhe e fitoi.
34 Sepse ai kishte dëgjuar se do t'ua dorëzonin kalanë atyre që zunë pjesën e Dhimitrit; prandaj vendosi aty një garnizon për ta ruajtur.
35 Pas kësaj, Jonathani u kthye përsëri në shtëpi dhe, duke thirrur pleqtë e popullit, u këshillua me ta për të ndërtuar fortesa në Jude,
36 Dhe ngritja e mureve të Jeruzalemit dhe ngritja e një mali të madh midis kullës dhe qytetit, për ta ndarë nga qyteti, me qëllim që ai të ishte i vetëm, që njerëzit të mos mund të shesin dhe të blejnë në të.
37 Mbi këtë u mblodhën për të ndërtuar qytetin, sepse një pjesë e murit nga përroi në anën lindore ishte shembur dhe riparuan atë që quhej Kafenatha.
38 Edhe Simoni ngriti Adida në Sefela dhe e forcoi me porta dhe hekura.
39 Tani Trifoni shkoi të pushtonte mbretërinë e Azisë dhe të vriste mbretin Antiok, që ai të vinte kurorën mbi kokën e tij.
40 Por ai kishte frikë se Jonathani nuk do ta lejonte dhe se do të luftonte kundër tij; prandaj ai kërkoi një mënyrë se si

ta kapte Jonathanin, që ta vriste. Kështu ai u largua dhe shkoi në Bethsan.
41 Atëherë Jonathani doli për ta takuar me dyzet mijë burra të zgjedhur për betejë dhe shkoi në Bethsan.
42 Kur Trifoni pa se Jonathani erdhi me një forcë kaq të madhe, nuk guxoi të shtrijë dorën kundër tij;
43 Por e priti me nder, dhe ua lavdëroi të gjithë miqve të tij, i dha dhurata dhe i urdhëroi luftëtarët e tij që të ishin po aq të bindur ndaj tij ashtu edhe ndaj tij.
44 Jonathanit i tha gjithashtu: "Pse e fute gjithë këtë popull në një fatkeqësi kaq të madhe, duke qenë se nuk ka luftë mes nesh?".
45 Prandaj dërgoji tani përsëri në shtëpi dhe zgjidh disa njerëz që të presin dhe eja me mua në Ptolemaid, sepse unë do të të jap ty, pjesën tjetër të fortifikuara dhe forcat dhe të gjithë ata që kanë përgjegjësi. Sa për mua, do të kthehem dhe do të iki, sepse kjo është shkaku i ardhjes sime.
46 Kështu Jonathani, duke e besuar, bëri ashtu siç e kishte urdhëruar dhe e nisi ushtrinë e tij që shkoi në vendin e Judesë.
47 Dhe me vete ai mbajti vetëm tre mijë burra, nga të cilët dërgoi dy mijë në Galile dhe një mijë shkuan me të.
48 Sapo Jonathani hyri në Ptolemais, ata nga Ptolemaida mbyllën portat dhe e kapën; dhe të gjithë ata që erdhën me të i vranë me shpatë.
49 Atëherë Trifoni dërgoi një mori këmbësorë dhe kalorësish në Galile dhe në fushën e madhe, për të shkatërruar tërë grupin e Jonathanit.
50 Por, kur e morën vesh që Jonathani dhe ata që ishin me të u kapën dhe u vranë, inkurajuan njëri-tjetrin; dhe u afruan së bashku, të përgatitur për të luftuar.
51 Prandaj ata që i ndiqnin, duke e kuptuar se ishin gati të luftonin për jetën e tyre, u kthyen prapa.
52 Pas kësaj, të gjithë erdhën paqësisht në vendin e Judesë, dhe aty vajtuan Jonathanin dhe ata që ishin me të, dhe patën një frikë të madhe; prandaj gjithë Izraeli bëri një vajtim të madh.
53 Atëherë tërë kombet që ishin rreth e qark kërkonin t'i shfarosnin, sepse thoshin: "Nuk kanë asnjë kapiten, as njeri që t'i ndihmojë; tani le të bëjmë luftë kundër tyre dhe t'u heqim kujtimin nga njerëzit".

## KAPITULLI 13

1 Kur Simoni dëgjoi që Trifoni kishte mbledhur një ushtri të madhe për të pushtuar vendin e Judesë dhe për ta shkatërruar,
2Dhe pa se populli ishte ne dridhje dhe frike te madhe, u ngjit ne Jeruzalem dhe e mblodhi popullin,
3 Dhe i nxiti duke thënë: "Ju vetë e dini se çfarë gjërash të mëdha kemi bërë unë, vëllezërit e mi dhe shtëpia e atit tim për ligjet dhe për shenjtëroren, për betejat dhe për fatkeqësitë që pamë".
4 Për shkak të kësaj të gjithë vëllezërit e mi janë vrarë për hir të Izraelit dhe unë kam mbetur vetëm.
5 Tani, pra, qoftë larg meje që të fal jetën time në çdo kohë fatkeqësie, sepse nuk jam më i mirë se vëllezërit e mi.
6 Pa dyshim, unë do të hakmerrem për kombin tim, për shenjtëroren, për gratë tona dhe për fëmijët tanë, sepse të gjitha kombet janë mbledhur për të na shkatërruar me ligësi të madhe.
7 Sapo populli i dëgjoi këto fjalë, shpirti i tyre u ringjall.
8 Ata u përgjigjën me zë të lartë, duke thënë: "Ti do të jesh prijësi ynë në vend të Judës dhe Jonathanit, vëllait tënd".
9 Luftoni betejat tona dhe ne do të bëjmë çdo gjë që na urdhëroni.
10 Atëherë ai mblodhi tërë luftëtarët dhe nxitoi të mbarojë muret e Jeruzalemit dhe e fortifikoi rreth e qark.
11 Dërgoi gjithashtu Jonathanin, birin e Absolomit, dhe bashkë me të një fuqi të madhe në Jopë; të cilët i dëbonin ata që ishin aty, mbetën aty në të.
12 Kështu Trifoni u largua nga Ptolemau me një fuqi të madhe për të pushtuar vendin e Judesë, dhe Jonathani ishte me të në burg.
13 Por Simoni i ngriti çadrat e tij në Adida, përballë fushës.
14 Tani, kur Trifoni e kuptoi që Simoni ishte ngritur në vend të vëllait të tij Jonathanit dhe se donte të luftonte me të, i dërgoi lajmëtarë duke i thënë:
15 Ndërsa ne kemi Jonathanin, vëllanë tënd në burg, për paratë që i detyrohet thesarit të mbretit, për sa i përket punës që i është besuar.
16 Prandaj dërgo tani njëqind talenta argjendi dhe dy nga bijtë e tij pengje, që kur të jetë i lirë të mos ngrejë krye kundër nesh dhe ne do ta lëmë të shkojë.
17 Pas kësaj, Simoni, megjithëse e kuptoi se i flisnin me mashtrim, ai i dërgoi paratë dhe fëmijët, që ndoshta t'i krijonte vetes urrejtje të madhe ndaj njerëzve:
18 Kush mund të thoshte: "Meqenëse nuk i dërgova paratë dhe fëmijët, Jonathani vdiq".
19 Kështu ai u dërgoi bijtë dhe njëqind talentat, por Trifoni u shpërbë dhe nuk e la Jonathanin të shkojë.
20 Dhe pas kësaj erdhi Trifoni për të pushtuar vendin dhe për ta shkatërruar, duke shkuar rreth e qark rrugës që të çon në Adora; por Simoni dhe ushtria e tij marshuan kundër tij kudo, kudo që ai shkonte.
21 Tani ata që ishin në kullë i dërguan lajmëtarë Trifonit, për të përshpejtuar ardhjen e tij në shkretëtirë dhe për t'u dërguar ushqime.
22 Prandaj Trifoni përgatiti të gjithë kalorësit e tij të vinin atë natë; por ra një borë shumë e madhe, për shkak të së cilës ai nuk erdhi. Kështu ai u nis dhe erdhi në vendin e Galaadit.
23 Kur iu afrua Baskamës, vrau Jonathanin, që u varros atje.
24 Pas kësaj, Trifoni u kthye dhe shkoi në vendin e tij.
25 Pastaj dërgoi Simonin, mori eshtrat e vëllait të tij Jonathan dhe i varrosi në Modin, qytetin e etërve të tij.
26 Tërë Izraeli bëri një vajtim të madh për të dhe e qau shumë ditë.
27 Simoni ndërtoi gjithashtu një monument mbi varrin e të atit dhe të vëllezërve të tij dhe e ngriti lart përpara syve, me gurë të latuar prapa dhe përpara.
28 Ai ngriti edhe shtatë piramida, njëra kundër tjetrës, për të atin, për nënën e tij dhe për katër vëllezërit e tij.
29 Dhe në këto ai bëri mjete dinake, për të cilat vendosi shtylla të mëdha dhe mbi shtylla bëri të gjithë armaturën e tyre për një kujtim të përjetshëm dhe me anijet e blinduara të gdhendura, që të mund të shiheshin nga të gjithë ata që lundrojnë në det .
30 Ky është varri që ai bëri në Modin dhe qëndron ende sot e kësaj dite.
31 Tani Trifoni mashtroi mbretin e ri Antiok dhe e vrau.
32 Dhe ai mbretëroi në vend të tij, u kurorëzua mbret i Azisë dhe solli një fatkeqësi të madhe mbi vendin.

33 Atëherë Simoni ndërtoi fortesat në Jude dhe i rrethoi me kulla të larta, me mure të mëdha, me porta dhe shufra, dhe aty grumbulloi ushqime.
34 Për më tepër, Simoni zgjodhi njerëz dhe dërgoi te mbreti Dhimitër, që t'i jepte imunitet vendit, sepse Trifoni bëri gjithçka ishte plaçkitja.
35 të cilit mbreti Dhimitër iu përgjigj dhe shkroi në këtë mënyrë:
36 Mbreti Dhimitër, kryepriftit Simon dhe mikut të mbretërve, si edhe pleqve dhe kombit të judenjve, i përshëndet:
37 Kurorën e artë dhe rrobën e kuqe të ndezur, që na dërguat, ne i morëm; dhe ne jemi gati të bëjmë një paqe të patundur me ju, po, dhe t'u shkruajmë oficerëve tanë, për të konfirmuar imunitetet që kemi dhënë.
38 Dhe të gjitha besëlidhjet që kemi bërë me ju do të qëndrojnë; dhe fortesat që keni ndërtuar do të jenë tuajat.
39 Për çdo shkelje ose faj të kryer deri më sot, ne e falim atë dhe taksën e kurorës që na detyroheni; dhe nëse do të paguhet ndonjë taksë tjetër në Jeruzalem, nuk do të paguhet më.
40 Dhe shikoni se kush prej jush takohet për të qenë në oborrin tonë, pastaj le të regjistrohen dhe le të ketë paqe mes nesh.
41 Kështu zgjedha e kombeve iu hoq Izraelit në vitin e njëqind e shtatëdhjetë.
42 Atëherë bijtë e Izraelit filluan të shkruajnë në instrumentet dhe në kontratat e tyre: "Në vitin e parë të kryepriftit Simon, guvernatorit dhe prijësit të Judenjve".
43 Në ato ditë Simoni fushoi kundër Gazës dhe e rrethoi; bëri edhe një motor lufte, e vendosi pranë qytetit, goditi një kullë dhe e pushtoi.
44 Dhe ata që ishin në motor u hodhën në qytet; atëherë u bë një zhurmë e madhe në qytet:
45 Aq sa banorët e qytetit grisnin rrobat e tyre, ngjiteshin mbi mure me gratë dhe fëmijët e tyre dhe bërtisnin me zë të lartë, duke iu lutur Simonit që t'u jepte paqe.
46 Ata thanë: "Mos na trajto sipas ligësisë sonë, por sipas mëshirës sate".
47 Kështu Simoni u qetësua me ta dhe nuk luftoi më kundër tyre, por i nxori jashtë qytetit dhe pastroi shtëpitë ku ndodheshin idhujt, dhe kështu hyri në të me këngë dhe falënderime.
48 Po, ai hoqi nga ajo çdo papastërti dhe vendosi atje njerëz të tillë që dëshironin të zbatonin ligjin, dhe e bëri atë më të fortë se më parë, dhe ndërtoi aty një banesë për vete.
49 Edhe ata nga kulla në Jeruzalem ishin aq të ngushta saqë nuk mund të dilnin, as të shkonin në fshat, as të blinin, as të shisnin; prandaj ata ishin në ankth të madh për mungesën e ushqimeve dhe një numër i madh i tyre vdiqën. përmes urisë.
50 Atëherë ata i klithën Simonit, duke iu lutur të ishte në një me ta; dhe ai ua dha; dhe pasi i nxori prej andej, e pastroi kullën nga ndotjet.
51 Dhe hyri në të ditën e njëzetetretë të muajit të dytë, në vitin e njëqind e shtatëdhjetë e një, me falenderim, me degë palmash, me qeste, me cembale, me viola, me himne dhe këngë, sepse atje u shkatërrua një armik i madh nga Izraeli.
52 Ai urdhëroi gjithashtu që ajo ditë të kremtohet çdo vit me gëzim. Për më tepër, kodrën e tempullit që ndodhej pranë kullës, ai e bëri më të fortë se sa ishte dhe banoi atje me shoqërinë e tij.
53 Dhe Simoni, kur pa që Gjoni, biri i tij ishte një burrë trim, e bëri kryetar të të gjitha ushtrive; dhe banoi në Gazera.

**KAPITULLI 14**

1 Tani në vitin e njëqind e gjashtëdhjetë e dymbëdhjetë mbreti Demetri mblodhi forcat e tij dhe shkoi në Med për ta ndihmuar për të luftuar kundër Trifonit.
2 Por kur Arsaku, mbreti i Persisë dhe i Medisë, dëgjoi që Dhimitri ishte futur brenda kufijve të tij, dërgoi një nga princat e tij për ta marrë të gjallë.
3 I cili shkoi, goditi ushtrinë e Dhimitrit, e mori dhe e çoi në Arsak, ku e vunë në burg.
4 Sa për tokën e Judesë, që ishte e qetë gjatë gjithë ditëve të Simonit; sepse ai kërkonte të mirën e kombit të tij në mënyrë të tillë, saqë autoriteti dhe nderi i tij i pëlqenin gjithnjë.
5 Dhe ashtu siç ishte i nderuar në të gjitha veprimet e tij, kështu ai mori Jopën si një strehë dhe hyri në ishujt e detit,
6 Dhe zgjeroi kufijtë e kombit të tij dhe rimëkëmbi vendin,
7 Dhe mblodhi një numër të madh robërish dhe sundoi Gazera, Bethsura dhe kulla, nga e cila ai hoqi çdo papastërti, dhe nuk pati asnjë që t'i rezistonte.
8 Atëherë ata e punuan tokën e tyre në paqe dhe toka i dha të rritej dhe pemët e fushave frytin e tyre.
9 Njerëzit e lashtë rrinin të gjithë në rrugë, duke folur së bashku për gjërat e mira, dhe të rinjtë vishnin rroba të lavdishme dhe luftarake.
10 Ai siguroi ushqime për qytetet dhe vendosi në to çdo lloj municioni, kështu që emri i tij i nderuar u bë i njohur deri në fund të botës.
11 Ai bëri paqe në vend dhe Izraeli u gëzua me gëzim të madh.
12 Sepse secili rrinte nën hardhinë dhe fikun e tij dhe nuk kishte njeri që t'i copëtonte;
13 Askush nuk mbeti në vend për të luftuar kundër tyre; po, vetë mbretërit u përmbysën në ato ditë.
14 Ai përforcoi gjithashtu tërë ata të popullit të tij që u përulën; dhe çdo që përçmonte ligjin dhe të ligun ai mori me vete.
15 Ai e zbukuroi shenjtëroren dhe i shumoi veglat e tempullit.
16 Kur u dëgjua në Romë dhe deri në Spartë se Jonathani kishte vdekur, ata u penduan shumë.
17 Por, sapo dëgjuan se në vend të tij u bë kryeprift i vëllait, Simon, dhe sundoi vendin dhe qytetet e tij.
18 Ata i shkruan në tavolina prej bronzi, për të ripërtërirë miqësinë dhe besëlidhjen që kishin bërë me Judën dhe Jonathanin, vëllezërit e tij:
19 Shkrime të cilat u lexuan përpara asamblesë në Jeruzalem.
20 Dhe kjo është kopja e letrave që Lakedemonët dërguan; Krerët e Lacedemonëve, me qytetin, kryepriftin Simon, pleqtë, priftërinjtë dhe mbetjet e popullit të Judenjve, vëllezërit tanë, i përshëndesin:
21 Ambasadorët që iu dërguan popullit tonë na vërtetuan për lavdinë dhe nderin tuaj; prandaj ne u gëzuam për ardhjen e tyre,
22 Dhe i regjistroi gjërat që ata folën në këshillin e popullit në këtë mënyrë; Numenius, biri i Antiokut dhe Antipater, bir i Jasonit, ambasadorët e hebrenjve, erdhën tek ne për të rinovuar miqësinë që kishin me ne.

23 Dhe i pëlqeu njerëzve që t'i argëtonin njerëzit me nder dhe të vendosnin kopjen e ambasadës së tyre në dokumentet publike, në mënyrë që populli i Lacedemonëve të mund të kishte një përkujtim të tij: për më tepër ne i kemi shkruar një kopje të tij kryepriftit Simon .
24 Pas kësaj Simoni dërgoi Numenin në Romë me një mburojë të madhe prej ari prej njëmijë kilogramësh për të konfirmuar lidhjen me ta.
25 Kur populli e mori vesh, tha: "Çfarë falënderimi duhet t'i bëjmë Simonit dhe bijve të tij?".
26 Sepse ai, vëllezërit e tij dhe shtëpia e atit të tij kanë krijuar Izraelin, kanë përzënë në luftë armiqtë e tyre dhe kanë siguruar lirinë e tyre.
27 Pastaj e shkruan në pllaka prej bronzi, që i vunë mbi shtylla në malin e Sionit. Kjo është kopja e shkrimit; Ditën e tetëmbëdhjetë të muajit Elul, në vitin e njëqind e gjashtëdhjetë e dymbëdhjetë, viti i tretë i kryepriftit Simon,
28 Në Saramel, në asamblenë e madhe të priftërinjve, të popullit, të krerëve të kombit dhe të pleqve të vendit, na u njoftuan këto gjëra.
29 Meqenëse ka pasur shpesh luftëra në vend, ku për ruajtjen e shenjtërores së tyre dhe ligjit, Simoni, biri i Matatias, nga pasardhësit e Jaribit, së bashku me vëllezërit e tij, u vunë në rrezik dhe u rezistuan armiqve kombi i tyre i bëri kombit të tyre nder të madh:
30 (Sepse pas kësaj, Jonathani, pasi mblodhi kombin e tij dhe ishte kryeprifti i tyre, iu bashkua popullit të tij,
31 Armiqtë e tyre u përgatitën për të pushtuar vendin e tyre, për ta shkatërruar dhe për të vënë duart mbi shenjtëroren.
32 Në atë kohë Simoni u ngrit dhe luftoi për kombin e tij, shpenzoi shumë nga pasuria e tij dhe armatosi trimat e kombit të tij dhe u dha atyre rrogë,
33 dhe fortifikoi qytetet e Judesë, bashkë me Bethsurën, që ndodhet në kufijtë e Judesë, ku ishin më parë armatimi i armiqve; por ai vendosi një garnizon hebrenjsh atje:
34 Për më tepër ai fortifikoi Jopën, që shtrihet mbi det, dhe Gazerën, që kufizohet me Azotusin, ku kishin banuar më parë armiqtë; por vendosi atje Judenjtë dhe i pajisi me gjithçka të përshtatshme për riparimin e saj.
35 Prandaj populli këndoi veprat e Simonit dhe në atë lavdi që ai mendoi të sillte kombin e tij, e bëri guvernator dhe kryeprift të tij, sepse ai i kishte bërë të gjitha këto gjëra dhe për drejtësinë dhe besimin që i ruante kombit të tij, dhe për këtë ai kërkoi me të gjitha mënyrat të lartësonte popullin e tij.
36 Sepse në kohën e tij gjërat përparuan në duart e tij, kështu që kombet u hoqën nga vendi i tyre, si dhe ata që ishin në qytetin e Davidit në Jeruzalem, të cilët e kishin bërë veten një kullë, nga e cila kishin dalë dhe e ndotën gjithçka për shenjtëroren dhe bëri shumë të këqija në vendin e shenjtë:
37 Por ai vendosi në të Judenjtë. e fortifikoi për sigurinë e vendit dhe të qytetit dhe ngriti muret e Jeruzalemit.
38 Edhe mbreti Dhimitër e vendosi në kryepriftërinë sipas këtyre gjërave,
39 Dhe e bëri një nga miqtë e tij dhe e nderoi me nder të madh.
40 Sepse ai kishte dëgjuar të thuhej se Romakët i kishin quajtur Judenjtë miq, konfederatë dhe vëllezër të tyre; dhe se ata i kishin pritur me nder ambasadorët e Simonit;
41 Gjithashtu, judenjtë dhe priftërinjtë ishin të kënaqur që Simoni të ishte guvernatori dhe kryeprifti i tyre përjetë, derisa të dilte një profet besnik;
42 Për më tepër që ai të ishte kapiteni i tyre dhe të merrte përgjegjësinë për shenjtëroren, për t'i vënë ata mbi veprat e tyre, mbi fshatin, mbi armaturën dhe mbi fortesat, që, unë them, të merrte përgjegjësinë e vend i shenjtë;
43 Përveç kësaj, që çdo njeri t'i bindet atij dhe që të gjitha shkrimet në vend të bëhen në emër të tij, të vishet me të purpurta dhe të veshë ar.
44 Gjithashtu që të mos jetë e ligjshme për asnjë nga populli ose priftërinjtë të thyejë ndonjë nga këto gjëra, ose të kundërshtojë fjalët e tij, ose të mbledhë një asamble në vend pa të, ose të vishet me të purpurta ose të veshë një kops ari;
45 Dhe kushdo që do të bëjë ndryshe, ose do të thyejë ndonjë nga këto gjëra, ai duhet të ndëshkohet.
46 Kështu i pëlqente të gjithë popullit të vepronin me Simonin dhe të vepronin ashtu siç u tha.
47 Atëherë Simoni e pranoi këtë dhe i pëlqeu të ishte kryeprift, kapiten dhe guvernator i Judenjve dhe i priftërinjve dhe për t'i mbrojtur të gjithë.
48 Kështu ata urdhëruan që ky shkrim të vihej në pllaka bronzi dhe të vendoseshin brenda busullës së shenjtërores në një vend të dukshëm;
49 Gjithashtu, kopjet e tij duhet të ruhen në thesar, me qëllim që Simoni dhe bijtë e tij t'i kenë.

**KAPITULLI 15**

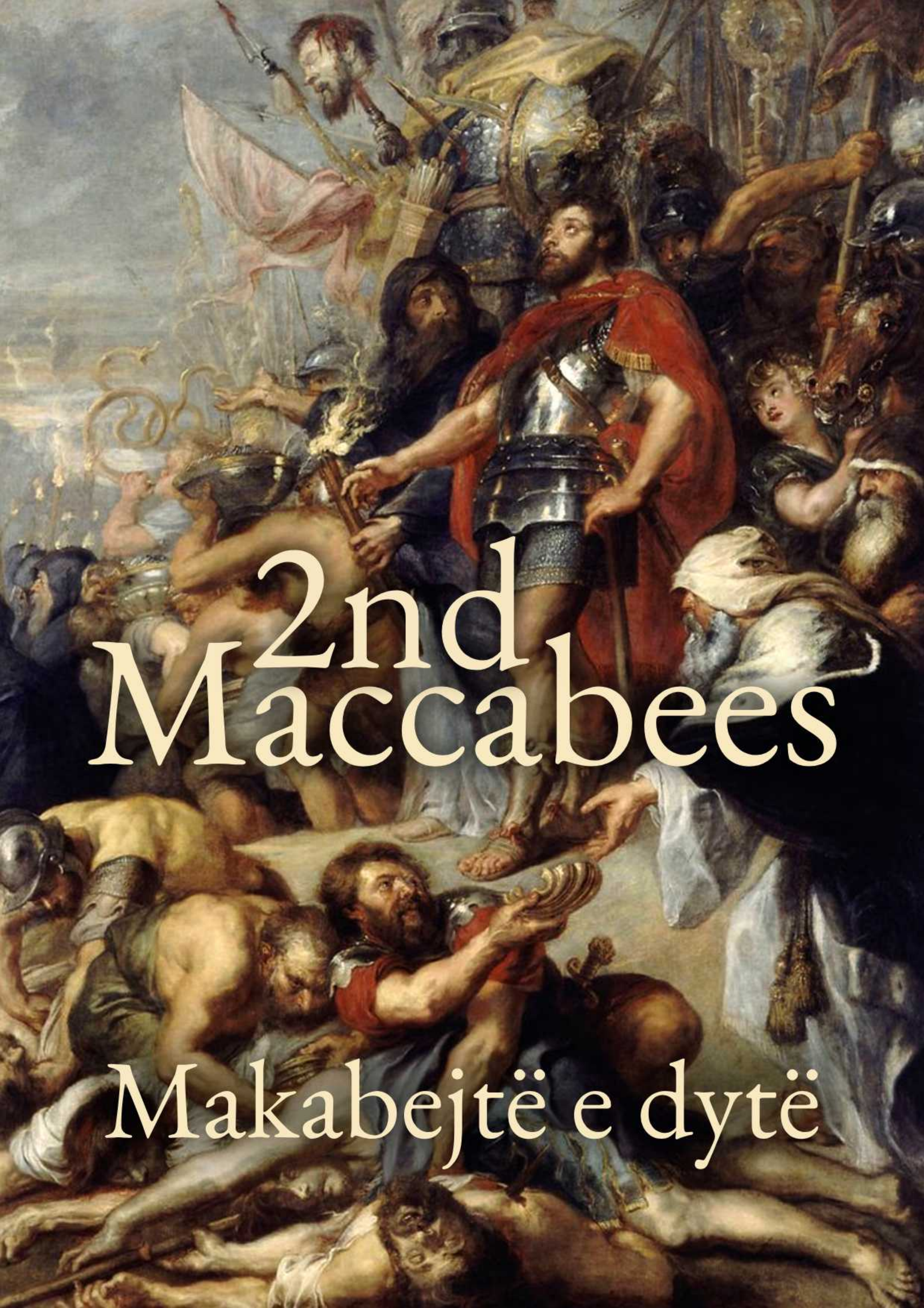
1 Për më tepër, Antioku, bir i mbretit Dhimitër, i dërgoi letra nga ishujt e detit Simonit, priftit dhe princit të Judenjve, dhe gjithë popullit;
2 Përmbajtja e së cilës ishte kjo: Mbreti Antiokus, Simonit, kryepriftit dhe princit të kombit të tij, dhe popullit të Judenjve, duke përshëndetur:
3 Meqenëse disa njerëz murtajë kanë uzurpuar mbretërinë e etërve tanë dhe qëllimi im është ta sfidoj përsëri, që të mund ta rikthej atë në pronën e vjetër dhe për këtë qëllim kam mbledhur një mori ushtarësh të huaj së bashku dhe kam përgatitur anijet e luftë;
4Dua gjithashtu të kaloj nëpër krahinë, që të marr hak për ata që e kanë shkatërruar dhe kanë bërë të shkreta shumë qytete të mbretërisë.
5 Tani, pra, unë të vërtetoj të gjitha ofertat që të dhanë mbretërit para meje dhe të gjitha dhuratat që ata të dhanë.
6 Po të jap leje që të fitosh para për vendin tënd me vulën tënde.
7 Dhe për sa i përket Jeruzalemit dhe shenjtërores, le të jenë të lirë; dhe të gjitha armatimet që ke bërë dhe fortesat që ke ndërtuar dhe që i ruan në duart e tua, le të mbeten për ty.
8 Dhe nëse ka ose do të ndodhë ndonjë gjë për shkak të mbretit, le të të falet tani e tutje përgjithmonë.
9 Për më tepër, kur të kemi marrë mbretërinë tonë, do të të nderojmë ty, kombin tënd dhe tempullin tënd me nder të madh, që nderi yt të njihet në mbarë botën.
10 Në vitin e njëqind e gjashtëdhjetë e katërmbëdhjetë Antioku shkoi në vendin e etërve të tij; në atë kohë të gjitha forcat u mblodhën pranë tij, aq sa mbetën pak me Trifonin.
11 Prandaj, i ndjekur nga mbreti Antiok, ai iku në Dora, që ndodhet buzë detit.
12 Sepse ai pa që fatkeqësitë i erdhën menjëherë dhe se forcat e tij e kishin braktisur.
13 Pastaj Antioku fushoi kundër Dorës, duke pasur me vete njëqind e njëzet mijë luftëtarë dhe tetë mijë kalorës.

14 Dhe, mbasi e rrethoi qytetin rreth e qark dhe u bashkua me anijet pranë qytetit në breg të detit, e mundoi qytetin nga toka dhe nga deti, dhe nuk lejoi askënd të dilte ose të hynte.
15 Në mes të kohës Numenius dhe grupi i tij erdhën nga Roma dhe u dërguan letra mbretërve dhe vendeve; ku ishin shkruar këto gjëra:
16 Lucius, konsulli i romakëve te mbreti Ptolemee, duke përshëndetur:
17 Ambasadorët e Judenjve, miqtë tanë dhe aleatët tanë, erdhën tek ne për të ripërtërirë miqësinë dhe lidhjen e vjetër, të dërguar nga kryeprifti Simon dhe nga populli i judenjve.
18 Dhe sollën një mburojë ari prej një mijë minash.
19 Ne menduam se ishte mirë, pra, t'u shkruanim mbretërve dhe vendeve që të mos u bënin asnjë të keqe, të mos luftonin kundër tyre, të qyteteve ose vendeve të tyre dhe të mos ndihmonin armiqtë e tyre kundër tyre.
20 Edhe neve na u duk mirë që të merrnim mburojën e tyre.
21 Prandaj, nëse ka ndonjë murtajë që ka ikur nga vendi i tyre te ju, dorëzojini kryepriftit Simon, që ai t'i ndëshkojë sipas ligjit të tyre.
22 Të njëjtat gjëra ai i shkroi gjithashtu mbretit Dhimitër dhe Attalusit, Ariarates dhe Arsakes,
23 Dhe në të gjitha vendet dhe në Sampsames, dhe Lacedemonians, dhe në Delus, dhe Myndus, dhe Sicyon, dhe Caria, dhe Samos, dhe Pamphylia, dhe Likia, dhe Halicarnassus, dhe Rodus, dhe Aradus, dhe Cos dhe Side dhe Aradus, dhe Gortyna, dhe Knidus, dhe Qipro dhe Kirene.
24 Dhe kopjen e tij i shkruan kryepriftit Simon.
25 Kështu mbreti Antiokus ditën e dytë ngriti kampin kundër Dorës, duke e sulmuar vazhdimisht dhe duke bërë motorë, me të cilat mbylli Trifonin, që as të dilte as të hynte.
26 Në atë kohë Simoni i dërgoi dy mijë burra të zgjedhur për ta ndihmuar; gjithashtu argjend, ar dhe shumë armaturë.
27 Megjithatë ai nuk deshi t'i pranojë, por theu të gjitha besëlidhjet që kishte bërë më parë me të dhe u bë i huaj për të.
28 Për më tepër, ai i dërgoi Athenobin, një nga miqtë e tij, që të fliste me të dhe t'i thoshte: "Ju i ndaloni Jopën dhe Gazerën; me kullën që është në Jeruzalem, që janë qytete të mbretërisë sime.
29 Ju keni shkatërruar kufijtë e tij dhe keni bërë dëme të mëdha në vend dhe keni zotëruar shumë vende brenda mbretërisë sime.
30 Tani çlironi, pra, qytetet që keni marrë dhe haraçet e vendeve ku keni marrë sundimin pa kufijtë e Judesë.
31 Ose më jep për ta pesëqind talenta argjendi; dhe për të keqen që keni bërë dhe për taksat e qyteteve, pesëqind talenta të tjerë; nëse jo, ne do të vijmë dhe do të luftojmë kundër jush
32 Kështu Athenobi, miku i mbretit, erdhi në Jeruzalem dhe, kur pa lavdinë e Simonit, dollapin prej ari dhe argjendi, dhe praninë e tij të madhe, mbeti i habitur dhe i tregoi mesazhin e mbretit.
33 Atëherë Simoni u përgjigj dhe i tha: "Ne nuk kemi marrë as tokën e të tjerëve, as nuk kemi marrë atë që u takon të tjerëve, por trashëgiminë e etërve tanë, të cilën armiqtë tanë e patën në zotërim të padrejtë për njëfarë kohe".
34 Prandaj ne, duke pasur mundësi, mbajmë trashëgiminë e etërve tanë.
35 Dhe ndërsa ti kërkon Jopën dhe Gazerën, megjithëse i kanë bërë një dëm të madh popullit në vendin tonë, ne do të të japim për ta njëqind talenta. Athenobius nuk iu përgjigj asnjë fjalë;
36 Por u kthye i tërbuar te mbreti dhe i tregoi këto fjalime, lavdinë e Simonit dhe gjithçka që ai kishte parë; prandaj mbreti u zemërua shumë.
37 Ndërkohë Trifoni iku me anije në Orthosias.
38 Atëherë mbreti caktoi Cendebeun kapiten të bregut të detit dhe i dha një mori këmbësorë dhe kalorësish,
39 Dhe e urdhëroi të largonte ushtrinë e tij drejt Judesë; Ai e urdhëroi gjithashtu të ndërtonte Kedronin, të fortifikonte portat dhe të luftonte kundër popullit; por sa për vetë mbretin, ai e ndoqi Trifonin.
40 Kështu Cendebeu erdhi në Jamnia dhe filloi të provokojë popullin, të pushtojë Judenë, ta zinte popullin robër dhe ta vriste.
41 Mbasi ndërtoi Cedroun, vendosi atje kalorës dhe një mori këmbësorë, me qëllim që të dilnin në rrugët e Judesë, ashtu si e kishte urdhëruar mbreti.

**KAPITULLI 16**

1 Atëherë Gjoni doli nga Gazera dhe i tregoi Simonit, atit të tij, atë që kishte bërë Kendebeu.
2 Prandaj Simoni thirri dy djemtë e tij më të mëdhenj, Judën dhe Gjonin, dhe u tha atyre: Unë, vëllezërit e mi dhe shtëpia e atit tim, që nga rinia ime e deri më sot kemi luftuar kundër armiqve të Izraelit; dhe gjërat kanë përparuar aq mirë në duart tona, sa shpesh e kemi çliruar Izraelin.
3 Por tani unë jam plak dhe ju, me mëshirën e Perëndisë, jeni në moshë të mjaftueshme; bëhuni në vend të meje dhe vëllait tim, dhe shkoni e luftoni për kombin tonë dhe ndihma nga qielli qoftë me ju.
4 Kështu ai zgjodhi nga vendi njëzet mijë luftëtarë me kalorës, të cilët dolën kundër Cendebeus dhe pushuan atë natë në Modin.
5 Kur ata u ngritën në mëngjes dhe shkuan në fushë, ja, kundër tyre doli një ushtri e madhe këmbësorësh dhe kalorësish; por midis tyre kishte një përrua uji.
6 Kështu ai dhe njerëzit e tij u ngritën kundër tyre; dhe kur pa që populli kishte frikë të kalonte përroin e ujit, ai kaloi fillimisht mbi veten e tij dhe pastaj njerëzit që e panë kaluan pas tij.
7 Kështu ai i ndau njerëzit e tij dhe i vendosi kalorësit në mes të këmbësorëve, sepse kalorësit e armiqve ishin shumë të shumtë.
8 Atëherë i ranë borive të shenjta; dhe Cendebeu dhe ushtria e tij u vranë, aq sa shumë prej tyre u vranë dhe mbetja i shkoi në fortesë.
9 Në atë kohë vëllai i Judës Gjonit u plagos; por Gjoni i ndoqi akoma, derisa arriti në Kedron, që kishte ndërtuar Cendebeu.
10 Kështu ata ikën deri në kullat në fushat e Azotit; prandaj e dogji me zjarr, saqë prej tyre u vranë rreth dy mijë burra. Më pas u kthye në paqe në tokën e Judesë.
11 Për më tepër në fushën e Jerikos u bë kapiten Ptolemeu, i biri i Abubusit, dhe kishte një bollëk argjendi dhe ari.
12 Sepse ai ishte dhëndër i kryepriftit.

13 Prandaj, duke u ngritur zemra e tij, ai mendoi të merrte vendin në duart e tij dhe u këshillua me mashtrim kundër Simonit dhe bijve të tij për t'i shkatërruar.
14 Tani Simoni vizitonte qytetet e fshatit dhe kujdesej për rregullimin e tyre; në atë kohë ai zbriti në Jeriko me bijtë e tij, Matathian dhe Judën, në vitin e njëqind e gjashtëdhjetë e shtatëmbëdhjetë, në muajin e njëmbëdhjetë, të quajtur Sabat.
15 Aty ku i biri i Abubusit i priti me mashtrim në një strehë të vogël, të quajtur Dokus, që kishte ndërtuar, u shtroi një gosti të madhe, por aty kishte fshehur disa njerëz.
16 Kur Simoni dhe bijtë e tij kishin pirë shumë, Ptolemeu dhe njerëzit e tij u ngritën, morën armët dhe erdhën mbi Simonin në vendin e banketit dhe e vranë atë, dy djemtë e tij dhe disa nga shërbëtorët e tij.
17 Në këtë mënyrë ai bëri një tradhti të madhe dhe e shpërbleu të keqen me të mirë.
18 Atëherë Ptolemeu i shkroi këto gjëra dhe i dërgoi mbretit që t'i dërgonte një ushtri për ta ndihmuar dhe t'i dorëzonte vendin dhe qytetet.
19 Dërgoi edhe të tjerë në Gazera për të vrarë Gjonin; dhe tribunëve u dërgoi letra që t'i vinin, që t'u jepte argjend, ar dhe shpërblime.
20 Dhe të tjerë dërgoi për të pushtuar Jeruzalemin dhe malin e tempullit.
21 Tani njëri kishte vrapuar përpara në Gazera dhe i kishte thënë Gjonit se i ati dhe vëllezërit e tij ishin vrarë, dhe por ai Ptolemeu dërgoi të të vriste edhe ty.
22 Kur e dëgjoi këtë, mbeti shumë i habitur; dhe vuri duart mbi ata që kishin ardhur për ta vrarë dhe i vrau; sepse ai e dinte se ata kërkonin ta largonin.
23 Përsa i përket pjesës tjetër të veprave të Gjonit, luftërave të tij, veprave të denja që bëri, ndërtimit të mureve që bëri dhe veprave të tij,
24 Vini re, këto janë shkruar në kronikat e priftërisë së tij, që nga koha kur u bë kryeprift pas babait të tij.



# 2nd Maccabees

## Makabejtë e dytë

## KAPITULLI 1

1 Vëllezërit, Judenjtë që janë në Jeruzalem dhe në tokën e Judesë, u urojnë vëllezërve, Judenjve që janë në mbarë Egjiptin, shëndet dhe paqe:
2 Perëndia qoftë i mëshirshëm me ju dhe mbani mend besëlidhjen e tij që bëri me Abrahamin, Isakun dhe Jakobin, shërbëtorët e tij besnikë;
3 Dhe t'ju japë të gjithëve një zemër për t'i shërbyer atij dhe për të bërë vullnetin e tij me një guxim të mirë dhe një mendje vullnetare;
4 Dhe hapni zemrat tuaja në ligjin dhe urdhërimet e tij dhe do t'ju dërgojë paqen,
5Dëgjo lutjet e tua dhe ji në një me ty dhe mos të të braktis në kohë fatkeqësie.
6 Dhe tani ne jemi këtu duke u lutur për ju.
7 Në kohën që mbretëroi Dhimitri, në vitin e njëqind e gjashtëdhjetë e nëntë, ne judenjtë ju shkruam në fatkeqësinë e madhe që na ra në ato vite, që nga koha kur Jasoni dhe grupi i tij u rebeluan nga toka dhe mbretëria e shenjtë,
8 I dogjëm portikut dhe derdhëm gjak të pafajshëm; pastaj iu lutëm Zotit dhe u dëgjuam; ofruam flijime dhe miell të mirë, ndezëm llambat dhe shtruam bukët.
9 Dhe tani shikoni që të kremtoni festën e Kasolleve në muajin Kasleu.
10 Në vitin e njëqind e tetëdhjetë e tetë, populli që ishte në Jeruzalem dhe në Jude, si dhe këshilli dhe Juda, i dërguan përshëndetje dhe shëndet Aristobulit, zotit të mbretit Ptolemeus, i cili ishte nga grupi i priftërinjve të mirosur, dhe Judenjtë që ishin në Egjipt:
11 Meqenëse Perëndia na ka çliruar nga rreziqe të mëdha, ne e falënderojmë shumë, pasi ka qenë në betejë kundër një mbreti.
12 Sepse ai i dëboi ata që luftonin brenda qytetit të shenjtë.
13 Sepse, kur udhëheqësi erdhi në Persi dhe ushtria me atë që dukej e pathyeshme, u vranë në tempullin e Naneas me mashtrimin e priftërinjve të Naneas.
14 Sepse Antiokusi, sikur do të martohej me të, erdhën në atë vend dhe miqtë e tij që ishin me të, për të marrë para në emër të prikës.
15 Kur priftërinjtë e Naneas u nisën dhe ai u fut me një grup të vogël në busullën e tempullit, e mbyllën tempullin sapo hyri Antiokusi.
16 Dhe hapën një derë të fshehtë të çatisë, hodhën gurë si rrufe, goditën kapitenin, i prenë në copa, ua prenë kokat dhe ua hodhën atyre që ishin jashtë.
17 I bekuar qoftë Perëndia ynë në çdo gjë, që ka dorëzuar të pabesët.
18 Prandaj, ndërsa tani jemi të synuar të mbajmë pastrimin e tempullit në ditën e njëzetepesë të muajit Casleu, menduam se ishte e nevojshme t'ju vërtetonim për të, që edhe ju ta mbani atë, si festën e tabernakujve dhe të zjarri, që na u dha kur Neemia ofroi flijime, pasi kishte ndërtuar tempullin dhe altarin.
19Sepse kur etërit tanë i çuan në Persi, priftërinjtë që ishin të devotshëm në atë kohë e morën fshehurazi zjarrin e altarit dhe e fshehën në një vend të zgavër të një grope pa ujë, ku e mbanin të sigurt, saqë vendi ishte i panjohur për të gjithë meshkujt.
20 Pas shumë vitesh, kur i pëlqeu Perëndisë, Neemia, i dërguar nga mbreti i Persisë, dërgoi pasardhësit e priftërinjve që e kishin fshehur në zjarr; por, kur na thanë, nuk gjetën zjarr, por ujë të dendur. ;
21 Atëherë ai i urdhëroi që ta nxjerrin dhe ta sjellin; dhe kur u shtruan flijimet, Neemia i urdhëroi priftërinjtë të spërkasin me ujë drutë dhe gjërat e shtruara mbi to.
22 Kur u bë kjo dhe erdhi koha që shkëlqeu dielli, i cili më parë ishte fshehur në re, u ndez një zjarr i madh, aq sa të gjithë u mrekulluan.
23 Dhe priftërinjtë u lutën ndërsa flijimi po konsumohej, them unë, priftërinjtë dhe gjithë të tjerët, duke filluar nga Jonathani dhe të tjerët duke iu përgjigjur, ashtu si bëri Neemia.
24 Dhe lutja ishte në këtë mënyrë; O Zot, Zot, Zot, Krijues i të gjitha gjërave, që je i frikshëm dhe i fortë, dhe i drejtë, dhe i mëshirshëm dhe Mbreti i vetëm dhe i hirshëm,
25 I vetmi dhurues i të gjitha gjërave, i vetmi i drejtë, i plotfuqishëm dhe i përjetshëm, ti që e çliron Izraelin nga çdo fatkeqësi, që zgjodhe etërit dhe i shenjtërove.
26 Merre flijimin për tërë popullin tënd të Izraelit, ruaj pjesën tënde dhe shenjtëroje.
27 Mblidhni ata që janë shpërndarë prej nesh, çlirojini ata që shërbejnë midis kombeve, shikoni ata që janë të përbuzur dhe të neveritshëm dhe le të dinë kombet se ti je Perëndia ynë.
28 Dënojini ata që na shtypin dhe na bëjnë keq me krenari.
29 Mbille përsëri popullin tënd në vendin tënd të shenjtë, siç ka thënë Moisiu.
30 Dhe priftërinjtë kënduan psalme falënderimi.
31 Kur flijimi u konsumua, Neemia urdhëroi që uji që kishte mbetur të derdhej mbi gurët e mëdhenj.
32 Kur u bë kjo, një flakë u ndez, por ajo u shua nga drita që shkëlqente nga altari.
33 Kur u mor vesh kjo gjë, i thanë mbretit të Persisë se në vendin ku priftërinjtë që ishin çuar kishin fshehur zjarrin, kishte ujë dhe se Neemia kishte pastruar flijimet me të.
34 Mbreti e mbylli vendin dhe e shenjtëroi, mbasi e kishte shqyrtuar çështjen.
35 Mbreti mori shumë dhurata dhe ua dha atyre që donte të kënaqte.
36 Dhe Neemias e quajti këtë gjë Naftar, që është sa për të thënë, një pastrim; por shumë njerëz e quajnë atë Nefi.

## KAPITULLI 2

1 Gjehet gjithashtu në të dhënat, se profeti Jeremy i urdhëroi ata që u çuan të merrnin nga zjarri, siç është nënkuptuar:
2 Dhe si profeti, pasi u dha ligjin, i urdhëroi të mos harronin urdhërimet e Zotit dhe të mos gabonin në mendjen e tyre, kur shihnin shëmbëlltyra prej argjendi dhe ari, me stolitë e tyre.
3 Dhe me fjalë të tjera të tilla i nxiti që ligji të mos largohej nga zemra e tyre.

4 Në të njëjtin shkrim përmbahej gjithashtu se profeti, duke qenë i paralajmëruar nga Perëndia, urdhëroi tabernakullin dhe arkën të shkonin me të, ndërsa ai doli në malin, ku Moisiu u ngjit dhe pa trashëgiminë e Perëndisë.
5 Kur Jeremi arriti atje, gjeti një shpellë zgavër, ku vendosi tabernakullin, arkën dhe altarin e temjanit dhe mbylli derën.
6 Dhe disa nga ata që e ndiqnin erdhën për të shënuar rrugën, por nuk mundën ta gjenin.
7 Kur Jeremy e kuptoi, i fajësoi duke thënë: "Përsa i përket atij vendi, nuk do të dihet deri në kohën që Perëndia do ta mbledhë përsëri popullin e tij dhe do ta pranojë në mëshirë".
8 Atëherë Zoti do t'u tregojë këto gjëra dhe lavdia e Zotit do të shfaqet dhe reja gjithashtu, ashtu siç u shfaq nën Moisiun dhe si kur Salomoni dëshironte që vendi të shenjtërohej me nder.
9 U deklarua gjithashtu se ai, duke qenë i mençur, ofroi flijimin e kushtimit dhe të mbarimit të tempullit.
10 Dhe ashtu si Moisiu iu lut Zotit, zjarri zbriti nga qielli dhe përpiu flijimet; kështu u lut edhe Salomoni; dhe zjarri zbriti nga qielli dhe përpiu olokaustet.
11 Moisiu tha: "Me qenë se flijimi për mëkatin nuk duhej të hahej, ai u konsumua".
12 Kështu Salomoni i mbajti ato tetë ditë.
13 Të njëjtat gjëra u raportuan edhe në shkrimet dhe komentet e Neemias; dhe se si ai themeloi një bibliotekë mblodhi së bashku veprat e mbretërve, të profetëve dhe të Davidit, dhe letrat e mbretërve në lidhje me dhuratat e shenjta.
14 Po kështu edhe Juda mblodhi të gjitha gjërat që humbën për shkak të luftës që patëm, dhe ato mbeten me ne,
15 Prandaj, nëse keni nevojë për të, dërgoni disa që t'ju marrin.
16 Ndërsa ne, pra, do të kremtojmë pastrimin, ne ju kemi shkruar dhe do të bëni mirë, nëse i mbani të njëjtat ditë.
17 Ne shpresojmë gjithashtu që Perëndia, që çliroi gjithë popullin e tij dhe u dha të gjithëve një trashëgimi, dhe mbretërinë, dhe priftërinë dhe shenjtëroren,
18 Siç e kishte premtuar në ligj, së shpejti do të ketë mëshirë për ne dhe do të na mbledhë nga çdo vend nën qiell në vendin e shenjtë, sepse na ka çliruar nga fatkeqësitë e mëdha dhe e ka pastruar vendin.
19 Përsa i përket Judës Makabeut dhe vëllezërve të tij, pastrimit të tempullit të madh dhe kushtimit të altarit,
20 Dhe luftërat kundër Antiokus Epifanit dhe Eupatorit, birit të tij,
21 Dhe shenjat e dukshme që erdhën nga qielli për ata që u sollën burrërisht për nder të tyre për judaizëm, kështu që, duke qenë të paktë, mundën mbarë vendin dhe ndoqën turma barbare,
22 Dhe rivendosi përsëri tempullin e njohur në mbarë botën, dhe çliroi qytetin dhe respektoi ligjet që po binin, duke qenë i mëshirshëm ndaj tyre me Zotin me gjithë hir.
23 Të gjitha këto, them unë, duke u deklaruar nga Jasoni nga Kirena në pesë libra, do të përpiqemi t'i shkurtojmë në një vëllim.
24 Për marrjen në konsideratë të numrit të pafund dhe vështirësisë që ata gjejnë dëshirën për të parë në tregimet e historisë, për shumëllojshmërinë e çështjes,
25 Ne kemi qenë të kujdesshëm që ata që do të lexojnë të kenë kënaqësi dhe që ata që dëshirojnë t'i përkushtohen kujtesës të kenë lehtësi dhe që të gjithë në duart e të cilëve bie të kenë fitim.
26 Prandaj për ne, që morëm përsipër këtë punë të dhimbshme shkurtimi, nuk ishte e lehtë, por një çështje djerse dhe vëzhgimi;
27 Ashtu siç nuk është e lehtë për atë që përgatit një banket dhe kërkon përfitimin e të tjerëve, megjithatë, për kënaqësinë e shumë njerëzve, ne do ta marrim me gëzim këtë dhimbje të madhe;
28 Duke i lënë autorit trajtimin e saktë të çdo të veçantë dhe duke u munduar të ndjekë rregullat e një shkurtimi.
29 Sepse si kryendërtuesi i një shtëpie të re duhet të kujdeset për të gjithë ndërtesën; por ai që merr përsipër ta paraqesë dhe ta lyejë, duhet të kërkojë gjëra të përshtatshme për zbukurimin e tij; edhe kështu mendoj se është me ne.
30 Të qëndrosh në çdo pikë dhe të shqyrtosh gjërat në përgjithësi dhe të jesh kurioz në detaje, i takon autorit të parë të tregimit:
31 Por të përdorësh shkurtësinë dhe të shmangësh shumë mundimin e punës, duhet t'i lejohet atij që do të bëjë një përmbledhje.
32 Këtu, pra, do ta fillojmë historinë: vetëm duke i shtuar kaq shumë asaj që u tha, se është një gjë e marrë të bësh një prolog të gjatë dhe të jesh i shkurtër në vetë historinë.

**KAPITULLI 3**

1 Tani kur qyteti i shenjtë ishte i banuar me gjithë paqe dhe ligjet respektoheshin shumë mirë, për shkak të perëndishmërisë së kryepriftit Onias dhe të urrejtjes së tij ndaj ligësisë,
2 Ndodhi që edhe vetë mbretërit e nderuan vendin dhe e madhëruan tempullin me dhuratat e tyre më të mira;
3 Aq sa Seleuku nga Azia, me të ardhurat e tij, barti të gjitha shpenzimet që i përkisnin shërbimit të flijimeve.
4 Por një Simon nga fisi i Beniaminit, që u emërua guvernator i tempullit, u grind me kryepriftin për trazira në qytet.
5 Dhe, mbasi nuk mundi Oniasin, e shkoi te Apolloni, biri i Thraseas, i cili në atë kohë ishte guvernatori i Celosirisë dhe i Fenikisë,
6 Dhe i tha se thesari në Jeruzalem ishte plot me shuma të pafundme parash, kështu që moria e pasurive të tyre, që nuk i përkiste llogarisë së flijimeve, ishte e panumërt dhe se ishte e mundur të silleshin të gjitha në shtëpinë e mbretit. dorë.
7 Tani kur Apollonius erdhi te mbreti dhe i tregoi paratë për të cilat i kishin thënë, mbreti zgjodhi Heliodorin, arkëtarin e tij dhe e dërgoi me një urdhër që t'i sillte paratë e përmendura.
8 Kështu Heliodorus u nis menjëherë; nën një ngjyrë të vizitës në qytetet e Celosyria dhe Fenica, por në të vërtetë për të përmbushur qëllimin e mbretit.

9 Dhe kur arriti në Jeruzalem dhe u prit me mirësjellje nga kryeprifti i qytetit, ai i tregoi se çfarë informacioni ishte dhënë për paratë dhe deklaroi se përse kishte ardhur dhe e pyeti nëse këto gjëra ishin vërtet kështu.
10 Atëherë kryeprifti i tha se kishte para të grumbulluara për lehtësimin e të vejave dhe të fëmijëve jetimë:
11 Dhe se një pjesë i përkiste Hirkanusit, birit të Tobias, një njeri me dinjitet të madh dhe jo siç kishte keqinformuar Simoni i lig; shuma e të cilave ishte gjithsej katërqind talenta argjendi dhe dyqind ari.
12 Dhe se ishte krejtësisht e pamundur që të tilla gabime t'u bëheshin atyre, që e kishin kryer atë për shenjtërinë e vendit dhe për madhështinë dhe shenjtërinë e pacenueshme të tempullit, të nderuar në mbarë botën.
13 Por Heliodorus, për shkak të urdhrit të dhënë nga mbreti, tha: "Sidoqoftë, ajo duhet të futet në thesarin e mbretit".
14 Kështu, ditën që ai caktoi, ai hyri për të rregulluar këtë çështje; prandaj pati një ankth të vogël në të gjithë qytetin.
15 Por priftërinjtë, duke u përulur para altarit me rrobat e tyre të priftërinjve, thirrën në qiell atë që kishte bërë një ligj për gjërat që ai ruante, që të ruheshin të sigurta për ata që i kishin dhënë për t'i ruajtur.
16 Atëherë, kushdo që do ta kishte parë kryepriftin në fytyrë, do t'i kishte plagosur zemrën, sepse fytyra e tij dhe ndryshimi i ngjyrës i tregonin agoninë e brendshme të mendjes së tij.
17 Sepse njeriu ishte aq i rrethuar nga frika dhe tmerri i trupit, saqë atyre që e shikonin u dukej se çfarë pikëllimi kishte tani në zemrën e tij.
18 Të tjerë vrapuan nga shtëpitë e tyre drejt lutjes së përgjithshme, sepse vendi ishte si një përbuzje.
19 Gratë, të veshura me thes poshtë gjoksit, ishin me bollëk nëpër rrugë, dhe virgjëreshat që ruheshin aty vraponin, disa te portat, disa te muret dhe të tjera shikonin nga dritaret.
20 Dhe të gjithë, duke mbajtur duart drejt qiellit, u përgjëruan.
21 Atëherë do t'i vinte keq një njeriu të shihte rënien e turmës së çdo lloji dhe frikën e kryepriftit që ishte në një agoni të tillë.
22 Më pas ata i kërkuan Zotit të Plotfuqishëm që t'i ruante gjërat e kryera me mirëbesim të sigurta dhe të sigurta për ata që i kishin kryer.
23 Megjithatë Heliodorusi ekzekutoi atë që ishte dekretuar.
24 Tani, ndërsa ai ishte aty me rojet e tij për thesarin, Zoti i shpirtrave dhe Princi i gjithë pushtetit shkaktoi një shfaqje të madhe, saqë të gjithë ata që mendohej se do të vinin me të u habitën nga fuqia e Perëndisë, dhe i ra të fikët dhe patën një frikë të madhe.
25 Sepse iu shfaq atyre një kalë me një kalorës të tmerrshëm mbi të dhe i stolisur me një mbulesë shumë të bukur, dhe ai vrapoi ashpër dhe goditi Heliodorin me këmbët e tij të përparme dhe dukej se ai që ishte ulur mbi kalin kishte parzmore të plotë të ari.
26 Pastaj iu shfaqën dy të rinj të tjerë, të shquar për nga forca, të shkëlqyera në bukuri dhe të hijshëm në veshje, të cilët i qëndruan pranë në të dyja anët; dhe e fshikullonin vazhdimisht dhe i dhanë shumë goditje të rënda.
27 Dhe Heliodorus ra befas për tokë dhe e përfshiu një errësirë e madhe; por ata që ishin me të e ngritën dhe e futën në një pjellë.
28 Kështu ai, i cili kohët e fundit erdhi me një tren të madh dhe me gjithë rojet e tij në thesarin e përmendur, ata e çuan, duke mos qenë në gjendje ta ndihmonin veten me armët e tij: dhe ata e pranuan qartë fuqinë e Perëndisë.
29 Sepse ai u rrëzua nga dora e Perëndisë dhe u shtri pa fjalë pa asnjë shpresë jete.
30 Por ata lëvdonin Zotin, që e kishte nderuar në mënyrë të mrekullueshme vendin e tij: tempullin; që pak më parë ishte plot frikë dhe shqetësim, kur u shfaq Zoti i Madhëruar, u mbush me gëzim dhe hare.
31 Atëherë disa nga miqtë e Heliodorit iu lutën Onias që t'i thërriste Shumë të Lartit që t'i jepte jetën, i cili ishte gati të jepte shpirtin.
32 Kështu kryeprifti, duke dyshuar që mbreti të mos e mendonte gabimisht se Judenjtë i kishin bërë Heliodorit ndonjë tradhti, ofroi një flijim për shëndetin e njeriut.
33 Tani, ndërsa kryeprifti po bënte shlyerjen, u shfaqën po ata të rinj me të njëjtat rroba dhe u ndalën pranë Heliodorit, duke thënë: "Falënderoje kryepriftin Onias, aq sa Zoti të dha jetë për hir të tij.
34 Dhe duke parë që je fshikulluar nga qielli, shpalli të gjithë njerëzve fuqinë e fuqishme të Perëndisë. Dhe mbasi i thanë këto fjalë, nuk u shfaqën më.
35 Kështu Heliodori, mbasi i ofroi një flijim Zotit dhe i bëri premtime të mëdha atij që i kishte shpëtuar jetën dhe përshëndeti Oniasin, u kthye me ushtrinë e tij te mbreti.
36 Atëherë ai u dëshmoi të gjithëve veprat e Perëndisë të madh, që kishte parë me sytë e tij.
37 Dhe kur mbreti Heliodorus, i cili mund të ishte i përshtatshëm për t'u dërguar edhe një herë në Jerusalem, tha:
38 Nëse ke ndonjë armik ose tradhtar, dërgoje atje dhe do ta presësh të fshikulluar mirë, nëse shpëton me jetën e tij; sepse në atë vend, pa dyshim; ka një fuqi të veçantë të Zotit.
39 Sepse ai që banon në qiell e ka syrin mbi atë vend dhe e mbron; dhe ai i rreh dhe i shkatërron ata që vijnë për ta dëmtuar.
40 Dhe gjërat në lidhje me Heliodorin dhe ruajtjen e thesarit ranë në këtë lloj.

**KAPITULLI 4**

1 Tani ky Simoni, për të cilin folëm më parë, duke qenë tradhtar i parave dhe i atdheut të tij, shpifi për Oniasin, sikur të kishte tmerruar Heliodorin dhe të ishte punëtori i këtyre të këqijave.
2 Kështu ai pati guxim ta quante tradhtar, që kishte merituar të mirën e qytetit, që kishte ndier kombin e tij dhe ishte kaq i zellshëm ndaj ligjeve.
3 Por kur urrejtja e tyre shkoi aq larg, sa nga një nga grupet e Simonit u kryen vrasje,

4 Onia, duke parë rrezikun e kësaj grindjeje dhe që Apollonius, si guvernatori i Celosirisë dhe i Fenikisë, u tërbua dhe e shtoi ligësinë e Simonit,
5 Ai shkoi te mbreti jo për të qenë një paditës i bashkatdhetarëve të tij, por për të kërkuar të mirën e të gjithëve, publikut dhe privat.
6 Sepse ai e pa që ishte e pamundur që shteti të qëndronte i qetë dhe Simoni të linte marrëzinë e tij, nëse mbreti nuk e shikonte atë.
7 Por pas vdekjes së Seleukut, kur Antioku, i quajtur Epifan, mori mbretërinë, Jasoni, vëllai i Onias, u përpoq të ishte kryeprift,
8 Duke i premtuar mbretit me ndërmjetësim treqind e gjashtëdhjetë talenta argjendi dhe tetëdhjetë talenta të ardhura të tjera;
9 Përveç kësaj, ai premtoi të caktonte njëqind e pesëdhjetë të tjerë, nëse do të kishte leje për t'i ngritur një vend për stërvitje dhe për stërvitjen e të rinjve sipas modeleve të paganëve dhe për t'i shkruar ato për Jeruzalemin me anë të emri i Antiokianëve.
10 Të cilën, pasi mbreti ia dha dhe i kishte hyrë në dorë sundimin, e solli menjëherë kombin e tij në stilin grek.
11 Dhe privilegjet mbretërore që iu dhanë judenjve me favor të veçantë me anë të Gjonit, atit të Eupolemus, i cili shkoi ambasador në Romë për miqësi dhe ndihmë, ai i hoqi; dhe duke rrëzuar qeveritë që ishin sipas ligjit, nxori zakone të reja kundër ligjit.
12 Sepse ai ndërtoi me gëzim një vend stërvitjeje nën kullë, i vuri në nënshtrim të rinjtë e parë dhe i vuri të veshin një kapele.
13 Tani, kaq ishte kulmi i modës greke dhe rritja e sjelljeve pagane, nëpërmjet përdhosjes së jashtëzakonshme të Jasonit, atij të mjerë të paperëndishëm dhe pa kryeprift;
14 Që priftërinjtë nuk kishin guxim të shërbenin më në altar, por duke përçmuar tempullin dhe duke lënë pas dore flijimet, nxituan të merrnin pjesë në kompensimin e paligjshëm në vendin e stërvitjes, pasi u thirrën në lojën e Diskut;
15 Jo duke u përqendruar në nderimet e etërve të tyre, por pëlqejnë më shumë nga të gjitha lavdinë e grekëve.
16 Për shkak të kësaj fatkeqësie të madhe i goditi, sepse ata kishin si armiq dhe hakmarrës të tyre, zakonin e të cilëve e ndoqën me kaq zell dhe me të cilët donin të ishin si në çdo gjë.
17 Sepse nuk është diçka e lehtë të bësh ligësi kundër ligjeve të Perëndisë, por koha në vijim do t'i shpallë këto gjëra.
18 Tani, kur loja që përdorej çdo vit besimi, mbahej në Tiro, me praninë e mbretit,
19 Ky Jason i pamëshirshëm dërgoi lajmëtarë të posaçëm nga Jeruzalemi, të cilët ishin antiokianë, për të çuar treqind dhrahmi argjend për flijimin e Herkulit, të cilin edhe bartësit e tij menduan se ishte e përshtatshme të mos e jepnin flijimin, sepse nuk ishte e përshtatshme, por rezervuar për tarifa të tjera.
20 Këto para, në lidhje me dërguesin, u caktuan për sakrificën e Herkulit; por për shkak të bartësve të tij, u përdor për të bërë galeri.
21 Tani kur Apollonius, i biri i Menestheut u dërgua në Egjipt për kurorëzimin e mbretit Ptolemeus Filometor, Antioku, duke e kuptuar që ai nuk ishte i prekur mirë nga punët e tij, u kujdes për sigurinë e tij; pastaj ai erdhi në Jopë dhe që andej në Jeruzalem. :
22 Ku ai u prit me nder nga Jasoni dhe nga qyteti, dhe u fut me pishtar të ndezur dhe me britma të mëdha; dhe kështu më pas shkoi me ushtrinë e tij në Feniki.
23 Tre vjet më vonë Jasoni dërgoi Menelaun, vëllanë e Simonit të lartpërmendur, që t'i çonte paratë mbretit dhe t'i vinte parasysh disa çështje të nevojshme.
24 Por ai, kur e sollën në prani të mbretit, mbasi e kishte madhëruar për pamjen e lavdishme të fuqisë së tij, mori priftërinë për vete, duke i ofruar treqind talenta argjendi më shumë se Jasoni.
25 Kështu ai erdhi me urdhrin e mbretit, duke mos sjellë asgjë të denjë për kryepriftërinë, por kishte tërbimin e një tirani mizor dhe tërbimin e një bishe të egër.
26 Atëherë Jasoni, i cili kishte minuar vëllanë e tij, duke qenë i dëmtuar nga një tjetër, u detyrua të ikte në vendin e Amonitëve.
27 Kështu Menelau mori principatën; por sa i përket parave që i kishte premtuar mbretit, ai nuk mori asnjë urdhër të mirë për to, megjithëse Sostrati, sundimtari i kështjellës, e kërkoi atë:
28 Sepse atij i takonte mbledhja e zakoneve. Prandaj të dy u thirrën para mbretit.
29 Tani Menelau la në vend të tij në priftëri vëllanë e tij Lisimakun; dhe Sostrati u largua nga Crates, i cili ishte guvernator i Qiprianëve.
30 Ndërsa këto gjëra po bëheshin, ata nga Tarsi dhe nga Mali ngritën kryengritje, sepse ia dhanë konkubinës së mbretit, të quajtur Antiok.
31 Atëherë mbreti erdhi me nxitim të madh për të qetësuar çështjet, duke lënë si zëvendës Andronikun, një njeri me autoritet.
32 Tani Menelau, duke menduar se i kishte ardhur koha, vodhi disa enë ari nga tempulli dhe ia dha Andronikut dhe disa ia shiti Tiros dhe qyteteve përreth.
33 Kur Onia e mori vesh me siguri, e qortoi dhe u tërhoq në një shenjtërore në Dafne, që ndodhet pranë Antiokisë.
34 Prandaj Menelau, duke e ndarë Andronikun, u lut që të merrte në duart e tij Onian; i cili, duke u bindur për këtë dhe duke ardhur në Onias me mashtrim, i dha të djathtën me betim; dhe megjithëse ai dyshohej prej tij, ai e bindi të dilte nga shenjtërorja; ai e mbylli menjëherë pa marrë parasysh drejtësinë.
35 Për këtë shkak jo vetëm Judenjtë, por edhe shumë nga kombet e tjera, u indinjuan shumë dhe u pikëlluan shumë për vrasjen e padrejtë të këtij njeriu.
36 Kur mbreti u kthye nga vendet rreth Kilikisë, Judenjtë që ishin në qytet dhe disa nga grekët që e urrenin këtë fakt, u ankuan sepse Onia u vra pa shkak.
37 Prandaj Antiokut i erdhi keq, i erdhi keq dhe qau për shkak të sjelljes së matur dhe modeste të të vdekurit.
38 Dhe i ndezur nga zemërimi, ai mori menjëherë Andronikun e purpurt, grisi rrobat e tij dhe e çoi nëpër gjithë qytetin deri në atë vend, ku kishte kryer pandershmëri kundër Onias, dhe aty vrau vrasësin e

mallkuar. Kështu Zoti ia shpërbleu dënimin e tij, ashtu siç e meritonte.
39 Tani, kur Lisimaku kishte kryer shumë sakrilegje në qytet me pëlqimin e Menelaut dhe fryti i tyre u përhap, turma u mblodh kundër Lisimakut, dhe shumë enë ari ishin marrë tashmë.
40 Kur populli i thjeshtë u ngrit dhe u mbush me tërbim, Lisimaku armatosi rreth tre mijë burra dhe filloi i pari të ofrojë dhunë; një Auranus është lideri, një njeri shumë i larguar në vite dhe jo më pak në marrëzi.
41 Ata, duke parë tentativën e Lisimakut, disa kapën gurë, disa shkopinj, të tjerë duke marrë grushta pluhuri që ishte pranë, i hodhën të gjithë bashkë mbi Lisimakun dhe ata që u ulën mbi ta.
42 Kështu shumë prej tyre i plagosën, disa i goditën për tokë dhe i detyruan të iknin të gjithë; por vetë grabitësin e kishës e vranë pranë thesarit.
43 Prandaj, për këto çështje u ngrit një akuzë kundër Menelaut.
44 Kur mbreti erdhi në Tiro, tre burra të dërguar nga senati e mbrojtën çështjen para tij:
45 Por Menelau, i dënuar tani, i premtoi Ptolemeut, birit të Dorymenes, t'i jepte shumë para, nëse do të qetësonte mbretin ndaj tij.
46 Kur Ptolemeu e mori mënjanë mbretin në një galeri të caktuar, si për të marrë ajrin, e bëri atë të kishte një mendje tjetër.
47 Aq sa e shkarkoi Menelaun nga akuzat, i cili gjithsesi ishte shkaktar i gjithë ligësisë; dhe ata të varfër, të cilët, po të kishin thënë çështjen e tyre, po, para skithëve, do të ishin gjykuar të pafajshëm, ai i dënoi me vdekje. .
48 Kështu ata që ndoqën çështjen për qytetin, për njerëzit dhe për enët e shenjta, shpejt pësuan një ndëshkim të padrejtë.
49 Prandaj edhe ata të Tiros, të shtyrë nga urrejtja për atë vepër të ligë, bënë që ata të varroseshin me nder.
50 Dhe kështu, për shkak të lakmisë së atyre që ishin me pushtet, Menelau mbeti ende në pushtet, duke u rritur në ligësi dhe duke qenë një tradhtar i madh i qytetarëve.

## KAPITULLI 5

1 Pothuajse në të njëjtën kohë Antioku përgatiti udhëtimin e tij të dytë në Egjipt:
2 Dhe pastaj ndodhi që në të gjithë qytetin, për gati dyzet ditë, u panë kalorës që vraponin në ajër, të veshur me rroba ari dhe të armatosur me heshta, si një grup ushtarësh,
3 Dhe trupa kalorësish të renditur, që ndeshen dhe vrapojnë njëri kundër tjetrit, me dridhjet e mburojave, me një mori grushtash, me nxjerrjen e shpatave, me hedhjen e shigjetave, me vezullimin e stolive ari dhe me parzmore të çdo lloji.
4 Prandaj, çdo njeri u lut që ajo shfaqje të kthehej në të mirë.
5 Tani kur doli një thashethem i rremë, sikur Antiokusi të kishte vdekur, Jasoni mori të paktën një mijë burra dhe papritmas sulmoi qytetin; dhe ata që ishin mbi muret duke u rikthyer dhe qyteti u pushtua gjatë, Menelau iku në kështjellë:
6 Por Jasoni vrau qytetarët e tij pa mëshirë, duke mos menduar që të fitonte ditën e tyre të kombit të tij do të ishte një ditë shumë e palumtur për të; por duke menduar se ata kishin qenë armiqtë e tij dhe jo bashkatdhetarët e tij, të cilët ai i pushtoi.
7 Megjithatë, për të gjitha këto, ai nuk fitoi principatën, por më në fund mori turpin për shpërblimin e tradhtisë së tij dhe iku përsëri në vendin e Amonitëve.
8 Prandaj në fund ai pati një kthim të palumtur, duke u akuzuar para Aretës, mbretit të arabëve, duke ikur nga qyteti në qytet, i ndjekur nga të gjithë, i urryer si braktisës i ligjeve dhe i neveritshëm si armik i hapur i vendin dhe bashkatdhetarët e tij, ai u dëbua në Egjipt.
9 Kështu ai që kishte dëbuar shumë nga vendi i tyre, humbi në një vend të huaj, duke u tërhequr te Lakedemonët dhe duke menduar atje për të gjetur ndihmë për shkak të fisit të tij.
10 Dhe ai që kishte dëbuar shumë të panvarrosur nuk kishte njeri që të mbante zi për të, as ndonjë varrim solemn fare, as varr me etërit e tij.
11 Kur kjo ndodhi, kur erdhi në makinën e mbretit, ai mendoi se Judea ishte rebeluar; dhe, duke u larguar nga Egjipti me zemërim të tërbuar, pushtoi qytetin me forcën e armëve,
12 Dhe i urdhëroi luftëtarët e tij të mos kursenin ata që takonin dhe të vrisnin ata që shkonin nëpër shtëpi.
13 Kështu ndodhi vrasja e të rinjve dhe të moshuarve, largimi i burrave, grave dhe fëmijëve, vrasja e virgjëreshave dhe foshnjave.
14 Dhe brenda tre ditëve të tëra u shkatërruan tetëdhjetë mijë, nga të cilët dyzet mijë u vranë në konflikt; dhe jo më pak të shitur se të vrarë.
15 Megjithatë ai nuk ishte i kënaqur me këtë, por mendohej të shkonte në tempullin më të shenjtë të gjithë botës; Menelau, ai tradhtar i ligjeve dhe i vendit të tij, duke qenë udhërrëfyesi i tij:
16 Dhe i mori enët e shenjta me duar të ndotura dhe me duar profane që rrëzuan gjërat që ishin kushtuar nga mbretër të tjerë për shtimin, lavdinë dhe nderin e vendit, dhe i dha.
17 Dhe Antiokusi ishte aq krenarë në mendje, sa nuk mendoi se Zoti ishte zemëruar për njëfarë kohe për mëkatet e banorëve të qytetit, dhe për këtë arsye syri i tij nuk ishte mbi atë vend.
18 Sepse, po të mos ishin mbështjellë më parë me shumë mëkate, ky njeri, sapo kishte ardhur, ishte fshikulluar dhe hequr nga supozimi i tij, ashtu si Heliodori, të cilin mbreti Seleuku e dërgoi për të parë thesarin.
19 Megjithatë Perëndia nuk e zgjodhi popullin për hir të vendit, por vendin larg për hir të popullit.
20 Dhe për këtë arsye vetë vendi, që ishte pjesëmarrës me ta në fatkeqësinë që i ndodhi kombit, më pas komunikoi për përfitimet e dërguara nga Zoti; dhe siç u braktis në zemërimin e të Plotfuqishmit, kështu përsëri, Zoti i madh duke u pajtuar, ajo u ngrit me gjithë lavdi.
21 Kështu, mbasi Antiokusi nxori nga tempulli një mijë e tetëqind talenta, u nis me nxitim në Antioki, me krenarinë e tij për ta bërë vendin të lundrueshëm dhe detin të kalueshëm në këmbë; e tillë ishte krenaria e mendjes së tij.

22 Dhe la qeveritarë për të ngacmuar kombin: në Jeruzalem, Filipi, për vendin e tij një Frig dhe për sjellje më barbare se ai që e vendosi atje;
23 Dhe në Garizim, Andronicus; dhe përveç kësaj, Menelaus, i cili më keq se të gjithë të tjerët mbajti një dorë të rëndë mbi qytetarët, duke pasur një mendje dashakeqe kundër bashkatdhetarëve të tij hebrenjtë.
24 Ai dërgoi edhe atë kryetar të neveritshëm Apollonius me një ushtri prej njëzet e dy mijë veta, duke e urdhëruar të vriste të gjithë ata që ishin në moshën e tyre më të mirë dhe të shiste gratë dhe të rinjtë.
25 I cili, duke ardhur në Jeruzalem, duke pretenduar paqen, reduktoi deri në ditën e shenjtë të së shtunës, kur mori Judenjtë për të kremtuar ditën e shenjtë, i urdhëroi njerëzit e tij të armatoseshin.
26 Kështu ai vrau të gjithë ata që kishin shkuar në festën e së shtunës dhe vrapoi me armë nëpër qytet dhe vrau turma të mëdha.
27 Por Juda Makabeu me nëntë të tjerë, ose rreth e rrotull, u tërhoq në shkretëtirë dhe jetoi në male sipas zakoneve të bishave, me shoqërinë e tij, që ushqehej vazhdimisht me barishte, që të mos ishin pjesëmarrës në ndotjen.

**KAPITULLI 6**

1 Jo shumë kohë pas kësaj, mbreti dërgoi një plak të Athinës për t'i detyruar Judenjtë të largoheshin nga ligjet e etërve të tyre dhe të mos jetonin sipas ligjeve të Perëndisë:
2 Dhe për të ndotur tempullin në Jeruzalem dhe për ta quajtur tempulli i Jupiter Olimpius; dhe atë në Garizim, të Jupiterit Mbrojtësi i të huajve, ashtu siç dëshironin ata që banonin në atë vend.
3 Ardhja e kësaj fatkeqësie ishte e hidhur dhe e rëndë për njerëzit:
4 Sepse tempulli ishte i mbushur me trazira dhe zbavitje nga johebrenjtë, të cilët bënin shaka me prostituta dhe kishin të bënin me gratë në rrethin e vendeve të shenjta, dhe përveç kësaj sillnin gjëra që nuk ishin të ligjshme.
5 Edhe altari u mbush me gjëra profane, të cilat ligji i ndalon.
6 As nuk ishte e lejuar për një njeri të mbante ditë të shtuna ose agjërime të lashta, ose të deklarohej fare se ishte jude.
7 Ditën e lindjes së mbretit çdo muaj i sillnin me shtrëngime të hidhura për të ngrënë nga flijimet; dhe kur u mbajt agjërimi i Bacchus, hebrenjtë u detyruan të shkonin në procesion në Bacchus, duke mbajtur dredhkë.
8 Për më tepër doli një dekret për qytetet fqinje të kombeve, me sugjerimin e Ptolemeut, kundër judenjve, që të respektonin të njëjtat stile dhe të merrnin pjesë në flijimet e tyre.
9 Dhe kushdo që nuk do të përshtatet me sjelljet e johebrenjve, do të dënohet me vdekje. Atëherë mund të ketë parë një njeri mjerimin e tanishëm.
10 Sepse ishin sjellë dy gra që kishin rrethprerë fëmijët e tyre; të cilët, mbasi i udhëhoqën haptas rreth qytetit, foshnjat ua dorëzuan gjoksin dhe i hodhën me kokë poshtë nga muri.
11 Dhe të tjerët që kishin vrapuar bashkë në shpellat afër për të mbajtur fshehurazi ditën e shtunë, të zbuluar nga Filipi, u dogjën të gjithë bashkë, sepse kishin ndërgjegje për të ndihmuar veten e tyre për nder të ditës më të shenjtë.
12 Tani u bëj thirrje atyre që lexojnë këtë libër, që të mos dekurajohen për këto fatkeqësi, por t'i gjykojnë ato ndëshkime si për shkatërrim, por për ndëshkim të kombit tonë.
13 Sepse kjo është një shenjë e mirësisë së tij të madhe, kur keqbërësit nuk vuajnë për një kohë të gjatë, por dënohen menjëherë.
14 Sepse jo si me kombet e tjera, të cilët Zoti nuk pranon t'i ndëshkojë me durim, derisa të plotësojnë mëkatet e tyre, kështu vepron me ne,
15 që, duke qenë në kulmin e mëkatit, të mos hakmerret për ne.
16 Dhe për këtë arsye ai nuk e heq kurrë mëshirën e tij prej nesh; dhe megjithëse ndëshkon me fatkeqësi, ai nuk e braktis kurrë popullin e tij.
17 Por kjo që thamë le të jetë një paralajmërim për ne. Dhe tani do të vijmë tek deklarimi i çështjes me pak fjalë.
18 Eleazari, një nga skribët kryesorë, një burrë i moshuar dhe me pamje të mirë, ishte i detyruar të hapte gojën dhe të hante mish derri.
19 Por ai, duke zgjedhur më mirë të vdiste me lavdi, sesa të jetonte i njollosur me një neveri të tillë, e pështyu dhe erdhi me dëshirën e tij në mundim,
20 Ashtu siç duhej të vinin, ata që janë të vendosur të dalin kundër gjërave të tilla, që nuk lejohet të shijohet dashuria për jetën.
21 Por ata që ishin përgjegjës për atë festë të ligë, për shkak të njohjes së vjetër që kishin me njeriun, duke e marrë mënjanë, iu lutën të sillte mish nga ushqimi i tij, që i lejohej të përdorte, dhe të bënte sikur ai hëngri mishin e marrë nga flijimi i urdhëruar nga mbreti;
22 Që duke vepruar kështu, ai të mund të çlirohej nga vdekja dhe miqësia e vjetër me ta të gjente favor.
23 Por ai filloi të konsideronte me maturi, dhe siç i bëhej mosha e tij, dhe madhështia e viteve të tij të lashta, nderi i kokës së tij gri, ku erdhi, dhe edukimi i tij më i ndershëm që nga një fëmijë, ose më mirë ligji i shenjtë i bërë dhe dhënë nga Perëndia: prandaj ai u përgjigj në përputhje me rrethanat dhe i donte që ta dërgonin menjëherë në varr.
24 Sepse nuk i takon kohës sonë, tha ai, në asnjë mënyrë të shthuremi, me anë të së cilës shumë të rinj mund të mendojnë se Eleazari, duke qenë tetëdhjetë e dhjetë vjeç, tani kishte shkuar në një fe të huaj;
25 Dhe kështu ata për shkak të hipokrizisë sime dhe dëshirës për të jetuar pak kohë dhe një çast më gjatë, duhet të mashtrohen nga unë, dhe unë marr një njollë në pleqërinë time dhe e bëj të neveritshme.
26 Sepse, edhe pse tani për tani do të isha i çliruar nga ndëshkimi i njerëzve, nuk do t'i shpëtoja dorës së të Plotfuqishmit, as i gjallë as i vdekur.
27 Prandaj tani, duke e ndryshuar burrërisht këtë jetë, do t'i tregoj vetes një të tillë siç e kërkon mosha ime,

28 Dhe lini një shembull të dukshëm për ata që janë të rinj që të vdesin vullnetarisht dhe me guxim për ligjet e nderuara dhe të shenjta. Dhe pasi tha këto fjalë, menjëherë shkoi në mundim:
29 Ata që e udhëhoqën të ndryshonte të mirën, e mbartën pak më parë në urrejtje, sepse fjalimet e sipërpërmendura vinin, siç mendonin ata, nga një mendje e dëshpëruar.
30 Por, kur ai ishte gati të vdiste me goditje, ai rënkoi dhe tha: "Është e qartë për Zotin, që ka njohurinë e shenjtë, se megjithëse mund të isha çliruar nga vdekja, tani duroj dhimbje të forta në trup duke u rrahur. : por në shpirt jam i kënaqur t'i vuaj këto gjëra, sepse kam frikë prej tij.
31 Dhe kështu ky njeri vdiq, duke e lënë vdekjen e tij si një shembull të një guximi fisnik dhe një kujtim virtyti, jo vetëm për të rinjtë, por për të gjithë kombin e tij.

**KAPITULLI 7**

1 Ndodhi gjithashtu që shtatë vëllezër me nënën e tyre u kapën dhe u detyruan nga mbreti kundër ligjit të shijonin mishin e derrit dhe u munduan me kamzhik dhe kamzhik.
2 Por njëri nga ata që foli i pari tha kështu: "Çfarë do të kërkosh ose do të mësosh prej nesh?". ne jemi gati të vdesim, në vend që të shkelim ligjet e etërve tanë.
3 Atëherë mbreti, i tërbuar, urdhëroi të nxeheshin tiganët dhe kazanët.
4 Të cilin e nxehën menjëherë, urdhëroi t'i prisnin gjuhën atij që fliste i pari dhe t'i prisnin pjesët më të thella të trupit, duke parë vëllezërit e tjerë dhe nënën e tij.
5 Tani, kur ai u gjymtua në të gjitha gjymtyrët e tij, ai urdhëroi që ai që ishte ende gjallë ta sillnin në zjarr dhe ta skuqnin në tigan; një tjetër me nënën për të vdekur burrërisht, duke thënë kështu:
6 Zoti Perëndi shikon mbi ne dhe me të vërtetë ngushëllon te ne, ashtu si deklaroi Moisiu në këngën e tij, që u dëshmoi fytyrave të tyre, duke thënë: "Dhe do të ngushëllohet në shërbëtorët e tij".
7 Kur i pari vdiq pas këtij numri, e sollën të dytin për t'i bërë një gozhdë tallëse; dhe, mbasi i hoqën lëkurën e kokës me flokët, e pyetën: "A do të hash, para se të ndëshkohesh gjatë gjithë kohës". çdo pjesë të trupit tënd?
8 Por ai, duke u përgjigjur në gjuhën e tij, tha: "Jo". Prandaj, ai mori edhe mundimin tjetër sipas radhës, si i pari.
9 Dhe kur ishte në gulçimin e fundit, ai tha: "Ti na nxjerr si një tërbim nga kjo jetë e tanishme, por Mbreti i botës do të na ringjallë, që kemi vdekur për ligjet e tij, në jetën e përjetshme".
10 Mbas tij, i treti bëri një gozhdë tallëse; dhe, kur ia kërkuan, nxori gjuhën dhe atë menjëherë, duke i shtrirë duart me burrëri.
11 Dhe tha me guxim: "Këto i kisha nga qielli; dhe për ligjet e tij i përçmoj; dhe prej tij shpresoj t'i marr përsëri.
12 Aq sa mbreti dhe ata që ishin me të u mrekulluan nga guximi i të riut, sepse ai nuk i vuri re dhimbjet.
13 Dhe, kur vdiq edhe ky, e munduan dhe e shkatërruan të katërtin në të njëjtën mënyrë.
14 Kështu, kur u bë gati të vdiste, tha kështu: "Është mirë që njerëzit të vrasin, të presësh shpresën e Perëndisë për t'u ringjallur prej tij; sa për ty, nuk do të kesh ringjallje për jetë".
15 Pastaj sollën edhe të pestin dhe e grishën.
16 Atëherë ai shikoi mbretin dhe tha: "Ti ke pushtet mbi njerëzit, je i korruptuar, bën çfarë të duash; megjithatë mos mendoni se kombi ynë është braktisur nga Perëndia;
17 Por qëndro pak dhe shiko fuqinë e tij të madhe, se si do të të mundojë ty dhe farën tënde.
18 Mbas tij sollën edhe të gjashtin, që ishte gati të vdiste, dhe tha: "Mos u gënjeni pa shkak, sepse ne i vuajmë këto gjëra për veten tonë, duke mëkatuar kundër Perëndisë tonë; prandaj na janë bërë gjëra të mrekullueshme".
19 Por mos mendo ti, që merr dorën për të luftuar kundër Perëndisë, se do të shpëtosh pa u ndëshkuar.
20 Por nëna ishte e mrekullueshme mbi të gjitha dhe e denjë për t'u kujtuar me nder, sepse, kur pa shtatë djemtë e saj të vrarë brenda një dite, e lindi me guxim, për shkak të shpresës që kishte te Zoti.
21 Po, ajo e nxiti secilin prej tyre në gjuhën e saj, plot me shpirtra guximtarë; dhe duke nxitur mendimet e saj femërore me një bark burrëror, ajo u tha atyre:
22 Nuk mund të them se si erdhët në barkun tim, sepse nuk ju dhashë as frymë, as jetë dhe nuk kam qenë unë që formova gjymtyrët e secilit prej jush;
23 Por, pa dyshim, Krijuesi i botës, i cili formoi brezin e njeriut dhe zbuloi fillimin e të gjitha gjërave, do t'ju japë gjithashtu frymë dhe jetë përsëri me mëshirën e tij, pasi tani nuk e konsideroni veten tuaj për ligjet e tij". hir.
24 Tani Antioki, duke e konsideruar veten të përbuzur dhe duke dyshuar se ishte një fjalim qortues, ndërsa më i vogli ishte ende gjallë, jo vetëm e këshilloi me fjalë, por edhe e siguroi me betim se do ta bënte të pasur dhe të lumtur. njeri, nëse do të largohej nga ligjet e etërve të tij; dhe se ai gjithashtu do ta merrte për mikun e tij dhe do t'i besonte atij punët.
25 Por, kur i riu nuk e dëgjoi në asnjë rast, mbreti thirri nënën e tij dhe e nxiti që ajo ta këshillonte të riun që t'i shpëtonte jetën.
26 Dhe, mbasi e nxiti me shumë fjalë, ajo i premtoi se do ta këshillonte të birin.
27 Por ajo, duke u përkulur para tij, duke përqeshur tiranin mizor, foli në këtë mënyrë në gjuhën e saj të vendit; O biri im, ki mëshirë për mua që të lita nëntë muaj në barkun tim, dhe të dhashë tre vjet të tillë, të ushqeva dhe të rrita në këtë moshë dhe durova mundimet e edukimit.
28 Të lutem, biri im, shiko qiellin dhe tokën dhe gjithçka që ka në to dhe ki parasysh se Perëndia i ka krijuar nga gjëra që nuk ishin; dhe po kështu njerëzimi u krijua.
29 Mos ki frikë nga ky torturues, por, duke qenë i denjë për vëllezërit e tu, merre vdekjen që unë të të pranoj përsëri në mëshirë me vëllezërit e tu.
30 Ndërsa ajo ishte ende duke thënë këto fjalë, i riu tha: "Kë prisni?". Unë nuk do t'i bindem urdhrit të mbretit, por do t'i bindem urdhrit të ligjit që u ishte dhënë etërve tanë nga Moisiu.

31 Dhe ti, që ke qenë autori i çdo ligësie kundër hebrenjve, nuk do t'i shpëtosh dorës së Perëndisë.
32 Sepse ne vuajmë për mëkatet tona.
33 Edhe sikur Zoti i gjallë të zemërohet me ne për një kohë të shkurtër për ndëshkimin dhe korrigjimin tonë, ai do të jetë përsëri në një mendje me shërbëtorët e tij.
34 Por ti, o njeri i pafe, dhe nga të gjithë më të liqit e tjerë, mos u ngrit pa shkak dhe mos u krekos me shpresa të pasigurta, duke ngritur dorën kundër shërbëtorëve të Perëndisë.
35 Sepse ti nuk i ke shpëtuar ende gjykimit të Perëndisë së Plotfuqishëm, që sheh gjithçka.
36 Sepse vëllezërit tanë, të cilët tani kanë vuajtur një dhimbje të shkurtër, kanë vdekur nën besëlidhjen e Perëndisë për jetën e përjetshme; por ti, me anë të gjykimit të Perëndisë, do të marrësh një ndëshkim të drejtë për krenarinë tënde.
37 Por unë, si vëllezërit e mi, ofroj trupin dhe jetën time për ligjet e etërve tanë, duke iu lutur Perëndisë që ai të jetë i mëshirshëm për kombin tonë; dhe që me mundime dhe plagë të mund të rrëfesh se vetëm ai është Perëndia;
38 Dhe që në mua dhe vëllezërit e mi të pushojë zemërimi i të Plotfuqishmit, që është sjellë me drejtësi mbi kombin tonë.
39 Mbreti, duke qenë i tërbuar, e dorëzoi më keq se të gjithë të tjerët dhe e pranoi me hidhërim që e tallnin.
40 Kështu ky njeri vdiq i pandotur dhe e vuri gjithë besimin e tij te Zoti.
41 Së fundi, pas bijve, nëna vdiq.
42 Le të mjaftojë kjo tani që të kemi folur për festat idhujtare dhe për torturat e rënda.

## KAPITULLI 8

1 Atëherë Juda Makabeu dhe ata që ishin me të, shkuan fshehurazi nëpër qytete, mblodhën të afërmit e tyre, morën me vete të gjithë ata që ishin në fenë e Judenjve dhe mblodhën rreth gjashtë mijë njerëz.
2 Dhe ata iu lutën Zotit që të shikonte popullin që ishte shkelur nga të gjithë; dhe gjithashtu mëshiroj tempullin e përdhosur prej njerëzve të paperëndishëm;
3 Dhe që ai të kishte dhembshuri për qytetin, i shëmtuar rëndë dhe gati për t'u bërë edhe me tokën; dhe dëgjoni gjakun që i bërtiti,
4 Dhe mbani mend masakrën e ligë të foshnjave të padëmshme dhe blasfemitë e kryera kundër emrit të tij; dhe se ai do të shfaqte urrejtjen e tij kundër të ligjve.
5 Tani kur Makabeu ishte rreth tij, ai nuk mund t'i rezistonte kombeve, sepse zemërimi i Zotit u shndërrua në mëshirë.
6 Prandaj ai erdhi pa vetëdije, dogji qytete dhe qytete, mori në duart e tij vendet më të mira, mundi dhe vrau një numër të vogël të armiqve të tij.
7 Por ai shfrytëzoi posaçërisht natën për përpjekje të tilla të fshehta, aq sa fryti i shenjtërisë së tij u përhap kudo.
8 Kështu Filipi, kur pa që ky njeri rritej pak e nga pak dhe se gjërat përparonin me të gjithnjë e më shumë, i shkroi Ptolemeut, guvernatorit të Celosirisë dhe të Fenikisë, që t'i jepte më shumë ndihmë punëve të mbretit.
9 Pastaj zgjodhi menjëherë Nikanorin, birin e Patrokliut, një nga miqtë e tij të veçantë, dhe e dërgoi me jo më pak se njëzet mijë nga të gjitha kombet që ishin nën të, për të çrrënjosur tërë brezin e Judenjve; dhe me të iu bashkua edhe Gorgias një kapiten, i cili në çështjet e luftës kishte përvojë të madhe.
10 Kështu, Nikanori mori përsipër të fitonte aq shumë para nga Judenjtë e robëruar, aq sa duhej të paguante haraçin prej dy mijë talentash, që mbreti duhej t'u paguante romakëve.
11 Prandaj ai dërgoi menjëherë në qytetet në bregun e detit, duke shpallur shitjen e judenjve të robëruar dhe duke premtuar se ata do të kishin tetëdhjetë e dhjetë trupa për një talent, duke mos pritur hakmarrjen që do ta pasonte nga Perëndia i Plotfuqishëm.
12 Tani kur Judës iu njoftua fjala për ardhjen e Nikanorit dhe ai u kishte thënë atyre që ishin me të se ushtria ishte afër,
13 Ata që ishin të frikësuar dhe që nuk kishin besim te drejtësia e Perëndisë, ikën dhe u larguan.
14 Të tjerë shitën gjithçka që u kishte mbetur dhe së bashku iu lutën Zotit që t'i çlironte, të shitur nga Nikanori i keq para se të takoheshin bashkë.
15 Dhe nëse jo për hir të tyre, megjithatë për besëlidhjet që kishte bërë me etërit e tyre dhe për hir të emrit të tij të shenjtë e të lavdishëm, me të cilin u thirrën.
16 Kështu Makabeu mblodhi njerëzit e tij në numrin gjashtë mijë dhe i nxiti që të mos i godiste tmerri i armikut dhe të mos kishin frikë nga turma e madhe e kombeve që u sulmuan kundër tyre. por për të luftuar burrërisht,
17 Dhe për të vënë para syve të tyre dëmin që i kishin bërë padrejtësisht vendit të shenjtë dhe sjelljen mizore të qytetit, me të cilin ata talleshin, si dhe heqjen e qeverisë së etërve të tyre;
18 Sepse ata, tha ai, besojnë në armët dhe guximin e tyre; por besimi ynë është te i Plotfuqishmi, i cili mund të rrëzojë si ata që vijnë kundër nesh, ashtu edhe gjithë botën.
19 Për më tepër, ai u tregoi atyre se çfarë ndihmash kishin gjetur etërit e tyre dhe si u shpëtuan, kur nën Senakeribin vdiqën njëqind e tetëdhjetë e pesë mijë.
20 Dhe u tregoi atyre për betejën që kishin në Babiloni me galatasit, se si erdhën në punë vetëm tetë mijë gjithsej, me katër mijë maqedonas, dhe se maqedonasit ishin të hutuar, tetë mijë shkatërruan njëqind e njëzet mijë për shkak të ndihmës që kishin nga qielli dhe kështu morën një plaçkë të madhe.
21 Kështu, mbasi i bëri të guximshëm me këto fjalë dhe gati të vdiste për ligjin dhe vendin, e ndau ushtrinë e tij në katër pjesë;
22 Dhe bashkoi me vete vëllezërit e tij, krerë të çdo grupi, për të parë Simonin, Jozefin dhe Jonathanin, duke i dhënë secilit një mijë e pesëqind burra.
23 caktoi gjithashtu Eleazarin të lexonte librin e shenjtë; vetë drejton grupin e parë,
24 Dhe me ndihmën e të Plotfuqishmit, ata vranë mbi nëntë mijë nga armiqtë e tyre, plagosën dhe gjymtuan pjesën më të madhe të ushtrisë së Nikanorit, dhe kështu i vranë të gjithë;

25 Dhe morën paratë e tyre që erdhën për t'i blerë dhe i ndoqën shumë, por pa kohë u kthyen.
26 Sepse ishte një ditë para së shtunës, dhe për këtë arsye ata nuk deshën më t'i ndiqnin.
27 Kështu, mbasi mblodhën armaturën e tyre dhe plaçkitën armiqtë e tyre, u angazhuan në ditën e shtunë, duke dhënë lavdi dhe falënderime të jashtëzakonshme ndaj Zotit, që i kishte ruajtur deri në atë ditë, që ishte fillimi i mëshirës që u shtri mbi ta.
28 Pas së shtunës, mbasi u dhanë një pjesë të plaçkës të gjymtuarve, të vejave dhe jetimëve, e ndanë pjesën e mbetur midis tyre dhe shërbëtorëve të tyre.
29 Kur kjo u bë dhe ata bënë një lutje të përbashkët, iu lutën Zotit të mëshirshëm që të pajtohej me shërbëtorët e tij përgjithmonë.
30 Për më tepër, nga ata që ishin me Timoteun dhe Bakhidin, që luftuan kundër tyre, vranë mbi njëzet mijë veta dhe shumë lehtë fituan forca të larta dhe të forta dhe ndanë mes tyre shumë plaçka të tjera dhe bënë të gjymtuarit, jetimët, të vejat, po, edhe të moshuarit, të barabartë në plaçkë me veten e tyre.
31 Mbasi mblodhën armaturën e tyre, i vunë të gjithë me kujdes në vende të përshtatshme dhe mbetjen e plaçkës e sollën në Jeruzalem.
32 Vranë edhe Filarkin, atë të ligun që ishte me Timoteun, dhe i kishin zemëruar shumë Judenjtë.
33 Për më tepër, në kohën kur ata kremtonin festën e fitores në vendin e tyre, dogjën Kalistenin, që kishte vënë zjarrin mbi portat e shenjta, i cili kishte ikur në një shtëpi të vogël; dhe kështu ai mori një shpërblim të barabartë për ligësinë e tij.
34 Sa për atë Nikanor shumë të pamëshirshëm, që kishte sjellë një mijë tregtarë për të blerë Judenjtë,
35 Ai u rrëzua prej tyre me ndihmën e Zotit, për të cilin ai dha më pak llogari; dhe, duke hequr rrobat e tij të lavdishme dhe duke shkarkuar grupin e tij, shkoi si një shërbëtor i arratisur në mes të vendit në Antioki, me një turp shumë të madh, sepse ushtria e tij ishte shkatërruar.
36 Kështu ai që mori përsipër t'u bënte romave haraçin e tyre me anë të robërve në Jerusalem, u tha jashtë vendit se judenjtë kishin Perëndinë që të luftonte për ta dhe për këtë arsye ata nuk mund të lëndoheshin, sepse ndiqnin ligjet që kishin ai u dha atyre.

**KAPITULLI 9**

1 Në atë kohë Antioku doli me çnderim nga vendi i Persisë
2 Sepse ai kishte hyrë në qytetin e quajtur Persepolis dhe kishte shkuar për të grabitur tempullin dhe për të pushtuar qytetin; me ç'rast turma që vraponte për t'u mbrojtur me armët e saj i vrau; dhe kështu ndodhi që Antiokusi, i cili u dënua nga banorët, u kthye me turp.
3 Kur arriti në Ekbatane, i njoftuan atë që i kishte ndodhur Nikanorit dhe Timoteut.
4 Pastaj ënjtje nga zemërimi. ai mendoi të hakmerrej ndaj judenjve për turpin që iu bë nga ata që e bënë të arratisej. Prandaj ai e urdhëroi karrocën e tij që të ngasë pa pushim dhe të niste udhëtimin, gjykimi i Perëndisë tani pas tij. Sepse ai kishte thënë me krenari në këtë mënyrë, se do të vinte në Jeruzalem dhe do ta bënte një varrim të përbashkët të Judenjve.
5 Por Zoti i Plotfuqishëm, Perëndia i Isrealit, e goditi me një plagë të pashërueshme dhe të padukshme; ose sapo tha këto fjalë, e goditi një dhembje e zorrëve që nuk shërohej dhe mundime të rënda të pjesëve të brendshme;
6 Dhe kjo është më e drejta, sepse ai kishte torturuar zorrët e të tjerëve me mundime të shumta dhe të çuditshme.
7 Megjithatë, ai nuk pushoi fare nga mburrja e tij, por prapëseprapë ishte mbushur me krenari, duke nxjerrë zjarr në tërbimin e tij kundër judenjve dhe duke urdhëruar të shpejtonin udhëtimin; por ndodhi që ai ra nga qerrja e tij, i transportuar me dhunë. ; saqë nga një rënie e dhimbshme, të gjitha pjesët e trupit i dhimbeshin shumë.
8 Dhe kështu ai që pak më parë mendoi se mund të komandonte valët e detit, (aq krenar ishte ai përtej gjendjes së njeriut) dhe të peshonte malet e larta në një peshore, tani u hodh në tokë dhe u transportua në një kuaj. , duke shfaqur përpara gjithë fuqinë e dukshme të Perëndisë.
9 Kështu që krimbat u ngritën nga trupi i këtij të ligu dhe, ndërsa ai jetonte në dhembje dhe dhimbje, mishi i tij ra dhe ndyrësia e erës së tij ishte e tmerrshme për të gjithë ushtrinë e tij.
10 Dhe njeriun, që mendoi pak përpara se të arrinte deri te yjet e qiellit, askush nuk mund të duronte ta mbante për erën e tij të patolerueshme.
11 Këtu, pra, i vuajtur, filloi të linte krenarinë e tij të madhe dhe të njihte veten me kamxhikun e Perëndisë, dhe dhimbjet i shtoheshin çdo çast.
12 Dhe, kur ai vetë nuk mund të duronte erën e tij, tha këto fjalë: Është mirë t'i nënshtrohesh Perëndisë dhe që një njeri që është i vdekshëm të mos mendojë me krenari për veten e tij nëse do të ishte Perëndi.
13 Edhe ky i ligë iu betua Zotit, i cili tani nuk do të kishte mëshirë për të, duke thënë kështu:
14Qytetin e shenjtë (në të cilin ai po shkonte me nxitim për ta shtrirë me tokë dhe për ta bërë një varr të përbashkët), do ta lironte.
15 Dhe përsa i përket judenjve, të cilët ai i kishte gjykuar jo aq të denjë për t'u varrosur, por për t'i dëbuar me fëmijët e tyre për t'u ngrënë nga shpendët dhe kafshët e egra, ai do t'i bënte të gjithë të barabartë me qytetarët e Athinës.
16 Dhe tempullin e shenjtë, të cilin përpara se ta prishte, do ta zbukuronte me dhurata të bukura dhe do t'i rivendoste të gjitha enët e shenjta me shumë të tjera dhe do të paguante nga të ardhurat e tij shpenzimet që i përkisnin flijimeve.
17 Po, dhe gjithashtu që ai të bëhej vetë jude dhe të kalonte nëpër gjithë botën që ishte e banuar dhe të shpallte fuqinë e Perëndisë.
18 Por për të gjitha këto dhembjet e tij nuk pushuan, sepse gjykimi i drejtë i Perëndisë ishte mbi të; prandaj, i dëshpëruar për shëndetin e tij, ai u shkroi judenjve letrën e shkruar, që përmbante formën e një lutjeje, në këtë mënyrë:

19 Antioku, mbret dhe guvernator, judenjve të mirë, qytetarëve të tij u uron shumë gëzim, shëndet dhe begati:
20 Në qoftë se ju dhe fëmijët tuaj jeni mirë dhe punët tuaja janë të kënaqura, unë falënderoj shumë Perëndinë, duke shpresuar në qiell.
21 Sa për mua, isha i dobët, përndryshe do të kisha kujtuar me dashamirësi nderin dhe vullnetin tënd të mirë, kur u ktheve nga Persia dhe u kap nga një sëmundje e rëndë, mendova se ishte e nevojshme të kujdesesha për sigurinë e përbashkët të të gjithëve.
22 Nuk kam besim te shëndeti im, por kam shpresë të madhe për t'i shpëtuar kësaj sëmundjeje.
23 Por duke pasur parasysh se edhe babai im, në atë kohë ai udhëhoqi një ushtri në vendet e larta. emëroi një pasardhës,
24 Me qëllim që, nëse ndonjë gjë binte në kundërshtim me pritshmërinë, ose nëse silleshin ndonjë lajm të hidhur, ata të vendit, duke ditur se kujt i ishte lënë shteti, të mos shqetësoheshin:
25 Përsëri, duke marrë parasysh se si princat që janë kufitarë dhe fqinjë me mbretërinë time presin mundësi dhe presin se çfarë do të ndodhë. Unë kam emëruar mbret birin tim Antiokun, të cilin e kam kryer shpesh dhe ua kam lavdëruar shumë prej jush, kur u ngjita në provincat e larta; të cilëve u kam shkruar si më poshtë:
26 Prandaj, unë lutem dhe ju kërkoj të mbani mend përfitimet që ju kam bërë në përgjithësi dhe në veçanti, dhe që çdo njeri të jetë ende besnik ndaj meje dhe djalit tim.
27 Sepse jam i bindur se ai, duke e kuptuar mendjen time, do t'u nënshtrohet dëshirave të tua në mënyrë të favorshme dhe me dashamirësi.
28 Kështu vrasësi dhe blasfemuesi, duke vuajtur më rëndë, ndërsa iu lut njerëzve të tjerë, vdiq me vdekje të mjerë në një vend të huaj në male.
29 Dhe Filipi, që ishte rritur me të, e mori trupin e tij, i cili, nga frika e birit të Antiokut, shkoi në Egjipt te Ptolemeu Filometori.

**KAPITULLI 10**

1 Tani Makabeu dhe grupi i tij, duke i udhëhequr Zoti, rimorën tempullin dhe qytetin:
2 Por altarët që paganët kishin ndërtuar në shesh, si dhe kapelat, i rrëzuan.
3 Dhe, mbasi pastruan tempullin, bënë një altar tjetër dhe gurë goditës, morën zjarr prej tyre dhe ofruan një flijim pas dy vjetësh, dhe shtruan temjan, drita dhe bukë paraqitjeje.
4 Kur kjo u bë, ata ranë përtokë dhe iu lutën Zotit që të mos hynin më në telashe të tilla; por nëse do të mëkatonin më kundër tij, ai vetë do t'i ndëshkonte me mëshirë dhe që ata të mos u dorëzoheshin kombeve blasfemuese dhe barbare.
5 Tani në të njëjtën ditë që të huajt përdhosën tempullin, po atë ditë ai u pastrua përsëri, ditën e njëzetepesë të po atij muaji, që është Casleu.
6 Dhe i kremtuan të tetë ditët me gëzim, si në festën e Kasolleve, duke kujtuar se jo shumë kohë më parë kishin mbajtur festën e Kasolleve, ndërsa endeshin nëpër male dhe në strofulla si kafshë.
7 Prandaj ata hoqën degë, degë të bukura dhe palma, dhe i kënduan psalme atij që u kishte dhënë sukses në pastrimin e vendit të tij.
8 Ata vendosën gjithashtu me një statut dhe një dekret të përbashkët që të kremtohen çdo vit ato ditë për të gjithë kombin e Judenjve.
9 Dhe ky ishte fundi i Antiokut, i quajtur Epifan.
10 Tani do të shpallim veprimet e Antiokus Eupatorit, i cili ishte biri i këtij njeriu të lig, duke mbledhur shkurtimisht fatkeqësitë e luftërave.
11 Kështu, kur arriti në kurorë, vuri një Lisia për punët e mbretërisë së tij dhe e caktoi kryeguvernator të Celosirisë dhe të Fenikisë.
12 Për Ptolemeun, që quhej Macron, duke zgjedhur më mirë të bënte drejtësi ndaj hebrenjve për të keqen që u ishte bërë, u përpoq të vazhdonte paqen me ta.
13 Meqë u akuzua nga miqtë e mbretit para Eupatorit dhe u quajt tradhtar me çdo fjalë sepse kishte lënë Qipron, që Filometori i kishte kryer dhe shkoi në Antiokus Epifan, dhe duke parë që ai nuk ishte në asnjë vend të nderuar, ai u dekurajua aq shumë. , se u helmua dhe vdiq.
14 Por, kur Gorgia ishte guvernator i fortesave, ai punësoi ushtarë dhe ushqeu vazhdimisht luftën me judenjtë.
15 Dhe me këtë, idumeasit, pasi morën në duart e tyre forcat më të mira, i mbajtën të pushtuar Judenjtë dhe, duke marrë ata që u dëbuan nga Jeruzalemi, ata shkuan për të ushqyer luftën.
16 Atëherë ata që ishin me Makabeun u lutën dhe iu lutën Perëndisë që ai të ishte ndihmuesi i tyre; dhe kështu ata vrapuan me dhunë mbi fortesat e Idumeasve,
17 Dhe, duke i sulmuar me forcë, ata fituan forcat dhe ndaluan të gjithë ata që luftuan mbi mure, vranë të gjithë ata që ranë në duart e tyre dhe vranë jo më pak se njëzet mijë.
18 Dhe për shkak se disa, jo më pak se nëntë mijë, ikën së bashku në dy kështjella shumë të forta, duke pasur të gjitha gjërat e përshtatshme për të mbajtur rrethimin,
19Makabeu la Simonin, Jozefin, dhe Zakeun dhe ata që ishin me të, që mjaftonin për t'i rrethuar, dhe u nis në ato vende që kishin më shumë nevojë për ndihmën e tij.
20 Ata që ishin me Simonin, të prirë me lakmi, u bindën për para nga disa nga ata që ishin në kështjellë, morën shtatëdhjetë mijë dhrahmi dhe disa prej tyre i lanë të iknin.
21 Por kur i njoftuan Makabeut se çfarë kishte ndodhur, ai thirri qeveritarët e popullit dhe i akuzoi ata njerëz se i kishin shitur vëllezërit e tyre për para dhe i kishin lënë të lirë armiqtë e tyre për të luftuar kundër tyre.
22 Dhe vrau ata që u gjetën tradhtarë dhe menjëherë mori dy kështjellat.
23 Dhe, duke pasur sukses me armët e tij në të gjitha gjërat që mori në dorë, vrau në të dy pronat më shumë se njëzet mijë.
24 Tani Timoteu, të cilin Judenjtë e kishin mundur më parë, kur ai mblodhi një turmë të madhe forcash të huaja

dhe jo pak kuaj nga Azia, erdhi sikur do të merrte Judenjtë me forcën e armëve.
25 Por kur ai u afrua, ata që ishin me Makabeun u kthyen për t'iu lutur Perëndisë, spërkatën dhe mbi kokën e tyre dhe ngjeshën ijët e tyre me thes,
26 Dhe ra në këmbët e altarit dhe iu lut të kishte mëshirë për ta, të ishte armik i armiqve të tyre dhe kundërshtar i kundërshtarëve të tyre, siç e thotë ligji.
27 Kështu, mbas lutjes, morën armët dhe u larguan nga qyteti; dhe kur iu afruan armiqve të tyre, u ruajtën mënjanë.
28 Tani kur dielli sapo kishte lindur, ata i bashkuan të dy; njëra pjesë, së bashku me virtytin e tyre, kanë strehën e tyre edhe te Zoti për një premtim të suksesit dhe fitores së tyre; pala tjetër e bën tërbimin e tyre udhëheqës të betejës së tyre
29 Por, kur beteja u forcua, nga qielli iu shfaqën armiqve pesë burra të bukur mbi kuaj, me frerë ari, dhe dy prej tyre i prinin Judenjtë,
30 Dhe e zuri Makabeun midis tyre, e mbuloi me armë nga të gjitha anët dhe e ruajti, por gjuajti shigjeta dhe vetëtima kundër armiqve; kështu, të hutuar nga verbëria dhe plot telashe, ata u vranë.
31 Dhe u vranë njëzet e pesëqind e gjashtëqind kalorës.
32 Sa për vetë Timoteun, ai iku në një fortesë shumë të fortë, të quajtur Gawra, ku qeveritari ishte Kerea.
33 Por ata që ishin me Makabeun e rrethuan fortesën me guxim katër ditë.
34 Dhe ata që ishin brenda, duke besuar në fuqinë e vendit, blasfemuan shumë dhe shqiptuan fjalë të liga.
35 Megjithatë, ditën e pestë, në fillim të ditës së pestë, njëzet të rinj nga shoqëria e Makabeut, të ndezur nga zemërimi për shkak të blasfemive, e sulmuan murin burrëror dhe me një guxim të egër vranë të gjithë ata që takonin.
36 Edhe të tjerë, duke u ngjitur pas tyre, ndërsa ishin të zënë me ata që ishin brenda, dogjën kullat dhe flakët ndezën të gjallë blasfemuesit; dhe të tjerë thyen portat dhe, pasi morën pjesën tjetër të ushtrisë, pushtuan qytetin,
37 Dhe vrau Timoteun, që ishte fshehur në një gropë, dhe vëllain e tij Kereas me Apolofanin.
38 Kur u bë kjo, ata lëvduan me psalme dhe falënderime Zotin, i cili kishte bërë gjëra kaq të mëdha për Izraelin dhe i dha fitoren.

**KAPITULLI 11**

1 Jo shumë kohë më vonë, Lisia, mbrojtësi dhe kushëriri i mbretit, i cili gjithashtu drejtonte punët, u zemërua shumë për gjërat që u bënë.
2 Dhe, mbasi mblodhi rreth tetëdhjetë mijë me gjithë kalorësit, doli kundër Judenjve, duke menduar ta bënte qytetin një banesë të johebrenjve,
3 Dhe për të përfituar nga tempulli, si nga kishat e tjera të paganëve, dhe për të vënë në shitje çdo vit kryepriftërinë:
4 Pa marrë parasysh fuqinë e Perëndisë, por u krekos me dhjetë mijë këmbësorët e tij, me mijëra kalorës të tij dhe me tetëdhjetë elefantët e tij.
5 Kështu ai erdhi në Jude dhe iu afrua Bethsura-s, që ishte një qytet i fortë, por larg Jeruzalemit rreth pesë stade, dhe e rrethoi rëndë.
6 Kur ata që ishin me Makabeun dëgjuan se ai kishte rrethuar forcat, ata dhe gjithë populli me vajtime dhe lot iu lutën Zotit që të dërgonte një engjëll të mirë për të çliruar Izraelin.
7 Atëherë vetë Makabeu mori para së gjithash armët, duke i këshilluar tjetrit që të viheshin në rrezik bashkë me të për të ndihmuar vëllezërit e tyre;
8 Dhe ndërsa ata ishin në Jeruzalem, u shfaq para tyre një i veshur me rroba të bardha mbi kalë, duke tundur armaturën e tij prej ari.
9 Atëherë ata e lavdëruan Perëndinë e mëshirshëm të gjithë së bashku dhe u zemëruan aq sa ishin gati të luftonin jo vetëm me njerëzit, por edhe me kafshët më mizore dhe të depërtonin nëpër mure hekuri.
10 Kështu ata marshuan përpara me armaturën e tyre, duke pasur një ndihmës nga qielli, sepse Zoti ishte i mëshirshëm me ta
11 Dhe, duke i dhënë urdhër armiqve të tyre si luanë, vranë njëmbëdhjetë mijë këmbësorë dhe gjashtëmbëdhjetëqind kalorës dhe i vranë të gjithë të tjerët.
12 Edhe shumë prej tyre, të plagosur, shpëtuan lakuriq; dhe vetë Lisia iku me turp dhe kështu shpëtoi.
13 I cili, duke qenë se ishte një njeri i zgjuar, duke hedhur me vete humbjen që kishte pasur dhe duke menduar se Hebrenjtë nuk mund të mposhteshin, sepse Perëndia i Plotfuqishëm i ndihmoi, dërgoi tek ata,
14 Dhe i bindi që të pranonin të gjitha kushtet e arsyeshme dhe premtoi se do ta bindte mbretin se duhej të ishte një mik me ta.
15 Atëherë Makabeu pranoi gjithçka që Lisia dëshironte, duke u kujdesur për të mirën e përbashkët; dhe çdo gjë që i shkruante Makabe Lisias në lidhje me Judenjtë, mbreti ia dha.
16 Sepse nga Lisia u shkruan letra për Judenjtë: Lisia popullit të Judenjve u përshëndet:
17 Gjoni dhe Absolom, që ishin dërguar nga ju, më dorëzuan kërkesën e nënshkruar dhe kërkuan që të plotësohej përmbajtja e saj.
18 Prandaj, të gjitha gjërat që duhej t'i raportoheshin mbretit, unë i tregova dhe ai dha aq sa mund të ishte.
19 Dhe nëse atëherë ju do t'i qëndroni besnikë shtetit, në të ardhmen edhe unë do të përpiqem të jem një mjet për të mirën tuaj.
20 Por për të dhënat i kam urdhëruar edhe këtyre, edhe atyre që kanë ardhur nga unë, që të komunikojnë me ju.
21 Kaloni mirë. Viti i njëqind e tetë e dyzetë, dita e njëzetekatërt e muajit Dioscorinthius.
22 Tani letra e mbretit përmbante këto fjalë: Mbreti Antiokus vëllait të tij Lisias i përshëndet:
23 Meqenëse ati ynë është përkthyer te perënditë, vullneti ynë është që ata që janë në mbretërinë tonë të jetojnë të qetë, që secili të mund të kujdeset për punët e veta.
24 Ne e kuptojmë gjithashtu se judenjtë nuk pranuan që babai ynë të silleshin sipas zakonit të johebrenjve, por më mirë të ruanin mënyrën e tyre të jetesës; për këtë

arsye ata kërkojnë prej nesh, që ne t'i lejojmë ata të jetojnë sipas ligjeve të tyre.
25 Prandaj mendja jonë është se ky komb do të jetë në prehje dhe ne kemi vendosur t'i rivendosim tempullin e tyre, që ata të mund të jetojnë sipas zakoneve të paraardhësve të tyre.
26 Prandaj, do të bësh mirë t'u dërgosh atyre dhe t'u dhurosh paqe, që kur të vërtetohen për mendjen tonë, të ngushëllohen mirë dhe të shkojnë gjithnjë të gëzuar për punët e tyre.
27 Dhe letra e mbretit drejtuar kombit të Judenjve ishte në këtë mënyrë: Mbreti Antiok i dërgon përshëndetje këshillit dhe pjesës tjetër të judenjve.
28 Nëse ia dilni mirë, ne kemi dëshirën tonë; edhe ne jemi mirë me shëndet.
29 Menelau na tha se dëshira jote ishte të ktheheshe në shtëpi dhe të ndiqje punën tënde.
30 Prandaj, ata që do të nisen do të kenë një sjellje të sigurt deri në ditën e tridhjetë të Ksantikut me siguri.
31 Dhe Judenjtë do të përdorin ushqimet dhe ligjet e tyre, si më parë; dhe asnjëri prej tyre nuk do të ngacmohet për gjërat e bëra nga padija.
32 Kam dërguar edhe Menelaun që t'ju ngushëllojë.
33 Kaloni mirë. Në vitin e njëqind e dyzet e tetë dhe ditën e pesëmbëdhjetë të muajit Xanthicus.
34 Romakët gjithashtu u dërguan atyre një letër që përmbante këto fjalë: Quintus Memmius dhe Titus Manlius, ambasadorë të romakëve, i dërgojnë përshëndetje popullit të Judenjve.
35 Të gjitha ato që i ka dhënë Lisia, kushëriri i mbretit, edhe ne jemi të kënaqur.
36 Por për gjërat që ai gjykoi t'i referoheshin mbretit, pasi të keni këshilluar, dërgoni menjëherë një që t'ju tregojmë ashtu siç është e përshtatshme për ju, sepse tani po shkojmë në Antioki.
37 Prandaj dërgoni disa me shpejtësi që të dimë se çfarë mendoni.
38 Lamtumirë. Këtë vit njëqind e tetë e dyzetë, dita e pesëmbëdhjetë e muajit Xanthicus.

## KAPITULLI 12

1 Kur u lidhën këto besëlidhje, Lisia shkoi te mbreti dhe Judenjtë ishin duke punuar në blegtori.
2 Por nga qeveritarët e disa vendeve, Timoteu dhe Apollonius, biri i Geneut, edhe Hieronimi dhe Demofoni, dhe pranë tyre Nikanori, guvernatori i Qipros, nuk deshën që ata të heshtin dhe të jetonin në paqe.
3 Edhe burrat e Jopës bënë një të keqe të tillë: iu lutën Judenjve që banonin në mesin e tyre të hynin me gratë dhe fëmijët e tyre në barkat që kishin përgatitur, sikur të kishin dashur të mos i lëndonin.
4 Të cilët e pranuan sipas dekretit të përgjithshëm të qytetit, duke qenë se donin të jetonin në paqe dhe nuk dyshonin për asgjë; por, kur dolën në thellësi, mbytën jo më pak se dyqind prej tyre.
5 Kur Juda dëgjoi për këtë mizori që u ishte bërë bashkatdhetarëve të tij, urdhëroi ata që ishin me të që t'i bënin gati.
6 Dhe, duke thirrur Perëndinë, gjykatësin e drejtë, doli kundër vrasësve të vëllezërve të tij, dogji strehën natën, u vuri flakën barkave dhe vrau ata që kishin ikur atje.
7 Kur qyteti u mbyll, ai u kthye prapa, sikur do të kthehej për të çrrënjosur të gjithë ata të qytetit të Jopës.
8 Por kur dëgjoi se Jamnitët kishin ndërmend të bënin të njëjtën gjë me Judenjtë që banonin midis tyre,
9 Ai doli kundër Jamnitëve edhe natën dhe i vuri zjarrin portit dhe marinës, aq sa drita e zjarrit u pa në Jeruzalem dyqind e dyzet stade larg.
10 Kur ata u larguan prej andej nëntë stade në rrugën e tyre drejt Timoteut, mbi të u nisën jo më pak se pesë mijë njerëz në këmbë dhe pesëqind kalorës arabë.
11 Pas kësaj pati një betejë shumë të ashpër; por krahu i Judës me ndihmën e Perëndisë fitoi; kështu që nomadet e Arabisë, të mposhtur, iu lutën Judës për paqe, duke i premtuar se do t'i jepnin bagëti dhe do t'i pëlqenin ndryshe.
12 Atëherë Juda, duke menduar se ata do të kishin dobi në shumë gjëra, u dha paqe; pastaj ata shtrënguan duart dhe u nisën në çadrat e tyre.
13 Ai shkoi gjithashtu të ndërtojë një urë për në një qytet të fortë, i rrethuar me mure dhe i banuar nga njerëz të vendeve të ndryshme; dhe emri i tij ishte Kaspis.
14 Por ata që ishin brenda saj kishin një besim të tillë te forca e mureve dhe te furnizimi me ushqime, saqë u sollën në mënyrë të vrazhdë me ata që ishin me Judën, duke fyer, duke blasfemuar dhe duke thënë fjalë të tilla që nuk duheshin thënë.
15 Prandaj Juda me grupin e tij, duke iu drejtuar Zotit të madh të botës, i cili pa desh ose motorë lufte rrëzoi Jerikon në kohën e Jozueut, sulmoi ashpër muret,
16 Dhe e pushtoi qytetin me vullnetin e Perëndisë dhe bëri masakër të papërshkrueshme, aq sa një liqen i gjerë dy stade afër tij, i mbushur plot, u pa duke rrjedhur me gjak.
17 Pastaj u nisën që andej shtatëqind e pesëdhjetë stade dhe erdhën në Haraka te Judenjtë që quhen Tubieni.
18 Por Timoteun nuk e gjetën në ato vende, sepse para se të kishte dërguar ndonjë gjë, ai u largua që andej, duke lënë një garnizon shumë të fortë në një vend të caktuar.
19 Por Dositheu dhe Sosipatri, që ishin nga komandantët e Makabeut, dolën dhe vranë ata që Timoteu kishte lënë në fortesë, mbi dhjetë mijë burra.
20 Pastaj Makabeu e renditi ushtrinë e tij sipas grupeve, i vendosi mbi grupet dhe shkoi kundër Timoteut, i cili kishte rreth tij njëqind e njëzet mijë këmbësorë dhe dy mijë e pesëqind kalorës.
21 Tani kur Timoteu mori vesh për ardhjen e Judës, ai dërgoi gratë, fëmijët dhe bagazhet e tjera në një kështjellë të quajtur Carnion, sepse qyteti ishte i vështirë për t'u rrethuar dhe i vështirë për t'u arritur, për shkak të ngushtësisë së të gjitha vendeve. .
22 Por kur u shfaq Juda banda e tij e parë, armiqtë, të pushtuar nga frika dhe tmerri nga shfaqja e atij që shihte gjithçka, ikën përsëri, njëri vrapoi në këtë anë dhe tjetri nga ana, saqë shpesh u lënduan. të njerëzve të tyre dhe të plagosur me majat e shpatave të tyre.

23 Edhe Juda ishte shumë i zellshëm në ndjekjen e tyre, duke vrarë ata të këqij të këqij, nga të cilët vrau rreth tridhjetë mijë njerëz.
24 Vetë Timoteu ra në duart e Dositheut dhe Sosipatrit, të cilëve ai iu lut me shumë mjeshtëri që ta lironin me jetën e tij, sepse kishte shumë nga prindërit e judenjve dhe vëllezërit e disa prej tyre, të cilët, po të vinin ai deri në vdekje, nuk duhet të konsiderohet.
25 Kështu, mbasi i siguroi me shumë fjalë se do t'i kthente pa të dëmtuar, sipas marrëveshjes, ata e lanë të shkojë për shpëtimin e vëllezërve të tyre.
26 Pastaj Makabeu doli në Carnion dhe në tempullin e Atargatis, dhe atje vrau njëzet e pesë mijë veta.
27 Dhe pasi i vrau dhe i shkatërroi, Juda e çoi ushtrinë drejt Efronit, një qytet i fortë, ku banonte Lisia, dhe një turmë e madhe kombesh të ndryshme, dhe të rinjtë e fortë ruanin muret dhe i mbrojtën me forcë. gjithashtu ishte një furnizim i madh i motorëve dhe shigjetave.
28 Por, kur Juda dhe grupi i tij iu lutën Perëndisë të Plotfuqishëm, i cili me fuqinë e tij thyen fuqinë e armiqve të tij, ata fituan qytetin dhe vranë njëzet e pesë mijë nga ata që ishin brenda,
29 Që andej u nisën për në Skitopolis, që ndodhet gjashtëqind stade larg Jeruzalemit,
30 Por, kur Judenjtë që banonin atje dëshmuan se skitopolitët u sollën me dashamirësi dhe iu lutën me dashamirësi në kohën e fatkeqësisë së tyre;
31 Ata i falënderuan dhe dëshiruan që të jenë akoma miqësorë me ta; dhe erdhën në Jeruzalem, kur po afrohej festa e javëve.
32 Dhe pas festës, të quajtur Rrëshajë, dolën kundër Gorgias, guvernatorit të Idumesë,
33 I cili doli me tre mijë këmbësorë dhe katërqind kalorës.
34 Dhe ndodhi që gjatë përleshjes së tyre së bashku u vranë disa nga Judenjtë.
35 Në atë kohë Dositheus, një nga shoqëria e Bacenorit, i cili ishte mbi kalë dhe një burrë i fortë, ishte ende mbi Gorgias dhe, duke e kapur mantelin e tij, e tërhoqi me forcë; dhe kur donte ta merrte të gjallë atë të mallkuar, një kalorës i Thrakisë, që iu afrua, ia preu nga supi, kështu që Gorgia iku te Marisa.
36 Tani, kur ata që ishin me Gorgjian luftuan gjatë dhe ishin të lodhur, Juda iu lut Zotit që të shfaqej si ndihmuesi dhe udhëheqësi i tyre i betejës.
37 Dhe me këtë filloi në gjuhën e tij, këndoi psalme me zë të lartë dhe, i pavetëdijshëm, u vërsul mbi njerëzit e Gorgias dhe i vrau.
38 Kështu Juda mblodhi ushtrinë e tij dhe shkoi në qytetin e Odollamit; dhe kur erdhi dita e shtatë, ata u pastruan sipas zakonit dhe e kremtuan të shtunën në të njëjtin vend.
39 Të nesërmen, siç ishte zakon, Juda dhe grupi i tij erdhën për të marrë kufomat e atyre që ishin vrarë dhe për t'i varrosur bashkë me të afërmit e tyre në varret e etërve të tyre.
40 Tani, nën rrobën e të gjithë atyre që u vranë, gjetën gjëra të shenjtëruara për idhujt e Jamnitëve, gjë që judenjtë e ndalon me ligj. Atëherë çdo njeri e pa se ky ishte shkaku për të cilin ata u vranë.
41 Të gjithë, pra, lëvdonin Zotin, gjykatësin e drejtë, që kishte hapur gjërat e fshehura,
42 U lutën dhe iu lutën që mëkati i kryer të hiqej plotësisht nga kujtesa. Veç kësaj, ai Juda fisnik i nxiti njerëzit që të ruheshin nga mëkati, sepse panë para syve të tyre gjërat që ndodhën për mëkatet e atyre që u vranë.
43 Dhe, mbasi mblodhi në të gjithë grupin një shumë prej dy mijë dhrahmi argjendi, e dërgoi në Jeruzalem për të ofruar flijimin për mëkatin, duke e bërë atë shumë mirë dhe me ndershmëri, sepse kishte ndër mend ringjalljen.
44 Sepse, po të mos kishte shpresuar se ata që u vranë do të ishin ringjallur, do të ishte e tepërt dhe e kotë të lutej për të vdekurit.
45 Dhe gjithashtu në atë që ai e kuptoi se ishte caktuar hir i madh për ata që vdiqën me perëndishmëri, ishte një mendim i shenjtë dhe i mirë. Pas kësaj ai bëri një pajtim për të vdekurit, që ata të mund të çliroheshin nga mëkati.

## KAPITULLI 13

1 Në vitin e njëqind e dyzet e nëntë iu tha Judës se Antiokus Eupator do të vinte me një fuqi të madhe në Jude,
2 Dhe me të Lisia, mbrojtësi i tij dhe sundimtari i punëve të tij, me secilin prej tyre një pushtet grek këmbësorësh, njëqind e dhjetë mijë, kalorës pesë mijë e treqind dhe elefantë njëzet e dy e treqind qerre të armatosura me grepa.
3 Edhe Menelau u bashkua me ta dhe e inkurajoi Antiokun me një sharje të madhe, jo për mbrojtjen e vendit, por sepse mendonte se ishte bërë guvernator.
4 Por mbreti i mbretërve e shtyu mendjen e Antiokut kundër këtij të mjeri të lig dhe Lisia e njoftoi mbretin se ky njeri ishte shkaku i të gjitha fatkeqësive, kështu që mbreti urdhëroi ta sillnin në Berea dhe ta vrisnin, ashtu si mënyra është në atë vend.
5 Në atë vend ishte një kullë e lartë pesëdhjetë kubitë, plot hi, dhe kishte një vegël të rrumbullakët që varej në hi nga çdo anë.
6 Dhe kushdo që u dënua për sakrilegj, ose kishte kryer ndonjë krim tjetër të rëndë, të gjithë e goditën me vdekje.
7 Një vdekje e tillë ndodhi që njeriu i keq të vdiste, duke mos pasur aq varrim në tokë; dhe me te drejten:
8 Meqenëse kishte kryer shumë mëkate rreth altarit, zjarri dhe hiri i të cilit ishin të shenjtë, ai e mori vdekjen e tij në hi.
9 Tani mbreti erdhi me një mendje barbare dhe arrogante për t'u bërë shumë më keq judenjve se sa ishte bërë në kohën e të atit.
10 Këto gjëra, kur Juda i kuptoi, urdhëroi turmën që t'i thërriste Zotit natë e ditë, që, nëse ndonjëherë në ndonjë kohë tjetër, tani edhe ai t'i ndihmonte, duke qenë në pikën për t'u hequr nga ligji i tyre, nga vendi i tyre, dhe nga tempulli i shenjtë:
11 Dhe që ai të mos lejonte që njerëzit, që edhe tani ishin freskuar pak, t'u nënshtroheshin kombeve blasfemuese.
12 Kështu, mbasi e bënë këtë të gjithë bashkë, iu lutën Zotit të mëshirshëm duke qarë e me agjërim, dhe të

shtrirë përtokë për tri ditë, Juda i nxiti dhe urdhëroi që të ishin gati.
13 Dhe Juda, veç e veç me pleqtë, vendosi që ushtria e mbretit të hynte në Jude dhe të merrte qytetin, për të dalë dhe për të shqyrtuar çështjen në luftë me ndihmën e Zotit.
14 Kështu, pasi ai ia kishte kushtuar të gjitha Krijuesit të botës dhe i nxiti ushtarët e tij të luftonin burrërisht, madje deri në vdekje, për ligjet, tempullin, qytetin, vendin dhe shtetin e përbashkët, ai fushoi pranë Modinit:
15 Dhe, pasi u dha roje atyre që ishin rreth tij: "Fitorja është e Perëndisë; me të rinjtë më trima dhe më të zgjedhur, ai hyri natën në çadrën e mbretit dhe vrau në kamp rreth katër mijë burra dhe kreun e elefantëve me të gjithë ata që ishin mbi të.
16 Dhe më në fund ata e mbushën kampin me frikë dhe rrëmujë dhe u larguan me sukses.
17 Kjo u bë në mesditë, sepse mbrojtja e Zotit e ndihmoi.
18 Mbreti, mbasi shijoi burrërinë e judenjve, doli t'i pushtonte forcat me politikë,
19 Dhe marshoi drejt Bethsura-s, që ishte një fortesë e Judenjve; por ai u vra, dështoi dhe humbi njerëzit e tij.
20 Sepse Juda u kishte përcjellë atyre që ishin në të gjërat që ishin të nevojshme.
21 Por Rodoku, që ishte në ushtrinë e Judenjve, ua zbuloi sekretet armiqve; prandaj e kërkuan dhe, mbasi e kapën, e futën në burg.
22 Mbreti i trajtoi për herë të dytë në Bethsum, dha dorën, mori dorën e tyre, u largua, luftoi kundër Judës, u mund;
23 Dëgjuan se Filipi, i cili kishte mbetur përmbi punët në Antioki, u përkul dëshpërimisht, u hutua, u lut judenjtë, iu nënshtrua dhe u betua për të gjitha kushtet e barabarta, u pajtua me ta dhe ofroi flijime, nderoi tempullin dhe u soll me dashamirësi. Vendi,
24 Dhe e pranoi Makabeun, e bëri guvernator kryesor nga Ptolemaida te Gerrenët;
25 Erdhi në Ptolemais; populli atje ishte i pikëlluar për besëlidhjet; sepse ata sulmuan, sepse do të anulonin besëlidhjet e tyre:
26 Lisia u ngjit në gjykatë, tha aq sa mundi në mbrojtje të çështjes, i bindi, i qetësoi, i bëri ata të prekur mirë, u kthye në Antioki. Kështu shkoi duke prekur ardhjen dhe ikjen e mbretit.

**KAPITULLI 14**

1 Mbas tre vjetësh Juda u njoftua se Dhimitri, i biri i Seleukut, pasi kishte hyrë në portin e Tripolit me një fuqi të madhe dhe flotë detare,
2 Kishte pushtuar vendin dhe kishte vrarë Antiokun dhe Lisinë, mbrojtësin e tij.
3 Dhe një Alkim, i cili kishte qenë kryeprift dhe ishte ndotur me dashje në kohën e përzierjes së tyre me johebrenjtë, duke parë se nuk mund të shpëtonte kurrsesi dhe as të kishte më akses në altarin e shenjtë,
4 Erdhi te mbreti Dhimitër në vitin e pesëdhjetë e njëqind e një, duke i paraqitur një kurorë ari dhe një pëllëmbë, si dhe nga degët që përdoreshin solemnisht në tempull; dhe atë ditë ai heshti.
5Megjithatë, duke pasur mundësinë për të çuar përpara sipërmarrjen e tij të pamend dhe i thirrur në këshillë nga Dhimitri dhe i pyetur se si ishin të prekur judenjtë dhe çfarë synonin ata, ai u përgjigj:
6 Ata nga Judenjtë që ai i quajti Asijanë, komandanti i të cilëve është Juda Makabeu, ushqejnë luftën dhe janë kryengritës dhe nuk do të lënë që pjesa tjetër të jetë në paqe.
7 Prandaj, duke qenë se jam privuar nga nderi i paraardhësve të mi, dua të them kryepriftërinë, tani kam ardhur këtu:
8 Së pari, me të vërtetë për kujdesin e pahijshëm që kam për gjërat që kanë të bëjnë me mbretin; dhe së dyti, edhe për këtë synoj të mirën e bashkatdhetarëve të mi: sepse i gjithë kombi ynë është në një mjerim jo të vogël për shkak të sjelljes së pakëshilluar të tyre të lartpërmendur.
9 Prandaj, o mbret, duke qenë se i di të gjitha këto gjëra, trego kujdes për vendin dhe kombin tonë, i cili është i shtypur nga çdo anë, sipas mëshirës që je gati për të gjithë.
10 Për sa kohë jeton Juda, nuk është e mundur që shteti të jetë i qetë.
11 Kjo nuk u fol më herët për të, por të tjerë nga miqtë e mbretit, të sulmuar me ligësi kundër Judës, e temjanin më tepër Dhimitrin.
12 Dhe menjëherë thirri Nikanorin, i cili kishte qenë zot i elefantëve, dhe e bëri guvernator të Judesë, e dërgoi jashtë,
13 duke e urdhëruar të vriste Judën dhe të shpërndante ata që ishin me të dhe të bënte Alkimin kryeprift të tempullit të madh.
14 Atëherë kombet, që kishin ikur nga Judea nga Juda, erdhën në Nikanor me kope, duke menduar se dëmi dhe fatkeqësitë e Judenjve ishin mirëqenia e tyre.
15 Tani, kur judenjtë dëgjuan për ardhjen e Nikanorit dhe se kombet ishin ngritur kundër tyre, hodhën dheun mbi kokat e tyre dhe iu lutën atij që kishte vendosur popullin e tij përgjithmonë dhe që e ndihmon gjithmonë pjesën e tij me shfaqjen e pranisë së tij .
16 Kështu, me urdhër të kapitenit, u nisën që andej dhe iu afruan në qytetin e Desaut.
17 Tani Simoni, vëllai i Judës, ishte bashkuar me betejën me Nikanorin, por ishte disi i mërzitur nga heshtja e papritur e armiqve të tij.
18 Megjithatë, Nikanori, duke dëgjuar për burrërinë e atyre që ishin me Judën dhe për guximin që kishin për të luftuar për vendin e tyre, nuk guxoi ta provonte çështjen me shpatë.
19 Prandaj dërgoi Posidoniun, Teodotin dhe Matatian për të bërë paqe.
20 Kështu, pasi u këshilluan gjatë për këtë, dhe kapiteni e njoftoi turmën, dhe u duk se të gjithë ishin të një mendjeje, ata ranë dakord për besëlidhjet,
21 Dhe caktuan një ditë për t'u takuar vetëm;
22 Luda vendosi njerëz të armatosur gati në vende të përshtatshme, që armiqtë të mos kryenin papritmas ndonjë tradhti; kështu ata bënë një konferencë paqësore.
23 Tani Nikanori qëndroi në Jeruzalem dhe nuk bëri asnjë të keqe;

24 Dhe ai nuk deshi ta hiqte nga sytë e tij Judën, sepse e do njeriun nga zemra e tij
25 Edhe ai iu lut të merrte një grua dhe të lindte fëmijë; kështu ai u martua, qëndroi i qetë dhe mori pjesë në këtë jetë.
26 Por Alkimi, duke parë dashurinë që ishte midis tyre dhe duke marrë parasysh besëlidhjet që ishin bërë, shkoi te Dhimitri dhe i tha se Nikanori nuk ishte i prekur mirë nga shteti; sepse ai kishte caktuar Judën, një tradhtar të mbretërisë së tij, si pasardhës të mbretit.
27 Atëherë mbreti, i tërbuar dhe i provokuar me akuzat e njeriut më të keq, i shkroi Nikanorit, duke treguar se ishte shumë i pakënaqur me besëlidhjet dhe e urdhëroi që të dërgonte me nxitim të burgosur Makabeun në Antioki.
28 Kur Nikanori dëgjoi këtë gjë, ai u turpërua shumë në vetvete dhe e mori me keqardhje që të anulonte nenet që ishin rënë dakord, sepse njeriu nuk kishte asnjë faj.
29 Por, duke qenë se nuk pati asnjë marrëveshje kundër mbretit, ai kujdesej për kohën e tij për ta kryer këtë gjë me politikë.
30 Megjithëkëtë, kur Makabeu pa që Nikanori filloi të turpërohej me të dhe se ai iu lut atij më ashpër se ç'kishte zakon, duke e kuptuar se një sjellje e tillë e hidhur nuk ishte e mirë, ai mblodhi jo pak nga njerëzit e tij dhe u tërhoq. nga Nikanori.
31 Por tjetri, duke e ditur që politika e Judës e pengonte shumë, hyri në tempullin e madh e të shenjtë dhe urdhëroi priftërinjtë që ofronin flijimet e tyre të zakonshme t'ia dorëzonin atë njeri.
32 Dhe kur u betuan se nuk mund të dinin se ku ishte ai njeri që kërkonte,
33 Ai shtriu dorën e tij të djathtë në drejtim të tempullit dhe u betua në këtë mënyrë: "Nëse nuk do të më çlironi Judën si rob, unë do ta shtrij këtë tempull të Perëndisë me tokë dhe do ta shembi altarin. dhe i ngre një tempull të shquar Bakus.
34 Pas këtyre fjalëve, ai u largua. Atëherë priftërinjtë ngritën duart drejt qiellit dhe iu lutën atij që ishte gjithmonë një mbrojtës i kombit të tyre, duke thënë në këtë mënyrë;
35 Ty, o Zot i të gjitha gjërave, që nuk ke nevojë për asgjë, u kënaqe që tempulli i banesës sate të jetë mes nesh.
36 Prandaj tani, o Zot i shenjtë i çdo shenjtërie, mbaje të pandotur këtë shtëpi, e cila kohët e fundit u pastrua, dhe ndal çdo gojë të padrejtë.
37 Aty u padit Nikanorit një Razis, një nga pleqtë e Jeruzalemit, i dashuruar me bashkatdhetarët e tij dhe një njeri shumë i mirë, i cili për mirësinë e tij u quajt baba i Judenjve.
38 Sepse në kohët e mëparshme, kur ata nuk përziheshin me johebrenjtë, ai ishte akuzuar për judaizëm dhe rrezikonte me guxim trupin dhe jetën e tij me gjithë ashpërsi për fenë e judenjve.
39 Kështu Nikanori, duke dashur t'u shpallte judenjve urrejtjen që kishte, dërgoi më shumë se pesëqind luftëtarë për ta kapur.
40 Sepse ai mendoi se duke e marrë për t'u bërë shumë keq Judenjve.
41 Tani, kur turma do të kishte marrë kullën dhe do të kishte thyer me dhunë derën e jashtme dhe do të urdhëronte që të sillnin zjarr për ta djegur atë, ai që ishte gati për ta kapur nga çdo anë, ra mbi shpatën e tij;
42 Zgjedh më tepër të vdesë burrërisht, se sa të vijë në duart e të ligjve, të keqtrajtohet ndryshe nga sa dukej lindja e tij fisnike.
43 Por, duke humbur goditjen e tij nga nxitimi, turma nxitoi gjithashtu brenda dyerve, ai vrapoi me guxim deri te muri dhe u ul me burrëri midis më të trashave prej tyre.
44 Por ata u kthyen shpejt dhe, duke u hapur, ai ra përtokë në mes të boshllëkut.
45 Megjithatë, ndërsa kishte ende frymë brenda tij, i ndezur nga zemërimi, u ngrit; dhe ndonëse gjaku i tij shpërtheu si grykë uji dhe plagët e tij ishin të rënda, ai vrapoi në mes të turmës; dhe duke qëndruar mbi një shkëmb të thepisur,
46 Kur gjaku i tij tashmë ishte zhdukur fare, ai i nxori zorrët dhe i mori në të dyja duart, i hodhi mbi turmën dhe duke i thirrur Zotit të jetës dhe të shpirtit që t'i kthente ato përsëri, ai vdiq kështu.

**KAPITULLI 15**

1 Por Nikanori, kur dëgjoi që Juda dhe grupi i tij ishin në fortesat e Samarisë, vendosi t'i vinte pa asnjë rrezik ditën e shtunë.
2 Megjithatë judenjtë që u detyruan të shkonin me të thanë: "Mos e shkatërroni aq mizorisht dhe barbarisht, por nderojeni atë ditë që ai që sheh gjithçka, e ka nderuar me shenjtëri mbi të gjitha ditët e tjera".
3 Atëherë i mjeri më i pamëshirshëm kërkoi, nëse kishte ndonjë të Fuqishëm në qiell, që kishte urdhëruar të mbahej dita e së shtunës.
4 Dhe kur ata thanë: "Ka në qiell një Zot i gjallë dhe i fuqishëm, i cili urdhëroi të ruhej ditën e shtatë.
5 Atëherë tjetri tha: "Edhe unë jam i fuqishëm mbi tokë dhe urdhëroj të marr armët dhe të bëj punën e mbretit". Megjithatë, ai arriti të mos plotësohej vullneti i tij i lig.
6 Kështu Nikanori me krenari dhe fodullëk të jashtëzakonshëm vendosi të ngrejë një monument publik për fitoren e tij mbi Judën dhe mbi ata që ishin me të.
7 Por Makabeu kishte gjithnjë besim të sigurt se Zoti do ta ndihmonte:
8 Prandaj ai e nxiti popullin e tij të mos i frikësohej ardhjes së paganëve kundër tyre, por të kujtonte ndihmën që në kohët e mëparshme kishin marrë nga qielli dhe tani të prisnin fitoren dhe ndihmën që do t'u vinte nga i Plotfuqishmi.
9 Kështu, duke i ngushëlluar nga ligji dhe nga profetët, dhe duke i mbajtur parasysh betejat që fituan më parë, ai i bëri më të gëzuar.
10 Dhe, mbasi ua trazoi mendjen, u dha urdhër, duke u treguar atyre gënjeshtrën e kombeve dhe shkeljen e betimeve.
11 Kështu ai armatosi secilin prej tyre, jo aq me mbrojtjen e mburojave dhe shtizave, sa me fjalë komode dhe të mira; dhe përveç kësaj, ai u tha atyre një ëndërr të

denjë për t'u besuar, sikur të kishte qenë me të vërtetë kështu, jo pak i gëzohen.
12 Dhe ky ishte vizioni i tij: Se Onias, i cili kishte qenë kryeprift, një njeri i virtytshëm dhe i mirë, i nderuar në bisedë, i butë në gjendje, i folur gjithashtu mirë dhe i ushtruar që në fëmijëri në të gjitha pikat e virtytit, duke mbajtur duart lart u lut për të gjithë trupin e hebrenjve.
13 Kështu u bë, në të njëjtën mënyrë u shfaq një burrë me flokë të thinjura dhe jashtëzakonisht të lavdishëm, i cili ishte me një madhështi të mrekullueshme dhe të shkëlqyer.
14 Atëherë Onias u përgjigj duke thënë: "Ky është një i dashur për vëllezërit, që lutet shumë për popullin dhe për qytetin e shenjtë, për të vërtetë, Jeremia, profeti i Perëndisë".
15 Atëherë Jeremia, duke mbajtur dorën e tij të djathtë, i dha Judës një shpatë ari dhe, duke e dhënë, tha kështu:
16 Merre këtë shpatë të shenjtë, një dhuratë nga Perëndia, me të cilën do të plagosësh kundërshtarët.
17 Kështu, duke qenë të ngushëlluar mirë nga fjalët e Judës, të cilat ishin shumë të mira dhe të afta për t'i nxitur për trimëri dhe për të inkurajuar zemrat e të rinjve, ata vendosën të mos fusin kampin, por me guxim t'u vinin kundër tyre, dhe për ta gjykuar burrërisht çështjen me konflikt, sepse qyteti, shenjtërorja dhe tempulli ishin në rrezik.
18 Sepse kujdesi që ata bënin për gratë e tyre, për fëmijët e tyre, për vëllezërit dhe për njerëzit e tyre, ishte më së paku për ta, por frika më e madhe dhe kryesore ishte për tempullin e shenjtë.
19 Edhe ata që ishin në qytet nuk u kujdesën aspak për konfliktin jashtë vendit.
20 Dhe tani, kur të gjithë shikonin se çfarë do të ishte sprova, dhe armiqtë ishin afruar tashmë, dhe ushtria ishte vendosur në rresht, dhe kafshët e vendosura në mënyrë të përshtatshme dhe kalorësit të vendosur në krahë,
21Makabeu, duke parë ardhjen e turmës dhe përgatitjet e ndryshme të armatimit dhe egërsinë e kafshëve, i shtriu duart drejt qiellit dhe iu lut Zotit që bën mrekulli, duke ditur se fitorja nuk vjen me armë, por si atij i duket mirë, ua jep atyre që janë të denjë.
22 Prandaj në lutjen e tij ai tha në këtë mënyrë; O Zot, ti dërgove engjëllin tënd në kohën e Ezekias, mbretit të Judesë, dhe vrave në ushtrinë e Senakeribit njëqind e tetëdhjetë e pesë mijë.
23 Prandaj edhe tani, o Zot i qiellit, dërgo një engjëll të mirë para nesh për t'u frikësuar dhe tmerr;
24 Dhe me fuqinë e krahut tënd, le të pushtohen nga tmerri ata që vijnë kundër popullit tënd të shenjtë për të blasfemuar. Dhe ai përfundoi kështu.
25 Atëherë Nikanori dhe ata që ishin me të dolën përpara me bori dhe këngë.
26 Por Juda dhe grupi i tij u ndeshën me armiqtë me lutje dhe lutje.
27 Kështu, duke luftuar me duart e tyre dhe duke iu lutur Perëndisë me zemër, ata vranë jo më pak se tridhjetë e pesë mijë burra, sepse nga shfaqja e Perëndisë ata u brohoritën shumë.
28 Kur mbaroi beteja, u kthyen përsëri me gëzim, ata e kuptuan se Nikanori ishte i vdekur në parzmoren e tij.
29 Pastaj bënë një britmë të madhe dhe një zhurmë, duke lavdëruar të Plotfuqishmin në gjuhën e tyre.
30 Dhe Juda, i cili ishte gjithmonë kryembrojtësi i qytetarëve si në trup ashtu edhe në mendje, dhe që vazhdoi dashurinë e tij ndaj bashkatdhetarëve të tij gjatë gjithë jetës së tij, urdhëroi t'i godiste kokën dhe dorën e tij me shpatullën e Nikanorit dhe t'i çonte në Jeruzalem. .
31 Kur ai ishte atje, i thirri ata nga kombi i tij dhe i vuri priftërinjtë përpara altarit, dërgoi të thërrasin ata që ishin nga kulla,
32 Dhe u tregoi atyre kokën e neveritshme të Nikanorit dhe dorën e atij blasfemuesi, të cilin me mburrje krenare e kishte shtrirë kundër tempullit të shenjtë të të Plotfuqishmit.
33 Dhe, pasi ia preu gjuhën atij Nikanorit të paperëndishëm, urdhëroi që t'ua jepnin me copa shpendëve dhe të varnin para tempullit shpërblimin e marrëzisë së tij.
34 Kështu secili lavdëroi drejt qiellit Zotin e lavdishëm, duke thënë: "I bekuar qoftë ai që e ruan vendin e tij të pandotur".
35 Ai vari gjithashtu kokën e Nikanorit në kullë, një shenjë e dukshme dhe e dukshme për të gjithë ndihmën e Zotit.
36 Dhe i caktuan të gjithë me një dekret të përbashkët që të mos e linin të kalonte pa solemnitet, por të kremtonin ditën e trembëdhjetë të muajit të dymbëdhjetë, që në gjuhën siriane quhet Adar, një ditë përpara ditës së Mardokeut.
37 Kështu ndodhi me Nikanorin dhe që nga ajo kohë Hebrenjtë e kishin në pushtet qytetin. Dhe këtu do t'i jap fund.
38 Dhe nëse kam bërë mirë, dhe siç i përshtatet historisë, është ajo që kam dëshiruar; por nëse është e hollë dhe e poshtër, është ajo që mund të arrij.
39 Sepse është e dëmshme të pish vetëm verë ose ujë; dhe ashtu si vera e përzier me ujë është e këndshme dhe të kënaq shijen, po ashtu edhe fjalët me kornizë të imët kënaqin veshët e atyre që lexojnë tregimin. Dhe këtu do të jetë një fund.